

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK VERSE
BOOK THREE

THE EMPEROR

R U N Y X

Unrated Edition www.runyx.com

İMPARATOR
Karanlık Ayet Kitap 3

RUNYX

İmparator
Karanlık Ayet
#3 RuNyx
Telif Hakkı © 2021 RuNyx
runyxwrites.com tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotoğraf, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz veya herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

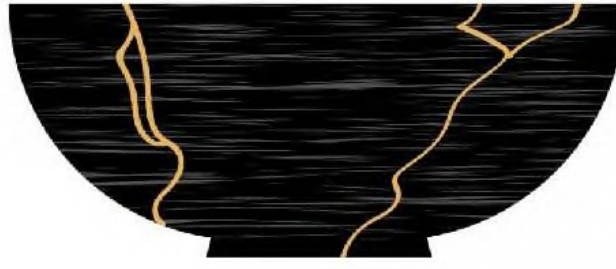
telif hakkı yasası.

Bu kopya sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Lütfen bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur,

olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Nelly R.
Sorularınız/bilgileriniz için lütfen runyxwrites@gmail.com adresine
yönlendiriniz.

author's note

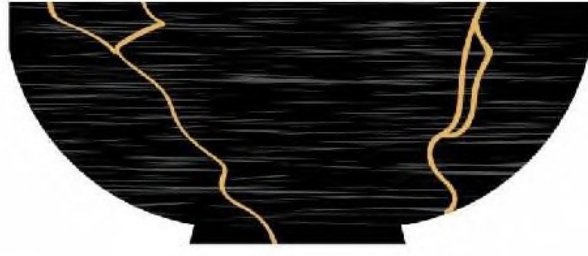
Dark Verse serisinin üçüncü kitabı olan bu kitap, tek bir çifti ve onların uzun yıllara yayılan ilişkilerini ele alırken, önceki iki kitaptan karakterler ve olaylardan bahsediyor. Yırtıcı ve Azrail'i okumadıysanız, eksiksiz bir okuma deneyimi için bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim.

İlk iki kitabı okuduysanız, bu kitabın çok daha karanlık olduğunu belirtmem gerektiğini hissediyorum. Bu kitap açık, grafik şiddet ve cinsel içerikli sahneler içermektedir.

Ayrıca, bu konulara karşı hassas olmanız durumunda sizi uyarmanın adil olacağını düşündüğüm birkaç tetikleyici uyarı var - panik atak, travma sonrası stres bozukluğu, reşit olmayan birine karşı cinsel saldırı, reşit olmayan birine karşı şiddet, cinayet, tecavüz ve işkenceden bahsedilmesi, insan köleliği ve kaçakçılığından bahsedilmesi.

Bu konulardan herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, lütfen dikkat edin. Ruh sağlığınız son derece önemlidir ve bunlardan herhangi biri sizi olumsuz etkiliyorsa, durmanızı tavsiye ederim. Kitabı okumaya devam ederseniz, içtenlikle bu yolculuktan keyif alacağınızı umuyorum.

Teşekkür ederim.

acknowledgment

Dante ve Amara beni kendi içimde bir yolculuğa çıkardı. Bazı bölümleri yazmak son derece zordu, bazıları ise su gibiydi. Ama bu insanların muazzam desteği olmasaydı, bırakın bu kadar sevdiğim bir şeyi yapmayı, burada bile olamazdım.

Her şeyden önce, başlangıçtan bu yana benimle birlikte olan okuyucularıma teşekkür ederim. Bana inandığınız ve uğruna yaşayacağım bir şey verdiğiniz için teşekkür ederim. Karakterlerim düştüğünde onları yakalamak için orada olduğunuzu bilmek dünyanın en güzel duygusu.

İkincisi, aileme - bugün olduğum kişi olmamın nedeni bana olan sonsuz sevginizdir. Mesafeleri ve zamanı aşan sevginiz benim dayanağım ve her gün sizin olduğum için minnettarım. Teşekkür ederim.

Ayrıca beni karşılayan ve karakterlerimi kabul eden tüm kitap topluluğuna teşekkür etmek istiyorum. Tüm bloggerlara ve bookstagrammerlara, tüm grafik editörlerine ve fotoğrafçılara, edindiğim arkadaşlara ve kurduğum bağlantılara teşekkür ederim. Benimle birlikte korkan ve kitabımı kutlayanlara teşekkür ederim. Başlangıçta özel bir sesleniş yazdım ve bunun bin kelimeye ulaştığını fark ettim, bu yüzden sadece bebeklerimi alıp bana bir şans veren ve başkalarına tavsiye eden herkese, bana karşı nazik olan herkese ve yakın arkadaş olan birkaç kişiye TEŞEKKÜR EDERİM diyeceğim. Kim olduğunuzu ve benim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuz. Teşekkür ederim!

Ve Nelly'ye. Benim için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmek için kalbimde asla yeterli kelime olmayacak. Sanatın, vizyonun ve cömertliğin beni gerçekten en şanslı insan gibi hissettiriyor. Sözlerime mükemmel görseller verdiğin ve sinir bozucu kıcıma tahammül ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Ve Rachel, şaşı olduğumda kartal gözlerim olduğun için teşekkür ederim. Sana ve dostluğuna çok minnettarım!

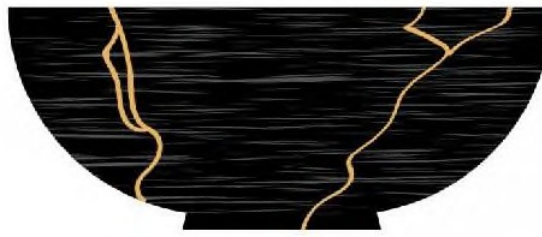
Arkadaşlarıma. Okunmamış ve bazen okunmuş mesajlarla günlerce ortadan kaybolduğumda ve temelde boktan bir arkadaş olduğumda bana karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Sizi seviyorum.

Okuyucu kabileme, beni onurlandırdığınız hediyeler karşısında nutkum tutuldu. Üzerime yağdırdığınız bolluk her lanet gün hayatımı dolduruyor. Çok ama çok teşekkür ederim. Dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

En önemlisi, bunu okuyan sana, kitabımı alıp beni okumayı seçtiğin için teşekkür etmek istiyorum. Buraya kadar gelebildiyseniz, size sonsuza dek minnettarım. Umarım beğenmişsinizdir ama beğenmediyseniz bile seçtiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için çok minnettarım. Lütfen bir sonraki kitap dünyanıza atlamadan önce bir yorum bırakmayı düşünün.

Çok teşekkür ederim!

playlist

Prisoner - Raphael Lake ft. Aaron Levy

The Night We Met - Lord Huron

Sana Dönüyorum - Selena Gomez

Senden nefret ediyorum, seni seviyorum -

gnash ft. Olivia O'Brian Far From Home

(The Raven) - Sam Tinnesz

The Beginning of the End - Klergy ft. Valerie Broussard

Say Something - A Great Big World ft. Christina Aguilera

Little Do You Know - Alex & Sierra

A Thousand Years - Christina

Perri The Scientist - Coldplay

Chasing Cars - Snow Patrol

Cry for Me - Camila Cabello

Set Fire to the Third Bar - Snow Patrol ft. Martha Wainwright

Satellite/Stealing Time - Above & Beyond

Okyanusta Bir Damla - Ron Pope

Zamanda Geri Dönüş - VV Brown

In the Air Tonight - Natalie Taylor

Shadow Preachers - Zella Day

Şarkılarım Know What You Did in the Dark - Fall Out Boy

Next to Me - Imagine Dragons

Love's to Blame - Joel & Luke

Movement - Hozier

Graveyard - Halsey

Seni Seviyorum - Billie

Eilish Skin - Rag 'n' Bone
Man

Go to War - Nothing More
Already Gone - Sleeping at Last
Cross Your Mind - Sabrina Claudio
Control - Halsey
Dogs of War - Blues Saraceno
New Divide - Linkin Park
Here Without You - 3 Doors Down
Survivor - 2WEI ft. Edda Hayes
Bad - Royal Deluxe
Kurtlar - Sam Tinnesz ft. Silverberg
Hurts Like Hell - Fleurie
Fire on Fire - Sam Smith
Distance - Christina Perri
Helium - Sia
Carry You - Jeffrey James
Between - Kurye
Her Şey Bittiğinde - RAIN
Seni Hak Etmiyor - Plumb
Holding On and Letting Go - Ross Copperman
Kryptonite - 3 Doors Down
Easier - Mansionair
Rescue Me - OneRepublic
In Need - Gert Taberner
Stay - Gracie Abrams
Boomerang - Imagine Dragons
Eclipse (All Yours) - Metric
Lütfen Beni Sevdiğini Söyleme - Alessia Mamino
Beni Sevdiğini Söyle - Jessie Ware
Poison and Wine - The Civil Wars
Here She Comes Again - Royksopp
Vertigo - Raphael Lake ft. Ben Fisher
Starboy - The Weeknd ft. Daft Punk
Exile - Taylor Swift ft. Bon Iver
Dönüş Yolumu Bul - Cody Fry

Fuck it I Love You - Lana Del Rey
Fall for You - Secondhand
Serenade I Just Want You - Castle
OST Legend - The Score
One Last Night - Vaults
Rolling in the Deep (Acapella) - Adele
Shattered - Trading Yesterday
Summertime Sadness - Lana Del Rey
Rise - John Dreamer
Gitmeliyim - Levi Kris
[Spotify'da Çalma Listesi](#)
[Youtube'da Çalma](#)
[Listesi](#)

Ev eskiydi. Sabah
soğuktu. Ve anlatılan
hikayeler.

Ama asla yardım edebilecek kulaklara ulaşacak kadar yüksek sesle değil.

Adam ağacın yanında duruyordu, iki haftadan uzun bir süredir evi izlemek için kullandığı ağacın yanında. Toprak ve sisle çevrili yalnız ev başlı başına yeterince ürkütücüydü. Arkada orman, bir mil ötede nehir, en yakın yol iki mil, gerçekten de kâbusların eviydi. Dışarıdan bakıldığında, bir zamanlar bildiği bir ev gibi görünüyordu - çılgınlıkları asla susturmayan ince, harap duvarlar, taşla sarılmış iç kısımdaki çürüme.

Sabahın erken saatlerinde genç çocuğu pencerede gördü, meraklı gözleri yoğun sisin içinde bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Fark edilirse çocuğun ağır bir ceza alacağını biliyordu. Ama çocuk cesurdu ya da belki de çaresizdi. Adam bunu bilmiyordu.

Onu kullandığı için muhtemelen kötü hissetmeliydi. Ama hissetmedi.

Adam elindeki çakmağı çaktı ve çocuğa işaret etmek için kaldırdı. Küçük gözlerin kolunu fark ettiğini gördü, gelen olup olmadığını kontrol etmek için hızla arkasına baktı. Memnun olan çocuk iki kez başını salladı. Adamın gözden kaçırma ihtimaline karşı çok yavaş ve kesin iki baş sallama. Adam kolunu indirdi ve istediği cevabı aldı.

Cesur küçük bok umduğundan daha fazla yardımcı olmuştu.

Çocuğun pencereden uzaklaşıp odaya geri dönmesini izledi ve ölmemesini umdu.

Hiçbiri bulunmadan önce ölmedi. Bu büyük bir kayıp olurdu.

Beklediği cevabı alan adam, geldiği sisin içine doğru geri adım atarak gözden kayboldu.

Hazır değillerdi.

Hiçbiri hazır

değildi.

PART 1

breeze

*"Hayat yolculuğumuzun ortasında,
kendimi doğru yolun kaybolduğu
karanlık bir ormanda buldum." Dante
Alighieri, Inferno*

Öpüşüyorlardı.

Amara, Bay Maroni'nin oğlu ile pembe saçlı güzel kızın ağızlarını birleştirerek durmalarını ağacın arkasından geniş gözlerle izledi. Kızın *pembe saçları* vardı. Amara daha önce hiç pembe saçlı birini görmemişti.

Küçük başını yana eğerek tam olarak ne yaptıklarını görmeye çalıştı. Filmlerde kahramanları ve kadın kahramanları öpüşürken görmüştü ama gerçek hayatta hiç görmemişti. Babası yanlarında olmadığı için onun da annesini öptüğünü görmemişti.

Bekle, birbirlerinin dudaklarını mı yiyorlardı? Ew.

Burnunu kırıştıran Amara, nasıl bir his olduğunu test etmek için dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Islak. *İğrenç*. Yüzünü buruşturarak izlemeye devam etti ve küçücük zihniyle neden bu kadar zevk aldıklarını anlamaya çalıştı. Onları gözetlemeye gelmiş gibi değildi. Hem de hiç. Ormanda yürürken (*ki bunu kesinlikle tek başına yapmaması gerekiyordu*) küçük bir kulübeye rastlamıştı.

Merak edip görmek için yanına gitmiş ve Bay Maroni'nin oğlu ile kızı gördükten sonra bir ağacın arkasına saklanmıştı.

Dışarıdaki kız.

Amara gençti ama yabancıların yerleşkeye girmesine izin verilmediğini bilecek kadar kuralları iyi biliyordu. Bu daha geçen hafta öğrendiği yeni bir kelimeydi, yerleşke. *Caum-paau-nd*.

Hepsinin geçim kaynağı buydu. Ona izin verilmişti çünkü annesi tepedeki büyük evde çalışıyordu.

Hill. Ama bu dışarıdaki kız? Gerçekten orada olmaması gerekiyordu. Onları uyarabilirdi. Ama neden? Belki izin almışlardır. Ne de olsa Bay Maroni'nin oğluyla birlikteydi.

Ve yine öpüşüyorlardı. Yorulmuyorlar mıydı? İlk birkaç saniyeden sonra çok sıkıcı görünüyordu.

Gösteriyi bitiren Amara eve dönmeye karar verdi çünkü saat zaten oldukça geç olmuştu. Güneş neredeyse batmak üzereydi, gökyüzü kararmak üzereydi ve orman ışık olmadan korkutucu olabilirdi. Ve saat altıdan sonra yerleşkede dolaşmaması gerekiyordu; başı belaya girebilirdi.

Bu düşünceyle, küçük ayaklarıyla ormanın bitip binaların başladığı yere doğru koşmaya başladı. Gökyüzü karardı ve Amara nefes nefese kaldı, korkmaya başladı. Karanlıktan hoşlanmıyordu. Bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmamalıydı. Ormanın kenarına ulaştığında küçük bedeni titremeye başladı ve kendi ayaklarına takılarak sert bir şekilde yere düştü.

Ah, acıttı.

Amara eteğinin altından morarmış ve zonklayan dizine baktı ve yüzünü buruşturdu. Annesi onun acı eşiğinin düşük olduğunu söylemişti. Bu, incindiğinde daha fazla acı hissettiği anlamına geliyordu. Eşik onun için de yeni bir kelimeydi. Thresh-hold, diye tekrarladı kafasının içinde, dizinin derisinde bir damla kan biriktiğini gördü. Kendini hasta hissederek, kanı görmemek için karanlık gökyüzüne baktı.

"Kim var orada?" diye uzaktan gelen bir erkek sesi ona acilen eve dönmesi gerektiğini hatırlattı. Hava karardıktan sonra arazide olmaması gerekiyordu, özellikle de yerleşkenin bu kısımlarında.

Yaralı dizi titreyerek ayağa kalkan Amara, aceleyle annesiyle birlikte yaşadığı binaya doğru ilerledi. Bacağındaki zonklamayı hissederek evine doğru yokuş aşağı inerken, Amara Maroni arazisinden nefret ediyordu. Neden bu kadar büyük ve bir dağın üzerinde olmak zorundaydı ki? Tepelere tırmanmak ve inmek zordu.

"Yine mi gizlice kaçıyorsun, 'Mara?' diye arkasından gelen bir çocuk sesi onu ürküttü.

Neredeyse yine arkasının üzerine düşecek olan Amara zar zor dengesini sağladı ve Vin'i selamlamak için olduğu yerde durdu. Vin onun en iyi arkadaşıydı, aslında tek arkadaşıydı. Ve nedense onun adını hiç doğru söyleyemiyordu. Onun için her zaman 'Mara' olmuştu.

"Vinnie! Etrafta gizlice ne yapıyorsun?" diye sordu. Vin ondan sadece bir yaş büyüktü - ona hatırlatmayı asla unutmadığı bir gerçektir bu - ve o da gezmemesi gerektiği halde geziniyordu.

Vin yanına geldi, boyu kendisinden bir santim kısaydı. Vin ona birkaç yıl içinde boyunun uzayacağını ve kendisinin aynı kalacağını hatırlatana kadar bu konuda onunla dalga geçmeyi severdi. Onu sinir ediyordu.

"Antrenman yapıyordum," dedi sessizce, yokuş aşağı yürümeye başladı ve ona yardım etmek için koluna girdi. Tamam, iyi davrandığında daha az sinir bozucu oluyordu.

"Eğitimde ne yapıyorsun?" diye yüzüncü kez sordu, gerçekten merak ediyordu. On birinci yaş gününün ertesi günü, yani bir hafta önce 'eğitime' başlamıştı. Bunun muhafızların taşıdığını gördüğü büyük silahlarla bir ilgisi olduğunu biliyordu ama daha fazlasını bilmiyordu. Ve Vin ona ne yaptığını kaç kez sorduysa da söylemedi.

Omuz silkti ve sağ taraftaki karanlık eğitim binasına, geldiği yere baktı. Amara binayı uzaktan gördü, tepeden aşağıya doğru topallayan başka bir çocuk gördü ama ters yönde, göle doğru. Yeni çocuk. Kendini bildi bileli orada kalmasına rağmen, herkes ona hâlâ 'yeni çocuk' diyordu. Onunla hiç tanışmamıştı ama herkesin onun hakkında konuşmasından tehlikeli olduğunu anlıyordu.

"Yeni çocukla konuştun mu?" diye sormaktan kendini alamadı. "O beş yıldır burada, 'Mara,' diye hatırlattı Vin ona. "O artık yeni değil."

"Biliyorum," diyerek bir taşın üzerinden atladı. Artık neredeyse eve varmışlardı. "Herkes ona öyle diyor."

Binadan gelen ışık Vin'in koyu renk, sarkık saçlarını ve koyu renk gözlerini gösteriyordu, konuşurken ön dişi hafifçe çarpıktı. "Kimseyle konuşmuyor. Çocuklar onunla antrenman yapmıyor."

Basamakları tırmanan Amara, "O da bir çocuk," diye işaret etti.

Vin başını salladı, alnındaki saçlar sallanıyordu. "O hiçbirimiz gibi değil. Ondan uzak dur, tamam mı?"

Amara uzaktaki göle baktı. Yerleşkenin o kısmına hiç gitmemişti. Orada yaşayan öfkeli çocuğu düşündükçe gitmek bile istemiyordu. Vin'le birlikte yaşadıkları devasa binanın sahanlığında - kendisi zemin katta, Vin ise üçüncü kattaydı - Amara onu durdurdu ve o günkü küçük bulgusunu paylaşmak için heyecanlandı.

"Bugün ormanda küçük bir kulübe buldum," dedi ona, kimsenin duymaması için sesini alçak tutmaya çalışarak.

Yıldızlara bakmakta olan Vin iri gözlerle ona baktı. "Ormana yalnız mı gittin? *Deli misin sen?*"

"Şşşt," diye etrafına bakındı, daha büyük birinin onu duymasından korkuyordu. Eğer haber annesine ulaşırsa, cezalı duruma düşecekti. Cezalı olmaktan *nefret* ederdi. Bir saniye sonra kimse gelmeyince hafifçe rahatladı.

Vin ona yumuşak bir sesle, "Orman tehlikelidir," diye hatırlattı. Bu, çevrelerindeki her yetişkinin her çocuğa söylediği bir şeydi. *Ormana gitmeyin.*

Amara gözlerini devirdi. "Derinlere inmedim." "Ama-"

"Oof," diye kızgınlıkla haykırdı Amara, onu susturmak için koluna yumruk attı. "Bir tek ben değilim"

Oradaydı. Bay Maroni'nin oğlu da oradaydı. Yanında bir kız vardı," diye fısıldadı, ormana gittiğinde iki gençle karşılaşmanın heyecanını hatırlıyordu.

Vin gözlerini kırıştırdı ve heyecandan gözleri büyüdü. "Bir kızla mı? Bir yabancıyla mı?" Amara sırtarak başını salladı. Vin ıslık çaldı. Ya da denedi. Her gün pratik yapıyordu.

"Öpüşüyorlardı," dedi Amara, sesi daha da alçalarak. "Öpüşüyorlardı! Düşünebiliyor musunuz? Dışarıdan bir kızı öpüyordu!"

Vin yakasını çekiştirerek giriş kapısına baktı, rahatsız görünüyordu. "Bu harika." Amara sırttı. "Yüzün kızarıyor mu?"

Tombul yüzü daha da kızardı. "Tabii ki hayır."

Gülerek dirseğiyle onun yan tarafını dürttü ve topallayarak kapıya doğru yürüdü. Annesi ona her zaman insanları asla rahatsız etmemesini söylerdi. Vin onun en iyi arkadaşı olmasına rağmen rahatsız olmuştu, o yüzden durdu.

"Oraya bir daha yalnız gitme, tamam mı?" dedi ona, arkasından binaya girerken. Doğruca kapısına gitti ve ona gülümsedi. "İyi geceler, Vinnie."

Başını iki yana sallayarak merdivenlere yöneldi, Amara'nın yine gizlice kaçacağını bilecek kadar onu tanıyordu. Amara koridordaki ışıkların altında onun sırtını izledi, şortunun altındaki bacağındaki çürüğün kötü bir renge dönüştüğünü gördü ama topallamıyordu. Onu eğitmek için ne yaptıklarını bilmiyordu ama bundan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Arkadaşını incitecek bir şey olduğu düşüncesiyle sinirlenerek dairesinin kapısını açtı ve loş oturma odasına girdi. Saat geç olmuştu ve annesi büyük olasılıkla çoktan uyumuştı, gün boyunca yaptığı tüm işlerden yorulmuştu.

Annesi büyük malikanenin baş kahyasıydı. İşe mutfakta aşçı olarak başlamış ve yıllar içinde terfi etmişti. Artık tüm mutfak ve temizlik personeline ve bahçıvanlara o bakıyordu. Arazi çok büyük olduğu için çok sayıda bahçıvan vardı. Personel için en yüksek pozisyonlardan biriydi, bu yüzden sadece kendisi ve annesi olmasına rağmen üç büyük yatak odası olan böyle güzel bir dairesi vardı. Babası yıllar önce onları terk etmişti. Bazen onu hatırlıyordu ama annesini her zaman daha çok sevmişti. Annesi yanında olduğu sürece mutluydu.

İlk yardım çantasının bulunduğu oturma odasının yanındaki banyoya doğru ilerleyen Amara ışığı açtı.

"Peki siz neredeydiniz, genç bayan?"

Amara annesine baktı, kendisinden sadece birkaç santim daha uzundu, pileli saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu. İnsanlar ona benzediğini söylüyordu - aynı koyu yeşil gözler, aynı mürekkep siyahı saçlar, aynı güneşte kızarmış ten.

Amara, annesinin Vin'e güvendiğini bildiğinden, "Vin'le yürüyordum," diyerek yarı doğruyu söyledi.

Annem iç çekerek başını salladı, sonra gözleri dizine düştü. "Ah Mumu, ne oldu?" diye sordu, sevdiği küçük lakabına geri dönerek.

"Sadece düştüm anne," diyerek kapalı klozet kapağına oturdu, annesinin küçük yarayı temizleyeceğini zaten biliyordu. O bunları düşünürken annesi hemen kutuyu çıkardı ve dizlerinin üzerine çökerek Amara'nın ayaklarını kucağına aldı.

"Acıyor mu anne?" diye sordu annesi sessizce. Gerçekten de acıyordu. Amara başını salladı. Babası onları terk ettikten sonra annesinin tüm dünyası olmuştu. Onun her acısını, her mutluluğunu, hissettiği her şeyi annesi de hissediyordu. Onun diğer en iyi arkadaşıydı.

"Anne?" Annesi yarasına merhem sürerken Amara sessizliği bozdu ve sorusunu dile getirip getirmemesi gerektiğini düşündü.

"Hmm?" annesi kutuyu kaldırmaya başladı.

"Bay Maroni'nin oğlunu tanıyor musun?" diye sordu sonunda, yüzünün tuhaf bir şekilde ısındığını hissederek. Annesinin kendisinininkine çok benzeyen yeşil gözleri gözlerinin önüne geldi. "Küçük Damien mı?" Amara başını salladı. "Hayır, büyük olan."

"Dante?"

Amara kalbi küt küt atarak başını salladı. Koltuktan atlayarak yatak odasına doğru yürürken annesi de onu takip etti ve arkasından ışıkları söndürdü. Amara dolabına doğru yürüdü ve geceliğini seçti. Şort ya da pantolon giymeyi sevmezdi. Okul için bile etekleri ve dökümlü elbiseleri tercih ederdi.

"Tabii ki onu tanıyorum," dedi annesi. "Neden?"

Amara güzel mavi çiçekli iç çamaşırına kadar soyunup basit pamuklu geceliğini giyerken yatağına oturdu.

Amara yatağına tırmanıp annesinin önüne otururken, "Onu bugün gördüm, hepsi bu," diyerek rahat olmaya çalıştı. "Ondan hiç bahsetmiyorsun."

Annesinin ellerini uzun saçlarında hissedenden Amara, gece örgüsü başladığında başını arkaya yatırdı. Annesi ona her zaman saçlarını gece örmenin sabahları daha güzel ve sağlıklı olmasını sağladığını söylerdi. Kendini bildi bileli annesi her gece saçlarını örerd ve her sabah saçları dalgalı ve güzel olurdu.

"O iyi bir çocuk," dedi annesi ona, ellerini oynatarak.

Amara yaşadığı sürece onu uzaktan görmüştü. O hep oradaydı ama hiçbir zaman saçlarının ne kadar yumuşak görüldüğüne ya da boyunun ne kadar uzun olduğuna odaklanmamıştı. Karnında küçük bir kıpırtı hissetti ve onu uzaklaştırmak için ovuşturdu.

"Kaç yaşında?" diye sordu geceliğinin eteklerini çekiştirerek.

"On beş," diye yanıtladı annesi. "Zavallı çocuk annesini çok genç yaşta kaybetti. Kardeşine o baktı

O zamandan beri. Ve Bay Maroni... çok katı bir adamdır."

Amara karşısındaki çekmeceli dolaba baktı ve bir anneye sahip olmamanın ona nasıl hissettirdiğini hayal etti. Pek hoş bir şey değil, diye düşündü. Çocukların her zaman onunki gibi anneleri olmalıydı. O da kendininkini paylaşabilirdi.

"Ona biraz tatlı yapmalısın anne," diye yorumladı Amara, fikrindeki bilgeliği hissederek. "Kurabiye. Çikolatalı olanlardan. Evet, sanırım hoşuna gider."

Saçıyla işi biten annesi yataktan kalkarak Amara'nın içeri girmesine izin verdi. Yorganı Amara'nın üzerine çekip tam da onun sevdiği gibi saran annesi usulca gülümsedi. Yanağında Amara'nın sahip olmayı dilediği küçük bir gamze belirdi. Vin ona parmağını yanağına sokarsa bir gamzesi olacağını söylemişti. Şimdiye kadar işe yaramamıştı.

"Çok düşüncelisin Mumu," diyerek yanağını usulca okşadı. "Bunu yarın yapacağım."

Amara annesinin sağ elini tutarak gülümsedi. Sert ve inceydi ve çok büyük değildi. Çok hoşuna gitmişti. "Bana da biraz yap."

Annesi kıkırdarak alnına bir öpücük kondurdu. "Kalbini asla kaybetme, bebeğim."

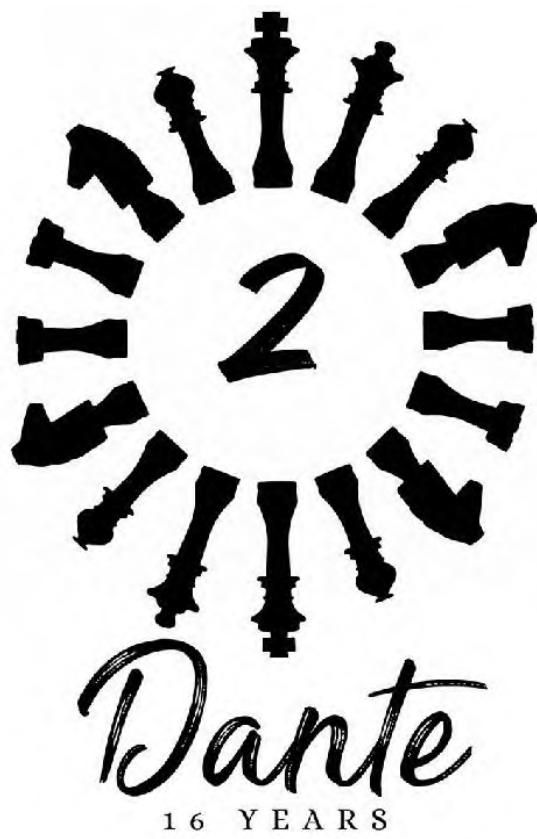
Amara bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştı. Bir insan kalbini nasıl kaybedebilirdi? Ölmezler miydi? Söylenmesi çok garip bir şeydi. Ama annesi odadan çıkarken sadece gülümsedi, kendini mutlu, güvende ve sevilmiş hissediyordu.

Tavana bakarak gözlerini kırıştırdı ve gördüğü öpücüğü hatırladı. İğrenç görünüyordu ama belki de bunu yapmak daha eğlenceliydi. Belki de bu yüzden öpüşmeye devam etmişlerdi. Sıkıcıysa insanlar neden öpüşürdü, değil mi? Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydı.

Oda sessizdi, sadece yanındaki gece lambasının küçük melodisi vardı. Amara yerleşti ve gözlerini kapattı, insanların öpüşmekten neden hoşlandığını anlamak için öpüşme hakkında daha fazla okumaya karar verdi. Belki bir gün büyüüp güzelleştiğinde Bay Maroni'nin oğlundan kendisine bir öpücük vermesini isteyebilirdi. Çok yakışıklıydı. Belki de kız onun yakışıklılığıyla boy ölçüşebilecek kadar güzelleştikten sonra nazik davranır ve onu öperdi.

Adı da yakışıklıydı. İsimler yakışıklı olabilir miydi? Odanın o sessizliğinde, gecenin o karanlığında Amara bu düşünceyle kıkırdadı ve onun adını ilk kez dudaklarında tattı.

Evet, karar verdi. İlk öpücüğü o olacaktı.

Kahretsin, bu küçük piçten nefret ediyordu.

Dante çenesini kırdı ve gözlerini omzunda en büyük çip olan on dört yaşındaki çocuktan ayırmadı. Dante, morarmış yanağını inciten yüzündeki küçük sırtıtmayı kasıtlı olarak koruyarak yumruğunu geri çekti ve çocuğu yan tarafına yumrukladı.

Zorlukla homurdandı, kısa bedeninin yoğun bir eğitim olmadan yapamayacağı düzgün bir hareketle döndü ve dirseği sert bir hareketle Dante'nin sırtına saplandı.

Sikeyim.

Bu gerçekten canını yaktı ama Dante kıkırdadı. "Hadi, küçük adam," dedi, onu kasıtlı olarak kışkırtarak.

Tanrım, bir tepki istemek çok mu fazlaydı? Bir yılı aşkın süredir bu adamın savunmasını kırmak için küçük projesi üzerinde çalışıyordu ve tek elde ettiği boş bakışlar ve ölü mavi gözler olmuştu. Sinir bozucu olsa da Dante onu seviyordu, özellikle de babasıyla uğraştığı için. Bloodhound Maroni'yle uğraşan her şey onun için altın değerindeydi.

Bir anda çenesine bir yumruk geldi ve ardından burnuna hızlı bir yumruk indi.

Orospu çocuğu.

Dante kafatasının patlamasının yakıcı acısını hissetmeden önce çıtırtıyı duydu. Burnunu tutup kanın fişkırdığını hisseden Dante, gözlerindeki yıldızları kırıpıştırarak bir kahkaha attı. Tanrım, adam iyiydi. Onu iğnelediği için haklıydı.

Annesinin muhtemelen mezarında ters dönmesine neden olacak yıpranmış kot pantolonunun

içindeyken bile, güzel annesinin ona aşıladığı bir alışkanlıkla her zaman cebinde taşıdığı mendili çıkarıp

kanamay! durdurmak için burnunun üzerine koydu.

"Hiçbir yere gitmediğimi biliyorsun, değil mi?" Dante ağızını kapatan kumaşın arasından mırıldandı ve sonunda, bir yıl süren sondajdan sonra genç adam konuştu.

"Defol

git."

Altın.

Altını bulmuştu.

Dante mendilin arkasından sııttı. "Ben de memnun oldum Tristan. Artık benim küçük dostumsun."

Tristan eğitim merkezinden çıkmadan önce mavi gözlerini hafifçe kısmıştı. Ya da Dante'nin deyimiyle işkence merkezinden. Bloodhound Maroni, mülkünde askerlerini ve onların çocuklarını eğitmek için koca bir yapı inşa etmişti - kendini savunma, silah ve işkence eğitimi, hem vermek hem de almak için. Binanın üç katı vardı - zemin kat göğüs göğüse dövüş ve silah eğitimine, birinci kat acıya tahammül eğitime ve bodrum katı da sorgulamalara ayrılmıştı. Genellikle dışarıdan gelen düşmanların tutulduğu bu kata reşit olmayanların girmesine izin verilmese de, Dante birçok kez oraya inmişti. Maroni olmanın avantajları.

Bir santimetre bile olsa Tristan'la kaydettiği ilerlemeden memnun olan Dante, eğitim merkezinden dışarı çıktı ve tek görevleri orada olmaması gereken kimsenin içeri girmediğinden emin olmak olan dışarıda görevli iki muhafıza başıyla selam verdi. Onlar da saygıyla başlarını salladılar.

Dante bakımlı çimenlerin arasından geçerek yokuş yukarı konağı doğru yürüdü. Yemyeşil tepenin üzerinde bir canavar gibi duruyordu ama Dante onu seviyordu. Onu inşa eden büyük büyük büyükbabasıydı. Cam tüccarıydı, toplumun saygın bir üyesiydi ve yalnız biriydi. Karısı ve ailesinin tek bir çatı altında yaşaması için kasabadan biraz uzaktaki tepenin tamamını satın almasının nedeni de buydu. Yıllar geçtikçe araziye yavaş yavaş başka yapılar da eklenmişti. Ama Dante o malikaneyi, tarih ve sevgiyle yapıldığı için seviyordu. Keşke şu anda içinde yaşayan engerek çukurunun yarısı bir şekilde o lanet tepeden atlayabilseydi.

Yürürken, devriye gezen adamlar ona saygıyla başlarını salladılar. Beklendiği gibi. Lorenzo 'Bloodhound' Maroni'nin en büyük oğlu, Tenebrae Outfit'in kurucusu ve yeraltı dünyasının en kötü şöhretli liderlerinden biri olan Antonio 'The Iceman' Maroni'nin torunuydu. Dante imparatorluğun varisiydi. Kanından gelen mirası devam ettirmesi bekleniyordu ve o bundan nefret ediyordu.

Babasından çok annesinin oğluydu. Ve annesi gibi birinin nasıl olup da babası gibi biriyle birlikte olduğunu anlayamıyordu. Nasıl tanıştıklarını bilmiyordu çünkü annesi bundan hiç bahsetmemişti. Ve Dante onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu.

"Sen benim en değerli sanatımsın, benim küçük cehennem yaratıcım, Dante'msin.

Ona böyle seslenirdi. Hayatta kalmaya çalıştığı cehennemdeki koruyucusu, bu cehenneme göğüs gerip dışarı çıkacak olan kişi. Evet, ona neden 'Dante' adını verdiğini biliyordu. Cehennemin yedi çemberinden geçip çıkan şairin adıydı bu. Dante ilkinden kurtulursa şanslı sayılırdı.

Yabani, kıvrırcık kahverengi saçları, hüznü kahverengi gözleri ve yumuşak, geniş gülümsemesiyle annesi bir ressamdı. Yanağında boya izleri, boğazında bir şiir, ona aldığı kille oynarken şiir okur, hatta şarkı mırıldanırdı ve küçük kardeşi yeni yürümeye başlayan çocuklar ne yaparsa onu yapardı. Onun içindeki sanatçıyı beslemiş, yumuşak kili şekillendirirken ara sıra gelip küçük ellerine rehberlik etmişti.

Konağın en üst katında kendine bir oda tutmuştu. Günbatımının en güzel oradan görüldüğünü söylemişti. Çocukken, boyalarıyla çalışırken ve onun için kilden küçük heykeller yaparken onunla saatler geçirmeyi çok severdi.

Aynı zamanda onu içinde bulduğu odaydı, bilekleri kesilmişti ve etrafında kırmızı bir havuz oluşmuştu, tuvali yere düşmüştü, kanıyla ıslanmıştı, son şaheseri idi.

Düşüncelerinden sıyrılan Dante, alçak basamakları tırmanarak malikânenin arka tarafına çıktı, göl manzaralı tarafa doğru yürüdü ve artık kıpkırmızıya boyanmış olan beyaz mendilini çıkardı. Yeşil göz alabildiğine uzanıyor, sadece ara sıra görülen yapılar tarafından yok ediliyordu. Tanrım, insanların yarısının buradan gitmesini dilesen de bu lanet tepeyi seviyordu.

Yüz kaslarını hareket ettirerek yaralarının ciddiyetini test etti. Küçük piç onu iyi haklamış. Acıyordu ama yaşayacaktı.

Bir şey ona yandan çarptı ve tam Tristan'ın dirsek attığı yere isabet etti. Dişlerini sıkarak, kendisine çarpan ve şimdi kışının üzerine yığılmış olan çocuğa bir bakış attı.

"Nereye gittiğine dikkat et, bücür," dedi dalgınca ona, genç kızlarına seslendiği gibi seslenerek Kardeşim. Kahretsin, bir sigaraya ihtiyacı vardı. Aslında sigara içen biri değildi ama arada sırada bir nefes çekmeyi severdi. Cebinden bir tane çıkarıp metal çakmağını çaktı ve derin bir nefes çekti. Duman ciğerlerine doldu ve onu diğer hislerden bir anlığına uzaklaştırdı. Ta ki yan tarafından kadını bir öksürük duyana kadar.

Kıkırdayarak kıza doğru düzgün baktı, onu ayağa kalkmış, sade mavi bir elbise içinde, siyah saçlarını atkuyruğu yapmış ve iri yeşil gözlerini ona dikmiş halde gördü. Bu gözleri bir yerlerde görmüştü.

"Bu bölgede olman gerekiyor muydu?" diye sordu, sigarasından bir nefes çekerek onun sevimli burnunun kırışmasını izledi.

"Arkadaşımdan saklanıyorum," dedi ona, gözleri yere kayarak. "Sanırım artık gitmeliyim. Güle

güle."

Ani değişim karşısında şaşırın Dante elindeki dumanı yere attı. "Dur, dur, dur. Dur bakalım, bücür."

Döndü, atkuyruğu göğsüne çarptı, gözleri küçük bedeninin yapabileceğinden daha fazla ateşle parlıyordu. "Bana öyle demeyi kes!"

Dante eğlenerek başını bir hanımefendiye eğildiği gibi hafifçe eğdi. "Özür dilerim kraliçe." Bundan hoşlandığı belliydi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu merakla, onu tanımaya çalışarak. "Sen kaç yaşındasın?" diye karşılık verdi.

Dante sırttı. "On altı."

"On bir yaşındayım," dedi gururla. "Geçen ay benim doğum günümdü. Anneme doğum günü pastamın bir kısmını sana göndermesini söyledim."

Dante birden onun kim olduğunu fark etti - hizmetçilerinin kızı. Aynı yeşil gözlere sahiptiler. Hizmetçilerinin adını bilmiyordu ama ona ev yapımı kurabiyeler yedirmeye başladıktan sonra Zia demeye başlamıştı. Zia ile pek konuşmasa da, o tatlı ikramlar için yaşıyordu. Annesi de pek yemek yapmazdı, bu yüzden Zia'nın tatlıları onun için çok değerli olmaya başlamıştı. Her zaman onları yemek için sabırsızlanıyordu. Ve o çok iyi bir kadındı. Dante ondan hoşlanıyordu.

Genç kız, kızı, personel odasından çok uzaktaydı. Babası ya da daha kötüsü amcası onu orada görürse başı büyük belaya girerdi.

"Gitmelisin," diye başıyla kadının geldiği yeri işaret etti, ne onun ne de annesinin malikânedeki herhangi birinin hedefinde olmasını istemiyordu.

Kız bir kez gözlerini kırıştırdıktan sonra ona neredeyse utangaç bir gülümseme verdi.

"Gerçekten çok güzel gözlerin var," dedi ona. Adam cevap veremedi kız arkasını döndü ve tepeden aşağı, personel kanadına doğru koşmaya başladı.

'Çok güzel gözlerin var, Dante. Onlara dikkat et.'

Annesinin sözleri aklına geldi, bu kızıdan önce ona bunu söyleyen tek kişiydi. Hafızası onun güzel ama hüzünlü kahverengi gözleriyle doldu. Elini saçlarının arasından geçirerek eğildi, yarısı içilmiş sigarayı aldı, dudaklarına götürdü ve tekrar yaktı. Kırık burnundan nefes verirken canı çok yanıyordu ama göle ve yanındaki kulübeye bakarak acıyı hoş karşıladı.

Bu gezegende babasından kendisinden daha fazla nefret eden birini bulabileceğini hiç düşünmemişti - Tristan'a kadar. Henüz on dört yaşında olmasına rağmen, genç çocuk bir gün yaşlı adamın tetiğini çekecek ve Dante de silahı ona seve seve verecekti. Sadece kendisi hazır olana kadar, dünya hazır olana kadar beklemesi gerekiyordu.

"Yarın şehre gitmen gerekiyor." İti an çomağı hazırla.

Dante onu görmezden geldi.

Birden babası karşısına çıktı, sesi tedirgindi, "Bu kan da ne? Biri mi vurdu sana?"

Dante, babasının sesi son kelimeyle birlikte alanda gürlerken dönmedi. Güç oyunu başlamıştı.

Babası kaslarını esnetecek, orada kimin yetkili olduğunu herkese hatırlatacaktı, belki birileri bu boğucu gerçeği unuttur diye ve herkes Lorenzo Maroni'den biraz daha korkarak görev yerlerine gidecekti.

Külleri yere savuran Dante sessiz kalarak sigara içmeye devam etti. "Beni görmezden gelmeye cüret etme evlat. Biri mi vurdu sana?"

"Önemli bir şey değil," dedi Dante. Ama faydasızdı. Babası onu duymuyordu.

Bağırarak sağ kolu Al'ı çağırdı ve yerleşkedeki herkesin yere toplanmasını emretti.

Dante dişlerini sıktı, dakikalar geçtikçe ve insanlar endişeyle toplandıkça, sessiz ama korku kokan muhteşem gün batımını izlemeye çalıştı. Babası böyle yönetiyordu - korku. Ve onu kızdırmanın tek yolu buna tepki vermemekti.

Sonunda sigarayı yere atan Dante, onu ayakkabısının altında ezdi ve gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Zia'yı kızını tutarken gördü, az önce ona güzel gözleri olduğunu söyleyen yeşil gözlü genç kızı. Kız babasını değil, onu izliyordu. Ona küçük bir göz kırptı, kızarmasını ve hızla başka tarafa bakmasını izledi ve bu boktan gösterinin ortasında gülmek istedi. Gözlerini grubun üzerinde gezdirirken, Tristan'ın uzakta, herkesten biraz uzakta, yüzünde boş bir ifadeyle durduğunu gördü. Dante'nin onu ispiyonlayacağını düşündüyse, aklına başka bir şey gelmişti.

"Oğluma kim vurdu?" diye bağırdı babası. Dramatik bir etki yaratmak için durakladı, gözleri topluluğun üzerinde gezindi. Kimse cevap vermeyince ve yeterince korkmuş görününce, babası tiradına devam etti. "Varisime vurmaya kim cüret eder? Bir Maroni! Şimdi söyle yoksa cezalandırılacaksın. Bunu kimin yaptığını söyle.

Bu yerleşkede bir Maroni'ye saldırmak benim için en büyük hakarettir."

Karşılıklı gergin bakışlar atıldı. Sessiz fısıltılar yuvarlandı. Güneş yavaşça battı.

"Benim toprağımda duruyorsun ve kanıma hakaret ediyorsun," diye devam etti babası.

"Şimdi söyle bana, yoksa

sonuçları herkes için ağır olacaktır."

Yandan gelen bir hareket herkesin dikkatini çekti. Dante şaşkınlıkla Tristan'ın topluluğun arasından çıkmasını izledi, gözleri Bloodhound'da sabitti.

"Sen," diye homurdandı babası, Tristan'a doğru yürürken. "Bunu sen mi yaptın? Seni utanç verici

küçük piç.

Senin sahibin benim. Burada yaptığın her şey benim kontrolümde. Yapamazsın-"

Dante, babasından birkaç santim daha kısa olan genç bir çocuğun, yüzünde hiçbir ifade olmadan yüzüne doğru adım attığını ve herkesin önünde ilk sözlerini söylediğini gördü, bu sistemde adrenalin akıyordu.

"Bana tasma takmaya kalkarsan, seni onunla boğarım."

Eğer melekler şarkı söyleyebilseydi, o an Dante'nin tüm koroyu duyduğu andı.

Kalabalıktan birinin nefesi kesildi ama Dante gözlerini Tristan'dan ayırmadı. Konu ona geldiğinde içgüdülerine güvenmekte haklıydı. Küçük çocuk babasına bir saniye baktı, sonra topuklarının üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve arkasında suskun, öfkeli bir Lorenzo Maroni bıraktı.

Oh, bu *iyi* olacaktı.

Tristan az önce kaderini mühürlemişti.

Dante sıırttı. Onu öldürse bile arkadaş olacaktı.

Amara'nın bir sorunu vardı ve adı Dante Maroni'ydi.

Bu resmiydi.

Bitti.

Ve kesinlikle perişan haldeydi. Neden mi? Çünkü onun varlığından belli belirsiz haberdar olsa da, radarının hiçbir yerinde, kesinlikle *hiçbir* yerinde değildi. Peki ya kız? Antarktika büyüklüğünde ama daha ateşli bir aşkı vardı. Çok daha ateşli. Ve durmaya çalıştı. Gerçekten durmaya. Ama onun söz konusu olduğu yerde kalbi lastik bir bant gibiydi. Zihinsel olarak ne kadar uzaklaşırsa, eski yerine geri dönmek için o kadar sert bir çekim hissediyordu.

Her şey yanılttı. Zaten on sekiz yaşındaydı, bu gerçeği tüm şehirdeki, tüm ülkedeki, tüm yeraltı dünyasındaki herkes biliyordu çünkü onun yetişkin olması pek çok insan için çok büyük bir olaydı - bazıları onu desteklemek, bazıları da onu kesmek istiyordu. Dante'nin zaten düşmanları vardı. Amara bütün bunları nereden biliyordu? Dikkatini verdi. İnsanların, hareket eden mobilyalar yerine kulakları olan insanlar olduklarını bir kez bile fark etmeden yardımın etrafında konuşmaya bu kadar meyilli olmaları şaşırtıcıydı.

Amara aslında Maroni'lerin bir çalışanı değildi ama okuldan sonra ve hafta sonları annesine yardım etmeyi seviyordu. Eskiden bu zamanı Vin'le geçirirdi ama Vin eğitime başladığından beri onun programıyla Vin'inki uyuşmaz oldu. Yine de iki günde bir görüşüyorlardı. Amara bir santim bile ilerleyememişken Vin son zamanlarda büyüme atağına geçmişti.

Ağaca yaslanmış oturduğu yerden ona baktı, romanın kucaklarında açtı ama gözleri

Arkadaşı daha yaşlı bir Dante ile dövüşürken onu izliyordu. Bunu neredeyse haftada bir kez yapıyorlardı çünkü dedikodulara göre eğitimdeki iki çocuk bıçak konusunda inanılmazdı - Vin ve Tristan, Olay'dan sonra kendi adıyla anmaya başladığı yeni çocuk. Bay Maroni'yi hiç korkmadan yere serdiğinde yaşadığı şoku hâlâ hatırlıyordu. Annesi o gece ona çocuğun ölmek istediğini söylemişti. Amara buna katılmıyor değildi.

Ancak Dante'nin bıçaklarla Tristan yerine Vin'le iki haftada bir antrenman yapmasının nedeni Vin'in daha neşeli olması ve onu sinirden öldürme ihtimalinin daha düşük olmasıydı. Açık havada, Tristan'ın göl kenarındaki kulübesinin hemen önündeki küçük açıklıkta antrenman yapmayı seviyorlardı. Ve iki haftada bir Amara bir kitap ve arkadaşıyla gelir ve gösteriyi izlemek için sessizce bir ağacın önüne yerleşirdi.

Dante bunu tuhaf bulduysa da hiç yorum yapmadı. Aslında, ona ilk rastladığı andan sonra nadiren tek kelime etmişti. Ama onu görmezden de gelmedi. O sadece oradaydı. Bazı günler ona küçük bir baş selamı verirdi ve kalbi aşırı heyecanlı bir sinek kuşu gibi çırpınırdı. Bazı günler ona bakıp sırtırdı ve kızın midesinde kelebekler uçuşurdu. Ve bazı günler, nadiren, samimi bir 'merhaba' dediğinde, Amara onun sesini hafızasına kaydeder ve bebeklerinin isimlerini planlarken içten içe ciyaktı.

Umutsuz vakaydı.

Annesi, Amara'nın çocuklara bakmaya geldiğinde ne yaptığını bilmiyordu. Amara'nın yaz tatilinde kitap okumak için güneşe çıktığını sanıyordu. Amara onu hiç düzeltmedi. Annesi onu gitmekten alıkoyacak değildi; sadece bunu henüz kimseyle paylaşmaya hazır değildi. Bu her neyse, çünkü bir süre önce basit bir aşkı geçmişti. Ve onun adını gerçekten bilmediğinden yüzde doksan dokuz emindi.

Metalin metal üzerinde çıkardığı çınlama sesi onu hayal aleminden kopardı. Tüm ergen kalbiyle aşık olduğu adama odaklandı ve onun uzun boylu, çok uzun formunun daha kısa, daha genç bir Vin ona saldırırken hızla hareket etmesini izledi.

Dante Maroni bir sanat eseri idi - çok ince, çok zarif bir sanat eseri. Onu her gördüğünde, gökyüzüne doğru bir şef öpücüğü hareketi yapmak istiyordu. Evet, o kadar iyiydi. Kesinlikle büyüleyici bir yüzü - yaşlandıkça daha da keskinleşen bir yüz - çerçeveleyen koyu, evcilleşmemiş, biraz fazla uzun saçlarından, Amara'nın hayallerinde parmaklarıyla izlediği o çene çizgisine, hala en güzel bulduğu derin çikolata gözlerine, hareket ettikçe kaslarla esneyen kollarına... evet, gidiciydi. Acıması bir durumdu.

Kendine kızan Amara, okul kütüphanesinden ödünç aldığı kitaba baktı.

'Seni gördüğüm anda kalbim senin hizmetine uçtu...'

Tamam, romantik olmayan bir şiir bulması gerekiyordu çünkü Shakespeare pek yardımcı olmuyordu. Odaklanamayan Amara, çocukların seanslarını tamamladıklarını görmek için tekrar başını kaldırdı. Bunu her zaman Dante'nin Vin'e bazı ipuçları vermesiyle yaparlardı. Vin, artık o kadar da tombul olmayan en iyi arkadaşı, her zaman ciddiyetle dinlerdi. Amara, Vin'in Dante'ye abayı yaktığından oldukça emindi. Gerçi onu kim suçlayabilirdi ki?

Dürüst olmak gerekirse, Amara hissettiklerinin artık bir aşk olup olmadığını bile bilmiyordu. Hoşlanmanın birkaç ay içinde doğal yollarla ölmesi gerekirdi. En azından okuldaki kızların böyle söylediğini duymuştu. Onlarla ya da okuldaki herhangi biriyle gerçekten yakın değildi. Dışarıdaki çocuklar yerleşke çocuklarına çok tuhaf davranıyordu. Ve yerleşkedeki diğer tüm çocuklar ondan ya çok küçük ya da çok büyüktü. Sadece o ve Vin'in yaşları birbirine yakındı ve bu yüzden yürümeye başladıkları andan itibaren birbirlerinden ayrılmamışlardı.

Vin ona doğru yürümeden önce Dante'ye başıyla selam verdi, siyah saçları artık çok daha kısa kesilmişti. Onun yanına çökerek, Dante'nin uzattığı şişeden bir yudum su aldı, ikisi de Dante'nin Tristan'ın kulübesinin merdivenlerini tırmanışını ve kapıyı çalmadan içeri girişini izledi.

"Kahretsin," diye ıslık çaldı Vin onun yanında, nihayet doğru dürüst ıslık çalabiliyordu. "Çok taşaklı herifmiş."

Ew. Amara Dante'yi ya da onun meşhur taşaklarını düşünmek istemiyordu. Ona olan aşkı bu noktada çok saf ve temizdi.

"Kafamda o resme ihtiyacım yoktu," diye iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. Geçen yıl okulda erkek ve kadın üreme sistemleri üzerine çalışmışlardı. Bu çok klinik olsa da, geçen ay tüm sınıflarının cinsel hastalıklar, korunma ve doğum kontrolü üzerine aldığı ekstra atölye çalışması çok fazla işlemişti. Amara Fiş A'nın Yuva B'ye girdiğini biliyordu ama henüz bununla ilgili bir şey hayal etmek istemiyordu.

Vin kıkırdadı. "Ona öyle bakarken buna inanmak çok zor."

Bu onu kısa sürede kendine getirdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kalp atışları hızlanırken sesi yüksek çıkıyordu. Ses tonu üzerinde çalışması gerekiyordu. Okuldaki müzik öğretmeni ona sesinin harika olduğunu ama perdesinin tamamen bozuk olduğunu söyleyip duruyordu.

Vin omuz silkti. "Ona sanki Zia'nın en iyi kurabiyesiymiş ve sen de bir aydır açmışsın gibi bakıyorsun. Sanki fırından yeni çıkmış ve yemeden önce soğumasını bekliyormuşsun gibi."

Bu çok canlı görüntü karşısında midesi guruladı.

Tamam. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu.

Amara yutkundu. "Sence fark etmiş midir?"

"Bunu yapmamak biraz zor," diye belirtti Vin, açıkça eğlenmişti. "Her seferinde buraya geliyorsun ve kitabını okumak için değil."

Amara inledi. "Vinnie?"

"Hmm?"

"Öldür beni, lütfen."

Arkadaşı kıkırdadı. "Bu kadar dramatik olma. O kadar da kötü değil. Ayrıca, bu bir evre.

Büyüyünce atlatırsın."

Amara başını salladı. "Elimden bir şey gelmiyor. İnan bana, denedim. Gözlerim hain."

Vin dizlerini yukarı çekmeden önce bir kahkaha attı, elleri dizlerinin üzerinde sallanıyordu. "Aşık olmak iyidir.

Hatta doğal bile. Ama bundan fazlasını istemiyorum."

Amara, kulübeye bakarken profiline bakmak için döndü ve güneşi teninde hissetti. "Neden?"

diye sordu usulca.

"Çünkü o Dante Maroni, 'Mara,' diye yanıtladı Vin, aynı derecede yumuşak bir sesle. "Şu anda

genciz ve hiçbir şey hissetmiyoruz. Ama o bir kral olacak. Düşmanları olacak. Zaten var.

Her şey karanlık olacak ve sen karanlıktan korkuyorsun, hatırladın mı? Sen o dünyaya ait değilsin.

Daha iyisini hak ediyorsun."

Boğazındaki yumru oraya sıkıca yerleşmişti. Amara hiçbir şeyi hayal etmemiş olsa da Vin'in

haklı olduğunu biliyordu. Dante Maroni'nin kaderinde yeraltı dünyasına hükmetmek vardı. Ve o,

onun gibi insanların unuttuğu bir mobilyaydı.

Ağzından nefes alıp veren Amara başını Vin'in omzuna yasladı ve onun kendisini tanıyan, kendisi

kadar seven biri olduğunu bilmekle teselli buldu.

"Sen de mi karanlık olacaksın Vinnie?" diye sordu sessizce, kaderinin onu nereye

götürdüğünü merak ederek. Eğer aldığı eğitim ve babasının hayatı bir şey ifade ediyorsa, bu

pek de iyi bir yer değildi.

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi. "Ama senin için asla

karanlık olmayacağım." Amara hafifçe gülümsedi. "Seni

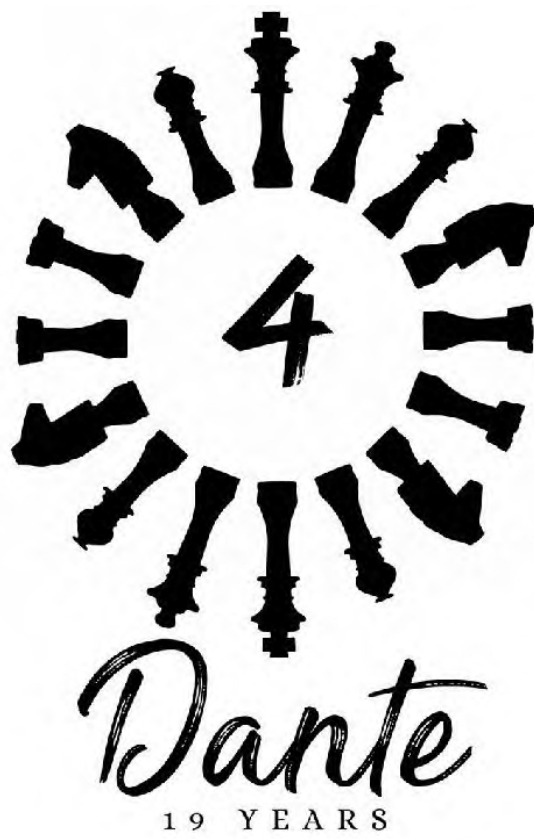
yine de seveceğim, biliyorsun."

"Evet, ben de," diye başını salladı Vin. "Lütfen şimdi bana duygusal davranma."

Amara kıkırdarak kitabıyla ona hafifçe vurdu ve ikisi de Dante Maroni'nin kulübeden çıkışını

izledi. Amara yerde kalırken, Dante Maroni onlara başıyla selam verdi ve kral olma yolunda

ilerleyen şatosuna doğru tırmanmaya başladı.

Yetişkin olmanın tek iyi yanı ana evden çıkıp kendi kanadına taşınmaktı. Ve on beş yaşındaki kardeşine izin verilmemesine rağmen, Dante onu geride bırakmayacağından emindi.

Yerleşke dışındaki pek çok insan Damien'ı bilmiyordu. Bunun nedeni oldukça basitti: Damien, Lorenzo Maroni'nin kusurlu çocuğuydu. Her nasılsa, doğumu sırasında göbek bağı boynuna dolanmış, bu da oksijen kaynağını birkaç değerli saniye, çok fazla birkaç saniye boyunca kesmişti. Bu, Damien'ın dünyayı ölçme yeteneğine mal olmuştu. Dante onun otizm spektrumunda olduğundan emindi, özellikle de sosyal becerileri iyi olmasa da zihni yaşına göre çok yüksek işlevli olduğu için. Yine de hiçbir zaman düzgün bir şekilde teşhis edilmemişti, bu yüzden emin olamıyordu.

Bloodhound Maroni, küçük oğlunun yardıma ihtiyaç duyan zihinsel bir rahatsızlığı olabileceğini kabullenemiyordu. Damien'a istediği zaman yardım alabilecek bol miktarda kaynağa sahip olmasına rağmen, küçük oğlunu görmezden geldi. Her ne kadar harika bir çocuk olsa da, Dante onun kendini ifade etmede sorunlar yaşadığını, dünyada uygun olmayan ama onun için uygun olan bazı davranışlar sergilediğini biliyordu. Dante, Damien'ın içinde yaşadığı dünyada asla ama asla kabul ve sevgi bulamayacağını biliyordu ve Damien bu iki şeyi de hak ediyordu.

Dante bunun tam olarak ne olduğundan bile emin değildi - doğumundan kaynaklanan travma ya da Dante annelerini kendi kanı içinde bulduğunda odada olduğu gerçeği ya da bunlardan biri. O kanın bir kısmı beş yaşındaki Damien'ın üzerindeydi ve Dante sekiz yaşındayken

kanını akıttı, kardeşini kucığına aldı ve odadan çıktı. Her nasılsa, sadece bakarak bile annesinin öldüğünü anlamıştı. Bazı günler, çocuklarını bir korkak gibi terk ettiği için ondan o kadar nefret ediyordu ki.

Dante derin bir nefes aldı, parmakları bir sigara çıkarmak için kaşınıyordu ama kaçındı. Parmaklarını esneterek pahalı gözlüklerinin arkasından binayı izledi ve pembe saçlı kız arkadaşı Roni'nin koluna yapışmasını ölçtü.

Morning Star Kayıp Çocuklar Evi

Burayı kulaktan kulağı duymuştu. Askerlerinden birinin düşük fonksiyonlu otizm teşhisi konmuş bir yeğeni vardı ve buranın çocuğı yardımcı olduğunu söylemişti. Dante uzun süredir olduğu gibi kardeşine bakabilecek yaşta olsa da, Damien'ın ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği yardımı almasını istiyordu. Daha da önemlisi, yerleşke hiçbirisi için zihinsel olarak iyi bir yer değildi. Dante geziler ve iş için şehir dışına çıkmaya başlamıştı ve her seferinde aklı Damien'a ve onun güvenliğine gidiyordu. Göğsüne bir taş saplanmış olsa da, bu en iyisiydi.

"Burası tüyler ürpertici," diye mırıldandı Roni, narin parmakları adamın pazusunun üzerinde kıvrılırken. Pek de haksız sayılmazdı. Burası bakımlı çimleri olan bakımlı bir taş konak olmasına rağmen, bir gerilim filminden fırlamış gibi görünüyordu. Ya da belki de yaklaşan kışla birlikte gelen sisten kaynaklanıyordu.

"Gidelim." Dante bu duygudan sıyrıldı, ferforje kapıyı tek avucuyla iterek açtı, metalin soğığı omurgasında küçük bir ürperti yarattı.

Diğer eliyle de üç yıllık kız arkadaşını eşikten geçirdi. Roni küçük bir şeydi, neredeyse bir peri gibiydi. Boynuna ancak geliyordu, saçları parlak pembe renkteydi ve kısa kesilmişti, hayat doluydu. Onu ve ailesini bilen bir yabancıydı ama bir şekilde umursamıyordu. Belki de içindeki asi, onun fikrinden heyecan duyuyordu. Dante onun için de böyle olduğunu biliyordu.

Onu görmek için pek çok geceyi gizlice dışarı çıkarak, onu gizlice yerleşkeye sokarak geçirmişti. Bir keresinde babasının adamlarından biri onları yakalamış ve babasına bir parmak atarak olayı geçiştirmişti. Çocukça mıydı? Evet. Umursamış mıydı? Pek umurunda değildi. Roni'yi önemsiyor, ona sevgi duyuyor, onunla seks yapmayı kesinlikle seviyordu ama aşık değildi. Roni babasına isyan etmenin bir yoluydu ve Roni de bunu biliyordu, onu gizlice yerleşkeye sokarken birden fazla kez ona eşlik etmişti.

Onları bir karşılıklı bir isyan ilişkisiydi.

Küçük patikadan ana girişe doğru yürüyen Dante, keskin gözlerle etrafına bakındı ve pencerelerde oturan, hepsi de farklı yaşlarda olan birkaç çocuğun onlara baktığını fark etti - bazıları

merakla,

diğerleri hafif bir düşmanlıkla. Dante onlar için nasıl bir imaj çizdiğini merak ediyordu - uzun boylu, yırtık pırtık, tamamen siyah pahalı bir balıkçı yaka, deri ceket ve kot pantolon giymiş, saçları dikkatsizce yüzünün etrafında, yanında pembe saçlı bir peri.

Kapı açılıp onları zaten bekleyen yaşlı bir kadın karşılayıp gezdirmeye başladığında zihninde canlanan görüntüye sııttı.

Yerleşkede kendi kanadının olmasının en iyi yanlarından biri mahremiyetti. Zia her zaman haftada bir kez, çoğunlukla eğitimde ya da şehirde işi öğrenirken, yiyecekleri istiflemek ve her şeyi temizlemek için personeliyle birlikte eve gelirdi. Bunun dışında yalnız yaşıyordu ve böyle olmasını seviyordu.

Evinin en üst katını, tıpkı annesinin ana evde yaptığı gibi, sanat odası olarak düzenlemişti. Oradan görünen manzara oldukça muhteşemdi. Gölü, Tristan'ın kulübesini ve onun ötesindeki ormanla kaplı geniş tepeleri doğrudan görebiliyordu. Sabahın bu erken saatinde, gökyüzü ateşli bir gölgeye bürünüp kara geceyi yutarken, odaya gelmeyi çok severdi.

Dante, dumanı tüten kahve bardağını çalışma masasının üzerine koyarak son birkaç yılda yaptığı parçalara baktı. İlk parçaları çömlekti, tekniğini geliştirene kadar alıştırma parçalarıydı. Daha sonra maskelerle oynamaya başladı; gördüğü insanların yüzleri, bir şekilde dikkatini çekmiş olanlar. Çoğu oldukça kötüydü ve onları parçalamak istiyordu ama onları görmek kendini geliştirmek için bir alıştırımaydı. Ve Dante kendini geliştirmeye kararlıydı.

Tezgâha oturup şehirdeki bir malzeme dükkânından aldığı yeni kil kutusunu çıkardı ve arka planda *Harry Potter ve Melez Prens*'in sesli kitabı çalarken onu ıslatmaya başladı. Sabahın erken saatlerinde, kelimelerin sesi ve güneşin stüdyosunu dolduran doğal ışığı eşliğinde, üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadan çalışmaktan keyif alıyordu.

Ve *Harry Potter*'a bayılıyordu. Uzun süre okumamıştı ama sonunda pes etti ve artık bağımlısı olmuştu. Seriyle ilgili en sevdiği şeylerden biri, büyülü bir dünyada bile ne kadar insani olduğuydu. Örneğin Harry ve Hermione'nin arkadaşlığı gibi. Aslında bu ona genç Vin ile Zia'nın kızı arasında gördüğü ilişkiyi hatırlatıyordu. Yıllardır, ne zaman açık alanda antrenman yapsalar Vin'e eşlik ettiğini görüyor ve bu arkadaşlığı kıskanıyordu.

Kendisi için de böyle bir arkadaş istiyordu. Etrafı insanlarla çevrili olmasına rağmen, Dante'nin kendisine ait olan bir kişi yoktu. Kardeşi, her ne kadar onu çok sevse de, arkadaşı değildi. Roni de

öyle. Ve yıllardır Tristan üzerinde çalışıyor olsa da, o da değildi. Tristan

En iyi ihtimalle ona karşı kayıtsızdı, en kötü ihtimalle de burnunu kırdıktan sonra ona karşı biraz yumuşamıştı. Soyadı ona yerleşkede hiç arkadaş edinme fırsatı vermiyordu. Babasının ona sürekli hatırlattığı gibi, kralların arkadaşları yoktu. Onların düşmanları vardı.

Kahretsin, sesi üzgün küçük bir kaltak gibiydi.

Dante başını sallayarak önüne bir yığın ıslak kil koydu ve elleriyle yoğurarak parmaklarının arasındaki kütlenin gerginliğine odaklandı. Hâlâ çok sıkıydı ve ne zaman kalıplanacak kadar gevşeyeceğini ölçmek en önemli şeylerden biriydi.

Arka kapısının çalınması onu duraklattı. Acil bir durum olmadığı sürece sabahın bu erken saatinde kapısına gelen pek fazla insan yoktu. Banktan hızla kalkan Dante ellerini yıkadı ve aşağı inmeden önce bir kot pantolon aldı.

Merdivenlerden inerken saçlarını yüzünden geriye doğru itti, geniş mutfağa girdi ve arka kapıyı açtı, Zia'nın kızının soğukta orada durduğunu görünce donakaldı.

Gözleri, kızarıp Dante'nin gözlerinin içine bakmadan önce göğsünün açıkta kalan kısmında ve karnında gezindi. Dante kızın tepkisi karşısında eğlenerek bir of çekti. Kızın ona aşık olduğunu biliyordu. Ne zaman o yakınlarda olsa ona bakma alışkanlığı vardı. Bu gururunu okşuyordu ama onu sadece eğlendiriyordu. Kız çok gençti ve zaten bir kız arkadaşı vardı.

Yine de onu kızdırmayı severdi. Bazen onu bakarken yakaladığında ona göz kırpardı ve o da kızarıp başka tarafa bakardı. Bazen onu bir kitapla otururken yakaladığında, sadece adını sorardı çünkü onun aşk romanları okumayı sevdiğini biliyordu ve bu onun kızarmasına neden oluyordu. Ya da bazen Vin'le birlikte gülerdi ve o da onu izlerdi, büyüyünce nasıl da afet gibi bir kız olacağını düşünürdü, bundan hiç şüphesi yoktu, özellikle de gözleriyle.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diye tatlı bir sesle konuştu, sinirleri ses tonunu biraz yükseltmişti.

Dante yumuşadığını hissetti, onun sinirlerini yatıştırmak istiyordu.

"Sorun değil," diye kasıtlı olarak Damien'ı her zaman sakinleştirmeye yarayan rahatlatıcı ses tonuyla konuştu. "Sen iyi misin?"

Başını sallamadan önce gözlerini kırptırdı. "Evet, evet. Ben iyiyim. Annem okula gitmeden önce bunu sana vermemi söyledi." Sustu ve folyoya sarılı tepsiyi ona uzattı.

Dante ellerini fırçalamamaya dikkat ederek aldı ve folyoyu kaldırdı. Taze pişmiş kurabiyelerin kokusu burnuna hücum etti ve neredeyse gözlerini başının arkasına devirmesine neden olacaktı.

"Genelde bunları kendisi getirir," diye yorumladı Dante, onun da gelip gelmediğini görmek için etrafına bakınırken.

"Um," kız gergin bir şekilde dudağını ısırды, teni kırmızının daha koyu bir tonuna dönüştü.

"Onları kendim getirmek istedim. Bugün benim doğum günüm."

Dante sırttı. "Doğum günün kutlu olsun, um," gülümsemesi onun adını bilmediğini fark ederek duraksadı.

"Amara," diye utangaa gülümsedi, bir zamanlar ona yaşını soran küstah ocuk, büyümekte olan genç kızın ardına gizlenmişti. Yıllar geçtikçe yumuşamıştı.

"Doğum günün kutlu olsun Amara," dedi yumuşak bir sesle ve kızın tekrar kızardığını gördü. Tanrım, ona abayı yakmıştı ama bunu ona söyleyecek değıldi. Annesi, hayatta olduğı sürece onu kadınlara karşı bir pislik olarak yetiştirmemişti.

Ona başıyla küçük bir selam verdikten sonra hızla alçak merdivenlerden inip çimenlere çıktı ve birkaç yüz metre ötedeki personel odasına doğru ilerledi. Şimdi kaç yaşındaydı? On dört m? On beş mi?

Dante onun gidişini izledi, boyu yaşına göre çoktan uzamıştı, mürekkep rengi saçları sabah rüzgârında salınan yüksek bir at kuyruğuydu.

Tam kapıyı kapatacaktı ki Tristan'ın sessizce ormana doğru gittiğini gördü. Vay, vay, vay, kim oluyordu da böyle bir daveti geri çeviriyordu?

Aletlerini ve kilini dışarıda bırakmaması gerekse de Dante bu fırsatı kaıramazdı. nceki gece mutfak sandalyesinin üzerine attığı deri ceketini alan ve ayaklarını kapının yanındaki ağır ayakkabıların içine sokan Dante, kapıyı kilitledi ve küçük dostunun neyin peşinde olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde ormana doğru koşmaya başladı. Gerçi artık o kadar da küçük sayılmazdı. On altı yaşındaki Tristan şimdiden oldukça irileşmişti, vücudu aldığı zorlu eğitimin tanığıydı.

Dante bazen onun yerinde olsa kendisinin de aynı durumda olup olmayacağını merak ediyordu. Yıllardır eğitim almasına rağmen, Dante henüz ilk cinayetini işlememişti. İnsanların infaz edildiğini görmüş, birçoğunu bizzat sorgulamıştı ama asıl öldürmek? Hl bir can alması gerekiyordu.

Belki de bu ruhunda bir iz bırakmıştır. Belki de Tristan'ın böyle olmasının nedeni buydu. Kız kardeşini kaybettikten sonra bu kadar genç yaşta kendi babasını da öldürmüştü. Bazı günler Dante o piçi kucaklamak istiyordu. Ama bunu denese bile bir uzvunu kaybederek geri döneceğinden emindi.

Birkaç dakika onu bulmaya çalıştıktan sonra Dante adamı kaybettiğini fark etti. Daha büyük olasılıkla Tristan onu izini kaybettirmişti. İ geçirerek geri dönmeye ve biraz kurabiye alıp Damien'a götürmeye karar verdi. En azından kardeşi onun arkadaşlığından hoşlanıyordu.

"Kurabiyeleri beğendin mi?" Konağın arkasındaki çardakta oturmuş satranç oynarlarken Dante Damien'a sordu. Damien satranç oynamayı, Dante de onunla oynamayı çok severdi.

Damien atı hareket ettirirken ayağını üçlü setler halinde vurdu ve başını salladı. "Bu kurabiyelerin tadı geçen seferkinden daha güzel. Şeker oranı bu sefer daha düşük."

Tap, tap, tap.

Tap, tap, tap.

Dante sırtıttı. Kardeşinin bir kurabiyedeki teknik ayrıntılara dikkat edeceğine güveniyordu.

"Zia iyi biri. Kızı bu sabah bana kurabiye getirdi," diye bilgi verdi Dante. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm çok güzel yeşil gözleri var."

Damien başını kaldırıp Dante'nin boynuna doğru baktı. Göz temasından hoşlanmıyordu. "Yeşil gözlerin dünyadaki en nadir göz rengi olduğunu biliyor muydun? Tüm nüfusun %2'sinden daha azı bu gözlere sahiptir. Onunkiler hangi tonda?"

Dante o sabah gördüğü gözleri hatırladı. "Orman yeşili sanırım? Yağmur ormanı ağaçlarının rengi gibi."

Yan taraftan gelen bir hareketle Tristan'ın ormandan çıkışını izledi. Genç çocuk olduğu yerde durdu, kulübesine doğru yürümeden önce uzun bir süre Dante ve Damien'ı izledi.

"Ruh haline ve ışığa bağlı olarak ton değiştirebilen tek göz rengidir," diye devam etti

Damien, Dante tekrar satranca odaklanıp taşını oynatarak bir piyon çıkarırken. "Buna Rayleigh etkisi deniyor. Senin Yeşil Gözlü Kız'a da oluyor mu?"

"Adı Amara," diye yardımcı oldu Dante ama kardeşi yeni küçük tutkusunu bulmuştu. "Yeşil Gözlü Kız-"

"Ve hayır, gözlerinin renginin değiştiğini sanmıyorum."

"-yeşil göz spektrumunda bile daha nadir bir tonu vardır. Eğer rengi değişmeyen ya da Rayleigh'i takip etmeyenler onunkiler ise, bu daha da nadirdir. Büyüleyici-"

Damien yeşil gözlerle satranç oynamaya devam ederken Dante gülümsedi.

Bir sorun vardı.

Dante, kardeşinin bir yıl boyunca, kendisini anlaması için ona rehberlik edebilecek ve dünyaya ayak uydurması için ihtiyaç duyduğu araçları verebilecek psikiyatristlerin gözetimi altında evde yaşaması için gerekli düzenlemeleri yapmıştı. Son bir saatini de Damien'la bu konu hakkında konuşarak geçirmişti. İnsanlar Damien'ın zekâsını hafife alsa da, o zeki bir çocuktü. Yerleşkede aldığından daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunu anlamış ve Dante onu düzenli olarak ziyaret edeceğine söz verdiği sürece küçük bir gezintiye çıkmayı kabul etmişti. Gelmemeye ihtimali yoktu. Küçük piçi seviyordu.

Ama bir şeyler yanlıştı. Ne olduğunu bilmiyordu, bir anlam veremiyordu. Ama bir şey vardı.

Bağırsaklarında bir ağırlık, koruyucu içgüdülerinde asırlık sessiz bir çığlık.

Ayrılık kaygısı olabilir mi? Ne de olsa ilk kez kardeşinden uzak kalacaktı.

'Kalbin her zaman senin gerçeğini bilecektir, Dante. Ona güven.'

Kendine yalan mı söylüyordu? Tanrım, bu tam bir karmaşaydı. Hayır, kardeşi için en iyisi bu yerden uzaklaşmak ve normal bir hayat için bir şans yakalamaktı.

Telefonunun çalması onu içinde bulunduğu çatışmadan çıkardı.

Babam arıyor.

Peachy.

"Evet, baba?" Dante ona her zaman yaptığı gibi hitap etti, adama duyduğu nefreti zar zor bastırabiliyordu.

"Kulübeye gel." Son
ses.

Emir karşısında dişlerini sıkan Dante malikânedен çıkıp tepeden aşağı, ormandaki kulübeye doğru yürüdü. Bir zamanlar bu küçük kulübe bir av kulübesiydi. Birkaç metre kareden biraz daha büyüktü ve çoğunlukla terk edilmişti. Oraya gerçekten kimse gitmiyordu, bu yüzden yıllar boyunca küçük buluşmaları için oldukça iyi bir yer olmuştu.

Babasının onu neden bu kadar dışladığını düşünerek kaşlarını çatan Dante sakın bir şekilde nefes aldı ve yaşlı adamın yanında genellikle takındığı küçük maskeyi takındı. Her ne kadar ondan nefret etse de, Dante onun güçlü bir lider olduğunu ve o noktaya aptallık ederek gelmediğini kabul ediyordu. Keskindi ve zayıflığın kokusunu daha kimse farkına bile varmadan alırdı.

Damarlarında bu kanı taşıdığı için içinde hem gurur hem de utanç vardı.

Babasının kulübenin dışında durduğunu gördü, takım elbise giymişti, sakalının orasında burasında küçük griler belirmeye başlamıştı. Ve bir puro içiyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Sen mi çağırdın?" Dante ona katılarak sordu, şimdi diğer adamdan daha uzun olduğunu ve çok daha rahat giyindiğini fark etti. Babası onun kıyafetlerini beğenmiyordu. Dante'nin yırtık kot pantolonlar ve deri ceketler içinde, tam bir kötü çocuk gibi görünmesini istemiyordu. Hayır, Dante'nin takım elbise giymesini ve kravat takmasını, iyi bir kötü adam gibi görünmesini istiyordu.

Bloodhound Maroni gülümsedi. "Evet. Zamanı geldi."

Dante'nin midesi, yüzünü eşit tutarken bile düştü. Öldürme zamanı gelmişti.

Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve duman bulutunu içine çekerek bulutlu gökyüzüne doğru savrulduğunu gördü. Dante genellikle Tenebrae'de kışları severdi. Soğuk, ıslak ve karlı geçerdi ve bu ona yazları daha da çok sevdirdi. Ama bugün öyle değildi. Bugün bulutlar kasvetli ve önsezili görünüyordu.

Bu his on kat geri döndü.

"Kim o?"

Lorenzo Maroni yine gülümsedi, Dante'nin ensesini sızlatan bir gülümsemeydi bu ve kulübenin kapısına doğru gitti. Dante sigarasını kenara fırlattı ve içeride kimin olduğunu görmek için yavaşça kapıya yaklaşmadan önce botunun altında ezdi.

Roni.

Hayı

r.

Siktir, hayır.

Al ve Leo arkasında dururken, bir sandalyeye bağlanmış, ağzı bantlanmış, gözleri kızarmış ve yaşlardan şişmiş bir halde oturuyordu.

Omuzlarında düğümlenen gerginlikle dönüp babasına baktı, elleri yumruk olurken omurgası kaskatı kesilmişti. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

"İşte," dedi babası teatral bir edayla, "yarattığın şey bu oğlum. Bir yabancıyla, sıradan bir kızla ilişkiye gireceğini ve benim hiçbir şey yapmayacağımı mı düşündün?"

Babasının ne yapacağını hiç düşünmemişti. O vazgeçilmez olabilirdi ama o değildi. Bunu düşünmeliydi. Kahretsin, düşünmeliydi.

"Bırak onu," dedi yaşlı adama, sesi sertti. "Onu bir daha görmeyeceğim."

Lorenzo Maroni başını salladı ve sonunda kendi purosunu söndürdü. "Bu bir ders evlat. Hatırlaman gereken bir ders. Bizim dünyamızda aşkın yeri yoktur."

Dante çenesini kilitledi. "Annemi seviyordun," diye hatırlattı adama.

Babası güldü. "Hayır, gülmedim. Onu istedim ve aldım. Bizim gibi erkekler böyle yapar. Sen çok yumuşaksın ve ben de bunun çok uzun sürmesine izin verdim."

"Onu kaçırdım da ne demek?" Dante babasına baktı, içini bir şaşkınlık, ardından da bu ima karşısında duyduğu tiksinti kapladı. Babasının neyi ima ettiğini hiç tahmin etmemişti.

"Aldı. Kaptım. Onu gördüm ve arabasından alıp buraya getirdim, onunla evlendim," dedi babası neredeyse gururla.

Dante annesini düşündü, güzel, sıcak ama her zaman üzgündü, midesinde asit vardı. "Ona tecavüz mü ettin?"

"Ne fark eder ki?"

Vardi.

Dante'nin içini tiksinti kapladı, yutkunurken boğazından safra yükseldi. Kendisini, belki de zorla, annesinden doğuran adamdan gözlerini kaçırdı ve tüyleri diken diken oldu.

Roni inleyerek onun küçük bedenine bakmasını sağladı. Bunu hak etmiyordu. Bunu gerçekten hak etmiyordu. Harika bir kızdı ve gerçek bir arkadaşına sahip olduğu en yakın şeydi. İlk sevgilisiydi. Onu güldürüyordu. Bu ipleri ve bantları hak etmiyordu.

Kalbi sıkışmış, kendisine söylenen ve gördüğü her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Onu dışarı çıkarmak zorundaydı. Bir şekilde.

"Leo bana bıçaklarla aranın çok iyi olduğunu söyledi," babasının sesi içini dolduran çaresizliği kesti. Dante onun sözlerine odaklandı, kelimeler kafasında canlanırken kalbi çarpmaya başladı.

"Bırak onu baba," diye adama baktı, gözleri yanıyordu. "Sana sadakat yemini ediyorum. Vereceğın her emre uyacağıma yemin ederim. Onu bir daha görmeyeceğime yemin ederim. Lütfen, bırak gitsin. Sana yalvarıyorum."

"Yalvarma!" diye bağırdı babası, onu kolundan tutarak. "Sen bir Maroni'sin! Maroni'ler dilenmez, ölüm döşğinde bile. Anlıyor musun?"

Dante başını sallayarak babasının kolunu sıkmasına izin verdi. Durumun nasıl geliştiğı onu korkutuyordu.

Nefes nefese kalan babası sakinleşerek tekrar Dante'ye baktı.

"Bunu başka bir ders olarak al," diye konuşmaya devam etti, neredeyse nazik bir sesle. "Pazarlık yaparken her zaman üstünlüğü elinde tut. Şu anda elinde hiçbir şey yok. Gücü elinde tutan benim. Bu kıza ne olacağı benim kontrolüm altında. Kardeşine ne olacağı benim kontrolüm altında. İhtiyacı olan yardımı almasını mı istiyorsun? Kızı öldür. Bir cana karşılık bir can."

Dante yavaşça nefes verdi, zihni bir yol, bir boşluk, bir şey, herhangi bir şey bulmak için yarışyordu. Hiçbir şey bulamadı.

Sikeyim.

Bir şeyler olmalıydı. Roni yine inledi.

Dante onun önünde diz çökmeye gitti, sayısız kez önünde diz çöktüğü gibi ve gözyaşlarının yüzünü ıslattığını, kelimelerin aralarında sıkıştığını gördü. Başı onun kucağına düştü, elleri sandalyesini kavradı.

"Onu öldürmezsen," dedi babasının sesi aynı düzgün tonda, "onu önce sahip olacak ve sonra öldürecek adamlara veririm. Acı çekecek. Öte yandan sen ona merhamet edebilirsin oğlum."

Hayır.

Hayır.

Yapamazdı. Bu onun hatasıydı. Onunla asla ilişkiye girmemeliydi. Çok uzun yıllar

birlikte geçirmişlerdi ve işte bu noktaya gelmişlerdi.

"Seçmek için iki dakikanız var."

İki dakika.

Yüz yirmi saniye.

Dante aniden kalbinin her atışının kafasının içinde çarptığını, kanın kulaklarına hücum ettiğini, patlamaya her saniye daha da yaklaşan bir saatli bomba gibi tıkladığını duyabiliyordu.

Onunla kalmaya cesaret eden genç kızın geniş, korkmuş mavi gözlerine baktı, neyi seçeceğini biliyordu. Onun acı çekmesine izin veremezdi, babasının adamlarının ellerinde değil. Onun bu şekilde ölmesine izin veremezdi.

Bir bok yapamazdı. Kendisini ya da sevgilisini yakmadan ateşle oynayarak paçayı kurtarabileceğini düşünen çaresiz bir küçük pislikti.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı çaresiz bir hayal kırıklığıyla, boş bir sandalye almak için ayağa kalktı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı.

Babasına baktı, kalbi hızla çarpıyordu. "Bana bunu yaptırma." "Bir dakika," diye cevap geldi.

Saçlarını avuçlayan Dante sarsıldı, çaresizlik içinde tavana doğru uludu, onu kurtarmak için yapması gerektiğini bildiği tek şeyi yapmak istemiyordu.

"Otuz saniye."

Odada tansiyon yükseldi.

Derin bir nefes veren Dante yavaşça içini bir sükûnet duygusunun kaplamasına izin verdi. Tek kelime etmeden babasına doğru yürüdü ve ceketinin cebinden bıçağı çıkardı, küçük ağırlığı elinde bir kaya gibi hissediyordu. "Bu canavarı serbest bırakıyorsun baba, bunu bir gün seni de öldüreceğini bilerek yapıyorsun. Bu çılgınlığı durdurmak için bu son şansın."

Babası neredeyse gururla gülümsüyordu. Adam kafadan çatlaktı.

"Zaman doldu, evlat."

Bir an için gözlerini kapatan Dante, onu bıçakla kesmek istedi. Ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti - Roni yine de ölecek ve yeraltı dünyası henüz başa çıkmaya hazır olmadığı bir kaosa sürüklenecekti.

Bıçağı alarak diz çöktüğü pozisyona geri döndü ve kadının gözyaşlarıyla ıslanmış ağzındaki bandı çıkardı.

"Bir yolu olmalı, Dante," Roni'nin sesi vücuduyla birlikte titriyordu. "Lütfen bunu yapma."

Dante onun gözlerinin içine baktı, kendi gözleri de yanıyordu, boğazı düğümlenmişti. "Affet beni Roni," derken sesinin acıyla sertleştiğini duyabiliyordu.

Bununla birlikte, bıçağı tam kalbine sapladı.

Çılgılığı havayı delip geçti, bıçak yarısından kan sızarken boğazı gıcırdayordu.

Elleri titreyerek bıçağı çıkardı ve boynuna sapladı - defalarca öptüğü boynuna - şahdamarını keserek onu olabildiğince hızlı bir şekilde öldürdü. Bunu hak etmemişti. Bu, bu onun suçuydu.

Tüm bunlar olurken, gözlerini onun gözlerinden ayırmadı, her geçen saniye kendi gözleri de değişirken, kalbi katılaşırken onun bedeninden yavaşça sızan yaşamı gördü.

"Dan..." gevşemeden önce son bir kez kanında boğuldu.

Saniyeler içinde bitmişti.

Dante onun boş yüzüne bakmaya devam etti, kanının etraflarında biriktiğini hissetti, soğuk bir şey kalbine yerleşti. Onu koruyamamıştı. İlk sevgilisini, ilk cinayetini.

Biri onu sırtından alkışladı. Babası.

Dante kadının kanıyla lekelenmiş ellerine baktı, adama duyduğu öfkenin dindiğini hissetti ve derin bir nefes aldı.

Şimdi zamanı değil.

Bir gün. Annesi için, kardeşi için, Roni için bunu ona ödetecekti. Bir gün. Sadece beklemesi gerekiyordu. Sadece beklemesi ve sabırla mezarını kazması gerekiyordu. Daha önce oynadığı gibi açıkta değil, Bloodhound Maroni'nin kokusunu alamayacağı gölgelerde oynaması gerekiyordu.

Bir gün.

Babasının Al'a "Gömün onu," diye emrettiğini duydu. Hayır, hayır, hayır.

Dante başını salladı, kalbi ağırlaşmıştı, vücudu onun kanıyla kaplıydı. "Ben yaparım."

Bir süre durakladıktan sonra babası kulübeyi temizlemeleri için adamlara başıyla işaret etti ve gitti. Dante ayağa kalktı, onu bağlayan ipleri keserken kolları hafifçe titriyordu ve onu yukarı çekti. Vücudu ağırlaşmıştı, daha önce onu taşıdığından olduğundan daha ağırdı.

Adamlara bakmadan kulübeden çıkıp ormanın derinliklerine doğru yürüdü; sessizlik, soğuk ve kadının bedeni ona eşlik eden tek şeydi. İlk gözyaşının gözlerinden kaçtığını hissetti ve çenesini sıktı, göle yaklaşırken görüşünü temizlemek için gözlerini kırptırdı. Hayır. Ağlamayacaktı. Babası haklıydı - bu bir dersti, asla ama asla zayıflığını, kendisine karşı kullanılabilecek herhangi bir şeyi, en azından kimsenin görebileceği bir yerde açığa vurmaması gerektiğine dair bir ders. Roni'yi bu konuda hayal kırıklığına uğratmıştı.

Akıllıydı, zekiymi ve kurnazdı. Ve ileride bunların her birini kendi lehine kullanırken, babasının kendisini tasmalı sanmasına izin verecekti. Bir maske. Bir maske takacaktı.

"Al."

Dante sesin geldiği yöne döndüğünde Tristan'ın küçük bir açıklıkta, yanında bir kürek ve bir yığın giysiyle durduğunu ve aralarında bir delik olduğunu gördü. Genç çocuğa şaşkınlıkla baktı ama sessiz kaldı.

Tristan sessizce pamuklu bir çarşaf çıkarıp yere serdi ve Dante'ye Roni'nin cesedini üzerine koymasını işaret etti. Dante bunu neredeyse otomatik pilotta yaptı ve son bir kez daha baktığı bir kadının cansız bedenine baktı. Tristan cesedi sardı, çarşafı Dante'nin çenesini sıkmasına neden olan hassas düğümlerle bağladı.

"Senin giysilerin de," dedi genç çocuk hızlıca. Dante onun haklı olduğunu anladı. Giysiler kan içindeydi. Gitmeleri gerekiyordu.

Deri ceketini çıkaran Dante, muhtemelen bir daha asla giyemeyeceğini fark ederek ceketini bir an için elinde tuttu ve çukura attı. Geri kalan giysilerini çıkarıp dondurucu rüzgârda çırılçıplak dururken soğuğun iliklerine, kalbine kadar işlediğini hissetti.

Tristan başıyla gölü işaret ederek, "Git temizlen," dedi ve Dante nedense çocuğu dinledi. Zihni çalışmıyordu. Su buz gibiydi ama soğuk beynine nüfuz etmiyordu. Suyu alıp cildini ovuştururken, içinde bir şeylerin değiştiğini fark etti. Son bir saat içinde olanlardan sonra Dante eskisi gibi değildi. Derisindeki kanı yıkıyor olsa da, kan çoktan gözeneklerine sızmış, damarlarına karışmış ve her atışında kalbinde bir yara açmıştı.

Olabildiğince temiz bir şekilde mezara geri dönen Dante, Tristan'ın mezarı örtmeyi neredeyse bitirdiğini gördü. Bu küçük yardım beklenmedik bir şeydi. Düşünceli, hatta. Çocuğu asla böyle tanımlamazdı.

Yanıdaki yığının içindeki giysileri almak için eğilen Dante kendi beyaz kazağını, kot pantolonunu ve ayakkabılarını buldu. Kaşlarını çatarak on yedi yaşındaki gencin özverili bir şekilde toprağı örtmesine baktı.

"Evime zorla mı girdin?" diye sordu hafifçe şaşırarak.

Tristan omuz silkti, yüzünde ince bir ter tabakası vardı. "İçeri girmek zor olmadı."

Dante başını salladı. Çabucak giyinip gölün kenarına oturdu ve tepede, ormanın üzerinde taçlanan malikaneye bakıp parmaklarını büktü. Tristan birkaç dakika sonra gelip yanına oturdu, küreği kenara atarak Dante'nin zulasından bir şişe Jack Daniels uzattı.

Dante ayılmadan önce neredeyse kıkırdadı. "Şimdi arkadaş mıyız?"

"Hayır."

"Peki bu ne? Sen benim arkamı kolla, ben de seninkini mi kollayayım?" "Siktir git, göt herif."

Beklediği şey.

Şişeden bir yudum aldıktan sonra, yaşları küçük olmasına rağmen şişeyi Tristan'a uzattı. Onlar

yaptıkları pek çok şey için reşit değillerdi. Ne de olsa birini öldürmek için doğru yaş kaçtı? Tristan uzun bir sessizlikten sonra, "Bu olmamalıydı," diye konuştu.

"Hayır," diye onayladı Dante. "Olmamalıydı."

"Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sordu diğer çocuk, Dante'yle konuşurken söylediği en fazla şeydi bu.

"Evet," diye başını salladı Dante, gözleri malikânenin yanan ışıklarına takılmıştı.

"Ama bugün değil." "Güzel."

Gece yaklaştıkça bulutlar daha da karardı, rüzgâr daha da soğudu. Dakikalar geçti. "Bunu nasıl geride bırakıyorsun?" Dante ona sessizce sordu. "Nasıl unutuyorsun?" "Unutmuyorsun."

Evet, yapabileceklerini sanmıyordu.

Dante şişeden bir yudum daha aldıktan sonra, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Bunun için minnettarım." Sessizlikle karşılaştı, ama bu ilk kez dostça bir sessizlikti.

Ve böylece o gece oturdular, biri taze diğeri tecrübeli iki genç katil, içlerindeki kaosu bastırmak için alkolü yuttular ve aşkın hayatlarında gerçekten bir yeri olmadığını biliyorlardı.

Cesetten kimseye bahsetmemiş.

O gün, ormanın derinliklerinde yürürken, Amara iki büyük oğlanın genç bir kızı, yıllar önce Dante'yi öpüşürken gördüğü pembe saçlı kızı gömdüklerine tanık olmuştu. Aklını kaçırarak kadar korktuğu için eve koşmuş ve gördükleri yüzünden birilerinin peşine düşeceğinden endişe ederek bir hafta boyunca yataktan çıkmamıştı.

Kimsenin yoktu. Annesi sadece kötü bir dönem geçirdiğini düşünmüş ve evde kalmasına izin vermişti.

O hafta okula gitmemiş, Vin'le bile görüşmemiş ve ona da aynı bahaneyi sunmuştu. Ancak, bir hafta süren endişe ve bir sürü hiçlikten sonra, sonunda kimsenin onu görmediğini kabul etmiş ve yavaşça hayatına devam etmişti.

Dante'ye karşı hisleri? Çelişkili.

Bunun kendisi hakkında ne söylediğini bilmiyordu. Bir yandan, ne tür bir erkeğin -ki o artık bir erkekti- sevgilisinin cesedini gömdüğünü anlamıyordu. Öte yandan, onu hâlâ çekici buluyordu, hatta zaman geçtikçe daha da çekici buluyordu. Belki de yerleşkede büyüdüğü ve etrafındaki insanların ahlaki açıdan beyaz olmadıklarını bildiği içindi. Kahretsin, kendi en iyi arkadaşının kendini bir silaha dönüştürdüğünü görüyordu. Çürüklerini görüyor, kondisyonlandığı için zamanla kaslarının geliştiğini görüyordu.

Ahlak nedir ki zaten? O gece bunu ciddi bir şekilde düşünmesi için onu tetiklemişti.

İyi bir insan olmak ve iyi şeyler yapmak her zaman aynı şey değildi. Amara büyüdükçe bu ikisi

arasında çok ince bir çizgi olduğunu fark etti. Onun kahramanı, birinin içindeki kötü adam olabilirdi.

başka birinin hikayesi. Kandan nefret etse de, bir gün biri annesini ya da Vin'i tehdit ederse, onlara zarar vermez miydi? Başka bir canı almaya gücü yeter miydi?

İnsanlar siyah ve beyaz değildi ve ne yazık ki duygular da öyle.

Düşüncelerinin on beş yaşındaki birine ait olmadığını biliyordu ama tanık olduğu şey onu etkilemişti. O günden sonra açık hava eğitimlerine gitmeyi bıraktı ve Dante'den uzak durmaya başladı. Bir daha asla onun kapısına gitmedi ve şimdi o oradayken Vin'e gelirse, sadece izin isteyip gidiyordu. Ona karşı duyguları oldukça karmaşıktı.

Onun davranışlarını fark etmişti. Bir keresinde Vin'i köşeye sıkıştırıp "Amara beni görmezden mi geliyor?" diye sorduğunu duymuş ve ters yöne doğru koşmuştu. Bir keresinde evin arkasındaki çardakta kardeşiyle satranç oynarken ona rastlamış ve kaçmıştı. En iyi anlarından biri olmadığını itiraf etti. Geçtiğimiz yıl içinde de birkaç kez onu köşeye sıkıştırmaya çalışmış ve her seferinde ondan kaçmıştı. Ona bir şey olmadığını söylemesi gerektiğini biliyordu ama adam onu biraz korkutuyordu. Onu korkutmuyordu ama geçen yıl biraz daha gerginleşmişti ve Amara biraz endişelenmeye başlamıştı.

"Anne?" diye seslendi annesi mutfaktan ve Amara okumakta olduğu kitabı bıraktı, el yapımı kitap ayracını sayfasını işaretlemek için yerleştirdi ve odasından çıktı.

"Evet, anne?" diye sordu, küçük mutfağının boşluğunda kocaman bir Dante Maroni'nin durduğunu görünce aniden durdu. Ona aşık olduğu onca zaman boyunca Dante Maroni onların küçük dairesine hiç gelmemişti.

Kalbi, hain küçük şey, onunla aynı havayı soluyarak fazladan çarpmaya başladı.

Bunun zamanı değil.

"Dante seninle konuşmak istiyor," dedi annesi, koyu yeşil gözleri merak ve biraz da endişeyle parlıyordu. Amara kendi gözlerinin de aynı ifadeyi yansıttığından emindi. Onunla konuşmak istemesi için hiçbir neden yoktu, bu şekilde değil. Tabii bir şekilde onun cesetten haberdar olduğunu bilmiyorsa.

Kalbi sıkıştı.

Aman Tanrım.

Amara yutkunarak başını salladı ve arka kapıyı göstererek sessizce dışarıda konuşmasını istedi. Personel binasının arka kapısı doğrudan ormanın kenarına açılıyordu. Orada kimsenin konuşmaya kulak misafiri olma ihtimali yoktu.

Vin'in bir hafta önceki doğum gününde hediye ettiği kaşmir şalı omuzlarına atan Amara, çoraplı ayaklarını kapının yanındaki sıcak botların içine soktu ve parlak, soğuk sabaha doğru yürüdü. Vin onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı.

Etrafında esen serin rüzgâr, ağaçların, toprağın ve kolonyanın kokusunu getiriyordu.

Kolonya mı? Amara hafifçe kokladı ve bunun gerçekten de kolonya olduğunu fark etti. Onu sürüyordu, kokusu

Odunsu ve misk kokuluydu ve ona odun ve bükülmüş çarşaf lar üzerinde ç ıt ırdayan ateş i hat ırlat ıyordu. Evet, düş ünceleri artık o kadar da saf değ ildi.

Aş ağı, kız ım.

"Mumu?" diye sordu ona, sesi biraz eğ leniyordu, uzun bacakları onun adımlarına uyuyordu. Boyu bir metre seksen santim olmasına rağmen - ani bir büyü me hamlesinin ona kazandırd ığı santimler ve durması sayesinde - ş aşırtıcı bir şekilde sadece ç enesine ulaş ıyordu.

Amara kollarını kendi etrafında sardı ve kafasındaki gerginliğı kesmek için küçük bir gülümsemeye zorladı. "Evet, çocukken anneme anne, kendime de Mu derdim. Öyle kald ı."

Dante baş ını salladı. "Kardeşim de benzer bir şey yapardı."

Amara dilini ısırmadan önce, "Onu artık buralarda hiç görmüyorum," diye yorum yaptı. Bunu söylememeliydi.

"O burada değ il. Bazen ziyarete geliyor."

Haddine düş mediğı için konuyu burada bırakan Amara, ormanın kenarında durdu ve yüzünü Dante'ye dönerek onun şeklini aldı. Cesedin bulunduğı o geceden sonra, Vin'le üstsüz antrenman yapmad ığı sürece, Amara Dante'yi sadece düğmeli gömlekler ve pantolonlar giyerken görmüş tü. Güçlü bileğ inde ağır metal bir saat parlıyordu, ceket i vücuduna göre dikilmiş ti. Ve parfüm, parfümü unutmamak gerek. Sade gri yünlü elbisesi ve dağ ınık saçlarıyla kendini cidden az giyinmiş hissediyordu.

Koyu renkli, duygulu gözleri ona sabit bir şekilde bakarken saçları hafif esintide sallanıyordu.

"Bir şeyler mi oluyor?" diye sordu, sesi gözlerinin sıcak çikolatasıyla eşleşiyor, kız ın bir kedi ve bir kitapla sarılma isteğı uyandır ıyordu. Sonra sözleri içine işledi.

Amara, elleri dirseklerini şal ın altında kavrarken kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini ceplerine sokarak kara kaşlarını çatt ı. "Tuhaf davranıyorsun." Amara sinirlerinin yükseldiğini hissetti, kalbi hızla çarparken bile kaşları aş ağı indi. "Alınmayın ama Bay Maroni, ama beni nasıl davrand ığımı bilecek kadar iyi tanı mıyorsun."

Sözlerinin onun üzerinde bir çeş it etkisi vardı. Amara bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama aralarında bir şey kıkırdadı, elektrikli bir şey, onun pusunu tutarken yoğunluğuyla boynunun ve kollarının arkasındaki küçük tüyleri kald ırd ı.

Uzun bir sessizlik anından sonra diğ er kaşı alnındaki arkadaşına katıldı. "Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim. Bir süredir benden kasten kaç ıyormuşsun gibi bir his var içimde ve nedenini bilmiyorum. Bundan hoşlanmıyorum."

Son kısm ı gerçekten eklememeliydi. Zavall ı kalbi ona ayak uydurmak için iki kat çalışmaya başladı. Amara onun cümlesinin ilk kısmına odaklandı. *'Çünkü seni bir zamanlar öptüğ ünü*

gördüğüm bir kızın cesedini gömerken gördüm' diyemezdi, değil mi? Hayır, diyemezdi.

"Bunu fark etmemeliydiniz bile Bay Maroni," diye işaret etti, tiz ses tonu yeniden yükselmeye başlamıştı ki onu dizginledi. "Benim sizin için bir önemim yok."

Dante başını yana eğdi, onu görüyordu. *Onu görmek*, onu görmek gibi. Onu *gerçekten* görmek.

Uh-oh. "Bunu söylemen garip. Annem bana sık sık söylerdi," dedi bir süre sonra sessizce. gözlerini onunkilere dikti. "İnsanlar satranç taşları gibidir. Tahtadaki herkesin bir önemi vardır."

Amara omuriliğinin tabanında başlayan küçük titremeyi üzerinden attı. "Ve sen benim yönetim kurulunda olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum," dedi usulca, hâlâ onu merakla izliyordu.

Ondan sonra sessizlik oldu. İnsan böyle bir şeye ne diyebilirdi ki? Amara bakışlarını ayırdı ve onun parlayan ayakkabılarının önündeki çizmelerinin aşınmış burunlarına baktı. Bu pahalı ayakkabıların altındaki çamur, onun için ne kadar olağan olduklarını haykırıyordu. Onun için değillerdi. Onun için olağan olan ikinci el mağazaları, ikinci el kitaplar ve kullanılmış mobilyalardı. Maroni'lerin maaşı iyi olsa da o ve annesi mütevazı bir hayat sürüyordu. Annesi çoğunlukla gelecekleri için bankaya para yatırıyordu. Amara, ayaklarının dibine serilmiş hayatları arasındaki farklara bakarken, neden onunla konuştuğunu merak ediyordu.

Amara boğazını temizleyerek, kelimeyi bilmediği zamanlardan beri aşık olduğu adama baktı ve sağlıklı bir gerçeklik dozunu kabul etti. Onu kontrol edecek kadar iyi biri olabilirdi ama aynı zamanda üzerinde durdukları bu tepenin tamamının sahibi olan, yakınlaştığı bir kızı gömen adamdı. Farklı düzlemlerde var oluyorlardı. Onun gibi adamlar onun gibi kızlara ilgi duymazdı. Onlar zengin iş ortaklarının kızlarını, kollarına takabilecekleri ve aileleriyle güç oyunları oynarken yumuşak, şehvetli sevişebilecekleri zarif güzelleri severlerdi.

Her neyse, bunu aşması gerekiyordu. "Hepsi bu kadar mı, Bay Maroni?"

"Dante," diye düzeltti neredeyse dalgınca. "Cidden, neden benden kaçırıyorsun?"

Amara iç çekerek başını salladı. "Kaçmıyorum."

"Yalancı," gözleri karardı, bakışları kızın üzerine dikildi. "Bu beni rahatsız ediyor."

Amara buna şaşırdığını hissetti ama sözünü sakınmadı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Beni kontrol etmen çok hoş ama gereksiz. İyi günler dilerim."

Onu orada öylece bıraktı ve arkasına bakmadan kapısına doğru yürüdü, duyguları göğsünde çalkalanıyordu. Eve girdi ve kapıyı arkasından kapattı, kapıya yaslandı ve derin, uzun bir nefes aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi, yoğurduğu hamurdan başını kaldırıp ona bakarak.

Amara başını salladı ve şalı omuzlarından çıkardı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu annesi, yumuşak bir sesle. Amara tezgâhın etrafından dolaştı ve

arkadan sarıldı, boyu ondan birkaç santim uzundu. Burnunu annesinin tenine gömerken, onun kullandığı turuncgil sabununun, nemlendiricinin ve şekerin temiz kokusunu aldı. Ev kokuyordu.

Bu koku karşısında içinde bir şeylerin çözüldüğünü hisseden Amara onu rahatlattı. "Konuşacak bir şey yok anne."

"Tabii ki," diye kıkırdadı annesi, hamuru itmeye devam ederek. "Ondan hoşlandığın falan yok."

Amara inanamayarak geri çekildi. "Bunu sana Vin mi söyledi?" sesi rahat edemeyeceği kadar yüksek çıkmıştı. *Perde kontrolü*, diye azarladı müzik öğretmeninin sesi kafasının içinde.

"Gerek yoktu," diye omuz silkti annesi, ona küçük bir bakış attı. "Tarçını uzat."

Amara dalgın bir şekilde raftan alıp sessizce uzattı. "Peki sen nereden biliyorsun?" "Ben senin annenim," dedi annesi, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. Bir bakıma öyleydi de. Onun Annem onun söz konusu olduğu yerde çok fazla şey gördü.

"Bu sadece bir aşk anne," dedi Amara kayıtsızca. "Gececektir." Gerçekten de öyle olmasını umuyordu.

Annesi ona beş yıldır geçmediği gerçeğini söylemedi ve bunun için Amara onu biraz daha fazla sevdi.

Birkaç gün sonra, elinde bahçıvan için bazı malzemelerle konağın arka kapısından çıkarken, onu her zaman ortalıkta görünmeyen kardeşiyle çardakta oturmuş satranç oynarken gördü.

Topuklarının üzerinde dönmeye başlamıştı ki aniden ona seslendi. "Amara, gel kardeşimle tanış."

Amara iç çekti. Her ne kadar onun alanında kalmak istemese de, bu hiç tanımadığı kardeşine karşı çok kaba, hatta düpedüz kabalık olurdu. Yüzüne bir gülümseme yapıştırarak çardağa doğru yürüdü ve iki çocuk arasındaki benzerlikleri hemen fark etti - aynı siyah saçlar, aynı uzun boy, aynı çene kesimi. Onlar kardeşti, tamam.

Ayrıca kardeşinin hafifçe eğildiğini ve bakışlarını satranç tahtasına odakladığını fark etti.

"Bu Damien," dedi Dante, karnında kelebekler uçuşmasına neden olan o sesle. "Damien, bu Amara."

"Yeşil Gözlü Kız," dedi Damien neredeyse tonsuz bir sesle.

Dante kıkırdadı, yana dönerek mermer sütuna rahatça yaslandı. "Evet, Yeşil Gözlü Kız."

"Merhaba, Yeşil Gözlü Kız," dedi Damien aynı tınısız sesle, bir parçayı hareket ettirerek.

"Gözleri gerçekten de orman renginde mi?"

"Neden kendin görmüyorsun?" Dante ona meydan okudu ve tahtaya baktı.

Damien başını kaldırıp ona baktı, koyu renk gözleri iki saniyeliğine kısa süreliğine onunkilere kayd, sonra tekrar tahtaya baktı ve ayağını üçer üçer yere vurdu.

Dante ona şaşkınlıkla baktıktan sonra kıza baktı. "Gözlerinin içine baktı."

Amara kendini biraz garip ama eğlenceli hissetti. Bir şey söyleyemeden bahçıvan onu arkadan çağırdı. Vedalaşıp geri koştu, onun arkadaşlığından kaçtığı için mutluydu.

Ona bunu yaptıran gürültü oldu.

Malikanede bir kutlama partisi vardı ve herkes elini taşın altına koyacaktı. Hafta sonu olduğu için annesine yardım etmek ve her şeyi organize etmek için koşturmak zorunda kalmıştı. Partiler, gerçekleştirilmesi en zor şeylerdi. Sonrasında annesini çok yorgun bırakıyordu ve aptal Maronis'in aklına annesiyle görev paylaşımı yapacak birini işe almak gibi parlak bir fikir gelmemişti. Bunu karşılayamazlarmış gibi değil.

Amara malikânenin koridorunda yürüyordu, elleri yeni yıkanmış ve ütülenmiş, bembeyaz çarşaflarla doluydu ki sesi duydu.

Görmemesi gereken bir şey gördüğü son seferden sonra Amara gerçekten de araştırmak istemiyordu. Belayı ödünç almanın bir anlamı yoktu ve malikâne boşken de yeterince ürkütücüydü.

Bunu görmezden gelmeye kararlı olan Amara yoluna devam ederken ses tekrar geldi ve onu olduğu yerde durdurdu. Ses kapalı kapılardan birinin arkasından geliyordu.

Amara koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak o tarafa doğru gelen biri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Üçüncü kattaydı ve ıssızdı.

Derin bir nefes alarak giysileri duvar kenarındaki bir masanın üzerine koydu ve kristal bir vazoyu kenara itti. Kim üçüncü katta, terk edilmiş bir koridorda kristal bir vazo bulundurur ki? Çılgın zengin insanlar.

Kapının arkasından cılız sesler geldi ve Amara parmak uçlarında ilerleyerek anahtar deliğinden içeri bakmak için eğildi.

Bay Maroni, yaşlı Bay Maroni, şakağına silah dayamış bir adamın başında duruyordu.

Sandalyedeki adam inlerken sessizce, "Efendilerinize mesajı iletecek misiniz yoksa bedeninizle birlikte bir mesaj mı göndereyim?" diye sordu. Duyduğu ses buydu. İnleme.

Amara içeride neler olduğuna bakmadan önce koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafına hızlıca bir göz atarken kalp atışlarının boğazında düğümlendiğini hissetti. Bay Maroni'nin kardeşini gördü - yoksa kuzeni miydi? - Sırtını Amara'nın görüş açısına dönmüştü.

"Bence onlarla kendimiz konuşmalıyız Lorenzo," diye konuştu Amara'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderen çakıllı bir sesle. "Sendika bu amcığın kaybolmasını umursamayacaktır, tabii teslimatlarını zamanında alamazlarsa."

"Ben de katılmak istiyorum Leo," dedi Lorenzo Maroni. "Bizi durdurduklarından bu yana yıllar geçti. X tekrar deneyebileceğimizi söylüyor ve ben bunun güçlü bir mesaj olmasını istiyorum. Bu mesajı canlı mı yoksa ölü mü iletecek?"

Leo, "Bence X ile konuşmalısın," diye önerdi.

Sandalyedeki adam haykırdı. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun. İlk sevkiyatında olanlardan sonra sana izin vermeyecekler. Her şeyi berbat ettiniz ve şimdi söylentilere göre oğlunuz..."

Lorenzo Maroni kesin bir ifadeyle, "...artık resmin dışında," dedi. "Dante bunu asla bilemez."

Neyi biliyor musun?

Kuzeni tekrar konuştu. "Sevkiyat üç gün içinde eski depodan yola çıkacak, onunla ya da onsuz. Bu adama ihtiyacımız yok."

Odada sessizlik vardı. Amara nefes almaya bile cesaret edemiyor, dengesini kaybetmemek için elleriyle kapının pervazına tutunuyordu. Gitmeliydi. Gerçekten gitmeliydi. Ama ayakları olduğu yere yapışmış, tek gözü odaya bakıyordu.

Lorenzo Maroni başını sallayarak, "Onu mesajla birlikte geri gönderelim," dedi ve silahını aniden adamın omzuna doğrultup tetiği çekti.

Yüksek ses odada sekerek Amara'yı irkiltti. Durduramadan bir çığlık attı. Bir elini ağzına kapatarak kapıdan geri çekildi, aceleyle çamaşırları topladı ve koridorda koşmaya başladı. Arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda kalbi göğsüne çarptı ve ayakları olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı koştu.

Bir kat aşağı. İki

kat aşağı.

Amara zemin kata indi ve mutfığa koştu, alan parti için her şeyi hazırlayan personelle doluydu. Çamaşırları şaşkın hizmetkârlardan birinin eline tutuşturarak galeriden aşağı, arka girişe doğru koştu.

Sadece bir tuğla duvara çarpmak için.

Amara titreyerek başını kaldırdığında Dante Maroni'nin onu kollarından tuttuğunu ve dik tuttuğunu gördü.

Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Hey, hey, iyi misin?"

Amara ona kocaman gözlerle baktı ve başını salladı. Bay Maroni bilemeyeceğini söylemişti. Ne olduğunu bile bilmiyordu ama ona söyleyemezdi. Ne anlamı olabilirdi ki? O odada tanık olduğu şey bu dünyada yeni bir şey değildi. Bunu algılamakta zorlanan tek kişi oydu.

"Evet, um," kelimeleri bulmakta zorlandı, nefes nefese kaldı. "Sanırım fırını evde açık bırakmışım. Sadece kontrol etmem gerekiyor."

Kollarındaki tutuş bir parça sıkılaştığında geri çekilmeye başladı, acıtacak kadar değil ama onu yerinde tutmaya yetecek kadar.

"Bana bak," dedi ondan daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla. Onun dikkatini emrediyordu. Farkında olmadan gözleri adamın koyu kahverengilerine gitti ve onların kendisini incelediğini gördü.

"Sana neler oluyor böyle?" diye sordu, bakışları onunkilerde sabit ve tetikteydi.

Amara omurgasını dikleştirdi, onu itmesi gerektiğini biliyordu. Kendisinin ve annesinin güvenliği için kimse onun bir şey gördüğünü bilmemeliydi. "Bu seni ilgilendirmez. Kollarımı bırakacak mısın?"

Dante'nin parmakları kızın pazularını sarmaya devam etti, neredeyse tamamen çevreledi, dokunuşu kızın üstünün kumaşını yakıyordu. Birbirlerine bakarlarken aralarında daha önceki etkileşimlerinin hiçbirinde olmayan bir gerilim yeniden oluştu. Parmakları bir kez büküldü, çenesi onu bırakmadan önce gözle görülür bir şekilde sıkıldı. Amara yutkundu ve hızlı adımlarla konaktan dışarı çıktı.

Kalbi hâlâ çarpıyordu, arkasına dönüp baktığında onun hâlâ aynı yerde durduğunu ve gidişini izlediğini gördü. Ona söylemek istedi ama muhtemelen her gün gördüklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Üstelik adamı tanıımıyordu bile. Ona aşık olarak büyümüştü ama kim olduğunu bilmiyordu.

Kimseye bir şey söylememesi daha iyiydi.

Amara bu sırrı yutkunarak zihninin derinliklerine itti ve evine doğru yürümeye devam etti.

"Vay be, ne güzel temizlenmişsin!" Amara dükkândan çıkan Vin'e bakarak haykırdı. Siyah pantolonunun içine soktuğu ütülü siyah düğmeli gömleği ve dar belini saran sade kemeriyle çok şık görünüyordu. On altı yaşında olmasına rağmen şimdiden bir kalp kıran gibi dolgunlaşmıştı.

Şehre gelmişlerdi çünkü Vin'in parti için daha resmi bir şeye ihtiyacı vardı ve zaten araba kullanabildiği için babasının arabasını ödünç almış ve bunu bir gezi haline getirmişlerdi. Amara'nın kafasını toparlaması için bu geziye ihtiyacı vardı. Güzel bir elbise almak da buna yardımcı olmuştu.

Mütevazı bir yakası ve tam kolları olan muhteşem koyu yeşil bir elbiseydi. Rengi gözlerini ortaya çıkarıyor, etek boyu dizlerine kadar iniyordu. Amara onu görmüş ve aşık olmuştu.

İkisi de doğrudan partiye gidebilmek için mağazada hazırlanmaya karar vermişti. Vin'in diğer güvenlik görevlileriyle birlikte devriye görevi vardı, ki bu büyük bir olaydı çünkü onun yaşındaki erkeklerin bu işi yapmasına asla izin verilmezdi. Amara da annesine yardım etmeye karar vermişti, böylece o partideyken kendisi de çalışıyor olacaktı.

"Evet, evet," arkadaşı rahatsız olduğunda söylediği yakasını çekiştirdi ve Amara sırttı. Boş arsada arabaya doğru yürürken Amara saçlarını yüksek bir at kuyruğu yaptı, böylece ayak altında dolaşmayacaktı.

"Sence bu gece ruj sürmeyi denemeli miyim?" diye sordu Vin'e. Vin sorusu karşısında inledi. "Bu saçmalıkları konuşmak için kız arkadaşlara ihtiyacın var, 'Mara," dedi ona, arabasının anahtarlarını cep.

Amara kolunu onunkiyle birleştirdi. "Ama yanımda sen varsın. Rujla güzel görünecek miyim?" diye alay edince Amara ona alaycı bir bakış attı.

"Seni birçok kez yüzünde sümükle gördüğümü unutuyorsun," diye gözlerini devirdi. "Ve duvarı yalarken-"

"Hey, o sadece bir kez oldu ve ben üç yaşındaydım!"

"-ve güzel görüneceksin," diye bitirdi. "Eğer istiyorsan, o lanet ruju sür." Amara güldü ve onun kaburgalarına dirsek attı. "Çok kötüsün. Bugünkü antrenman nasıldı?"

Arabaya yaklaştıkça akşam daha da soğudu.

Vin ellerini ceplerine sokarak, "Güzel," diye cevap verdi. "Dante bugün bana seni sordu."

Amara neredeyse ayağı takılıp düşecekti ama adamın kolunu tutmaya devam etti. Kayıtsız kalmaya çalışarak rahatça sordu. "Gerçekten mi? Ne sordu?"

"Sen ve ben bir şey olsaydık," Vin'in sesinde de onun hissettiği aynı ürperti vardı. Birbirlerine çok yakın oldukları için insanların neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu ama ikisi de birbirlerinden bu şekilde hoşlanmıyordu. Ew. "Bence o senden hoşlanıyor."

"Onu düzelttin mi?" Amara, bindikleri koyu renkli sedanın önünde durduklarında onun son cümlesini duymazdan gelerek sordu.

"Ona neden bilmek istediğini sordum," dedi Vin, eski giysilerinin bulunduğu çantayla sürücü tarafına doğru yürürken. "Yani sen benim en iyi arkadaşımsın ve durumu biliyoruz. Ama sanırım

artık ona ilgi göstermemen tuhafına gidiyor. Ve eğer benimle birlikte olduğunu düşünmek

senin için koruma, bırak ne düşünürse düşünsün."

Ve bu yüzden bu adamı seviyordu. Kahramanını.

Arabanın tavanından ona bir gülümseme verdi. "Sen çok tatlısın, Vinnie."

"Kahretsin, bana ulu orta böyle demeyecek misin?" diyerek hızla etrafına bakındı ve Amara'yı güldürdü. Kahkahası daha çıkmadan kesildi.

Bir şey söyleyemeden bir el ağzını kapatarak onu arabadan şiddetle uzaklaştırdı. Bir adam Vin'in yanına giderken bir kamyon gıcırdayarak otoparka girdi, daha yaşlı ve iri olan adam Vin'i yere yatırmadan önce ikisi de göğüs göğüse bir kavgaya tutuştu, bir el de onun ağzını kapattı.

Amara dehşete düşmüş bir halde adamın onu sert betona çarparak etkisiz hale getirmesini izledi.

"Kızı al."

Amara kendisini esir alan adamın elinin arkasından bağırdı, adama karşı mücadele ederken burnuna çiğ tütün kokusu doldu. Babetlerinin topuklarını adamın ayak parmaklarına indirdi, homurdanmasına yetecek kadar ama adamın elini gevşetmeye yetmeyecek kadar. Adam onu bekleyen kamyona doğru sürüklemeye başladı ve o da ayaklarını tekmeledi, babetlerinden biri boğuşma sırasında kurtuldu.

Vin'in üstündeki adamın bir dirsekle kafasına vurduğunu gördü, Vin'in yere yığıldığını gördü ve kalbi göğsünün içinde hızla çarparken, tüm gücüyle onu yakalayanla boğuşmaya başladı.

Arkasındaki adam arkadaşına, "Lanet olası kaltak durmadan hareket ediyor," diye yakındı. Kahretsin haklı, hareket etmeyi bırakmayacaktı. Bir şekilde adamın elinin bir kısmını dişlerinin arasına sıkıştırmayı başardı ve olabildiğince sert ısırıldı.

Adam bağırdı ve kadının çığlık atmasına yetecek kadar elini çekti.

"Yardım edin!"

Bir bez ağzını doldurarak onu tıkadı ve çıkarmaya çalıştığı her sesi boğdu.

Adamlardan biri, "Onu kamyona bindirin," dedi ve Amara daha fazla mücadele etti, ciğerleri efordan yanmaya başlamıştı.

Karşısındaki maskeli adam acı içinde homurdanıp arkasını döndüğünde geniş gözlerle ona baktı.

Vin adamın arkasında durmuş, her zaman üzerinde taşıdığı bıçakla ona doğru geliyordu. Gözleri hararetle onları takip ediyor, Vin'in saldırıdan savunmaya geçtiğini görüyordu. Diğer adamın arkadaşından sadece daha büyük değil, aynı zamanda daha deneyimli olduğu da açıktı.

Vin'in bıçaklı elini kavradı ve bileğini kırarak arkadaşının acı içinde homurdanmasına neden oldu. Amara kendisini tutan adama karşı çırpınarak ona ulaşmaya çalıştı. Adamın bıçağı alıp arkadaşının yüzünü yarmasını dehşet içinde izledi.

Vin'in acı dolu uluması üzerine adam küfrederek bıçağı yere fırlattı. "Acele etmeliyiz," dedi onu tutan adama ve onu koşu yoluna doğru sürüklemeye başladılar.

Araç. Adamlar onu bagaja iterken Amara birinin Vin'e doğru koştuğunu gördü ve her şey karardı.

Amara gözlerini kırpıştırarak açtı, tanımadığı bir odada kendine geldiğinde kafası karışmıştı.

Bir hapishane hücresinin içi gibi görünüyordu, sadece daha temiz, neredeyse steril. Duvarlar daha önce duvarlarda hiç görmediği kirli beyazın tuhaf bir tonundaydı. Önündeki kapı ahşap, ağır ve kahverengiydi. Sağında daha küçük bir kapı vardı. Ve karanlıktı, zifiri karanlık olacak kadar değil, çünkü kapının altından görüşünü sağlayacak kadar ışık geliyordu. Ama onu rahatsız edecek kadar karanlıktı.

Amara gözlerindeki morluğu silmek için kolunu kaldırdı, ancak bileklerinin etrafındaki ağır metali hissedince durdu. Biraz daha uyanık bir şekilde ellerine baktığında, kendisini yerine kilitleyen, zincirlere bağlı, arkasındaki duvara asılmış kelepçeleri, gerçek kelepçeleri gördü.

Anılar aklına geldikçe kalbi daha hızlı atmaya başlayan Amara, kaçmasına yardımcı olabilecek bir silah, bir anahtar, herhangi bir şey bulmaya çalışarak odanın etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu - odada pencere yoktu, karşısındaki duvara dayalı boş bir masa dışında hiçbir mobilya yoktu. Yerde oturuyordu.

Ağzının pamukla dolu olduğunu hissetmesine rağmen, aslında onu tıkayan bir şey yoktu.

Kuruyan boğazını yutkunarak temizleyen Amara, ses çıkarmayı düşündü. Ona saldıranlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kim olduklarını ya da neden onun için geldiklerini bilmiyordu. Kazara olmuş olabilir miydi? Belki de onu başka biriyle karıştırmışlardı? Hizmetçinin kızıydı ve hiç de önemli biri değildi. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Bu düşüncenin ardından kapının kilidi açıldı ve odaya dolan ışık onu bir anlığına kör etti.

Amara gözlerinin alışması için birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Vin'in kesik yüzü elinde bir şişe suyla odaya girdi. Gölgelelerin içinde Amara onu zar zor net bir şekilde görebiliyordu, oysa ışık üzerine düştüğü için Vin onu tamamen görebiliyordu. Amara'nın seçebildiği tek şey, adamın iri yapılı ve muhtemelen sakallı olduğuydu.

"Günaydın kaltak," diyerek karşısındaki masanın üzerine atlayan adam, ağırlığının altında ahşabın gıcırdamasına neden oldu. "İyi uyudun mu?"

Amara yutkundu, sessiz kaldı. Tanrım, umarım ona zarar vermemişlerdir. Acıya dayanamıyordu. Hiç yapamamıştı. *Lütfen bu bir yanlış anlaşılma olsun.*

Adam küçük şişeyi onun yanına fırlattı. Plastik ona doğru yuvarlanmadan önce duvara çarptı. Uyuşturulmuş muydu?

"Uyuşturucu değil," diye açıkladı adam, belli ki onun düşüncelerini okumuştı. "Biraz sohbet edeceğiz, hepsi bu."

Ona inanmamıştı. Sesinin tonunda bir şeyler vardı, cümleyi kuruş biçiminde Amara'yı çok temkinli kılan fazla sıradan bir şey. Şişeye bakan Amara onu eline almak istedi ama vazgeçti. Susamıştı ama bilincini kaybetmemeyi tercih etti.

Adam, kadının şişeyi almadığını görünce, "Kimin için çalıştığımızı biliyor musun?" diye sordu. Kadının hiçbir fikri yoktu. Yapılacak en akıllıca şeyin bu olup olmadığını bilmeden başını salladı. "Adam cesaretle başını salladı ve Amara rahat bir nefes aldı.

Tamam, cehalet iyi bir şeydi. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Amara başını tekrar salladı, sinirleri tepesine çıkarken elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekti, kanı kulaklarına hücum etti.

Adam öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, hâlâ karanlıkta olduğu için yüz hatlarını seçemiyordu. "Bize bazı cevaplar vermek için buradasın. Bunu yaparsan kimse zarar görmeyecek ve biz de gitmene izin vereceğiz. Anladın mı?"

Omurganın tabanında bir ürperti başladı, kurşun karnına yerleşti. Yalan söylüyordu. Bunu anlayabiliyordu.

Gitmesine izin vermeyeceklerdi.

Ama cevap olarak başını salladı.

"Lorenzo Maroni'yi tanıyor musun?" diye sordu adam, bir sigara çıkarıp ağzına götürerek. Bir kibrit çaktı, kocaman bir nefes çekmeden önce yüz hatlarını bir anlığına aydınlattı. Duman her zamanki sigara gibi kokmuyordu; tatlıydı, içine çektiğinde neredeyse tiksindirici bir kokusu vardı.

"Ben... Onu tanıyorum," diye kekeledi Amara, kalp atışları hızlanırken vücudu adrenalinle doluyordu. Tanrım, o neden oradaydı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bu adamın ondan ne istediğini bilmiyordu.

"Onu hiç görmedin mi?"

"Sadece geçiyordum," dedi Amara, sinirleri ona saldırdıkça sesi yükseliyordu, alışkanlığı

zihnindeki muazzam baskı altında ön plana çıktı.

Adam başını salladı, telefonunu çıkardı ve ona bir adamın görüntüsünü gösterdi. "Onu görebiliyor musun?" Amara gözlerini hafifçe kısarak resme baktı. Gözlüklü, kel bir adamın fotoğrafıydı bu. Adam tanıdık geliyordu ama kadın onu tanımıyordu. Onu yerleşkede görmüş olması mümkündü.

"Onu hiç gördün mü?"

Amara başını iki yana salladı. "Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız," dedi umutla ve onu ikna etmeye çalıştı. "Lütfen bırak beni gideyim. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Onun güldüğünü duydu ve Amara'nın kanı dondu.

"Oh, doğru kişiyi buldum," diye güvence verdi ona, sesi tüm alarm zillerini çaldırıyordu.

"Bana Dante Maroni'den bahset."

Amara kalbinin bir an durduğunu hissetti, sonra sert ritmi devam etti. "O Lorenzo Maroni'nin oğlu."

Adam, "Evet. O çok kötü bir herif," diye homurdandı. "Seninle hiç iş konuştu mu?" Kadın başını salladı. "Dante'yi pek tanımıyorum."

"Küçük bir kuşun bana söylediği bu değildi," diye şarkı söyledi adam. "Aslında, ikinizin birbirinize çok yakın görüldüğünüzü duydum, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Güçlü bir ürperti onu sarstı.

"Hayır," diye empatiyle reddetti. "Onu tanımıyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen bırakın gideyim." Adam güldü. "Çok tatlısın."

Hayır. *Hayır.*

Teni ürperdi. Amara elbisesinin hala dizlerini örttüğünden emin oldu ve vücudunu olabildiğince küçültmek için kendi üzerine katlandı.

"Tamam, demek Dante Maroni'yle konuşmuyorsun." Adam arkasına yaslanıp doğruldu, tahta ağırlığının altında inliyordu. "Sendika hakkında bir şey biliyor musun?"

Amara'nın zihni Maroni malikânesindeki odaya geri döndü. Lorenzo Maroni'nin kuzeni bundan bahsetmişti. Başını iki yana salladı.

Adam başıyla onayladı. "Sevkiyat hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sevkiyat üç gün içinde yola çıkıyor."

Amara bunu reddetti.

"İnatçı kaltak," diye güldü adam. "Yine de seni kıracağım."

Amara titredi, soğuktan mı yoksa tüm varlığını istila eden korkudan mı, bilmiyordu. "Beni öldüreceksin, değil mi?" diye sordu, gözleri dolarken sesi titriyordu.

Adam masanın üzerinden atladı. "Üzgünüm, tatlım. Oğullarım ve ben, tanık bırakmayız."

Bununla birlikte, bu kez açık bırakarak kapıdan çıktı. Birkaç dakika içinde elinde bir çantayla döndü ve çantayı masanın üzerine koydu. Cebinden büyük bir anahtar çıkararak ona doğru geldi.

Amara duvara doğru büzüldü ve ondan uzaklaştı.

"Hayır," diye yalvardı, çaresizlik sesine sızıyordu. "Lütfen, bırak gideyim. Kimseye bir şey söylemeyeceğim."

Adam sanki onu eğlendirmiş gibi kıkırdadı. Bileklerini çözerken tütün, motor yağı ve o aşırı tatlı duman kokusu onun alanını işgal etti. "Dinlen. Yakında döneceğim."

Çantayı alıp tekrar dışarı çıktı ve kapıyı kilitleyerek onu karanlıkta bıraktı.

Adam gider gitmez Amara diğer kapalı kapıda bir silah olup olmadığını araştırdı. Tuvalet, lavabo ve sıvı sabundan başka bir şey olmayan bir banyoydu. Odada masa ve duvara cıvatalanmış zincirler dışında hiçbir şey yoktu, bu yüzden onları da kullanamadı. Yenilmiş ve korkmuş olan Amara bir köşeye çekilip içine kapanmış ve birinin, herhangi birinin onu kurtarması için dua etmişti. Ne kadar zaman geçtiğini ya da saatin kaç olduğunu bilmiyordu ki adam bu kez iki arkadaşıyla birlikte geri döndü.

Kalbi boğazında, başını kaldırdığında kapıdan gelen ışığı engellediklerini gördü.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye tekrar yalvardı, sesi çatlıyordu. "Lütfen. Eğer para istiyorsan, sana biraz bulabilirim. Lütfen, bırak gideyim."

Onu görmezden geldiler. İçlerinden biri odaya bir sandalye sürükledi. İkinci adam yanına geldi, onu kolundan kabaca çekerek sandalyeye fırlattı. Amara çılgınca onlara baktı, gözleri ilk adamın masanın üzerine bir ip, bir bıçak ve bir kap bırakmasıyla durdu.

Eldiven giydi.

Nefes alış veriş

hızlandı. Hayır. Hayır.

"Hiçbir şey bilmiyorum!" son kelimedede sesinin nasıl kırıldığını umursamadı. Korkusu her şeyi gölgede bırakmıştı.

"Yine de sohbet edeceğiz kızım," diye bilgilendirdi onu, bağırsakları kasılırken.

İpi aldı ve kabın içine daldırdı. Amara hafif bir cızırtı duydu ve vücudu titremeye başladı. Adam konuştu. "Bu asitli iplerin o güzel bileklerine dolanmasını istemezsin, değil mi?"

Başını çılgınca salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Çok iyi. O zaman bana yerleşkeden bahset. Ormandan giriş var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Amara, öyle olduğunu bildiği halde. "Çocukların... ormana girmesine izin verilmiyor," derken tedirginlikten kelimeleri ağzında geveledi. Yürüyüşlerinden birinde oraya rastlamıştı ve çitle çevrili olmasına rağmen hâlâ oradaydı. Ama bunu onlara söylemeyecekti. Orası onun eviyken olmazdı.

"Gördün mü?" diye başını salladı adam. "Bu bir test sorusuydu ve sen geçtin.

Güzel. Yeraltında bir giriş var mı?"

Amara başını salladı, gözleri ipteydi. "Özür dilerim, hiçbir şey bilmiyorum."

Adam bir adım daha yaklaştı, asitin keskin kokusu da onunla birlikte geliyordu. Amara çenesinin titremesini engellemek için dişlerini sıktı.

"Ve Sendika hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?"

Kadın inkar etti.

"Lorenzo Maroni'nin dışarıda bildiğiniz bir zayıflığı mı var?"

Neden ona bu saçma soruları soruyorlardı?

"Dante Maroni'nin dışarıda hayatında biri var mı?" diye sordu adam ona doğru eğilerek. "Ona karşı kullanabileceğimiz biri?"

Kardeşi.

Amara başını hayır anlamında salladı, sessizdi, her yeri titriyordu, panik içindeydi, adam ipi yaklaştırdıkça gerçek bir panik başlıyordu.

Gülümsedi. "Bu eğlenceli olacak." Ve böylece çılgınlık başladı.

Yanlış kızı yakalamışlar. Hiç mantıklı değildi. O hiç kimseydi.

Dakikalar bulanıklaştı.

Kalp atışları

bulanıklaştı.

Sorular

bulanıklaştı.

Gündüz müydü? Gece miydi?

Yanık dışında her şey bulanıktı.

Elleri. Sırtını. Ayakları. Her şey yandı.

Ve ığlık attı.

"Sendika hakkında ne biliyorsun?"

Nefes al.

"Dante Maroni'nin elinde ona karşı kullanılabilecek biri var mı?"

Odaklan.

"Hakkında bir şey bildiğiniz bir sevkiyat var mı?"

Canlı yayın.

"Gardiyanlar geceleri ne zaman devriye molası veriyor?"

Hayatta kal.

"Maroni'ye küçük kız arkadaşının burada olduğunu söyleyelim mi?"

ığlık at.

Odaklan. Nefes al. Yaşı. Hayatta kal.

ığlık at. Nefes al. Yaşı. Hayatta kal.

ığlık at.

Yaşı. Hayatta kal. ığlık at.

Hayatta kal. ığlık at.

ığlık at.

Yalnızdı.

Bir şekilde, bir şekilde, beyni ona acı sisinin içinden bu mesajı göndermişti.

Amara sandalyeye oturdu, bilekleri serbest ama gevşekti, tüm vücudu bir yaprak gibi titriyordu.

yandı.

Yalnızdı.

Ve kapı açıktı.

Gözlerini kırptırdı, gözlerindeki suyun ötesini zar zor görebiliyordu. Her şey acıyordu. Her şey acıydı.

Ama hayatta kalmak zorundaydı. Hayatını zar zor yaşıyordu. Yazın katılacağı şan dersleri, mezun olacağı okul, okuyacağı kitaplar, gezeceği yerler, öpeceği bir çocuk, sahip olacağı bebekler vardı. Annesi onu kaybedemezdi. Vin onun yasını tutamazdı.

Hayattaydı. Önemli olan tek şey buydu. Onu henüz kırmamışlardı.

Titreyen kollarıyla sandalyenin kenarlarını kavrayan Amara, bir şekilde kendini yukarı itecek gücü buldu. Bileğindeki yanma alevlendi ve herhangi bir sesi bastırmak için dudağını sertçe ısırıldı. Hiçbirini uyaramazdı.

Amara ayağa kalktı, bacakları dengesizdi, attığı her adımda ayak tabanları yanıyor, dolaşım oradaki saldırıya uğramış deriyi çalkalıyor ve yerde kan izleri bırakıyordu. Gözleri açık kapıya gitti. Onun yeterince korktuğunu ya da bir şey denemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünüyorlardı. Ama bilmiyorlardı.

Korku çaresizliğin kardeşiymiş. Ve o bu cehennemden kaçmak için *çaresizdi*.

Yumuşak adımlarla, her iniltiyi bastırarak, gözyaşları yanaklarından süzülerek, saçları yüzüne dolanarak, Amara açık kapıya doğru temkinli bir şekilde ilerledi ve bir tür koridora çıktı. Önce sola, sonra sağa baktı, ikincisine yöneldi, bir dizi merdivenden aşağı indi, her adımda ateş çukuru gibi hissediyordu. Bir şekilde nefes aldı, kaçma ihtiyacı her şeyden daha fazlaydı ve bir ÇIKIŞ kapısı olan bir tür boş ofis odasına geldi. Onu kaçıran adamların bir yerlerde maç izlediklerini duydu.

Tek amacı kaçmaktı.

Kapıyı gören Amara vücudunda bir adrenalın patlaması hissetti, içini enerji ve daha da kötüsü umutla doldurdu. Nefes nefese kapıya doğru topallayarak yürüdü ve panjurlu kapıları olan bir tür garaja girdi. Kilitli olmayan panjurlu kapılar.

Kaçmak için çaresizce kamyonu doğru yöneldi ama aniden saçlarından çekildi. İlk adam onu garajdaki kamyonu sürükleyip kaputun üzerinden iterken, kafa derisinde bir acı patladı ve dudaklarından bir çığlık çıktı.

"İçinde hâlâ mücadele gücü var mı, kaltak?" diye tükürdü kulağına, arkadan bastırarak.

Boğazından yukarıya doğru bir safra yükseldi, derisi tiksintiyle ürperdi.

Amara arkadaşlarının garaja çıktığını gördü. "Lütfen,

hayır," diye yalvardı. "Lütfen."

Gülüştüler.

"Kahrolası sürtük," dedi adam onu yere yatırarak.

Önce kıyafetleri gitti.
Ve çığlık attı, çığlık
attı,
ve çığlık attı.
Ta ki artık yapamayana kadar.

Yerde küçük bir örümcek vardı. Çok
da güzeldi.

Amara garajda yan yatmış, gözleri duvara tırmanmaya çalışan örümceği izliyordu.

Yere düştü. Bu ona, annesinin ona anlattığı, bir savaştan sonra mağaradaki kralın örümceğin yüz kez tırmanıp düşmesini izlediği hikâyeyi hatırlattı. Yoksa kraliçe miydi? Yüz kere mi, yoksa elli kere mi? Bu küçük örümcek yoluna devam etmeden önce sadece iki kez tırmanmıştı. Belki de hikayeler yanlıştı.

Ufacık tefecik örümcek, diye mırıldandı Amara zihninde.

Tanrım, yorulmuştu. Artık canı yanmıyordu bile. Sadece uyumak istiyordu. Tüm vücudu uyumak istiyordu. Kolları çoktan uykuya dalmıştı. Onları hareket ettirmeye çalıştı ama sadece parmaklarını kıpırdattı. Neden uyanık kalıyordu ki? Uyanık kalmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Küçük örümcek geri döndü.

Ufacık tefecik örümcek, diye mırıldanmaya devam etti, şişmiş gözlerle adamın başka bir rotaya girip tekrar tırmanmaya başlamasını izledi.

Neredeyse gülümseyecekti, onun zirveye ulaşmasını destekliyordu.

"Tanrım, lanet olsun!"

Ses arkasından bir yerden geliyordu ama Amara ona odaklanmaya zahmet etmedi. Eller kollarına dokundu ve onu yavaşça sırt üstü çevirdi.

Ateş, etinde dilimler halinde tekrar alevlendi. Bir
şey onu kapladı.

Güzel kokuyordu.

Amara gözlerini kırptırdı ve mavi, mavi gözlerin ona baktığını gördü. Bu gözleri bir yerden tanıyordu. Ona açık gökyüzünü ve güzel bulutları hatırlattı. Orada süzölmek istedi.

"Seni yukarı kaldıracağım, tamam mı?" diye konuştu çocuk sessizce, sesi onu tekrar yere

ekiyordu.

Güzel bir sesi vardı. Kendini ona kaptırmak ve asla ayrılmamak istiyordu.

Zihnindeki bulanıklığın arasından bir şeyler fark etti.

Yeni çocuk. Tristan. Onun orada ne işi vardı? Yoksa halüsinasyon mu görüyordu? Zihni gerçekten parçalanmış mıydı?

Amara ona cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey boğazını yakıyordu. Hiçbir ses çıkmadı. Panik sisi biraz daha dağıttı.

"Sorun yok, artık güvendesin," diye onu rahatlattı. "Kimse sana elini bile süremeyecek. Söz veriyorum." Nedense ona inanmıştı. Yine de sözünü daha önce vermeliydi. "Lütfen," diye bir şekilde mırıldandı.

Onu daha iyi duyabilmek için öne doğru eğildi.

"Sakın... sakın... kimseye... söyleme," boğazındaki acının arasından kelimeleri güçlükle çıkarabildi. Çay.

Annesinin sıcak bitki çayına ihtiyacı vardı.

Çocuk bir anlığına ona baktı, gözlerinde güçlü bir şey vardı, sonra sırtındaki yaralara dikkat ederek onu kaldırdı ve bir masanın üzerine koydu. Onu nazikçe yere bıraktıktan sonra ceketini, kendi ceketini, kızın üzerine daha sıkı bir şekilde sardı.

"İyi misin?" diye sordu, o kadar nazik bir sesle ki dudakları titredi. Amara başını iki yana salladı. Bir daha asla iyi olabileceğini sanmıyordu.

"Dayan, tamam mı?" dedi usulca.

Ne için, diye sormak istedi Amara ama boğazını işbirliğine ikna edemedi. Çay için. Çaya ihtiyacı vardı. "Dante, onu buldum," dediğini duydu ve aniden kendinden geçtiğini hissetti, göz kapakları

Daha ağır.

Başka sesler de duydu ama gözleri açılmadı.

Ve bir şekilde Tristan'ın güvende olduğuna dair verdiği söze inanan Amara, kendini bıraktı ve kutsanmış bir unutkanlığın içine düştü.

Hareket edemiyordu.

Amara gözlerini kırpıştırarak tanımadığı bir odada açtı, kalp atışları panik içinde hızlanırken deja-vu ona sert bir şekilde çarptı. Aniden gelen bip sesiyle yana baktı ve filmlerde gördüğü türden, kabloları olan bir tür monitör gördü.

Hastane.

Hastanedeydi.

Anılar ona saldırdı ve derin bir nefes alarak onları bir kasaya geri itti.

Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.

"Mumu?"

Bu sesle gözleri kapıda, gözleri ıslak ve şişmiş annesini görmek için fırladı ve Amara göğsünden bir ses çıktığını hissetti. Annesi, vücuduna giren tüplere dikkat ederek ona doğru koştu ve her zaman yaptığı gibi saçlarını okşayarak onu göğsüne sıkıca sardı.

Amara kırıldı.

Bedeni acıyı, zihni parçalandığı anı hatırlayarak feryat eden Amara, annesi onu kucaklarken, başına öpücükler kondururken ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen yumuşak sözler mırıldanırken hıçkıra hıçkıra ağladı. Anlamalı olmalarına gerek yoktu. Annesi oradaydı ve Amara güvendedeydi, seviliyordu ve önemli olan tek şey de buydu. Annesinin de onunla birlikte ağladığını hissedebiliyordu ve onu gerçekten görmek için geri çekilmesini sağlayan da buydu. Yeşil gözleri kızı için duyduğu acıyla parıldıyordu, ağzı hâlâ nazik bir çizgideydi, annesi bitkin, kalbi kırık ve çok

ama çok sevgi dolu görünüyordu.

Annesi eliyle gözyaşlarını silerken Amara derin bir nefes aldı. Annesi ona nazikçe, "Bunu da atlatacağız anne," dedi.

Konuşmak için ağzını açmıştı ki kapıdan bir gırtlak sesi duyuldu ve doktor olduğu belli olan, annesi yaşında bir kadın odaya girdi.

"Uyandığınızı gördüğüme sevindim Amara," dedi doktor ona nazik bir gülümsemeye. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Doktor başını salladığında Amara konuşmaya başladı. "Hayır, henüz konuşma. Sadece başını salla ya da salla, tamam mı?"

Annesinin elini sıkıldığını hissetti. Kafası karışan Amara kabul etti.

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?" diye sordu doktor.

Amara başını salladı.

Bayan ona "Bugün 6 Ocak," diye bilgi verdi.

Amara'nın zihni allak bullak oldu. Kaçırılmadan önceki son anısı Aralık ayındaydı. Nasıl?

Doktor tekrar konuştuğunda şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı. "Üç günden fazla bir süre alıkonulduunuz. Ve iki haftadır da burada komada yatıyorsunuz."

Şok, sisteminden süzülerek geçti.

"Vücudunuz ciddi bir travma geçirdi ve iyileşme sürecine başlaması gerekiyordu," diye devam etti doktor. "Bu koşullar altında hem zihniniz hem de bedeniniz için bir süre dinlenmenin en iyisi olacağını düşündük."

Amara dişlerini sıkıyor, kendisine söylenen her şeyi sindirmeye çalışıyordu. "Annen her zaman düşük bir acı eşiğinin olduğundan bahsetmişti?"

Amara başını salladı. Canavarlar gelene kadar ne kadar düşük bir eşik olduğunu hiç fark etmemişti.

Onu.

Doktor gözlerinde sempati ile devam etti. "Muhtemelen bu yüzden bazı yaralarınız

Böyle şiddetli reaksiyonlar. Yaşadığınız her şey için üzgünüm, Amara. Ama sana söylemem gereken daha çok şey var. Devam etmemin sakıncası var mı?"

Amara, doktorun ona bir seçenek sunarak bu soruyu sormasından hoşlanmıştı. Yanında güçlü bir şekilde oturan annesine baktı ve doktora başıyla onay verdi.

Doktor, "Sırtınızda, yanlarınızda ve ayaklarınızda büyük olasılıkla iz bırakacak bazı asit yanıkları ve kesikler var," diye devam etti. "En kötü yara izi bileklerinizde olacak. İyi haber şu ki hepsi çok iyi iyileşiyor. İsterseniz bunları en aza indirmek için ileride estetik ameliyat olabilirsiniz."

Amara beyaz gazlı bezle sarılmış bileklerine ve ayaklarına baktı. Muhtemelen ağrı kesici kullanıyordu çünkü sancıdan başka bir şey hissetmiyordu.

"Amara?" diye seslendi doktor, dikkatini tekrar kendisine çekerek, gözleri daha da sempatikti. "En azından önümüzdeki bir ay boyunca sesini kullanamayacaksın. Çıglıkların ciddi şekilde

ameliyat etmek zorunda kaldığımız noktaya kadar ses tellerinize zarar verdi. Bu çok nadir durumlarda olur ama ağrı eşiğinizin düşük olmasının buna yol açtığını düşünüyorum."

Amara yutkundu, annesinin elini sıkarken içini yine panik kapladı.

"Sorun yok bebeğim," diye teselli etti annesi yan taraftan, ses tonu zaten her şeyi bildiğini söylüyordu.

Bu.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı.

Doktor, "İyileştikten sonra tekrar konuşabileceksin, merak etme," diyerek onu rahatlattı. "Ama bu

büyük olasılıkla ses aralığınız sınırlı olacaktır." Amara

derin bir nefes aldı ve her şeyi içine çekti.

Doktor devam etti. "Ayrıca size cinsel saldırı testi yaptık ve bu gibi durumlarda yapmamız gerektiği gibi bir rapor hazırladık. Hazır olduğunuzda polis sizinle konuşmak isteyecektir. Ama anneniz dışında kimse burayı bilmiyor. Başka birine haber vermemi ister misiniz?"

Hayır. Hayır, kesinlikle kimsenin bilmesini istemiyordu. Utanç içinde bir yılan gibi kıvrıldı ve başını şiddetle salladı.

Doktor anlayışla küçük bir gülümseme verdi. "Tamam ama her şey hakkında bir terapistle konuşmanı tavsiye ederim. Vücudun iyileşecek ama zihninin de iyileşmesi gerekiyor. Travmatik bir şey yaşadınız ve terapi size gerçekten yardımcı olabilir. Bu tür vakalarda uzmanlaşmış birinin iletişim bilgilerini annene bırakacağım. Bunu düşünür müsün?"

Bilmiyordu ama yine de başını salladı. Doktor ona yumuşak bir gülümseme verdi ve annesinin yanından ayrılmadan önce dinlenmesini söyledi.

Annesinin bu konuda babasına ulaşıp ulaşmadığını merak etti.

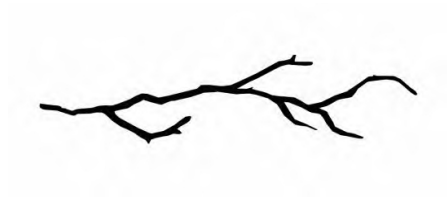
Annesi, Amara'nın iliklerine kadar bildiği bir hareketle saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

"Seni görmeye gelen birkaç kişi vardı. Vin de dışarıdaydı," dedi annesi ona usulca. "Ona bir şey söylememi ister misin?"

Olayın suçluluğunu zaten omuzlarında taşıyordu. Onun da tecavüze uğradığını bilmesine gerek yoktu. Başını iki yana salladı.

Annesi gülümsedi. "Döndüğünde onu içeri gönderirim, sonra da sen dinlenirsin, tamam mı?" Başını salladı.

Annesi ona "Kalbini kaybetme bebeğim," dedi ve Amara kelimelerin anlamı nihayet kafasına dank ettiğinde gözlerinin yandığını hissetti.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında, Amara arkadaşını görmeyi umarak başını çevirdi ve onun yerine orada duran mavi gözlü, kasvetli, ölümcül bir çocuk buldu, onu kurtaran çocuk. Tristan.

Yutkunarak, adamın odaya girip kapıyı arkasından kapatmasını ve belki de kalabalık olmadığını hissettirmek için karşısındaki duvara gitmesini izledi. Onun için yaptığı onca şeyden sonra, ona hayatı pahasına güvendiğini bilmeliydi.

Basit bir siyah tişört ve kot pantolon giymişti ve duvara yaslanırken ellerini ceplerine soktu, gözleri sessizce onu düşünüyordu.

Ona teşekkür etmek istedi - onu aramaya geldiği için, onu bulduğu için, sırtındaki ceketle onu örttüğü için, onu güvenli bir yere götürdüğü için. Ona pek çok şey söylemek istedi ama yapamadı, bu yüzden ona sadece küçük bir gülümseme verdi.

Konuşmadan önce bir süre gülümsemesini izledi, sesi hâlâ onu bulduğu zamanki kadar nazikti. "Doktorlar sana ne olduğunu söyledi mi?"

Ondan duyduğu en fazla kelime buydu. Amara başını salladı.

"Annen her şeyi biliyor mu?"

Tekrar başını salladı.

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

Hastaneyi kastediyordu. Bunu sorması neredeyse çok hoştu. Amara sessizce evet dedi. "Güzel," diyerek duvardan kalktı ve kapıya yöneldi.

Amara bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü adam eli kapı kolunda durakladı ve ona baktı. Annesi dışında kimsenin her şeyi bilmesini istemiyordu. Amara bunu biliyordu ve Amara ona sessizce yalvararak bu konuyu aralarında tutacağına dair güvence verdi.

Kapıdan çıkmadan önce ona usulca, "Kimseye söylemeyeceğim," dedi.

Buna güveniyordu. Eğer sırrını saklayacağını söylediyse, bu sır onunla birlikte mezara gidecekti.

Vin, Tristan gittikten sonra odasına gelmişti, yanağında kesildiği yerde bir bandaj vardı ve Amara onun için gülümsemeye çalışmıştı. Ve ilk kez arkadaşının ayaklarına kapandığını, defalarca 'özür dilerim' diye hıçkırdığını görmüştü.

Amara ona bunun kendi hatası olmadığını, üzülmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylemek istemişti ama

sadece sakinleşene kadar elini sıkarak yetindi ve ona ölse bile iyileşeceğini söyledi.

Buna neredeyse gülümseyecekti.

Ziyaret saati sona erdiğinden beri odada yalnız olan Amara tavana bakıyor ve anıların zihnine girmesine izin vermemeye çalışıyordu. Bu çok zordu. Çok zordu. Kendini pis hissediyordu, sanki teni artık kendisine ait değilmiş gibi, sanki kendi hatası olmayan bir şey için hissettiği suçluluk, acı ve utanç onu asla rahat bırakmayacakmış gibi. Anıları görmezden gelmek zordu ama denedi. Belki de doktor haklıydı. Belki bir terapistle konuşmak şeytanları uzak tutmasına yardımcı olabilirdi.

Odanın kapısı açıldı ve Amara gözlerini kaldırıp ilaçların onu tekrar uyutmasını beklemeye başladı. Muhtemelen iki saatte bir gelip hayati değerlerini kontrol eden hemşireydi. Uzun bir dakikadan sonra hiçbir şey duymayınca Amara başını yana çevirdi.

Ve kalbinin durduğunu hissetti.

Dante Maroni odadaki sandalyeye oturmuş, tamamen *harap olmuş* görünüyordu. Kravatı yamuk, gömleği parçalanmış, saçları darmadağın ve gözleri vahşiydi. Nefesi göğsünde sıkıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Kalbi çarpmaya başladı ve monitör ritmine uyarak biyledi, utanç verici bir şekilde her ikisine de onun varlığından etkilendiğini söyledi. Onun kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu, bir hastane yatağında yatarken, yaralı ve kırık bir halde ve kendisi değilken. Artık 'kendisinin' kim olduğunu bile bilmiyordu. Şu anda konuşamaması muhtemelen iyi bir şeydi. Ne söyleyeceğini bilemezdi. Yıllar boyunca onunla ilgili anıları, kendisine defalarca sorulan ve cevaplamayı reddettiği soruların anılarıyla iç içe geçmişti.

Pembe saçlı kızı öpmesi - *ona karşı kullanabileceği biri var mı?*

Cesedini gömüyor - *ona küçük kız arkadaşının burada olduğunu söyleyelim mi?*

Sabahın erken saatlerinde kapısında üstsüz durması - *seninle herhangi bir iş konuşuyor mu? Kollarını tutup ona neyin yanlış olduğunu sorması - Dante Maroni'nin bir zayıflığı mı var?* Anılar birbirini izliyor, birbirine bağlanıyor, yer değiştiriyor, değişiyor.

Amara onun bakışlarına odaklandı, kafasının içinde kaybolmamak için odada kök salmaya çalıştı.

Gözlerindeki fırtına ona odaklandı - sargılarına değil, boynuna değil, gözlerine.

Onun içinde ne bulmaya çalıştığını, o anda ne gördüğünü bilmiyordu. Belki de kendi fırtınasını. İnce havaya dağılmaktan bir kalp atışı uzaktaydı, parçaları rüzgarlarda sonsuza dek kayboldu.

"Onlar öldü."

Sesi onu o ana geri döndürdü.

Kelimeler aralarındaki boşluğu delip geçti. Onlar ölmüştü.

Onlar. Ölmüşlerdi. Öldüler.

Gitti.

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ne zaman olacağını bilmiyordu.

Umurunda da değildi. Ödemeyi yapmışlardı.

Görüşü bulanıklaştı.

Ham, içgüdüsel bir şey kendini göğsünde hapsetti.

Ödemişlerdi.

Nefes alış verişi hızlandı, dudakları titriyor, ılığı hasarlı boğazında düğümleniyordu. Acı içinde ulumak, haklı çıkmak istiyordu, öyle yüksek sesle ki dünyadaki herkes onu duyacaktı.

Onlar. Ödemişlerdi. Ödemişlerdi.

Elleri titremeye başladı.

Onu gördü. Gördü ve sandalyeden hızla kalkarak üç adımda ona doğru geldi. Kalçalarının üzerine çökerek, onun küçük, gazlı bezle sarılı elini büyük elinin içine aldı ve hayatında hiç hissetmediğı bir yoğunlukla gözlerini tuttu.

Ellerine baktı, bandajları inceledi, sonra aynı bandajla sarılı ayaklarına baktı ve karanlık gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Hayatın içinden geçip gitmeyeceksin Amara," dedi kabaca, her kelimesi kalbinde yer eden bir yemin gibi. "Dans edeceksin. Ve senin ritmini bozmaya çalışan herkesi ortadan *kaldıracağım*. Sana söz veriyorum."

Amara gözünün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissetti, adamın sözleri ruhuna sızmış, onu sert, sıcak, koruyucu bir kozayla sarmıştı. Neden orada olduğunu, neden onu temize çıkarma ihtiyacı hissettiğini, neden bu sözü verecek kadar önemli olduğunu ya da neden bunu ona kendisinin söylemeye geldiğini bilmiyordu ama o anda o sadece bir kız ve o da sadece bir çocuktu ve bir şekilde kırık parçaları birbirine uyuyordu.

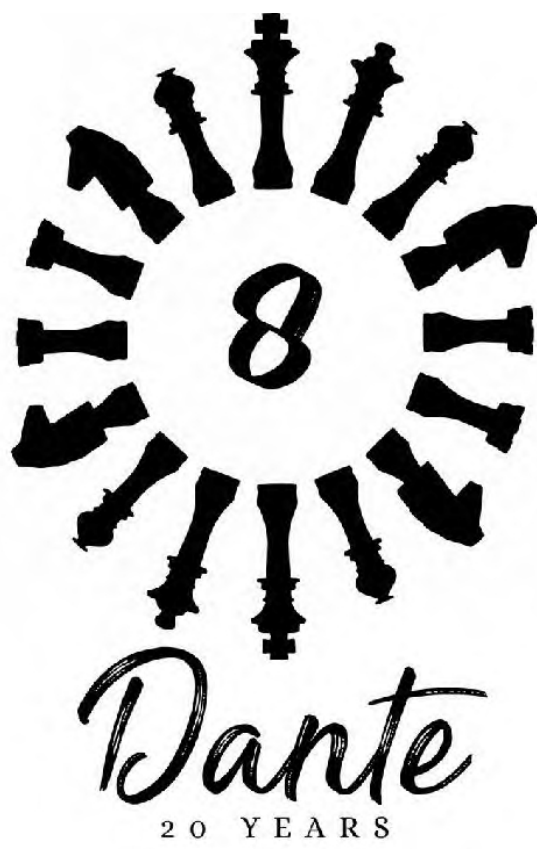
PART 2

gust

*"Bu yüzden, sen beni tekrar görene ve
bende yaşayana kadar yalnız bir ev gibi
seni bekliyorum.*

O zamana kadar pencerelerim ağrıyor."

Pablo Neruda, 100 Aşk Sonesi

Ondan kaçmaya başladığında başlamıştı.

Kız bir şekilde hep orada, kenarda duruyordu. Vin'le yaptığı antrenmanlar sırasında her hafta, Zia kızından her bahsettiğinde, Dante ona her baktığında hızla gözlerini kaçırdığında. O hep oradaydı ve Dante, bir adamın kör olana kadar güneşin ışığını fark etmemesi gibi, bunu hiç fark etmemişti. Ta ki kadın geri çekilene kadar. Birden onun ağacın yanında olmadığını farkına vardı, onun geldiğini gördüğünde nasıl yön değiştirdiğinin farkına vardı, onun varlığından kaçmak için nasıl yolundan saptığının farkına vardı.

Başlangıçta bunu kızın aşkını unutmaya çalışmasına bağlamıştı. Ama bunun başka bir şey olabileceğini fark edene kadar bir yıldan fazla bir süre devam etmişti.

Damien'ı ziyarete gitmiş ve ona olanları anlatmıştı, sadece neler olup bittiğini merak ediyordu ve Damien - onun dışında kimsenin gözünün içine bakmayan kardeşi - "Belki de artık senden hoşlanmıyordur" demişti.

Uyuyan kıza, asla tanık olmaması gereken ama bir şekilde hayatta kaldığı kâbuslara tanıklık eden genç bedenine bakan Dante, onun satranç tahtasında olduğunu biliyordu. Rolünün ne ve nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordu ama Roni'yle olanlardan sonra içindeki sese güvenmeyi öğrenmişti. Onun ölümü ona bir daha asla bir yabancıyla isyan etmemeyi öğretmişti.

Ve bu ses ona uyuyan bu kızın önemli olduğunu söylüyordu. Bir yıl önce ısrarlı bir fısıltıya dönüşmüştü. Şimdi ise kükrüyordu.

O önemliydi ve bunu görmezden gelemezdi.

Onu hastaneden eve yeni getirmişlerdi ve yolda uyuyakaldığı için Dante onu odasına götürüp yorganının altına yatırmıştı. Roni'nin ölümünden sonra içten içe isyan etse de dıştan bakıldığında daha yumuşak başlı olduğunu biliyordu - kusurlu krallığın mükemmel prensi. Sadece bunu daha iyi saklamayı öğrenmişti.

Amara'nın kaçırılması onu sarsmıştı. Partinin olduğu o akşam Amara'da bir sorun olduğunu biliyordu ve içgüdüleri ona söylemesi için ısrar etse de gitmesine izin vermişti. Gitmesine izin vermişti ve kız kaçırılmış, vahşice öldürülmüştü ve bunun bir kısmını kendi üzerinde taşıyordu. Tristan onu arayıp kızı şehrin birkaç mil dışında bulunduğunu söylediğinde üç gün boyunca onu aramışlardı.

Dante o garaja koştuğu anı, Tristan'ın ceketine sarılmış, masanın üzerine yığılmış, çürükler, yanıklar ve kanlar içindeki kızı gördüğünde midesine inen kurşunu asla unutamayacaktı. Hissettiği, hala hissettiği öfke, vücudunun içinde bir kara delik olmuş, damarlarında akan tek şey olana kadar her şeyi içine çekmiş, genişlemişti. Tristan'a ona ne olduğunu sormuştu ve diğer çocuk ona sadece onu hemen hastaneye götürmesini söylemişti. Dante onu dikkatle kucağına almış ve o güzel yeşil gözlerini bir saniyeliğine açmış, acıdan donuklaşmış ama onu tanımış, sonra da Dante'nin göğsüne yığılıp kalmıştı.

Evet, onun için çok önemliydi.

Dante onun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve onu uykusuyla baş başa bırakarak yatak odasından rahat oturma odasına doğru yürüdü ve hizmetçisinin pencerenin yanında durup dışarı baktığını gördü.

Dante de ona katıldı, gözleri alaca karanlığın ve malikânenin manzarasını seyrediyordu.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu uzun bir süre sonra, nihayet yalnız kaldıklarında ve kulaklardan uzakta olduklarında.

Dante, Tristan onun yordakçılarının icabına şiddetle bakarken kızı kaçıranı maruz bıraktığı sorgulamayı düşündü. Dante'nin onu çözmesi saatler sürmüştü ama çözmüştü, o kara öfke ve orman gözlü o önemli kızın intikamı onu yönlendiriyordu. Adam ölmeden önce sadece bir isim alabilmişti: Gilbert. Tristan ve Dante bunu kendilerine saklamayı kabul etmişlerdi.

Gerçeği öğrenene kadar herkese bunun şanslarını deneyen rakip bir aile olduğunu söylüyorlardı. Gerçeği öğrenmeyi hak ettiği için bu durum pek hoşuna gitmese de Dante yalan söyledi. "Rakip bir çeteydi.

Amara yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Zia derin bir nefes aldıktan sonra ona sordu: "Burayı terk etmeli miyiz? Bir parçam onu buradan götürmek istiyor."

Dante başını salladı. "Artık çok geç. Burada çok uzun süre yaşadınız. Burada, yerleşkede

kalmanız ikiniz için de daha güvenli."

Bunu zaten düşünmüş olduğu için kabul etti. "Kulübedeki çocuk, benim hayatımı kurtaran

Bebeğim," diye sordu. "Sence onun eviyle ilgilenmem hoşuna gider mi?"

Dante, Tristan'ın anaç hizmetçiyi kapısının önünde gördüğünü hayal ederek dudaklarının bir gülümsemeye kıvrıldığını hissetti. "Evet, sanırım bu hoşuna giderdi."

Başını salladı, dönüp kızının ona miras bıraktığı o tuhaf, güzel yeşil gözlerle ona baktı. "Teşekkür ederim, Dante. Bunların hiçbirini bizim için yapmak zorunda değildin ama sana minnettarım."

Dante elini onun omzuna koyarak hafifçe sıktı. "Hepimize ihtiyacı olacak."

Annesi başını salladı. "Hepimizi takdir edecek ama tek ihtiyacı olan şey kalbi. Amara her zaman güçlü oldu ama insanların olabileceğini düşünmediğim bir şekilde çok nazikti. O bana aksini öğrete kadar gücün bıkkınlık vermesi gerektiğini düşünürdüm. Suyun güçlü olduğu gibi o da güçlüdür - uyum sağlayabildiği için öyle görünmez ama zamanla en küçük çatlaklara sızabilir ve en büyük kayaları kırabilir. O iyi olacak."

Dante hiçbir şey söylemedi, çünkü onu tanııyordu. Ama sonsuz güce sahip bu kızı tanımak istiyordu. Nazık olduğunu biliyordu, kocaman gülümsediğini biliyordu, içindeki sanatçının hayran olduğu o eşsiz, güzel gözlere sahip olduğunu biliyordu ve muhtemelen kendi gücünün farkında olmadığını da biliyordu. Sert adamların kırıldığını ve zihinlerinin parçalandığını görmüştü, bazen onları kıran da kendisi olmuştu. Ancak onu esir alanların elinde geçirdiği üç gün, ona yaptıkları işkenceler onu yok etmemişti. Onu dövmüşlerdi, evet, ama o hâlâ oradaydı, canlı ve içgüdüsel, muhtemelen yaydığının farkında olmadığı bir güçle titreşiyordu.

"Yıllar önce sana kurabiye vermemi söyleyen oydu, biliyorsun," diye gülümsedi annesi. "Ona annenin ölümünden bahsettim ve o da sana tatlı vermemi söyledi. Ondan önce bunu hiç düşünmemiştim. Sen de daha küçük bir çocuktun. Ve bir şekilde, o bunu gördü. Onun kalbi beni her zaman şaşırtmıştır."

Dante, Zia'nın ona ilk kez kurabiyelerle geldiği zamanı hatırlıyordu. Şaşırmış ve biraz da kuşkulanmıştı ama son ısırıkta kendini yıllardır olmadığı kadar iyi hissetmişti.

Ve bunu onun için yapmıştı, o uyuklayan, kırık kız.

Evet, önemliydi. Belki de her zaman öyleydi ve Dante bunu görememişti. Bunu yeni fark ediyordu.

'Kader her zaman kendi iplerini örür, Dante. Sadece gözlerimiz açılana kadar onları göremeyiz.'

Annesinin sözleri aklına geldi, gün batımına bakarak söylediği sözler yüzünde bir gülümsemeye neden olmuştu. Kitapların ötesinde kader gibi bir şeyin var olup olmadığını bilmiyordu. Ama orada dururken gözlerinin açıldığını, ince iplerin kendisinden uzanıp odanın ötesine geçtiğini ve onu içeride

uyuyan kıza bağladığını hissedebiliyordu.

Dante çalışma odasında babasının önünde oturuyor, küçük bir gülümseme dışında yüzündeki tüm ifadeleri saklıyordu. Lorenzo Maroni'nin kendisini dizginlediğini düşünmesine izin verip iyi bir evlat gibi davransa da, bu küçük sırtıma onun efendisine orta parmağıydı.

"Kardeşin taşınıyor. Evde yangın çıkmış, o yüzden taşınıyorlar," dedi piç kurusu, gözleriyle Dante'nin tepkisini ölçerek. Eğer Dante'nin kardeşiyle ilgili olanlardan habersiz olduğunu düşünüyorsa, adam sandığından daha aptaldı.

"Nerede?" Dante sandalyede arkasına yaslanarak sordu.

Babasından ne kadar nefret etse de, onun klas bir adam olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dante büyüdükçe klas şeylerden daha çok hoşlandığını fark etti ve bu çalışma odası bunun en iyi örneği idi. Babasının sandalyesinin arkasındaki ahşap panellerle uyumlu cilalı ahşap mobilyalar, karşı köşede babasının okuduğundan şüphe ettiği kitaplarla dolu bir kitaplık; solunda taş ve ahşap temasıyla bir şekilde uyumlu desenli perdeleri olan pencereler ve odanın bu köşesine hakim olan büyük bir masa. En tepede de tavandan sarkan küçük avizeler vardı.

Klas orospu çocuğu.

Dante, en azından dışarıdan bakıldığında, bunu ondan almış olmaktan nefret ediyordu. İçten içe, ona ders verenin annesi olduğunu düşünüyordu.

"Başka bir yer," dedi Bloodhound Maroni ona, bu bilgiyi koz olarak elinde tutarak. Babasının ona öğrettiği gibi, bilgi anahtardı. Dante sırtıttı, zaten onun oyununun bir adım önündeydi. Sırtışının yaşlı adamı rahatsız ettiğini görebiliyordu, ama adam sırtışını sildi. "Kız, bir sorun yaratacak mı?"

Dante bu sözler karşısında omuzlarının gerildiğini hissetti. Babasının hedef tahtasına girmesine imkân yoktu.

Zaten hayatı boyunca yetecek kadar boku vardı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Dante ona kayıtsızca. Yıllar içinde babasıyla başa çıkmanın oldukça basit olduğunu öğrenmişti - onu yatıştırmak, egosunu okşamak ve tahtında kayıtsız kalmasına izin vermek.

Bunlar burnunun dibindeki her şeyi görmezden gelmesini sağlarken, açık isyan onu biletti. "Onu kim aldı?"

"Hâlâ araştırıyorum."

Babası başıyla onayladı. "Anneye ve kıza çenelerini kapalı tutmaları için para ver. Yerdeki

düşmanlarımızın yerleşkeden herhangi birini seçebileceklerini düşünmelerini istemeyiz. Gözünüz kızın üzerinde olsun."

Evet, olayı gizli tutuyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, yeraltı dünyasından pek kimse bir kaçırılma olayından haberdar bile değildi, en azından onun bildiği kadarıyla. Ya da belki de o kadar şaşırtıcı değildi. Soyadı yeterince önemli değildi. Soyadını bilip bilmediğini hatırlamaya çalışarak hafifçe kaşlarını çattı.

Dante başını salladı, hızla sandalyeden kalktı ve takım elbisesinin ceketini düzeltti.

"Oh, bir de bir kadın geliyor," diye haber verdi babası ona, telefonunu çıkarıp güzel, esmer bir kadının fotoğrafını göstererek. "Babası birlikten ayrılmadan önce bir askerdi ve son zamanlarda bazı dalgalar yaratıyor. Adı Nerea. Ona da göz kulak ol."

Dante gözlerini kısıtı, hisleri karıncalanıyordu. Bu işte bir terslik vardı, hem de çok ters. Babasının bir kadının sırf 'dalga yaratıyor' diye aralarına katılmasına izin vermesine imkân yoktu. Babası fırsat eşitliğine inanan biri değildi. Kadınlar onun için fahişeydi. Onunla yatıyor olsa bile bu kesinlikle onun kişiliğine uymuyordu. Onun yatağından konuşarak Outfit'e girmesine imkân yoktu.

Yine de başıyla onayladı ve telefonunu çıkararak odadan çıkıp koridora doğru yürüdü. Tek suç ortağını arayarak telefonu kulağına götürdü ve konaktan dışarı çıktı.

Telefonu açar açmaz "Neredesin?" diye sordu.

Tristan'ın kısa ve öz yanıtı "Dışarı," oldu.

Dante gözlerini devirdi. "Oh, hadi ama."

Bir saniye sessizlik oldu ve sonra "Lincoln's. 205."

Otel mi? Tristan'ın kışının şehirdeki lüks bir otelde ne işi vardı? "20 dakika içinde orada ol."

Dante aramayı kesti ve pazısındaki Outfit dövmesini yaptırdığı yıl satın aldığı siyah Range Rover'ına yöneldi. Atlayıp uzun, dolambaçlı araba yoluna çıktı, tepeden aşağı indi ve dört muhafız tarafından yönetilen yerleşke kapılarına geldi. Her birine başını sallayarak, olmaması gereken bir hızla araziden çıktı ve otelin bulunduğu şehre doğru yola koyuldu.

Manzara onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu - inişli çıkışlı yeşil tepeler, uçsuz bucaksız gökyüzü, dolambaçlı bir nehir ve uzaktaki devasa şehir. Kahretsin, burayı çok sevmişti.

Rekor bir sürede otelin otoparkına giren Dante, dışarı çıktı ve geniş asansöre binerek doğruca ikinci kata çıktı. Lüks ve lüks zevklere hitap eden otel, küçük dostunun bulunması için garip bir yerdi. Koridordan odaya doğru ilerlerken, Dante bir kadının ona takdir dolu bir bakış attığını gördü, gözlerinden davetkâr bir ifade okunuyordu ve Dante sadece gülümseyerek yoluna devam etti.

Tristan kapıyı çalamadan açtı, tek kişilik bir yatak odasına girdi, yatağın üzerinde bir dizüstü bilgisayar açıktı.

"Sana da merhaba dostum." Dante kapıyı arkasından kapattı, gözleri dizüstü bilgisayardaydı. Ekranında bir restoranın siyah beyaz görüntüsü vardı.

"Burası otelin restoranı mı?" diye sordu, Tristan yatağa otururken o da sandalyeye oturdu. Genç çocuk bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı.

İlginç.

Dante ekrana odaklandı ve kameranın üç adamla bir genç kızın oturduğu belirli bir masayı kaydettiğini gördü.

Gabriel Vitalio şehirdeydi.

Dante gözlüklü kızın pencereden dışarı bakışını izledi. Morana Vitalio. Lanet olsun.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözleri Tristan'a kaydı, Tristan'ın geçmişine dair kanıtların yüzüne fırlatıldığını görünce şaşkınlıktan donakaldı. Vitalios'la olan kanlı geçmişini biliyordu ama Tristan'ın kızı izleyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Yoğun kişiliği göz önüne alındığında, muhtemelen düşünmeliydi.

Tristan tek kelime etmedi, sadece bakmaya devam etti, on üç ya da on dört yaşından büyük olmayan kız gözlüklerini burnuna doğru itti ve babasına bir bakış attı, sonra tekrar pencereden dışarı baktı, aklından sıkılmıştı. Adamlardan biri ona bir bakış attı ve Dante'nin tüyleri diken diken oldu. Tristan'ın eli yumruk oldu.

"Onu öldürmeme izin verme," diye mırıldandı Tristan ve birden Dante neden orada olduğunu anladı. Onu kontrol altına almak için oradaydı. Sürüngeni izlerken, Dante buna hiç aldırmadı.

Bir saat sonra yemek sona erdi ve Vitalio ayrılmak üzere ayağa kalktı. Tristan dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına attı, vücudu gerginlikle titriyordu.

"Gidelim," dedi Dante, otel odasından çıkıp koridordan aşağıya, asansörden aşağıya ve restoranın ara sokağa açıldığı tarafa doğru ilerlerken. Genç Morana Vitalio'ya biraz fazla uzun süre bakan adam sigara içmek için bir sigara çıkarırken hem o hem de Tristan onu takip etti.

Dante geri çekildi, Tristan'ın liderliği ele almasına ve yaşadığı hayal kırıklığını ondan çıkarmasına izin verdi.

Genç çocuk adamın arkasına geçti ve onu kafasından yakaladı.

Dante onların boğuşmasını izledi, kendisi de bir sigara içmek istiyordu ki gözlerin onu izlediğini hissetti.

Yan tarafa döndüğünde, sokağın ağzında topallayarak tüm sahneyi izleyen bir adam gördü.

Dante bir saniye bekledi, geçeceğini düşündü ama geçmedi. Kaldı ve baktı. Topallayan adam tuhaftı.

Dante, Tristan'ın sürüngeni halletmesine izin verdi, kendi gözleri sokağın diğer ucundaki sakallı adamdaydı ve onun kendilerini izlemesini izliyordu. Gabriel'in adamlarından biri miydi?

Dante ona doğru yöneldi ve o da bastonuna dayanarak topallayarak uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," diye seslendi Dante, gecenin bu saatinde çoğunlukla ıssız olan ana caddede. "Kimsiniz siz? Neden bizi izliyordunuz?"

Adam durdu, gözlüklerinin arkasından ona bakmak için döndü. Elini cebine sokup bir kâğıt parçası çıkardı.

"Ben sizin için bir tehdit değilim, Bay Maroni. Ama bir gün sorularınız olacak," dedi adam ona sessizce. "O zaman beni arayın."

Dante kuşkuyla kâğıdı aldı.

"Ve ona iyi bakın. O önemli biri."

Adam topallayarak uzaklaştı, Dante de garip bir şekilde onu izledi. Ama kâğıdı sakladı. Ve sonra Tristan o pisliği öldürmeden önce müdahale etti.

"Güller?" Amara'yı ormanın içinden geçirerek gölün kenarında kitabıyla oturduğu küçük noktaya götürdü. Güzel bir gündü ve henüz yürüyerek ayaklarına baskı yapmasına izin verilmese de, Dante onun evden dışarı çıkmayı sevdiğini biliyordu.

Küçük bohçası başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Dante kıkırdadı, onu nazikçe ağaca yasladı ve yanına oturdu. "Hangi kadın gülleri sevmez ki?" Dante sahte bir skandalla oflayıp pufladı.

Omuz silkti, gözlerini kapattı ve güneş ışınlarını içine çekti.

Dante ona baktı, son birkaç hafta içinde olan her şeyi kafasında toparlamaya çalışıyordu. Çoğunlukla çalışıyordu ve bu kızın içinde olmasına neden olduğu her şeyi işlemeye çalışıyordu.

Daha önce kör olana kadar güneşin kıymetini bilmeyen bir adamken, şimdi güneş ışığını tüm ihtişamıyla gören, görme yetisiyle kutsanmış kör bir adamdı. Amara açık gökyüzünün güneş ışığı değildi; o kara bulutların arkasına saklanmış, sessiz ama yine de dünyayı aydınlatacak kadar güçlü bir güneşti.

Güzel Amara iyileşmeye başlamıştı ama hâlâ konuşamıyor ya da yürüyemiyordu. Zamanla iyileşecekti.

İtiraf ederse, onu korkutan zihniydi.

Onu kontrol etmek için her gün en az bir kez ziyaret etmeye özen gösteriyordu. Başlarda hiçbir şeye cevap vermemiş, kendi kafasının içinde kaybolmuştu ama yavaş yavaş, gözleri kilometrelerce uzaktayken bile ona küçük gülümsemeler vermeye başlamıştı. Mücadele ediyordu, kafası nerede olursa olsun, bunu anlayabiliyordu.

Bazen onun söylediği bir cümleinin ortasında dalıyor, sonra kendini silkeleyip geri geliyordu. Bazen de, adam adını söyleyip onu yanına getirirmeden önce hızla nefes almaya başlıyordu.

günümüze kadar.

Doktor ona tüm yaşadıklarını kabullenebilmesi için büyük olasılıkla terapiye ihtiyacı olacağını söylemişti. Dante onun haklı olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Ama konuşana kadar onun yanında olacağına dair kendine söz vermişti. Bir nedenden ötürü kendini ona karşı sorumlu hissediyordu. Belki de Vin onu aradığında hissettiği dehşetti. Belki de garaja koştuğunda kızın bedeninin paramparça olduğunu gördüğünde hissettiği panikti. Belki de onu kollarına alıp hastaneye götürdüğünde hissettiği yaşam belirtisinin verdiği rahatlamaydı. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordu ama bilmeme fikrini kabullenmeye başlamıştı. Bazen olayların gerçekten bir nedeni olmazdı. Bazen sadece öyleydiler.

Aslında onun ruh halini daha iyi anlamak için travma ve işkenceden kurtulanlar hakkında okumaya başlamıştı, böylece iyileşmek için ihtiyaç duyduğu her şekilde ona yardımcı olabilirdi. Sadece başka bir şekilde şiddete uğramadığı için minnettardı. Doktor kızın yaralarını anlattığında Dante nefesini tuttuğunu ve rahatlamaktan neredeyse bayılacağını hatırlıyordu. O güçlü küçük bir şeydi.

"Çiçekleri seviyor musun ki?" Dante konuşmalarına devam ederek gökyüzüne baktı ve güneşin onu ısıtmasına izin verdi.

Adamın çevresel görüşünde tekrar omuz silkti ve iki ince parmağını kaldırdı. İki çiçek.

"Dur tahmin edeyim," diyerek mor elbisesi, eşarbi ve çizmeleriyle ona baktı ve hangi çiçekleri sevdiğini hayal etmeye çalıştı. "Orkide mi?"

Sadece küçük bir gülümseme verdi. Sinir bozucu kız kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyordu. Dante onunla yaptığı bu konuşmalarda verdiği yanıtları ve bunların ne anlama geldiğini okumaya alışmıştı.

Gözlerini devirdi ve ellerine baktı. Sargılar birkaç gün önce çıkarılmış, yaralar havalandırılmıştı. Parlak güneş ışığında, bileklerini çevreleyen korkunç yara izlerini görebiliyordu. Bunu gördüğünde içini kara bir öfke kapladı, o şerefsizleri mezardan kaldırıp tekrar öldürme ihtiyacı içinde şiddetlendi.

Onun eline dokunmaya başladı ama kendini durdurdu. Onu taşımak bir şeydi, o zaman onu tutmak gerekliydi. Ama açık alanda, herkesin görebileceği bir yerde tenine bu şekilde dokunmak ihtiyacı olan bir şey değildi.

Derin bir nefes alarak elini yumruk yaptı ve geri çekti, başını gökyüzüne çevirdi ve hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerine devam ettiler.

"Kır çiçekleri mi?"

Gözleri bir kâbusun içindeyken küçük bir gülümseme.

Günler geçti.

Her gün onu görmeye gidiyordu, sadece ona göz kulak olmak için, ya da kendine böyle söylüyordu.

Hava açıkken onu güneşe çıkardı. G ne olmadığında evde kalıp onunla film izledi.

Onunla konumasa da her gün en az iki saatini onunla geçirmek için ayırıyordu. Ama iletişim kuruyordu. Gözleriyle, yumuşak gülümsemesiyle ve elleriyle iletişim kuruyordu.

Bazı günler, dikkati dağılır ve mücadele ederdi. Bazı günler ise tüm dikkatini ona veriyordu. Dante her gün onu görmeye gitti ve bir süre sonra onun da kendisini istediğini fark etti.

Haftalar geçti.

Onu her gün gördü, sonra da kaçtı.

Dört gün boyunca kardeşini görmek için şehir dışına ıktı.

Sonraki üç gün boyunca, Tristan'la birlikte saldırı için liderin peşine düştüler. Bir hafta sonra ona gitti.

Ona ters ters baktı, bir yastık fırlattı ve biraz ağladı. Adam onun yanına oturdu ve kadın onun göğsüne vurdu. Battaniyesine çekilmeden önce ona ilk kez kendi isteğiyle dokunmuştu.

Bu bir ilerlemeydi.

Aylar geçti.

Gilbert'i araması sonuç vermiyordu ama o yine de devam etti. Gilbert adında bu kadar çok insan olması felaketti ve soyadı olmadan ne yapacaklarını bilemiyorlardı. İşi daha iyi öğrendikçe onu aramak da bir yan proje haline geldi.

Evde eğitime başladı. Terapiye başladı. İyileşmeye başladı.

Vin'le, ara sıra da Tristan'la takılıyor ve aşk kitapları okuyordu. Her gün onun hakkında biraz daha fazla şey öğreniyordu.

Her gün onu biraz daha fazla görüyordu.

Her gün yara izleri cildinde biraz daha katılaşıyordu.

Ama onunla konuşmadı.

Annesi onun küçük cmler fısıldamaya başladığını söyledi. Vin ona küçük sorular fısıldamaya başladığını söylemişti. Tristan bile ona küçük kelimeler fısıldamaya başladığını söylemişti.

Ama Dante ile değil.

Bu onu *rahatsız etti*.

Yıllar geçti.

Onun kişisi oldu.

Genellikle gününü onun evine giderek ve onunla birkaç saat geçirerek bitirirdi. O konuştuğunda dinler ve soruları olduğunda iletirdi. Ona film izletir ve sadece yalnız kalmak istediğinde onu şımartırdı.

Bazen onun hiçbir şey yokken irkildiğini görüyor ve işkencenin başka bir tür ihlale dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordu. Ama doktorlar hiçbir şey söylememişti ve o da hiçbir şey söylememişti ve Dante sadece kafasındaki boktan şey yüzünden varsayması gerekip gerekmediğini bilmiyordu.

Babası onu kız hakkında hiç sorgulamamıştı ama Dante ona göz kulak olduğunu söyleyerek onu sürekli bilgilendiriyordu. Pervasız davrandığını biliyordu. Yine asi olduğunu biliyordu. Ama o bir çocuk değil, yetişkin bir adamdı ve onu güvende tutabilirdi.

Dante onun en iyi arkadaşından başka bir şey olmadığını teyit etmesini isterken Vin açıkça gelip ona niyetinin ne olduğunu sordu. Vin doğruladı ve Dante rahatladı.

Aralarındaki şey büyüdü, güneşi ve suyu hissetti, beslenmeyi ve şefkati hissetti. Yapboz parçalarından çok mıknaş gibi hissetmeye başladılar, birbirlerine giden yolu buldular, yakındılar ama yeterince yakın değillerdi, aralarındaki gerilim arttıkça arttı ve arttı.

Onun kişisi oldu.

Onun oldu.

Kız arkadaşı olabilir mi?

Amara bunun onu neden hayal aleminden çıkardığını bilmiyordu ama öyle olmuştu. Adamın güzel kadını pistte dans ettirmesini izlerken, Amara bir şekilde onunla geçirdiği zamanın güvenliğine kapıldığını fark etti.

Geçen yıl boyunca Dante güneş gibi bir şey olmuştu. Her gün onun sıcaklığını hissetmek için bekliyordu, bulutlar geri dönmenden önce sadece birkaç dakikalığına bile olsa. Ama güneşi olduğu sürece bulutlar katlanılabilirdi.

Artık ona karşı ne hissettiğini bilmiyordu, içindeki her şey onun hayatının içine örülme şekliyle karışmıştı. Ama onun kendisi için önemli, çok önemli biri haline geldiğini biliyordu. Ve onu güzel bir kadınla yakından dans ederken izlemek? Biraz acı veriyordu.

Tamam, *gerçekten* acıttı.

Ama mantıklıydı. Daha yaşlı ve olgundu ve bunu tamamlayabilecek birine ihtiyacı vardı. Ve bu kişi onunla tek kelime bile konuşmayan, travma geçirmiş on yedi yaşında bir kız değildi. Birkaç kişiyle konuşmaya başlamış olsa da onunla konuşmamıştı. Konuşmak istemediğinden de değildi.

Öyle yaptı. Ama Tanrım, yeni sesinden *nefret* ediyordu. Ve onun da nefret etmesini gerçekten ama gerçekten istemiyordu.

Derin bir nefes alan Amara, malikânedeki dans pistinin kenarından yürüyerek annesinin bulunduğu mutfağa doğru ilerledi. Bay Maroni'nin 50. yaş günü için büyük evde bir parti vardı ve

Amara'nın katılmaması gerekirken, rutininin dışında bir şeye ihtiyacı vardı.

Yerleşke onu boğmaya başlamıştı; öyle ki, artık onu dört gözle beklemeye başlamıştı.

şehirdeki terapi seansları. Evet, terapiye gidiyordu, bir yıldır gidiyordu. Ve Tristan'a ders vermeye gelen aynı öğretmenlerle evde eğitim görüyor, eğitimine yardımcı oluyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse artık umurunda değildi. Artık kendini tanıyamıyordu.

Bir zamanlar önemseydiği şeyler ona anlamsız geliyordu. Etrafındaki insanların ona değer verdiğini biliyordu ve birkaç hafta sonra, onları kendisi kadar incitemeyeceğini fark etmişti. Bu yüzden yüzüne bir gülümseme yerleştirip onların konuşmalarını dinledi ve içinde çok, çok yanlış, çok çirkin bir şey kök salmamış gibi davranarak yaşamaya devam etti.

Bunu nasıl dışarı atacağını bilmiyordu. İnsanlarla konuşmak istemiyordu, kendi sesini sevmiyordu, teninin görüntüsünü sevmiyordu. Ayakkabılarını her giydiğinde ayaklarının altındaki yara izlerini hissediyor, kumaşlar üzerini örtmek için etinin üzerinden her kaydığında sırtında hafif bir sızı hissediyordu. Daha da kötüsü, bileklerindeki çirkin, benekli deriyi, karnının kenarlarındaki dikey çizgileri ve boynundaki o ameliyat yarığını görüyordu.

İşkencesi tenine yazılmış ve zihninde lekelenmişti. Ve o anda olduğu kişiden nefret ediyordu - kaybolmuş, başıboş, bilgisiz.

İnsanların arasında ilerlerken giydiği babetler ona muhtemelen hiçbir zaman topuklu ayakkabı giyemeyeceğini hatırlattı. Olaydan beri denge duygusu biraz zayıflamıştı. Doktorunun ona nazikçe hatırlattığı gibi, bunun fiziksel bir nedeni yoktu. Psikolojikti. Onunla ilgili pek çok şey psikolojikti.

Tanrım, bazı günler onu korumadığı, tüm anıyı karartmadığı ve ona temiz bir sayfa açmadığı için beyninden nefret ediyordu. Bu daha iyi olurdu. Bazı günler kendine duyduğu öfke onu sert bir şeyler yapmaya itiyordu. Bazı günler mutfak tezgâhındaki bıçak dostça görünüyordu. Bazı günler tek istediği kendini bırakmaktı ama etrafındaki insanların ne kadar incineceğini bilmek onu her seferinde durduruyordu. Cildini temizlemek için sıcak duşlar alıyordu ama ne kadar keselenirse keselensin pislik içine gömülü kalıyordu.

"Anne," diye seslendi annesine, yeni sesi ancak yüksek bir fısıltıdan daha yüksekti ve personelin gözlerinin kendisine çevrildiğini hissetti. Kendisine yöneltilen garip bakışları görmezden geldi. Evet, bu yeni bir gelişmeydi - bakışlar, fısıltılar, dedikodular. Dışlanmış biri haline gelmişti. Yuh amına koyayım.

Annesi iki garsonla konuştuğu yerden başını kaldırdı, yüzünde bir gülümseme vardı.

Amara bu noktada annesinin bir süper kahraman olduğuna yemin ediyordu. Her gün, haberi bile olmadan onu kurtarıyordu. Sadece ona daha önce verdiği gülümsemenin aynısını vererek, onu daha önce sevdiği gibi severek. Etrafındaki her şey değiştiğinde, annesi onun değişmezi olmuştu.

"Eve gidiyorum," dedi annesine, konuşurken boğazındaki gerginliği hissediyordu. Doktor

Kordları tamamen iyileştikçe zamanla daha iyi olacağını ama artık sesinin bu olacağını söyledi.

En azından bir daha asla kendi çığlıklarını dinlemek zorunda kalmayacaktı.

"Seni geçireyim." Yanındaki kadınsı ses başını kaldırıp hayatındaki bir başka yeni gelişmeye bakmasını sağladı. Üvey kız kardeşi Nerea.

Bir gün aniden ortaya çıkmış, Amara hariç herkese tavır almıştı ve Amara bununla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyordu. Hiç bilmediği büyük bir üvey kardeşi olmadan zaten çok fazla yükü vardı.

Ve yalnız kalmak istedi.

Nerea'ya küçük bir gülümseme vererek başını salladı. "Sorun değil, partinin tadını çıkarın."

Tanrım, onun sesi.

"Emin misiniz?" Nerea endişeli bir ifadeyle sordu. "Seninle bağlantı kurmak için biraz zaman harcamak isterim."

"Ben de," diye onu rahatlattı Amara. "Ama başka bir zaman?" Nerea başını salladı.

Personeli partiyle ilgilenmeleri için görevlerinin başında, üvey kız kardeşini de orada bırakan Amara, arka kapıdan çıkıp çimenlere doğru yürüdü. Soğuk olmamasına rağmen atkısını etrafına sararak gökyüzüne baktı, yıldızların parıltısını izledi ve göle doğru ilerledi.

Amara başını öne eğip tepeden aşağıya doğru ilerlerken dışarıda birkaç kişi dolaşüyor, partinin gürültüsü rüzgârda yankılanıyordu.

Bu da yıl içinde yaşanan bir başka gelişmeydi. Hâlâ sosyal bir kız olmasına rağmen, artık pek çok insanın yanında olmaktan hoşlanmıyordu. Hep bakıyorlardı ve bu onun büyüüp güzelleşmesinden kaynaklanmıyordu. Kendini güzel hissetmiyordu. İçten içe çirkin ve çürümüş hissediyordu. Onlar on yedi yaşında, uzun boylu, vahşi siyah saçları güzel yüz hatlarını ve koyu yeşil gözlerini çerçeveleyen bir kız görürken, o derisinin altında kim olduğunu bilmeyen bir kız görüyordu.

Kimdi o?

Göl kenarında durduğunda, gelmeyeceğini bildiği bir cevap umuduyla gökyüzüne baktı.

Birisi gelip onun yanında durdu.

Amara yüzünü çevirdi ve Tristan'ın da orada durup yıldızlara baktığını görünce biraz şaşırdı. Bu da başka bir yeni gelişmeydi. Nedense, olaydan sonra onun hayatında daha fazla yer almaya başlamıştı. Onunla hiç konuşmuyordu, pek konuşmuyordu ama her zaman çevresindeydi, oyalanıyor, orada olduğunu hissettiriyordu.

Ve ona hiç bakmadı.

Amara ona baktı ve bunu nasıl yaptığını merak etti. Yıllar boyunca personelden onun çılgınlıklarını duymuştu. Kendi yaraları olduğunu biliyordu ve kafasındaki tüm anılarla bu şekilde nasıl yaşadığını merak ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu ona, sesinin düzgün çıkmamasından nefret ederek. "Nasıl unutuyorsun?"

Bir süre sessiz kaldı, gözleri yıldızlardaydı. "Bilmiyorsun."

Amara yutkundu ve tekrar gökyüzüne baktı.

"Uğruna yaşayacağın bir şey ya da birini bulmalısın," diye konuştu sessizce onun yanında, ses tonu ona karşı her zaman kullandığı aynı nazik tondaydı. "Dünyanın sana atacağı her türlü pisliğin üstesinden gelmeni sağlayacak bir şey ya da biri."

Amara bir an durakladı ve onun sözlerini düşündü. "Uğruna yaşadığın biri mi var?"

"Evet."

Bununla birlikte, Tristan döndü ve tavsiyesini düşünerek onu yalnız bıraktı. Adam haklıydı. Eksik olan şey buydu - uğruna yaşanacak bir şey, sadece ona ait olan bir şey.

Gecenin berrak ve temiz havasını içine çekerek asık suratlı düşüncelerinden sıyrıldı ve herkes partide olduğu için çoğunlukla boş olan personel odasına doğru yöneldi.

Dante'nin karanlık evi onu duraklattı.

Her ne kadar hayatının değişmez bir parçası haline gelmiş olsa da, aslında onun evine hiç girmemişti.

En yakını yıllar önce, sabah erkenden ona kurabiye getirdiğinde ve o da tüm gömleksiz ihtişamıyla kapıyı açtığında olmuştu. Tanrım, o zaman onun için aptallık etmişti.

Onun için hâlâ bir aptaldı, sadece daha travmatik bir aptal.

Merakla etrafına bakınan Amara, etrafta kimsenin olmadığını gördü ve kapısına doğru merdivenleri tırmandı.

Eli kapı koluna gitti ve uzun zamandır ilk kez omurgasında bir heyecan hissetti. Kendisini gören olup olmadığını son bir kez kontrol ettikten sonra kapının tokmağını çevirdi ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak karanlık eve girdi.

Muhtemelen onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmemeliydi ama merakı sağduyusunun önüne geçmişti. Mutfakta sadece bir ışık yanıyordu ve Amara etrafına bakınarak mekânı bütünüyle gördü.

Mutfak yaklaşık oturma odası büyüklüğündeydi, ahşap panelleri ve granit tezgahı vardı, ada bir tarafında dört tabure bulunan bir çeşit taşı. Arka kapının önünde, yan tarafta dört kişilik küçük bir yemek masası da vardı. Temiz olmasına rağmen ev rahat ve yaşanmış görünüyordu.

Merakla, tek ışığın rehberliğinde evin derinliklerine doğru yürüdü ve merdivenlerde durdu. Herkesin partide olduğunu düşünerek kısa bir süre duraklayan Amara sessizce yukarı çıktı, gözleri

yolda keşfe çıkmıştı. Katta iki oda vardı, her ikisinin de kapıları kapalıydı ve bir tanesini biliyordu

Bunlardan biri onun yatak odasıydı, Amara onun mahremiyetini bu ölçüde ihlal etmek istemediği için uzak durdu.

Yan taraftaki küçük merdivenler daha yukarıya, göremediği açık bir alana çıkıyordu. Yukarı tırmandı, yükseldikçe gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi.

İçerisi farklı kokuyordu - ıslak toprak ve balmumu gibi. Aslında oldukça hoştu.

Ellerini duvarda gezdirerek bir düğmeye geldi ve ışığı yakarak yüzünü odaya döndü. Ve dondu.

Heykeller, düzinelercesi, alanı dolduruyordu.

Amara şaşkınlıkla gözlerinin açıldığını hissetti, bakışları odadaki her şeyi içine çekti. Aletlerle dolu bir çalışma tezgahı, bir pencere ve heykellerden başka bir şey yoktu. Bir sürü heykel - bazıları bitmiş, bazıları yarım kalmış, bazılarının üzerinde plastik bir örtü vardı. Küçük vazolardan büstlere ve iki tam teşekküllü heykele kadar her şey vardı, hepsi de beceri derecelerine göre değişiyordu.

Sersemlemiş bir halde, yüzü yarım kalmış bir kadın büstüne doğru ilerledi ve henüz cilalanmamış derinin üzerindeki pürüzlü dokuları inceledi. Dokunmak, nasıl bir his olduğunu hissetmek için elini kaldırdığında birden yalnız olmadığını fark etti.

Olduğu yerde dönerken gözleri girişe kaydı ve Dante Maroni'nin elleri pantolonunun cebinde, kapı pervazına rahatça yaslandığını gördü, hala parti için giydiği güzel smokini giymişti, saçları yüzünden geriye doğru savrulmuştu, elmacık kemiklerini ve çene çizgisini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu, koyu renk gözleri onun üzerindeydi.

Amara yutkundu, yüzünü bir kızarıklık kaplarken kalbi çarpıyordu. Konuşmak için neredeyse ağzını açacaktı ki, sesini duymasına izin veremeyeceğini hatırlayarak dilini ısırdı. Gözlerini yere dikerek, sadece dışarı çıkmayı umarak çıkışa doğru koştu. Adamın daha önce sayısız kez yaptığı gibi, geçebilmesi için kenara çekilmesini bekliyordu.

O yapmadı. Olduğu gibi kaldı, onu durmaya ya da ona çarpmaya zorladı.

Amara kanının kulaklarına hücum ettiğini, nefes alış verişi hızlandıkça göğsünün kabarmaya başladığını hissetti. "Bana bak," diye yumuşak bir emir geldi yukarıdan.

Amara bir an için gözlerini kapattı ve gözlerini ona çevirdiğinde onun haftalar geçtikçe görmezden gelinmesi daha da zorlaşan bir yoğunlukla kendisini izlediğini gördü. Ona daha sık böyle bakıyordu, kurtuluş teklif edilen mahkûm bir ruh gibi, güneşi gören kör bir adam gibi. Bu bakış, onu içine hapsetmeden önce gözlerinde her zaman alevlenirdi. Genellikle, onu etkileşim halinde gördüğü diğer herkese karşı çekici ve yumuşak başlıydı, ama ona karşı, başka hiç kimseye karşı görmediği bir yoğunluk vardı. Sadece onunla. Ve ne zaman onun gözlerini üzerinde hissetse, gözlerinde nasıl bir bakış bulacağını biliyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu ona, sesi sertti, sözleri sessizliğin içinde yuvarlanıp gidiyordu.

Oda.

Hayır, korkmuyordu. Olmaması gereken bir şeye açlık duyuyordu.

Amara başını salladı.

Doğruldu, ona bir adım daha yaklaştı, Amara'nın onun varlığında kendini cüce hissedebileceği kadar yakındı. Amara onun bu özelliğini, kendisini bu kadar küçük, bu kadar korunmuş hissettirebilen tanıdığı tek erkek olmasını seviyordu.

Adamın elini yavaşça kaldırmasını izledi, istese onu durdurabileceği kadar yavaştı ve işaret parmağını eşarbına sokarak boynundan aşağıya doğru çekti.

Altındaki deri açığa çıktı.

Göğüsleri kabardı.

Kalbi göğsünde sıkışan Amara, ellerinin yapmaması gereken bir şey yapmasını engellemek için elbisesinin kenarlarını yumrukladı. Onu izledi, karanlık gözleri, her zaman herkesten sakladığı yara izini odadaki ışığa maruz bırakırken bile onunkilerden hiç ayrılmadı.

Bakışları hiç aşağıya kaymadı, işaret parmağıyla deriye dokunurken gözleri birbirine kilitlendi.

Yumuşak, zar zor bir dokunuş.

Parmağının ucundan etine kadar onu yaktı, yaktı ama acı verici bir şekilde değil.

Soğuk ruhuna sızan, üşümüş kemiklerini tutuşturan, onu içten dışa ısıtan en sıcak ateşler gibi çökmüştü.

Hâlâ hayatında gördüğü en güzel koyu renk gözleri, yara izini sanki dokusunu öğreniyormuşçasına kasıtlı olarak tekrar okşarken onunkilere odaklandı.

Omurgasından küçük bir ürperti geçti, kollarında tüyler diken diken oldu ve ilk kez böylesine vahşi bir uyarılmayla göğüslerinin ağırlaştığını hissetti. Bu baş döndürücü bir duyguydu - neredeyse gözlerini kapatıp, genellikle nefret ettiği bedenin hissini tadını çıkarmak istemesine yetecek kadar.

"Bir şey söyle."

Adam parmaklarıyla yarasını hafifçe ovmaya devam ederken, yumuşak komut dudaklarının aralanmasına neden oldu. Ona baktı ve sessizliğinin onu ne kadar etkilediğini ilk kez gördü. Kadın bir kez yutkundu ve adam bunu hissetti; kadının boğazı adamın dokunuşuna karşı titriyordu ve adamın bakışları karardı.

O anda bir şey vardı - daha önce hiç tecrübe etmediği bir kırılganlık, yıllar boyunca aralarında katmanlaşan ve kalınlaşan gerginliğin arasına serpiştirilmiş, onunlayken umursamadığı bir kırılganlık. Onu en kötü haliyle görmüştü, en kötü haliyle görmeye devam ediyordu ve ona hâlâ değerli bir şeymiş gibi bakıyordu.

Sözcükler, o daha ne olduğunu anlamadan dudaklarından döküldü, fısıltıdan daha yüksek olmayan yeni, hırıltılı sesiyle - aralarındaki boşluğu doldurmadan önce ellerinde hissettiği sözcükler.

"Öp beni."

Sessizlik.

Sadece nefes alış verişleriyle noktalanın ağır bir sessizlik.

Adamın gözlerinde bir şey parladı ve kadın bakışlarını ayırdı, ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılırken gözleri adamın dudaklarını ve çenesini izlemek için ağzına gitti.

Gözlerini kapadı, hayatı boyunca yarı aşık olduğı çocuğa, artık adını bile bilmediğı kadar önemli bir şeye dönüşen genç adama bunu söylediğine inanamıyordu.

Aralarındaki havanın değiştiğini, adamın sevdiği kolonyasının odunsu kokusunun aralarındaki boşluğa nüfuz ettiğini hissetti. Adamın nefesi yüzünde gezindi - sıcak ve viskili. Kızın nefesleri karşılık olarak kekeledi. Adamın eli boynunun arkasına giderek onu yerinde tuttu, yüzünü yukarı kaldırdı ve kalbi gümbür gümbür atarak öpücüğü bekledi, sonsuza kadar kalbinde yaşatacağını biliyordu.

Dante Maroni'den normal bir ilk öpücük beklememesi gerektiğini bilmeliydi. Dudakları gelip yumuşak bir şekilde boynunun derisine, tam yara izinin üzerine kondu.

Bir, iki kez öptü ve Amara dudaklarının titrediğini hissetti, yaptığı şeyin önemi onun için kaybolmamıştı.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı Amara'nın boynuna doğru. "Hayır, yapmamalıyız," diye fısıldadı Amara.

Yara izinin tüm yatay uzunluğunu tekrar öptü ve boynunun çizgisini içine çekerek geri adım attı.

Amara gözlerini kırpıştırarak açtı, kalbi güm güm atıyordu, adamın karanlık gözleri onunkilerde parlıyordu. Saniyeler içinde bitmişti. Bir ömür gibi gelmişti.

"Seni öpeceğim ve kendimi kalbine damgalayacağım, Amara," dedi ona sessizce. "Sadece benim için hazır olduğundan emin ol."

Adam ona sırtını döndü ve Amara titrek bacakları üzerinde, dudaklarının anısıyla boynu karıncalanarak dışarı çıktı. Merdivenlerden indi, evden çıktı, çimenlerin üzerinden geçti, sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırdı, dairesine girdiğinde boğazından küçük bir kahkaha yükseldi, yıllar önce Dante'yi bir kızı öperken ilk kez gördüğünü hatırladı.

O zamanlar, kendi kendine onun ilk öpücüğü olacağını düşünmüştü. Bir bakıma öyleydi.

Dudakları hâlâ onun dudaklarına açken, içindeki çirkinlik artık o kadar da çirkin hissettirmiyordu.

Otuzlu yaşlarının sonlarında muhteşem bir kadın olan terapisti Dr. Das, yuvarlak gözlüklerinin arkasından ciddi gözlerle ona bakan Amara'ya "Eğer bir kız arkadaşı olsaydı, bu konuda ne hissederdin?" diye sordu.

Bu konuda ne hissetti?

Amara ona yeni sesiyle "Kızgın," dedi ve geçen yıl boyunca kendisi için bir tür sığınak haline gelen odaya baktı. Dr. Das danışanlarını - onlara hasta demekten hoşlanmıyordu - Güney Tenebrae'deki kahverengi taşlı evinin çalışma odasında görüyordu.

Amara'nın terapist ofislerinin neye benzediğine dair beklentilerinin aksine bir odaydı. Duvarlar beyazdı, pencereler parlak yeşil ve sarı perdelerle kaplıydı, içeri bol miktarda doğal ışık alıyordu, kahverengi ve siyah renkte devasa bir Mandala duvar asması kapının karşısındaki tüm duvarı kaplıyordu. Bitişik duvarda çok sayıda kitap barındıran raflar vardı. Çalışma masası yoktu, sadece rahat bir kanepe ve koltuk ile aralarında küçük bir masa vardı. Burası ünlü bir psikologdan çok bohem bir yoga eğitmenine aitti.

"Peki bu seni neden kızdırıyor?" Dr. Das, Amara'nın bir şekilde rahatlatıcı bulduğu nötr sesiyle sordu.

Çünkü o benim.

Amara bunu dile getirmedi, sadece duvardaki bir noktaya baktı.

"Tamam," diye devam etti Dr. Das, onun cevap vermeyeceğini anlayınca. "Hâlâ depresyon nöbetleri geçiriyor musunuz? Yataktan çıkmak istememe, intihar düşünceleri?"

"Ara sıra," diye itiraf etti Amara. Etrafında onu sonuna kadar destekleyen insanlar olmasaydı muhtemelen bunu daha fazla hissedirdi. Kimsenin kendilerine inanmadığı ya da desteklemediği kadınların bunu nasıl başardığını bilmiyordu. Gerçeği söyleme ve insanların bunu reddetme düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Panik atak mı? Anksiyete?"

Evet, onlar oradaydı. Başını salladı.

"Onları ne tetikliyor?"

Amara durakladı ve geçen yıl boyunca yaklaşmakta olan bir saldırının başlangıcını hissettiği her zamanı düşündü. "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Boğazını temizleyerek, yeni sesinin sihirli bir şekilde değişmesini dileyerek tekrar yumuşak bir şekilde konuştu. "Bazen bir yerde çiğ tütün kokusu alıyorum ve her şey gözümün önüne geliyor. Donup kalıyorum ve kendimi ne kadar şimdiki zamana geri getirmeye çalışsam da, flaşlar bitene

kadar işe yaramıyor. Ve tüm bunlar beni yoruyor. Bazen de geleceği düşünmek ve ne olacağını bilememek.

Herhangi bir şey. Bilinmeyen beni korkutuyor. Bazen de Dante'yi istediğimi ama muhtemelen ona asla sahip olamayacağımı bilmek."

Boğazı kuruyunca öne doğru eğildi ve bir bardak suyu alıp yuttu. "Peki neden ona sahip olamıyorsun?"

Amara omuz silkti. "Biz farklı dünyalara aitiz. Benim gibi kızlar onun gibi erkeklerle mutlu sona ulaşamaz."

Dr. Das, "Yine de dün gece ondan seni öpmesini istedin," dedi. "Kaçırılmanızdan bu yana onunla ilk kez konuştunuz. Fiziksel bir yakınlaşma başlattınız ya da daha doğrusu davet ettiniz. Ve şimdi, bazı tetikleyicilerinizi tanımlayabiliyorsunuz. Bu muazzam bir ilerleme, Amara."

Amara yaşlı kadına baktı ve bunun doğru olduğunu fark etti. Bu bir ilerlemeydi. Terapiye ilk geldiği zamanki çukurda sıkışıp kalmamıştı.

"Peki dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun?"

Baskılı elbisesine baktı ve onu didikledi. "Güzel. I... Daha fazlasını istiyorum."

"Bir erkekle mi?" diye sordu diğer kadın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden.

"Onunla," diye açıkladı

Amara. "Özellikle onunla mı?"

Çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hep o oldu."

"Onu sadece çocukluğundan beri tanıdığın için, doğal olarak romantik ya da cinsel çekiciliği onunla ilişkilendiriyor olabilir misin?"

Diğer kadın konuşmasını bitirmeden önce Amara başını sallıyordu. "Eğer durum böyle olsaydı, Vin'e karşı bu hisleri beslemem gerekirdi. O hayatımda daha uzun süre sabit kaldı. Onu seviyorum ama platonik olarak."

"Peki ya cinsel fantezileriniz?" Dr. Das, son birkaç haftadır üzerinde çalıştıkları konuya geri dönerek sordu.

"Onunla ilgili fanteziler kuruyorum. Dante'yi yani," diye itiraf etti Amara, masaya bakarak.

"Bazen beni güneşte oturmam için dışarı çıkarıyor ve daha yaramaz nedenlerle beni kucağına alsa nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum. Ya da bazen konuşurken dudaklarına bakıyorum ve tenimde gezinirken nasıl hissedeceklerini hayal ediyorum. Sadece ona bakıyorum ve onu öpersem ne yapacağını hayal ediyorum. Yani ondan beni öpmesini istedim ama öpmedi, o yüzden nasıl..." diye devam etti.

Dr. Das, "Ama o sizi reddetmedi," diye belirtti.

Amara başını salladı, biraz daha su yudumladı. Hayır, onu reddetmemişti. "Sanırım bana karşı dikkatli davranıyor."

"Çok düşünceli biri," dedi yaşlı kadın. "Ama bu konuda pek mutlu görünmüyorsun." "Yani," diye dudağını ısırđı Amara. "Düşünceli olması hoşuma gidiyor çünkü bir gün nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

böyle bir durum. Ama ben sadece yapmasını istiyorum. Bu beni endişelendiriyor. Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Dr. Das başını salladı, dağınık bir bukleyi yerine yerleştirdi ve günlüğüne bir not düştü. "Pekâlâ. Peki ya Nerea? Onunla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Amara kadını düşündü ve dudağını ısırıldı. "Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında pek düşünmüyorum. Çelişkili bir durum."

"Neden?" Dr. Das sordu.

Amara rahat koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Tavanda hoş bir soyut desen vardı. "Babam hayatımda hiç olmadı. Sadece annem ve ben vardık ve hiçbir zaman bir şeylerin eksik olduğunu hissetmedim. Ama aslında büyüttüğü başka bir çocuğu olduğunu bilmek ve bizim bundan hiç haberimizin olmaması. Bu çok garip. Yani, kıskandığım falan yok. Aslında bana karşı çok iyi. Sadece çok garip. Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir, ama bu arzuyu onun sevgisini görmek için mi yansıtıyorum, yoksa o bana gerçekten sevgi mi duyuyor bilmiyorum. Yaşayabileceğimiz olası bir ilişkiyi engellemek istemiyorum ama aynı zamanda çok kolay güvenmek de istemiyorum."

"Gayet makul," diye konuştu Dr. Das sandalyesinden. "Görünüşe göre güveninizi kazanmasını istiyorsunuz." "Evet," diye kabul etti Amara.

Diğer kadın ayağa kalkarak zamanlarının bittiğini gösterdi. "Bu hafta benim için iki şey düşünmeni istiyorum Amara."

Amara başını salladı. Dr. Das'ın ona verdiği yönü seviyordu. Onların dünyasında pek çok insanın terapiye inanmadığını bilse de Amara, Dr. Das ile geçirdiği zamanın kendisini bir arada tutan en önemli şeylerden biri olduğunu biliyordu.

Ana kapıya doğru yürürlerken Dr. Das ona "On yedi yaşındasın, bu yüzden senin yaşında ortalama bir gencin düşüneceği iki şeyi düşünmeni istiyorum" dedi. "Birincisi - hayatında ne yapmak istediğini değil, şu anda kendini ne yaparken görebildiğini düşün. Tutkuyla bağlanabileceğin, yapmaya gerçekten inanabileceğin şey nedir? Bunu bir düşünün."

Amara başını salladı, bunun üzerinde çalışmaya istekliydi. Kendini tanımak ve her kim olursa olsun, dönüştüğü bu yeni kızı öğrenmek istiyordu.

"Ve?" diye sordu evin kapısını açarken, Vin'in onu eve geri götürmek için bekleyeceğini biliyordu. Henüz araba kullanma konusunda rahat değildi.

"Ve seni bekleyen genç adamı düşünmeni istiyorum." Amara kaşlarını çattı ve kimden bahsettiğini görmek için boynunu çevirdi.

Dante. Takım elbiseli Dante, Range Rover'ının yan tarafına yaslanmış, gözlerini gözlüklerinin

arkasına saklamış, onu bekliyordu.

Onu bekliyordu.

"Özellikle ona karşı ne hissettiğini düşünmeni istiyorum."

Amara günün ortasında orada dikilen adamı izledi, rüyası olan çocuğu, gerçeği haline gelen adamı, bedeni hareket edemediği her gün onu ışığa taşıyan adamı, kâbusu boyunca onu defalarca gülümseten adamı, yarasını öpen ve ona bir hazineymiş gibi bakan adamı. Amara ona baktı, onu bekliyordu ve biliyordu.

Dante Maroni'ye aşıktı.

Dante onları geri götürürken, "Alışılmadık derecede sessizsin," dedi. "Seans iyi geçti mi?"

Amara ona baktı. Dante diğer her şeyi nasıl yapıyorsa arabayı da öyle kullanıyordu - kendinden emin, kolaylıkla, sanki bu iş için doğmuş gibi. Amara onun arabasının yolcu tarafında toplam iki kez bulunmuştu ve onun şoförlüğünü yapmayı şimdiden çok seviyordu.

"Evet," diye cevap verdi, gözlerini onun profilinden ayırmadan. Tanrım, erkek türünün çarpıcı bir örneği - güçlü burun, yüksek elmacık kemikleri, belirgin çene hattı, orantılı dolgun dudaklar, boynunun yanından yakasına doğru inen damar ve çocukken güzel dediği o karanlık, dipsiz gözler. Adamın fizikselliği onu yoğun ve delicesine cezbediyordu ama Amara onun şekli bozuk ve çirkin olsaydı bile onu seveceğini biliyordu. Amara'yı ona karşı yumuşak yapan şey, onun içindeki kişiydi, onunla birlikte olduğu kişiydi.

"Sadece seksin nasıl yönetileceği hakkında konuştuk," dedi, kısmen ona cevap vererek.

Adamın göz ucuyla kendisine bir bakış attığını, çenesinin kenetlendiğini gördü. "Biriyle yattığını bilmiyordum," dedi kayıtsızca. *Fazla kayıtsızca*. "Tanıdığım biriyle mi?"

Muhtemelen kurgusal adamın kemiklerini kıracaktı. Tanrım, onu kızdırmak çok kolaydı.

Ona karşı hiçbir zaman gerçekten bir hamle yapmamış olmasına rağmen, Dante onu sahipleniyordu, ama garip bir şekilde. Kaçırılmasından sonra onu korumaya başlamıştı ve bir süre sonra sahiplenme duygusu devreye girmişti. Onun çok seksi bir erkek en iyi arkadaşı olmasına aldırımıyordu. Aslında Vin'le olan arkadaşlığını ve Tristan'la yeni başlayan bağını seviyordu. Ama yalnız kaldıklarında yanan, sadece bir bakışıyla tüm varlığını damgalayan kara gözlerle onu izliyordu. Etrafında biri olduğunda, bu bakışı bir şekilde yumuşatıyor, onu ikinci derisi haline gelen çekiciliğiyle gizliyordu. Ama o biliyordu. Adam çoktan kalbinin derinliklerine damgasını vurmuştu.

Amara gözlerini devirdi. "Yuvarlamıyorum. Ama eninde sonunda, muhtemelen olacağım."

Elleri direksiyonda sıkılaştı, yan taraftaki damarı patladı. "Aday var mı?" diye sordu, sesi biraz sertti.

Amara ellerine baktı ve bileklerinde genellikle bileziklerle sakladığı yara izlerini gördü. "Sen." Sözleri arabadaki gerilimi bir kurşun gibi delip geçti, yüzüne kan hücum ettiğini hissedip ona bakamaz hale gelene kadar daha da yükseltti.

Adam arabayı aniden bankete doğru kırınca kız başını kaldırdı ve yana düşmemek için kapının kolunu tuttu, gözleri adamın girdiği küçük toprak yola takıldı.

"Ne-" sorusunu dile getiremeden koltuğundan kalktı, çok ateşli bir Dante Maroni'nin kucağındaydı, elleri saçlarına uzanıyor, ağzı onunkine çarpıyordu.

Adamın ağzı kadınıninkine çarptı ve yıllar boyunca aralarında biriken gerilim koptu, geri tepmesi kadının duyularını patlattı.

Ani öpücüğün etkisiyle titredi, onu altında hissetti, gerçekten hissetti, ellerinden biri başının arkasını tutarken diğeri sırtının alt kısmına doğru kayarak onu kendine doğru çekti. Saçlarını kavrayarak onu daha da yakınına çekti, göğüsleri adamın omuzlarına yaslandı, sadece öpücüğün bile ona verdiği zevkten utanmadan içi yanıyordu.

Bu zevki hak ediyordu. Bunu istediği için bedeninden utanmasına gerek yoktu. Bunu mantıklı bir şekilde bilse bile, onu çağıran, vücudunun yaşadığı onca şeyden sonra zevkli olan her şeyin yanlış olduğunu, herhangi bir erkeğin içine girmesini arzulamasının yanlış olduğunu söyleyen utanç kıvrımıyla savaştı.

Hayır, hayır, yanlış değildi. Bu adamı istemesi yanlış değildi. Seks yapmak ve zevk almak istemesi yanlış değildi.

Ağızına karşı inledi, dili kapalı dudaklarında gezindi, onları ayırdı, dilini yalamak için içeri daldı ve bacaklarının arasında, tam şişkinliğinin ona baskı yaptığı yerde hissetti.

Elini saçlarında gezdirerek yüzünü yana yatırdı ve öpücüğü derinleştirdi.

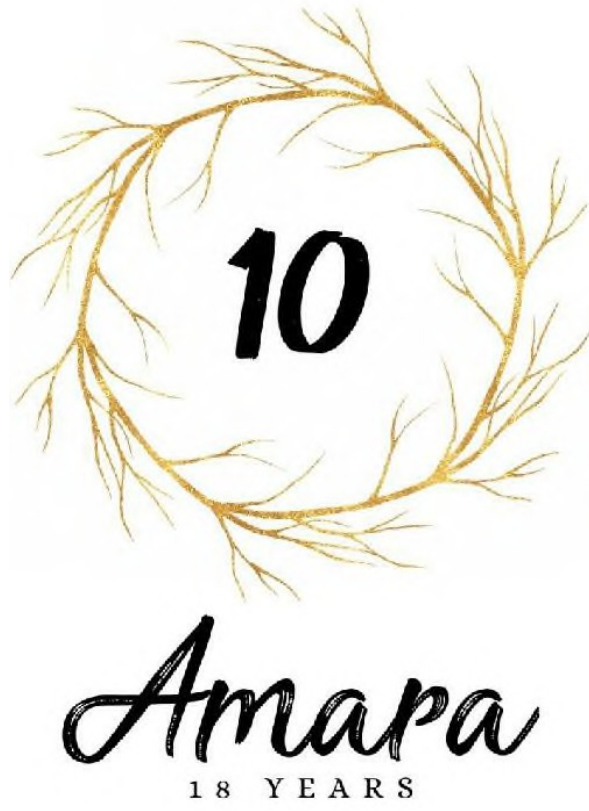
Kalbi çarpıyordu, onun tadına bakıyordu.

Nefesini toparlamak için geri çekildi, gözleri karanlığın havuzlarıydı ve ona kendini güvende hissettiriyordu, dudakları onun ağzından ıslaktı.

"Sen kalbimin ritmisin Amara," diye fısıldadı Amara'nın ağzına karşı, alnını onunkine bastırarak ve Amara'nın içinde solmuş olan bir şey onun gözlerinde görebildiği duygularla açıldı, ıslandı, çiçek açtı.

Kadın adamın kalbinin ritmiydi ve adam da kadının kalbinin ritmiydi, ikisi birlikte atıyordu. Belki de ikisi de aynı kalp atışlarıydı.

Belki de onların kalbi aynıydı.

Dante'yi öpmek Amara'nın en sevdiği şeylerden biri haline gelmişti. On yaşındaki halinin düşündüğü gibi hiç de sıkıcı değildi. Hayır. Onu öpmek cennet gibiydi. Onu öpmek günahtı. Aradaki her şeydi ve Amara bunun bağımlısıydı.

Bazı günler ormanda yürüyüşe çıkıyorlardı ve adam onu bir ağaca yaslayıp dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiriyordu. Bazı günler onu randevularından alır ve aynı toprak yola girip arabasında saatlerce öpüşürlerdi. Bazı günler gizlice onun evine gider, adamın dudaklarının kendi dudaklarıyla mükemmel bir ritim içinde dans ettiğini hissedirdi.

Çok öpüştüler ama Dante asla, bir kez bile daha ileri gitmedi. Elleri belinin üzerinde, dudakları boynunun üzerinde kaldı ve her seferinde onun sertleştiğini hissetmesine rağmen, asla, bir kez bile onun yanında kendini güvende hissetmedi.

Öpüşmek dışında da pek çok şey yaptılar. Bazı sabahlar Amara sabahın köründe kalkıp onun stüdyosuna tırmanıyor, onunla birlikte kitap dinlerken heykelleri üzerinde çalışmasını izliyordu. Sesli kitaplar pek ona göre değildi ama onunla birlikte onları dinleyerek geçirdiği zamandan keyif alıyordu. Zevkleri geniş olsa da, Amara romantizmi severdi. Bir keresinde ona romantik bir roman dinletmiş ve anlatıcının ateşli kısımları okuması ikisini de oldukça ateşli ve rahatsız etmişti. O bölüm, klas bir erotik roman dinlemek gibiydi.

Pazar günleri, Dante denge duygusuna yardımcı olmak için ona dans öğretmeye de başlamıştı. Onu stüdyosuna getirir, iki saat boyunca müzik çalar ve odanın içinde gezdirir, dizleri titrediğinde onu dik tutar, düştüğünde yakalar, öyle ki

Gözlerini kapatıp ona körü körüne güvenirse, o da onu her zaman güvende tutacaktı.

Özgüveni biraz daha iyiye gitti ama hala sallantıdaydı.

Bir gün ona, "Neden benimle vakit geçirdiğini anlamıyorum, Dante," demişti. "Ben gencim, hasarlıyım ve hiç kimseyim. Yara izlerim var, sesim bozuk ve kafam yerinde değil. Sen Outfit'in varisisin ve istediğin insanı seçebilirsin. Bazen gözlerini açıp daha iyi seçeneklerin olduğunu görecekmışsin ve ben de yalnız kalacakmışım gibi geliyor." Bunun üzerine Dante onu yanına çekip sertçe öptü ve onun için her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi.

Her şey daha iyiye gidiyordu. Vin iyileşmiş ve askerlerin arasına katılmıştı. Annesinin iş yükü azalmıştı çünkü Maroni'ler sonunda başka bir hizmetçi tutmuşlardı. Nerea, şeytana pabucunu ters giydiren tavırları ve Amara'ya karşı nazik gülümsemesiyle Amara'nın gözünde büyüyordu. Amara aslında ondan gerçekten hoşlanmaya ve erkeklerden oluşan bir kıyafet içinde yalnız bir kadın olduğu için ona saygı duymaya başlamıştı.

Daha dün, üvey kız kardeşi ona güzel bir çift botla gelmişti. "Bu ne için?"

Amara hediyeyle gülümseyerek sormuştu.

Nerea küçük bir sırtıtlı omuz silkti. "Benim hiç kız kardeşim olmadı, o yüzden seni şımartmama izin ver, tamam mı?" Evet, ona karşı büyüyordu, tamam.

Amara'nın uzak durmaya çalıştığı tek kişiler Bay Maroni ve kuzeniydi,

Leo.

Bu yüzden haberci gelip onu Bay Maroni'nin ofisine çağırdığında, bu onu Göğüs.

Doğum günüydü ve Bay Maroni onu malikaneye çağırmıştı.

Amara, ana evin hizmetçisi olan haberci ona mesajı ilettikten sonra ayrılırken yutkundu. Habercinin ona mutlu bir yetişkinlik günü dilemek için varlığını istediğinden şüpheliydi. Yerleşkede yaşadığı onca zaman boyunca böyle bir şey - bir habercinin konaktan gelip personel dairesinden birini araması - hiç olmamıştı.

Avuç içleri nemli olan Amara bir anksiyete krizinin başlangıcını hissetti, midesinde bir çukur açıldı ve Dr. Das'ın ona söylediği gibi kafasından geriye doğru sayarak yavaşça nefes verdi. Elbisesini düzelten Amara, boynuna bir eşarp doladı ve botlarını giyerek hizmetçiyi tepeye kadar takip etti.

"Beni neden görmek istediğini söyledi mi?" Amara sinirlerine hâkim olamayarak sordu. Hizmetçi devam etmeden önce ona baktı. "Hayır. Sadece seni aramamı istedi."

"Benim adımla mı?" Amara sordu ve sesi normal olsaydı, yüksek bir perdeye tırmanırdı.

"Evet," hizmetçi onu girişte bıraktı. "Çalışma odasında."

Amara birçok kez annesine yardım etmek için malikâneye gittiğinden beri odayı biliyordu. Derin bir nefes alan Amara konağa yöneldi, büyük fuayeden sağa döndü, attığı her adımda

karnını dizlerine kadar batırarak çalışma odasına yaklaştı.

Önünde durup kapıyı çalmak için cesaretini topladığında ahşap kapı ürkütücü görünüyordu.

Kapıya iki kez vurduğunda ağır bir sesle "İçeri gel," dedi.

Kapıyı iterek açan Amara, büyük bir masanın arkasında oturan ve Dante'nin daha yaşlı bir versiyonu olan korkutucu adama baktı, adamın karanlık gözleri ona doğru geliyordu. Yüzünde Amara'nın hiç de hoşuna gitmeyen kısa bir gülümseme belirdi.

"Ah, Amara," dedi sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi. "Otursana. Ve lütfen kapıyı arkanızdan kapatın."

Amara terli avuçlarıyla kapıyı kapattı ve sessizce masanın önündeki sandalyeye oturdu.

Bay Maroni kalın bir elini belirgin tuzlu biberli sakalında gezdirdi ve onu yakından izleyen Amara, Dante'nin bazı özelliklerini nereden aldığını görebiliyordu. Annesi de çok güzel olmalıydı.

"Nasılsın?" diye hoş bir şekilde sordu. Fazla hoş.

"Ben iyiyim Bay Maroni," diye olabildiğince sakin bir şekilde konuşan Amara, sinirlerine hakim olmak için bileğinin iç kısmını sıkıyordu.

"Çok iyi," diye başını salladı. "Annen bana bu ay mezuniyet derecenı alacağını söyledi?" Amara başını salladı ama sessiz kaldı.

"Kariyer olarak ne yapmak istediğini düşündün mü?" diye sordu, dirseklerini masasına dayamıştı, samimiyetin resmiydi. Tanrım, çok iyiydi.

"Psikoloji," diye bilgilendirdi Amara onu, sesi neyse ki sabitti.

"Herhangi bir uzmanlığınız var mı?"

Amara cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Bilişsel Davranışçı Terapi, travma konusunda uzmanım."

"Ah," diye gülümsedi, beyaz dişleri sakalında parlıyordu. "Deneyimlerini olumlu bir şeye dönüştürüyorsun. Senin yaşındaki bir kız için çok ilham verici. Aslında seni buraya çağırdım çünkü yıllar önce olanlardan dolayı kendimi sorumlu hissediyorum. Benim mülkümde yaşıyorsun ve bu çok yanıltıcı."

Tanrım, neredeyse onu bu saçmalığa ikna ediyordu.

Amara sadece ona baktı ve devam etmesini bekledi. Sessizliği insanları rahatsız ediyordu ama Lorenzo Maroni o keskin gözleriyle onu ölçüp biçiyordu.

Ayağa kalkarak köşedeki ıslak bara gitti. "Shadow Port Üniversitesi'nin mükemmel bir Psikoloji Bölümü var. Ayrıca öğrencilerin kredilerini tamamlamalarına ve derecelerini dört yerine iki yılda almalarına olanak tanıyan hızlandırılmış bir programları var. Zor iş ama makul," dedi ve kristal sürahidten kendine biraz viski doldurduktan sonra ona döndü. "Sana bir teklifim var Amara. Ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde alacağın eğitimin tüm masraflarını ben

karşılایacağıı. Karşılığında,

Mezun olduktan sonra orada kal ve oğlumla tüm bağlarını kopar."

Amara adama gözlerini kırptırdı, kalbi çarpmaya başlamıştı - tekliften değil ama adamın onu Dante'nin hayatından çıkarmak istemesinden.

Yutkundu, korku vücuduna sızdı ve yavaşça ayağa kalkarken nefes alış verişini dalgalandırdı. "Tüm saygımla, Bay Maroni," diye sessizce mırıldandı, "reddediyorum."

Odadan çıkmak için döndüğünde adamın sesi onu durdurdu. "Ya da annen ölür, Amara."

Olduğu yerde döndü ve şok içinde ona baktı.

Sakince ona baktı. "Bu senin iyiliğin için, kızım. Oğlum şimdilik senden hoşlanıyor olabilir ama bir ay, bir yıl, en fazla birkaç yıl sonra? Hoşlanmayacak. Seni becerecek ve işi bitecek. Ve bir gün, kendisine uygun biriyle evlenecek ve tüm Outfit'i ele geçirecek." Her kelimesi göğsüne bir kurşun gibi çarparken sesi neredeyse yumuşamıştı. "Sana kendine bir gelecek seçmen, kendine bir hayat kurman, temiz bir sayfa açman için bir şans veriyorum."

"Ve eğer istediğin seçimi yapmazsam," dedi Amara inanmaz bir kahkaha atarak, "annemi öldürürsün."

"Evet," dedi hiç pişmanlık duymadan. "Bunu düşünmek için hafta sonunu ayır. Mezuniyet gecesi için biletlerini ayarlayacağım. Bir dairen, bir araban, ihtiyacın olan her şey seni bekliyor olacak.

Annen hariç, o da sigorta olarak burada kalacak." Amara gözlerinin yandığını hissetti.

"Oğluma söylemeyi aklından bile geçirme," diye devam etti Bay Maroni, içkisinden bir yudum alırken yüzü bir nezaket maskesine dönüşmüştü. "Kardeşini tanıyor musun? Akıl hastanesinde. Dante onu seviyor. Dante'ye söylersen kardeşi ortadan kaybolur ve bunun sorumlusu sen olursun canım."

Amara, onu kaçırdıklarında insanlığın en kötüsünü gördüğünü düşünmüştü. Lorenzo Maroni'ye bakınca öyle olmadığını anladı. Gerçek kötülük hava kirliliği gibiydi, düşünülmeden solunur, ciğerlere sızar, içten dışa çürürdü. Görünmezdi. Sinsi. Sadistçe. Ve Lorenzo Maroni gerçek bir kötüydü.

Amara gözyaşlarını tutmak için dilini damağına bastırdı. Odadan çıkıp malikaneden aydınlık güne doğru yürüdü, tüm hayatı birkaç dakika içinde değişmişti.

Amara ellerini kavrayarak mutfak adasının karşısındaki annesine baktı. Annesinin gözleri

iliklerine kadar hissettiği aynı acı ve öfkeyi yansıtıyordu.

"Gidebiliriz, Mumu," diye ellerini sıktı annesi. "Yeni bir yere başlarız. Yeterince birikimimiz var."

Amara başını salladı ve gözyaşlarını yanağına sildi. "Tehdit senin hayatın için anne. Nereye gittiğimizin bir önemi yok."

Annesinin yaşlı yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Onu seviyorsun."

Amara kendi gözlerinin de yaşardığını hissetti. "Evet," diye fısıldadı usulca, az önce ikisi arasında paylaşılan bir sır.

"Onu her zaman sevdin," dedi annesi.

"Böyle değil," Amara birleşmiş ellerine baktı, onunki daha yumuşak ve gençti, annesininki ise daha sert ve kırıktı. "Her zaman kalbimin bir parçasına sahipti ama ben artık o kız değilim. Kalbim artık aynı değil. Bu yeni kalp, sadece onu sevmiyor anne. Onun için atıyor." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Her gün yeniden inşa etmeme yardım etmek için bu yeni kalbe geldi ve bir daha hiç gitmedi."

Annesi tezgahın etrafından dolanıp yanına geldi, Amara'yı kollarıyla sardı, her zaman onunla birlikte gelen o güven duygusuyla onu kucakladı ve başına öpücükler kondurdu. Amara başka seçeneği olmadığını bildiği için yıkıldı. Annesinin hayatı, kardeşinin hayatı, hepsi çok değerliydi. Bencil olamazdı.

"Ona söylemelisin, Mumu," diye konuştu annesi saçlarının arasından. Amara geri çekildi. "Kardeşinin hayatını riske atamam."

Yaşlı kadın Amara'nın yüzünü kavradı ve ona sertçe baktı. "Dante bir çocuk değil Amara," dedi annesi, kendi adını kullanarak ve ciddiyetini göstererek. "O bu oyunu uzun zamandır oynuyor. Babasını senden daha iyi tanıyor. Ona gerçeği söyle, her şeyi anlat ve bırak o halletsin."

Amara dudağını ısırды, çok ama çok cezbediciydi. "Ama kardeşi-"

"Ona güven," diye araya girdi annesi. "O yıllardır senin için burada. O çocuk seni seviyor. Bunu halletme şansını ondan esirgemeyin."

Belki de annesi haklıydı. Belki bu konuda bir şeyler yapabilirdi. Başını sallayarak hıçkırdı ve onunla bu konuyu yakında konuşmaya karar verdi.

Gün batımından kısa bir süre sonra Vin yanına geldi, vücudu uzun ve güçlüydü ve eski tombul haline hiç benzemiyordu, elinde bir paket tutuyordu.

"Ağlıyor muydun?" diye sordu, gözleri onu çok iyi tanıyordu.

"Artık yaşılanıyorum," diye gözlerini devirdi Amara ve paketi ondan aldı. "Nedir bu?"

Vin gülümseyerek başını salladı. "Sadece giyin. Seni 30 dakika içinde dışarı çıkarmam için emir aldım."

Amara kaşlarını çattı ve paketi odasına götürüp yırtarak açtı. Bir elbiseydi, muhteşem bir elbise. Hızla iç çamaşırlarına kadar soyunan Amara elbisenin içine girdi ve boy aynasındaki yansımalarına baktı. Elbise orman rengindeydi, bir yöne döndüğünde yeşil, başka bir yöne döndüğünde ise metalik parıltılar saçıyordu. Yüksek yakalı ve kolları bileklerine kadar inen elbisenin etekleri ayak bileklerine kadar iniyor, sağ tarafında uyluğunun ortasına kadar gelen bir yırtmaç bulunuyordu.

Derin bir nefes alarak saçlarını, derisini göstermeden boynunun şeklini ortaya çıkaracak şekilde yüksek bir at kuyruğuyla bağladı ve ağzına biraz kırmızı ruj sürdü.

Elbisenin içinde tek bir yara izi bile görünmüyordu. Bu haliyle, genetik olarak kutsanmış, hafif iri göğüsleri ve boyuyla dengelenmiş kalçaları olan bir kadın gibi görünüyordu. Güzel görünüyordu. Ve bir geceliğine, öyleymiş gibi davranabilirdi.

Ayaklarını kıyafetine pek de uymayan babetlere geçirerek odadan çıktığında annesi ve Vin'in ona baktığını gördü. Vin sırtıtarak ona küçük bir ısıklık çaldı ve bu onun sarsılan güvenini artırdı. Annesi gülümsemeye çalıştı, gözleri ona söylediklerinden dolayı hâlâ acıyordu.

Hayır. Bu gece rol yapacaktı.

Annesinin yanağına küçük bir öpücük konduran Amara gülümsedi ve Vin'in ona bekleme salonuna kadar eşlik etmesine izin verdi.

Ara

ba. Arabaya yaklaştıklarında ona, "Elbise için teşekkürler," dedi. Vin kıkırdadı. "Benim hediyem değil."

Amara kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sadece kıkırdadı ve arabaya bindi. Mülkün dışına çıktıklarında Amara kemerini bağladı. şehre doğru. "Nereye gidiyoruz?" "Bu bir sürpriz."

Başka bir şey söylemeyeceğini kabul eden Amara kendini yolculuğun tadını çıkarmaya bıraktı ve şehrin ışıklarının giderek daha da yakınlaşmasını izledi. Oradan ayrılmak zorunda kalma, sevmeye başladığı şehri kaybetme ihtimali Amara'nın manzarayı daha da çok izlemesine neden oldu.

Bu gece olmaz.

Vin arabayı ıssız bir sokağa, Dr. Das'ın evinin yakınındaki çok katlı boş bir binaya doğru sürdü ve girişin hemen dışında durdurdu.

"Seni bekliyor."

Amara arkadaşına baktı, bir şey fark ettiğinde kalbi çarpmaya başlamıştı. Dante.

"Beni buraya getirmeni mi istedi?" diye sordu, sesi alçak ve hafif sertti.

Adam başını salladı. "Senin güvenliğın için. En üst kata çık. Mutlu yıllar,
'Mara."

Amara konsolun üzerinden eğilerek ona sıkıca sarıldı, göğsü ağırlaşmıştı. "Seni seviyorum, Vinnie."

Vin onun sırtını sıvazladı. "Ben de seni seviyorum, 'Mara. Yine de birine duygusal olduğumu söylersen, bir sorunumuz olacak."

Bir kahkaha attı ve arabadan atladı. Derin bir nefes alarak karanlık binaya girdi, sağ tarafta asansörü gördü ve midesi düğümlenmiş bir halde en üst kata çıktı. Müzik açılmadı ve Amara nefes verdi.

"Sakin ol," dedi kendi kendine usulca. "O sadece Dante."

Birkaç dakika sonra asansörün sesi duyuldu ve kapı açılarak kocaman, açık, loş bir alan ortaya çıktı.

Amara içeriye bir adım attı, tek ve büyük odanın etrafına baktı, odanın etrafında sergilenen güzel heykelleri gördü. Mitolojiden esinlenen heykellerden daha önce hiç görmediği özel sanat eserlerine kadar farklı çeşitler gördü.

Gözleri odadaki her şeyi içine çekerken, onu arkasında hissetti.

Amara kıpırdamadan durdu, içinde yeni keşfettiği içgüdü, arkasında bir varlıkla birlikte paniği sistemine akıtıyordu, geri dönüşler zihninin sınırlarında dolaşıyor, sel kapılarını açmasını bekliyordu.

Kapıyı sıkıca kilitledi, nefes vererek zihnini güvende hissetmeye zorladı. Dante onun arkasındaydı. Dante, başkası değil. Ona asla zarar vermeyecek olan kendi Dante'si. Ona güveniyordu.

Ama o işgal edilmişlik hissi bir türlü gitmiyordu. Bilmiyordu, yoksa asla yapmazdı. Mantıksal olarak bunun kendi hatası olmadığını bilse de, utanç topunun içine kıvrılmak istemeden bunu ona söyleyemezdi. Ne yazık ki duygular mantığa yer bırakmıyordu.

Yutkundu, ondan uzaklaştı, sanat eserlerinden birine doğru yürürken rahat görünüyordu, içinden güzelce altın damarlar geçen gri bir kase.

"Bu eski bir *kintsugi* sanatıdır," dedi onun sesi, günahkâr çikolata ve bükülmüş çarşafların o sıcak, boğuk, erkeksi sesi onun yanından gelebilir. "Çatlamış ya da kırılmış çömlek parçalarını bir araya getirme, altınla onarma ve bir öncekinden daha güçlü, daha çarpıcı bir parça yapma sanatı."

Amara kâseye baktı ve kâsenin ihtişamını gördü. Sanatsal altın damarları sandığı şey aslında kâsenin kırıldığı yerdeki çatlaklardı. Çatlakları gizlemek yerine vurguluyordu.

"Burası neresi?" diye sordu ona usulca. Onun yanında sesini kullanırken henüz tam olarak rahat değildi ama son birkaç aydır onunla konuşmaya başlamıştı.

"Burası bir sanat galerisi. Bir gün satın alacağım," diye cevap verdi onunkine uygun bir ses tonuyla, sıcak varlığı onun yanındaydı. Arkasında hiçbir şey hissetmemek onu biraz daha rahatlatmıştı.

"Peki neden buradayız?" Gözlerini kâsedan ayırıp adama baktı ve onu smokin giymiş, elinde

orta boy bir kutu tutarken görünce şaşırdı.

Ona baktı, gözlerindeki ifade kalbinin farklı bir şekilde çarpmasına neden oldu.

SebeP. Dışarıdan gelen ışık yüzünün bir tarafına düşüyordu ve avuçları çenesinin çizgisini izlemek, görüldüğü kadar pürüzsüz mü yoksa tenine karşı sert mi olduğunu hissetmek için kaşınıyordu.

Onu şaşkına çevirerek dizlerinin üzerine çöktü.

O ne halt ediyordu?

Adam kutuyu açıp gözlerini onunkilere diktiğinde Amara dudağını ısırđı ve ortaya bir çift güzel altın stiletto çıktı. Muhteşemdi, ayak bileğinden geçen bir kayışı vardı, ince topuk tam üç inçti.

Yutkundu. "Çok güzel... ama... Topuklu ayakkabı giyemem," diye söze karıştı ve bunu ona açıkladı.

"Güven bana," gözleri onunkilerde kaldı, sert ama bir şekilde yumuşaktı. Avuçlarını elbisesine silerek başını salladı.

Ayakkabıları çıkarıp kutuyu kenara koydu ve Amara'nın sağ ayak bileğini tuttu. Amara o noktadan merkeze doğru bir akımın yükseldiğini hissetti ve daha önce sadece onunla hissettiği bir şekilde vücudunu karıncalandırdı. Ayağını bu dizinin üzerine koydu, elbisesinin yırtmacı açılarak tüm bacağına ona gösterdi.

Amara, adamın gözlerinin kendi gözlerine gelmeden önce açıkta kalan teninin üzerinde gezindiğini gördü; gözlerindeki sıcaklık ciğerlerindeki nefesi kesmişti.

"Benden seni öpmemi iste," dedi ona, sesi sertti, en lezzetli sürtünmeyle tenini gıcırdatıyordu.

Ayak parmakları tepki olarak adamın kalçasında kıvrıldı, boğazı kurudu. Tanrım, onu seviyordu ve şu anda onun doymasını, dokunmasını, yutmasını istiyordu. Onun için gizliden gizliye beslediği her cinsel fantezi zihninin önüne geldi. Onun gibi diz çökmüşken sorarsa kendisini nereden öpeceğini bilmiyordu ama bunu istiyordu. Onu istiyordu.

"Öp beni," diye fısıldadı aralarındaki boşlukta, kalbi hızla çarpıyordu.

Parmakları Amara'nın ayak bileğini hafifçe sıktı, gözleri bakışlarını kırarak Amara'nın bacağına çizgisini izledi ve uyluğunun ortasındaki bıçaktan kalan tek, küçük yara izinde durdu. Öne doğru eğildi, ağzını o noktaya bastırdı ve Amara başının geriye düştüğünü hissetti, vücudundaki tüm kan dudaklarını selamlamak için o noktaya koşarken nefesi aceleyle çıktı. Amara adamın omzunu sıkıca kavradı ve dilinin küçük yara izini yumuşakça yaladığını hissetti. Kalbi tekledi, bu hareket bacaklarının arasında ıslaklık birikmesine neden oldu, bunun önemi gözlerinin yanmasına neden oldu.

Geri çekildi, bileğini sıkarak gözlerini kendi gözlerine dikmesini sağladı, bakışları o kadar sıcak, o kadar açtı ki içinde bir isyan patlaması yarattı, yüzü tümseğine o kadar yakındı ki uyarılmışlığının kokusunu alabileceğini biliyordu.

"Seni öpmemi iste," diye tekrarladı, adem elması yakasının üzerinde sallanıyor, çenesi bir kez daha sıkılıyordu. Onun ne istediğini biliyordu. Tekrar sorarsa ağzının tam olarak nereye gideceğini biliyordu ve bu çılgınlığı durdurması gerekse de yapamadı. Vücudu hâlâ ona aitken,

onun emirlerine uydu.

Yutkundu, göğüslerinin ağırlaştığını hissetti, gözleri onlara hiç kaymasa da meme uçları diken diken olmuştu. Ellerini adamın geniş omuzlarında gezdiren Amara, ceketinin örttüğü kasları avuçlarının altında hissederek parmaklarını ilk kez adamın saçlarının arasına kaydırды ve ona bu şekilde dokunabildiği için heyecanlandı.

"Öp beni, Dante."

Sol elini Amara'nın sırtına koyup onu sabitlerken gözleri parladı ve bileğini yukarı çekerek dizini omzuna yerleştirdi. Amara kendini duvara yaslanmış hissetti, adam bacaklarını elbisesinin yırtmacı açılacak kadar genişletirken kalbi çarpıyordu. Adamın hareket ettiğini, kalçasının iç kısmına, tam kalçasının amcığıyla birleştiği yere yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissetti ve bir an için endişenin teninde gezindiğini hissetti.

Anksiyete krizinin ilk belirtilerinden biri olarak tanımladığı bu durumda avuç içleri terlemeye başladı.

Hayır.

Şimdi olmaz. Lütfen, şimdi olmaz.

Göğsü sıkıştı, kalp atışları tamamen başka bir nedenden dolayı hızlandı. Nefesleri daha hızlı gelmeye başladı. Siyah, görüşünün kenarlarında geziniyor, katran ciğerlerine damlıyor, onları nefes alamayacak kadar ağırlaştırıyordu.

Dr. Das'ın sesi kafasına girdi.

Seks doğaldır, Amara. Onunla tanışman travmatikti, bu yüzden elbette seni etkiledi.

Seksten zevk alabilirsiniz ama partnerinizle iletişim kurun. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını bilmesini sağlayın.

Ya bunu bir daha asla yapmak istemezse? Gözlerini kapadı, hızla kırıştırdı.

"Hayır," karanlığın görüşünü kapladığı sırada kelimenin onu terk ettiğinin farkında bile değildi.

Hemen durdu, gözleri ona kaydı. Kızın yüzüne baktı ve orada gördüğü şey onu etkilemiş olmalıydı çünkü bakışları yumuşadı. Bacağını indirmeden önce dizinin yan tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Dante ayakkabısını çıkardı, parmakları ayağının kemerini okşadı, alt tarafına gitti, orada bulunan yara izlerini takip etti, ayakkabıyı ayağına geçirmeden ve ayağını tekrar yere koymadan önce.

Birden fazla nedenden ötürü denge duygusu sarsılan Amara, diğ er ayağıyla aynısını yaparken destek için omuzlarını tuttu ve dairelerini yan taraftaki kutuya koydu.

Adam doğrulurken Amara duvarın yanında kıpırdamadan durdu, dizleri yüksekliğin etkisiyle hafifçe titriyordu. Kahretsin, hâlâ onun üzerinde yükseldiği gerçeği, kadınlık organlarını karıncalandırmadıysa. Az önce ne olduğunu anlamamıştı. Bu adamı istiyordu. Ona yaramaz, kötü şeyler yapmak ve onun da kendisine yaramaz, kötü şeyler yapmasını istiyordu. Paniği mantıklı değildi. Ama nadiren mantıklı gelirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Amara, midesinin bulandığını hissediyor, reddedişinin onunla böyle bir şey yaşamak için son fırsatı olup olmayacağını bilmemekten nefret ediyordu.

Dante Maroni'nin dönüştüğü adamı hafife almaması gerektiğini bilmeliydi.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Amara," diyerek Amara'nın parmaklarını tuttu ve ağırlığını destekleyerek onu sallanan topuklarının üzerinde odanın ortasına doğru çekti, cebine koymadan önce telefonunda bir şeye dokundu. "Bu işler böyle yürümüyor."

Adam onu kendine çekip vücuduna bastırırken, bir eli onunkini tutarken, diğeri de dans ettiklerinde onu tuttuğu tanıdık bir şekilde sırtının küçük kısmındayken, bir şarkının açılış parçaları odayı doldurdu.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye yutkunarak omzuna sordu.

"İhtiyacın olduğunda beni durdurman ve benim durmamla işe yarıyor. Ya da sen bana devam etmemi söylersin, ben de devam ederim. Bu kadar basit."

"Peki ya seni durdurmaya devam edersem?" diye tek korkusunu dile getirdi. "O zaman dururum. Soru sormak yok."

Amara burnunu onun omzuna bastırdı, sevdiği o odunsu ateş kokusunu içine çekti, baş döndürücü hissetti, güzel hissetti, sevildiğini hissetti.

Adam önce onları hafifçe sallamaya başladı ve kadın dengesini korumak için adamın omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Bırak gitsin Amara," dudaklarını Amara'nın kulağıyla hizaladı, kelimeleri Amara'nın lobuna karşı söyledi, ağzı Amara'nın tenini okşadı ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Kafanın içindeki her şeyi bırak," diye konuşmaya devam etti, onu önce ileri, sonra geri yönlendirdi. "Hisset. Sadece gözlerini kapat ve hisset. Müziği. Bu anı. Beni."

Amara gözlerinin kapandığını, kalbinin hızla çarptığını hissetti. "Ya yaralanırsam?" diye fısıldadı ceketinin içine.

Onu görebilmesi için geri çekildi, gözleri ciddi, yumuşak ve içtendi. Yüzü yaklaştı ve kızın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"O zaman yaralarını öpeceğim."

Ve böylece, kalbinin tutunduğu küçük bir parçası da onun olmuştu.

O gece dans ettiler. O gece konuştular.

Ona bir gün annesinin onuruna galeriyi nasıl satın almak istediğini anlattı. Ona, insanların iyileşmesine yardım etme hayalinden bahsetti. Ona öldürmek zorunda kaldığı pembe saçlı kızıdan bahsetti. Cesedi gömerken onu gördüğünü söyledi. Ona kardeşinden ve onun bir şeyler inşa etmeye olan sevgisinden bahsetti. Ona Nerea'dan ve onu nasıl yavaş yavaş kabul ettiğinden bahsetti.

Onu bir daha boynundan aşağı öpmedi. Kadın da istemedi. O gece mükemmeldi.

Ve sonra, sabah oldu.

Amara ormanda, yıllar önce onu gördüğü kulübenin dışında bekledi.

Ona babasının teklifinden bahsedecek ve annesinin söylediği gibi bu işi onun halletmesine izin verecekti. Onun mükemmel ütülenmiş gri pantolonu ve siyah düğmeli bluzuyla patikadan çıktığını gördü,

Kollarını ön kollarının üzerine katlamıştı, gözleri arkasındaki kulübedeydi. Ona bakmadan önce gözlerinden karanlık bir şey geçti, yüzü onun alışık olduğundan daha soğuktu.

"Ne oldu?"

İçindeki umut biraz kıpırdandı ama onu bastırdı. "Baban dün bana bir teklifte bulundu."

Adamın devam etmesi için başını sallamadan önce kaşlarını çattığını gördü. Devam etti, tüm toplantıyı, teklifi, tehdidi, her şeyi anlattı. Her kelimeyle birlikte yüzüne karanlık bir şey çöküyordu. Her kelimede boynunun kenarındaki damar zonkluyordu. Her kelimeyle birlikte güzel koyu gözleri daha da kapandı.

Ellerini ceplerine soktu, gözleri arkasındaki barakadaydı, işini bitirdiğinde sessizleşti. Farkına varmıştı. Burası Roni'yi öldürmek zorunda kaldığı yerle aynıydı. Kahretsin.

Güçlü bir rüzgâr ağaçların arasından geçerek saçlarını savuruyor, kollarını üşütüyordu. Bulutlar tepesinde duruyor, etrafındaki her şeyi kasvetli bir ışıltıya boğuyordu. Amara, sessizlik onu huzursuz ettiği için kendini durdurmadan önce gergin bir alışkanlıkla atkısını çekti.

Dante çenesini sıktı ve sonunda ondan daha önce hiç görmediği bir bakış fırlattı. Ve o biliyordu.

Onun kalbini kıracaktı. Onca sözden sonra, her şeyden sonra, onu kıran kişi o olacaktı.

"Bu iyi bir teklif," dedi basitçe ve Amara göğsünde bir şeylerin parçalandığını hissetti. Derin bir nefes aldı, yere baktı, elleri iki yanında yumruk oldu.

"Kardeşimi riske atabilsem bile, ki atamam, babam haklı," dedi ona, sözleri içinde küçük küçük parçalar kopararak, "şu anda gencim. Bir gün bu işi devralmak ve statüme daha uygun biriyle evlenmek zorunda kalacağım. Bu senin için bir gelecek değil. Buradan uzakta daha iyi bir hayatın olabilir Amara."

İnsanlar iyileşmeyi bırakmadan önce kaç kez kırılırdı? Kalbindeki acı bedenini sarmıştı. Ona kendisinin de bilmediği bir şey söylemiyordu. Ama Tanrım, canı yanıyordu. Ve Amara acıya yabancı olmasa da, bu acı tamamen başka bir türdü; dizlerinin üzerine çöküp bunun adaletsizliğine haykırmak istemesine neden olan türden, onu umutlandırmaya cüret ettiği için yüzüne bir tokat atmak istemesine neden olan türden.

Ayakta durdu, ellerini iki yanında yumruk yaptı, gözlerini yere, ince kar tabakasına ve onun altında boğulan bitkilere dikti.

"Özür dilerim ama sanırım ikimiz de bunu gözden kaçırdık," diye devam ederken sesi sertti ama başını kaldırıp bakmadı. Kafasını kaldıramazdı. *Şimdi, hemen şimdi.* "Biz bir aşk hikâyesi değiliz. Biz oluşmakta olan bir trajediyiz. Bizim için mutlu son yok. Önünde daha iyi bir gelecek olduğunu hissediyorum ve bunu kabul etmelisin."

Her kelime çiviye daha sert çaktı, tabutuna değil, etine, kanayan, çiğ ve açık bırakarak.

Görüşünün kenarları karanlıktan yıpranmış, çenesi sıkı sıkı kapalı tutmaktan acımişti.

Amara gözlerini kapadı, dilini ağzının çatısına doğru iterek küçük numaranın işe yaramasını diledi.

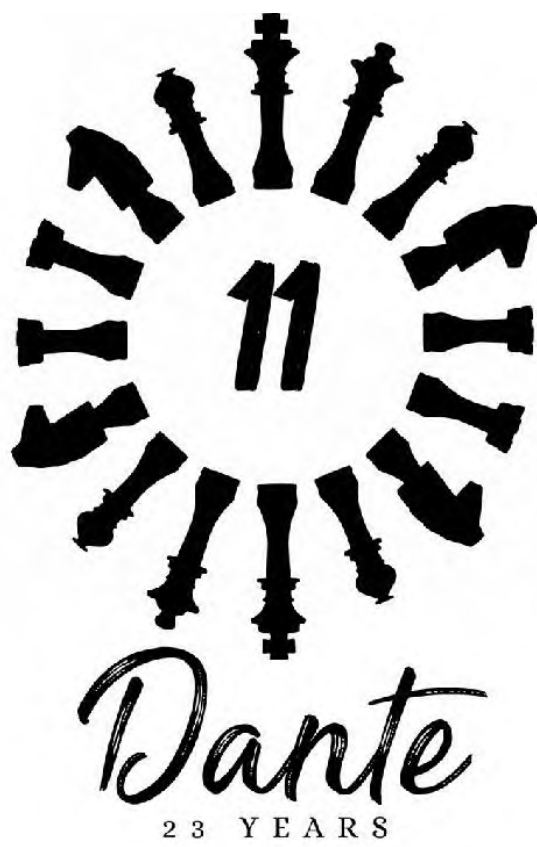
Görmesine izin verme. Görmesine izin verme. Sakın kırma.

Bilmeliydi. Gerçek olamayacak kadar iyi olduklarını bilmeliydi. Kendi kendine, onun gibi kızların sonu onun gibi erkeklerle bitmez dememiş miydi? Onun ruhuna ördüğü deliliğe inanmasına asla izin vermemeliydi.

"Gitmelisin," dedi ona.

Gidecekti. Gidecek ve onu bir daha asla görmeyecekti.

Amara yüzünü yere dönerek tek kelime etmeden açıklıktan uzaklaştı, acının bir sonu olup olmayacağını merak ediyor, gerçek kötülükle gerçek aşk arasında pek bir fark olmadığını fark ediyordu. Savunmasızlara sinsice yaklaştılar, onları boğazlarından kavradılar ve arkalarında bir harabe diyarı bıraktılar.

Dante daha önce iş için Gölge Limanı'na gitmişti ve iki gün içinde tekrar gidecekti ama Tristan ilk kez ona eşlik etmek istiyordu. Şehirdeki bazı mülklere bakmak istediği için olduğunu söylemişti ama Dante onun küçük Vitalio'yu gözetlemek istediğini biliyordu. Yıllar boyunca adamın, onu ayakta tutan tek şey olmasaydı sağlıklı olabilecek bir saplantının içine gittikçe daha derinden düştüğünü görmüştü.

Dante'nin kendi saplantısı, Tristan'ınki kadar çılgınca olmasa da, bir fark olsa bile, aynı derecede sıcaktı. Morana Vitalio, Tristan'ın varlığından bile haberdar değildi ve kız kendini bildi bileli hayatında Dante'yle birlikte var olmuştu. Tristan'ın saplantısı gözle görülür bir fırtına gibiyken, Dante'ninki daha çok rüzgâr gibiydi - her zaman var olan ve yaşamı sürdüren ama görünmez. Rahatlatıcı bir esintiden, alevleri körükleyen amansız bir rüzgara dönüşebiliyordu.

Saplantısı, kendisinin yapabileceğini düşünmediği bir duygudan doğmuştu. Ne zaman başladığını bilmiyordu. Belki ona çarptığı ve korkusuzca ilgisini talep ettiği andı, belki günlerce onu aradıktan sonra kırık bedenini kollarında tuttuğu zamandı, belki de rahatlamadan önce ona akıl almaz bir acıyla baktığı zamandı; ya da belki onun yaralı ayakları üzerinde yürümeye çalıştığını, düştüğünü ve kendini tekrar yukarı ittiğini gördüğü zamandı.

Dante, Amara'ya ne zaman aşık olduğunu bilmiyordu. Sadece aşık oldu.

İşte tam da bu yüzden şehrindeki Outfit restoranında oturmuş, karşıdaki bıyıklı adamı, dört yıllık arayışının ardından nihayet bulduğu adamı izliyordu. Adam yemeğini yuttu, gözleri gergindi. Çok gergin olmalıydı.

"Yıllar önceydi dostum," dedi ahmak, gözleri kayarak. "Kızı götürme emrini yeni aldık. Başka bir şey hatırlamıyorum."

Amara'nın kaçırılmasıyla ilgili olarak Dante'yi her zaman rahatsız eden şey, bunun ardındaki mantık eksikliğiydi. Fidyeyle birlikte normal bir kaçırma olsaydı, bunu yine de anlayabilirdi. Ama Amara'nın maruz kaldığı işkencenin seviyesi ve onu kaçırانların öldürmeden önce anlattıklarından, Amara'nın özellikle hedef alındığını biliyordu. Ve bu hiç mantıklı değildi. Eğer biri Teşkilat'ın sırlarını öğrenmek istiyorsa, Teşkilat'tan olmayan genç bir kız yerine Vin'i kaçırmak daha iyi bir seçim olurdu.

Ayrıca, onu kaçırانların, bilgi vermek yerine dişlerindeki siyanür kapsüllerini çiğneyen türden profesyoneller olduğu gerçeği.

Dante sol elindeki kaşığı kullanarak spagettiye çatala geçirdi ve lokmayı ağzına atmadan önce yavaşça çiğneyerek hem tadının keyfini çıkardı hem de karşısındaki pisliğin terlemesine izin verdi. Restoranın ana bölümünden uzakta bir köşeye oturmuşlardı ve bu Dante'nin hoşuna gitmişti. Temizlik daha az baş ağrıtacaktı. Yine de, silahı masanın üzerinde açıkça görünürken kimse onlara yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Lokmasını yuttuktan sonra, çökmekte olan bir kırmızı şarap olan kadehini kasıtlı olarak aldı ve elinde döndürdü, gözleri Gilbert'e, sonunda bulduğu adama dikildi. Gilbert ne tür bir dangalak ismiydi?

"Yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum Bay Maroni," diye bol bol yemin etti adam ve Dante başını salladı. "Gördün mü Gilbert?" Dante şaraptan bir yudum aldı. *Ah, çok güzel.* "Bana yalan söyleyen insanlardan hoşlanmam.

Yüzünü. Vuruşun senden o çocuklara gittiğini biliyorum. Bu yüzden sana bir şans daha veriyorum. Adamlarına kızı kaçırmalarını kim söyledi?"

Gilbert içkisini yudumlarken elini avucuna sildi. "Bak, gerçekten bilmiyorum."

Dante dudaklarını büzerek adamın içkisini işaret etti. "Az önce çok beğendiğin viskiyi biliyor musun? O zehirli."

"Ne?!"

Dante sakince bir çatal dolusu spagetti daha aldı ve konuşmaya devam etti. "Bu son derece nadir bulunan bir zehir karışımı. Elde etmesi çok zor, o kadar ki benim için alması için çok yetenekli bir hırsız tutmam gerekti, özellikle de böyle durumlar için. Ama bu konumuzun dışında. Üç küçük damla. En fazla beş, belki de on dakikan var."

"Ne demek istiyorsun?" diye panikledi adam, yüzü terliyordu.

Dante yardımsever bir tavırla, "Tabii panzehiri bulamazsan," dedi, "o da ceketimin cebinde."

Önündeki adam ağır ağır nefes alarak sandalyeye oturdu.

"Yaklaşık iki dakika içinde sisteminiz kapanmaya başlayacak." Dante bardağını tekrar eline aldı,

sandalyesinde geriye yaslandı. "Fazla zamanın yok Gilbert. Senin yerinde olsaydım, kanarya gibi öterdim."

"Bir telefon görüşmesiydi," diye homurdandı adam, şimdi sandalyede kıvranıyordu. "Adını vermedi, sadece tüm parayı havale etti ve kızı sorgulamamızı söyledi."

"Onu ne hakkında sorgulayacaksın?" Adam yakasını çekiştirirken Dante sakince sordu.

"Her şeyi. Elinde bazı bilgiler olduğunu ve mümkün olan her şekilde onu kırmamız ve bilgilerle birlikte onu geri aramamız gerektiğini söyledi."

"Peki ya sen?" Dante saatine baktı. "Onu geri aradın mı?" "Hayır," adam titremeye başladı. "O kırılmadı."

Kahretsin, hayır, kırılmadı. Onun vahşi savaşçı kraliçesi değil.

Dante numarayı sormadı. Yıllarca bu oyunu oynadıktan sonra işlerin nasıl yürüdüğünü yeterince iyi biliyordu. Numara bir çıkmaz sokak olurdu.

"Yaşamak istiyorsan bana bir şeyler vermelisin," dedi Dante şarkı söyler gibi bir sesle, metal saatinin akrep ve yelkovanını görerek.

"Sadece bir grup için çalıştığını biliyorum, tamam mı?" adam nefes nefese kalmış, aşırı terlemişti. "Bir tür lonca ya da sendika gibi bir şey. Bana panzehiri verin, lütfen!"

Restorandaki birkaç müşteri masaya, hem adamlara hem de masanın üzerindeki silaha baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Hepsi buranın bir Outfit kuruluşu olduğunu biliyordu.

Dante kıkırdadı. "İşte burada yanılıyorsun Gilbert. Adamlarına on beş yaşında bir çocuğa işkence etme izni verdin." Öne doğru eğildi, içindeki öfke kaynıyordu. "Onun benim olduğunu biliyor muydun?"

Diğer adamın gözleri irileşirken ağzından bir şeyler kaçırdı. "Hayır, hayır. Yemin ederim senin olduğunu bilmiyordum. Bilseydim bu işi asla kabul etmezdim."

Dante peçetesini aldı ve ağzını sildi. "En azından neden öldüğünü tam olarak biliyorsun. Güle güle, pislik."

Adamın titrediğini, kasıldığını ve masanın üzerine düştüğünü gördü, ağzının kenarından beyaz bir köpük geliyordu. Dante müdüre başıyla işaret ederek gözleri faltaşı gibi açılmış garsona bir tomar para bıraktı. "Şefe yemeklerin harika olduğunu söyle. Üstü kalsın."

Ona işkence yapan adamların hepsi ölmüş olsa da, bu emri veren adam hâlâ serbestti. Ve Dante onu bulana kadar rahat etmeyecekti.

Bir ay geçti.

Dante onu bir daha görmedi, en azından onu görebileceği bir yerde. Shadow Port'a gitti, kalacağı daireyi, mahallesini, alacağı dersleri ve profesörlerini araştırdı. Tristan'ın binasında bir daire tuttu ve şehirdeyken ona göz kulak olmasını söyledi. Memnun bir şekilde eve geldi ve gitmeden önce onu yerleşkenin etrafında görmeyi umuyordu.

Ama son bir aydır evinden nadiren çıkıyordu. Onun için acı çektiğini biliyordu ama kendi acısının daha büyük olduğunu bilmiyordu. Diplomasını aldığı ve bavullarını topladığı günü ancak annesi sayesinde öğrenebilmişti. Annesi ve Vin'in onu havaalanına bıraktığını görmüş, telefonundan uçağının ne zaman indiğini kontrol etmiş ve karşı daireye yerleştirdiği adamı arayarak sağ salim geldiğini teyit etmişti.

Onu bir daha görmeyecekti. Gitmesine ve hayatını yaşamasına izin verecekti. Ama birinin onun ruhunu ezmesine izin verirse lanetlenirdi.

Ve babasının gazabından fiziksel olarak uzaklaştığında, Dante şeytanla pazarlık yapmaya gitti.

"Damien nerede?" Dante babasının çalışma odasına daldı ve avuçlarını masasına vurdu.

Babası ona kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

İçinde öfke birikti, siyah, acı. "Kes şu saçmalığı. Nerede o?"

Lorenzo Maroni gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve sandalyesine yaslandı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Dante tüm sabrını toplayarak nefes aldı. "Onu görmeye gittim, ancak oraya vardığımda lanet olası bir yangın evi kül etmişti. Neden girdiği her ev yanıyor, ha? Cesetlerin ve hayatta kalanların arasında saatlerce onu aradım ama orada değildi. Peki, sevgili babacığım, kardeşim nerede?!"

Babasının masadan telefonunu aldığını, birini ararken ayağa kalktığını ve adım atmaya başladığını gördü. Dante bekledi, sadece adama bakarken damarlarındaki asit onu canlı canlı yiyordu.

"Damien Maroni," diye bağırdı babası telefonda. "Nerede o?" Durakladı. "Hayır, tesiste değil. Bir yangın çıktı." Duraklama. "Evet, bulunmasını istiyorum."

Dante'ye doğru döndü, gözleri sabitti. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama bulunacak." Dante öne doğru eğildi, gözleri adamın üzerindeydi. "Öyle umsan iyi olur baba. Yoksa sen ve ben

çok farklı bir konuşma yapıyor olacağız." "Sakın

beni tehdit etmeye kalkma."

Dante sessiz kaldı, gözlerinin konuşmasına izin verdi, adama ve kendisine duyduğu nefretin her zerresi onun için görünür hale geldi.

Dante ona sessizce, "Kardeşimi bulamazsan, başıma kakacak hiçbir şeyin kalmaz," dedi.

"O benim elimde," dedi babası ona. "Ona aptalca bağlanmışsın. Ve o benim elimde, oğlum."

Dante kasıtlı olarak ona küçük bir sırtıma yaptı. "Güzel. Ona bir şey olmadığından emin olsan iyi edersin."

"Yoksa?"

"Ya da yürürüm."

Aralarındaki sessizlik gerilimle doluydu. Dante daha önce hiç böyle bir tehditte bulunmamıştı. Ama daha önce hazır değildi. Şimdi hazırды.

"Öylece çekip gidemezsin," dedi Bloodhound Maroni, parmağıyla göğsünü işaret ederek, gözleri inanmaz bir halde onun alanına girdi.

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi babasına, parmağını tutup aşağı doğru iterek. "Saçının bir teline zarar gelirse, ben yokum. Tüm mirasın parçalanır. Lorenzo Bloodhound Maroni, varisi olmadan dedikodulara yem olmaktan başka bir işe yaramaz."

"Ondan önce seni öldürürdüm."

Beklendiği gibi. "Ve Tristan'la aranızda hiçbir şey kalmayacak," diye babasına bilgi verdi Dante. "O artık yetişkin biri olduğuna göre, neden hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun baba?"

Bu onu sarstı. Bunu görebiliyordu.

Dante onun omzunu sıvazladı. "Onun bir piyon olduğunu düşünmek senin en büyük hatandı ihtiyar. O yüzden bekçi köpeklerine onu güvende tutmalarını söyle. Bir kağıt kesiği bile olsa, senin itibarın ve kellen tehlikede demektir."

"Sıradan bir fahişeye kanımızı kirletmene izin vermeyeceğim."

Ne kendini beğenmiş bir pislik.

"O 'adi küçük fahişe' bir gün çocuklarımin annesi olacak baba," diye gülümsedi Dante adama. "Senin torunların. Geleceğin Maronis'i."

"Onunla birlikte olursan, onun ve annesinin boğazını keserim," diye tükürdü yaşlı adam.

İçini bir zafer duygusu kapladı. Babasını tam da istediği yere getirmişti. "Yani ben ondan uzak durduğum sürece, sen de onu rahat bırakacak mısın?"

"Bir kaza geçirecekti," dedi babası ve Dante'nin midesinin sıkışmasına neden oldu. Gerçi bundan zaten şüphelenmişti. "Ama pazarlık yapmayı öğrendin oğlum. Onu aklından çıkardığın

sürece ona dokunmayacağım. Sevişecek başka birini bul."

Dante dişlerini sıkı, şimdi bu tehlikeli dengeyi bozmanın zamanı olmadığını biliyordu. Bununla birlikte, gitmek için arkasını döndü ve durakladı. "Oh, ve bugünden itibaren annesi benim çalışmam, senin değil. Aynı kurallar onun için de geçerli. Şimdi, kardeşimi bulmanız için sizi yalnız bırakayım."

Babasının ne bulacağını biliyordu - arazinin kenarında genç bir çocuğun yanmış cesedini. Dante babasının oyuna geldiğini anlayacağından şüpheliydi. Kardeşi okyanusun ötesinde, tesiste edildiği arkadaşlarıyla birlikte harika bir evde güvendedi, bu oyunlardan uzakta iyi bir hayat yaşıyordu, artık tahtadaki bir piyon değildi. Dante kendi güvenliği için onu bir daha asla görmemeli, izini Damien'a kadar sürecek bir riske girmemeliydi.

Dante, Amara ona babasının cömert teklifinden bahseder bahsetmez, hayatının kaybedileceğini anlamıştı. Babası onun ritmini bozacaktı ve buna izin veremezdi. Bu yüzden babasının yıllardır üzerinde sahip olduğu tek kozu ortadan kaldırmış, kardeşinin sahte ölümünü planlamış ve onun kalbini kırarken bile kalbine sahip olan kadını korumuştı.

Göğsünde bir şey tıkandı, kardeşini en son birkaç hafta önce gördüğünü hatırladı, neredeyse onun kadar uzundu, Dante'nin ona ne söylediğini anlayacak kadar zekiydi. Damien kardeşinin onu sevdiğini anlıyordu, bu yüzden gitmesine izin vermek zorundaydı. Ona her zaman göz kulak olacaktı ama yaşlı adam ölene kadar birbirlerini bir daha göremeyeceklerdi.

Amara söz konusu olduğunda, göze batmaması gerekiyordu. Hayatı, babasının tehdidi ile Dante'nin vaadi arasındaki tehlikeli dengede asılı kalmıştı. Beklemeye değecek bir fedakârlıktı. O beklemeye değirdi.

Yine de, ortaya çıkarsa ona cehenneme gitmesini söyleyeceğini hayal ediyordu, sesi alçak ve hışırtilıydı ve her zaman yaptığı gibi kalp atışlarını karıştırıyordu. Onun sesini ne kadar sevdiğini bildiğini sanmıyordu. Silah sesleri ve çığlıklarla dolu dünyasında onun sesi nazik bir duaydı, bitmek bilmeyen gürültüden sonra da bir hayat olduğunun kanıtıydı.

Bundan sonra bir hayat olacaktı.

Yaşlı adam ölemezdi, henüz değil. Öldürülmesi halinde pek çok hayatı etkileyecek çok fazla değişken vardı.

Dante onu öldürmeyi, annesine, kardeşine, Roni'ye, Amara'ya yaptığı her şey için ona farklı şekillerde işkence etmeyi hayal etti. Odasına gizlice girmek ve uykusunda boğazını kesmek istiyordu. Ofisine girip gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak istedi. Onu sorgu odasına sürüklemek ve saatlerce kanını akıtmak istiyordu.

Dante, adama karşı hissettiği nefreti kolay bir gülümsemeyle gizleyerek beslerken, bir yandan da krallığını parça parça sökmeyi, Dante'nin kuracağı imparatorluğun çıplak temellerinden başka bir şey kalmayana kadar parçaları hareket ettirmeyi planlıyordu.

Henüz zamanı gelmemiştir.

Ama bir gün olacaktı.

Ve o gün, Dante onun kanamasını izlerken lanet bir sigara içecek ve sevdiği kadını becermek için eve gelecekti.

Yeni şehir yabancıydı ve tamamen yalnız olduğu gerçeği onu daha da kötüleştiriyordu. Annesini, en iyi arkadaşını, üvey kız kardeşini özlemişti. Tepeleri, ormanı, manzarayı özlemişti. *Onu* özledi.

Onun öpücüklerini, gözlerini, sesini özlemişti. Ona verdiği o küçük sırtışı, yüzündeki o cilalı bakışı, sonsuz gözlerindeki o ateşi. Heykelleri, sohbetleri ve kitapları, dansları, sürüşleri ve rüyaları özlemişti.

Yıllarca her günü birlikte geçirdikten sonra, ayrılık daha acımasız geldi. Ama başaracaktı. Başarmak zorundaydı.

"Merhaba, ben Daphne!"

Sınıfındaki parlak kız ona doğru geldi. Okulun ilk haftasıydı ve biraz bunaltıcıydı. Kampüs güzeldi ve dersler ilginçti.

Amara gülümsedi. "Merhaba," diye fısıldadı yumuşak sesiyle. Kız kaşlarını çattı. "Neden fısıldıyorsun?"

Gülümsemesi kekeleydi.

Amara, üniversite kampüsüne yakın bir ofisi olan orta yaşlı, hoş bir siyah adam olan yeni terapistine "Kimseyle nasıl bağlantı kuracağımı bilmiyorum" dedi. "İnsanlar her zaman neden normal konuşmadığımı soruyor ve ben de onlara çok fazla çılgılık attığımı söyleyemiyorum, değil mi? İşkencenin kibar konuşmanın bir parçası olduğunu sanmıyorum!"

Dr. Nelson onu sessizce izledi ve asidi dışarı atmasına izin verdi.

"Bileziklerim ya da eşarplarım olmadan dışarı çıkamıyorum çünkü bir keresinde bir çocuk bileklerimi gördü ve bana ne olduğunu sordu. İnsanlar bunun travmatik bir şey olduğunu göremiyor mu? Daha duyarlı olamazlar mı? Kendim olmayı özlüyorum. Kırıldığımı hissetmeden sadece kendim olabilmeyi özlüyorum."

Tavana baktı, vantilatörün yavaşça hareket etmesini izledi, bir kâbustan uyandıktan sonra kalbi gümbürdüyordu. Stüdyo dairesi karanlıktı ve yalnızdı. Herhangi biri zorla girebilirdi. Herhangi biri onu yatağından alabilirdi. Ve yardım için çılgılık bile atamazdı.

Neden orada olduğunu, vantilatörün yerden ne kadar yüksekte olduğunu ve yeterince ağırlık taşıyıp taşımadığını merak ederek tavanı izledi.

Sonra bu düşünceleri dışarı attı.

"Seni ziyarete gelmemi ister misin?" Nerea telefonda sordu. "Eğlenceli bir hafta sonu geçirebiliriz. Bana şehri gezdirebilirsin."

"Çok isterim Nerea," diye fısıldadı Amara telefonuna. "Buradaki müzeyi seveceksin."

"Müzeden hoşlanacak birine benziyor muyum?" Nerea kıkırdadı.

Planlar yaptılar. Nerea onu görmeye geldi ve bir hafta sonu boyunca Amara kendini harika hissetti. Pazartesi günü, yalnızlık yeniden yakasına yapıştı. Uyandı, derslere gitti, karanlık bir daireye geri döndü, çalıştı ve uyudu. Tekrar ve tekrar.

Bazı geceler kâbuslarla titreyerek uyanıyor, bazı geceler ise yorgun bir uykuya dalıyordu. Her zaman ikincisini hedefler, çalışır, ders çalışır ve zihnini yorardı.

Bir ses onu duraklattı, anahtarı kapısında idi, eli kapı kolundaydı.

Ses tekrar geldi, kapısının yanındaki bitkinin arkasından.

Amara eğildi, çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı ve elindeki kitapları yere bıraktı, bilezikleri hareketle şıngırdadı ve yine gürültü geldi. Bir miyavlama.

Bitkinin arkasına baktığında, kocaman zeytin yeşili gözleri olan krem rengi minik bir kedi yavrusunun sessizce miyavladığını gördü.

Kalbi eridi. Onu dikkatle avucunun içine alan Amara, yüzüne yaklaştırdı ve uzun zaman sonra dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi.

"Kayıp mı oldun bebeğim?" diye sordu küçük bir bebek sesiyle. "Buraya nasıl geldin?"

Yavru kedi gözlerini kırpıştırarak Amara'ya baktı, tekrar miyavlamaya başladı ve başını Amara'nın elinin üzerine koydu.

Doğruldu, kapının kilidini açtı ve yalnızlık arkadaşını eve getirdi.

"Peki, sana ne diyeceğiz? Pixie mi?"

Bakış.

"Pogo?"

Bakış.

"Stardust?"

Bakış.

"Lola?"

Bakış.

"Lulu?"

Miyav.

"Lulu o zaman."

Aylar geçti.

Yalnız yaşamak kolay değildi. Bu fikre alışması biraz zaman aldı. Lulu'nun olması yardımcı oldu.

Amara yerleşkede yaşamının kendisini ne kadar güvende hissettirdiğini fark etmemişti.

Annesini özlemişti, en iyi arkadaşını özlemişti ve hatta kalbini kıran piçi bile özlemişti. Yaşadığı her şey için onu hâlâ seviyor olsa da, aylar önce ormanda geçirdiği o günden beri onu görmediği için mutluydu. Hiç yaşanmamış bir ilişkinin sona ermesinin ardından Amara acı hapı yutmuş, Vin'den kendisini Dr. Das'a götürmesini istemiş ve yaşlı kadın hiç yargılamadan onun dertlerini dinlerken bir bebek gibi ağlamıştı.

'Yaşadığın onca şeyden sonra kalbini ona açmakla büyük cesaret göstermişsin Amara. Sevgine karşılık vermemesi üzücü olsa da, bu iyi bir şey olabilir. Üniversiteye gittiğinde daha çok şey keşfedebileceksin.

Evet, bununla ilgili tek sorun? Amara kimseye güvenemiyordu. Erkeklerden uzak durur, içlerinden biri onu alıp bir kamyonu bindirecek diye her zaman temkinli davranırdı. Kızlarla ne yapacağını bilemiyordu. Onu görmezden gelen birkaç kişi vardı ve Amara onunla konuşmaya çalışan birkaç kişinin normal kızlar olduğunu fark etti. Tüm hayatlarını bir mafya yerleşkesinde, mafya askeri olan bir en iyi arkadaşla ve yeraltı prensi olan eski bir şeyle yaşamamışlardı. Onun normali ile onların normali uyuşmuyordu ve Amara kendini kimseyle belli bir noktadan sonra konuşurken bulamıyordu.

Yeni hayatındaki tek iyi şey, gerçekten keyif aldığı hızlandırılmış dersler, Dr. Das'ın tavsiye ettiği şehirdeki terapist Dr. Nelson ve Amara'nın aşık olduğu, ona karşı büyük bir güvenle hemen kıvrılan pofuduk küçük şey Lulu'ydu.

Amara, kendisine evet diyene kadar sürekli çıkma teklif eden asistanı Alex'e baktı. Ona dünyadaki her türlü bahaneyi sunmuştu, özellikle de iki yıl içinde bitirmesi gereken hızlandırılmış modüller yüzünden biriyle çıkmaya vakti olmadığı gerçeğini. Adam ısrarcıydı.

Onu götürdüğü kulübün ışıkları etrafındaki neon ışıkları titretiyor, müzik yüksek sesli, zonklayıcı ve tamamen yanıltıcı. Amara, adamın onu randevu için bir restorana ya da başka bir yere

götüreceğini düşünmüştü.

Bunun yerine, onu hedonizmin merkezine getirmişti ve bu onun sahnesi değildi.

Topuklarının üzerinde sallanıyor, ne kadar çabalarsa çabalasın Amara'nın içkisini kabul etmiyordu, öyle ki Amara sinirlenmeye başlamıştı. "Dans et, Amara" diye bağırdı müziğin üzerinde, Amara'nın kişisel alanına girerek. Amara istemsizce geri adım attı, bir duvara çarptı, sınırları bozuldu ama yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Adam ona yaklaşarak duvara yasladı ve avuç içleri nemlenmeye başladı. Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Geri çekil Alex," dedi ama sesi müziğin içinde boğuldu. Alex onu duymak için daha da yaklaştı, vücudunda güçlü bir votka kokusu vardı ve Amara'nın midesi çalkalandı.

Sadece eve, Lulu'nun yanına gitmek istiyordu.

"Seni öpeceğim, evet," dedi onu kafese kapatarak.

"Bir randevu için bir öpücük borçlu değilsin," dedi ona, sinirlerini uzak tutmak için derin nefes alarak. "Geri çekil dedim." Ama sonuçsuz kaldı. Müziğin sesi çok yüksekti. Kendisine yer açmasını umarak onu itti ve hoşnutsuzluğunu açıkça gösterdi.

O yapmadı. Belli ki, kendini beğenmişlik normal dünyada da erkekleri etkiliyordu.

Amara, Vin'in ona öğrettiği bir hareketle Alex'in kasığına vurarak onu itti. Alex taşaklarını avuçladı, dişlerini sıktı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu ne lan!"

Cesetleri yolundan iterek yan kapıya koştu ve bir tür dar, تنها yan girişe çıktı. Duvarın üzerinde asılı duran kırmızı bir ampul, yukarı çıkıp sokağa açılan merdivenleri umutla aydınlatıyordu.

Amara duvara yaslandı, karnını tutarak nefes almaya çalıştı. Şehirde arayabileceği, her şeyi bırakıp onu alacak ve eve götürecek kimsesi yoktu. Büyük bir kızdı ama insanlara güvenmiyordu. Bindığı taksi yoldan çıkabilirdi. Şoför bir psikopat olabilir ve onu başka bir yere götürebilirdi. Bu gibi senaryolar her zaman aklından geçiyor, onu endişelendiriyordu ve sakın kalması gerekiyordu.

Yan kapı açıldı ve Amara ona baktı, aniden tetikteydi, gerekirse merdivenlerden yukarı koşmaya hazırды

ol.

Sadece kalbinin durduğunu hissetmek için.

Dantes Maroni dar koridorda, koridorun daha küçük görünmesini sağlayacak şekilde duruyordu, üzerinde koyu renk net bir gömlek vardı

ve koyu renk pantolon, koyu renk gözleri onunkilerde, tek kelime etmiyor.

Aylar.

Onu aylardır görmemişti ve adam gözlerindeki o sahiplenici bakışla ona bakmaya cüret etti, sanki hiç zaman geçmemiş gibi önünde durma *cüretini gösterdi*, kalbindeki ihtiyacı canını acıtacak kadar keskin hale getirdi.

Amara ona ters ters baktı, gözleri yanarken çenesi titremeye başlamıştı, öfke onu sarmıştı.

sadece ona baktı.

Aralarındaki boşluğu kapattı, elleri göğsünü itti, aylardır içinde tuttuğu tüm acı, incinme ve yalnızlık yüzeye çıktı. Gözlerinin etrafı kırmızılaştı, bedeni duygularının şiddetinden titriyordu ve onu tekrar itti, gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaştı. Göğsüne yumruk attı, küçük saldırganlık sesleri onu terk etti, neredeyse vahşiydi ve adam ona izin verdi, tükenene kadar onu durdurmadı.

"Benden uzak dur," diyerek onu hareket bile etmeyen sert kaslarının üzerine itti, gözyaşlarının arasından ona baktı, vücudu titriyordu. Kahretsin, duygusal bir çöküş yaşıyordu.

"Amara," dedi usulca, bileklerini avuçlarının arasına aldı, parmakları yara izlerini örten bileziklerinin üzerinden geçti.

"Benim için savaşmadın," çekerken ağzı titredi ama adamın tutuşu gevşemedi. "Benim için savaşmadın, Dante!"

Amara göğsüne yatana kadar onu kendine çekti, bir eliyle iki bileğini tutarken diğer eliyle yüzünü kavradı, gözleri Amara'nın kilere dikilmişti. "Her lanet gün senin için savaşıyorum, Amara."

Tanrım, bunu kastettiği için ondan nefret ediyordu. Bunca zaman sonra bile onu seviyordu.

Gözünden bir damla yaş kaçtı ve Dante eğilip hâlâ hakkı varmış gibi yanağından öptü.

"Gitmeme izin vermelisin," dedi ona, sesi kırılarak, ellerinden daha fazlasını ifade ediyordu.

"Yapabilirim

Hâlâ burada bana musallat olduğunu hissediyorum. Seni hissedebiliyorum ve bu şekilde yaşayamam. Durman gerek. Lütfen. Bırak gideyim. Lütfen, bırak gideyim," diye ona doğru hıçkırarak ağlamaya başladı, kollarının ona dolandığını ve onu sıkıca tuttuğunu fark etmedi. "Bırak beni. Bırak beni. Lütfen. Lütfen," diye hıçkırdı.

Alnını onunkine bastırdı. "Sen benim kanımdasın, lanet kalbimde atıyorsun. Gitmenin tek yolu kalbin durmasıdır."

Tanrım, ona böyle şeyler söyleyemezdi. Onunla birlikte düşmek çok kolaydı, çok heyecan vericiydi. Onu korkutan çarpışmaydı.

Amara yanaklarını silerek doğruldu ve itiş kakışı yüzünden hafifçe yamulmuş kravatına baktı. Kravatı tutarak düzeltti, elini kalbinin üzerine koydu ve gözlerinin içine baktı. "Sana aşığım, Dante," diye itiraf etti ona, ikisi de bildiği halde. "Ama hayatıma istediğin gibi girip çıkmana izin vermeyeceğim. Benim için savaştığını söylüyorsun, hatta savaş kazanabilirsin ama beni kaybedeceksin. Acılarımıza hemen şimdi son ver."

Dante çenesini sıktı. "Dairene git. Birkaç gün içinde konuşmaya geleceğim."

Amara başını salladı, derin bir nefes aldı ve ondan uzaklaşarak merdivenlerden yukarı çıkmak için döndü.

Bir el aniden onu etrafında döndürdü ve ağzı onunkine yakın, ondan birkaç santim uzakta,

nefesinin sıcaklığını dudaklarının üzerinde hissedebileceği kadar yakın, aralarındaki hava sert, yoğun, elektrikli, saçlarının kökünden kıvrılan ayak parmaklarının uçlarına kadar karıncalanmasına neden oldu. Ona doğru eğildi, ıslattı

Gerilimi, manyetizmayı, çok özlediği fizikselliği, bir merhaba ve bir vedayı aynı anda yükseltti, geri çekilip uzaklaşmadan önce.

Seçim yapması gerekiyordu.

Dante Maroni bir aptaldı ve onu kışkırttığı için daha da büyük bir aptaldı.

Bir hafta sonra, Amara küçük stüdyo dairesinin kapısını açtı, içeri girdi ve arkasından kilitledi, takozlarını kenara attı.

"İyi öpüşüyor mu?" oturma odasının karanlığından gelen ses onu ürküttü.

Amara bir çılgılık attı ve bir haftadır görmediği, uyanıkken her düşüncesine sahip olan adamın kanepesinde rahatça oturduğunu, dolabında sakladığı şarap şişesinden yudumladığını, Lulu'nun ayaklarının etrafında kıvrıldığını görmek için olduğu yerde döndü.

Lulu, Amara'nın onu bulduğu zamankinden biraz daha büyüktü ve en yumuşak krem rengi kürkü ve en güzel yeşil gözleriyle daha da sevimliydi. Aynı zamanda bir haindi, ne yapacağını bilmediği bir adama karşı uyukluyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu ona sessizce, küçük ama rahat dairesinin ışıklarını yaktı, el çantasını yan sehpanın üzerine koydu. Anahtarlarını bir kenara fırlattı ve yalınayak yatak odasına doğru yürüdü, küpelerini çıkardı, kalbi göğsünde gümbürdese bile rahat görünüyordu. Birkaç gün Dante'yi bekledikten ve o gelmedikten sonra, Amara Sanat Psikolojisi dersinden bir çocukla başka bir randevuya çıkmıştı. Bunun Dante'nin tepki vermesini sağlayacağını yarı yarıya ummuş muydu? Evet, evet ummuştu.

Lulu onun sesiyle başını kaldırdı, düz yüzü onu görünce canlandı ve neşeli yoluna devam etmeden önce bacaklarına sürtünmek için yukarı çıktı. Lulu da kendisi gibi başıboştu, büyük şehirde yalnızdı, artık onun bebeğiydi.

Amara küpelerini komodinin üzerindeki kaseye bıraktı, sırtına gelen varlıkla boynu karıncalandı. Aynaya baktı, arkasında onu gördü, çenesi tıraş edilmişti, şakağında daha önce olmayan bir çürük vardı, uzun, geniş formu kendisinininkini gölgede bırakıyordu.

Tüm randevusu boyunca karnında ölü gibi duran kelebekler, sadece onun kendisine karşı hissettiklerini hissetmeyen bu adamın varlığıyla canlandı.

"Bana cevap vermedin Amara," diye mırıldandı usulca, koyu çikolata rengi gözleri, giydiği kırmızı elbiseden küçük kot ceketine ve onunla eşleştirdiği atkısına kadar kendi bedenini izliyordu.

Gözleri, sanki teninin üzerinde gezinmeyi özlemiş gibi, onun her santimini içine çekti ve kollarında tüyleri diken diken oldu.

"Bu seni ilgilendirmez, Dante," diye sessizce mırıldandı ve adamın gözlerinin yansımada kararmasını izledi. Adam arkasındaydı ve bu genellikle onu tetiklese de, aynada onu görebilmek zihninin ani bir tepki vermekten vazgeçmesine neden oldu.

Adamın elinin yansımada yükseldiğini, boynuna doğru geldiğini, bir parmağının ipek eşarba dolandığını ve onu aşağı çektiğini gördü. Adamın yara izini yavaşça yansımada göstermesini, başparmağının yatay izi okşamasını, yüzünün eğilip dudaklarını kulağına değdirmesini izlerken nefesi kesildi.

"Seni öptü mü, Amara?"

Meme uçları çakıllaştı. Nefes nefese kalan, göğsü kabaran, bakışları kilitlenen ve aralarında baş döndürücü bir şey titreşen Amara başını iki yana salladı. Dante dudaklarını tekrar Amara'nın lobuna bastırdı, gözlerindeki sahiplenici ateş hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı.

"Seni öpmemi iste."

Dudakları karıncalandı, ondan en son öpücük istediği zamanın anısı aralarında zonkluyordu. Bu kez sorarsa, her şeyin değişeceğini biliyordu. Aylarca birbirlerini görmeden, birbirleriyle konuşmadan, kendi hayatlarını yaşamışlardı. İsteddiği gibi çekip gitmek için gelip onun hayatına girmeye hakkı yoktu. Kendisi için doğru kişi o olsa bile, bir adamın kaprislerine boyun eğmeyecekti.

Amara ondan bir adım uzaklaşarak ceketini çıkardı, çok sıcaktı. "Hiçbir şey talep etmeye hakkın yok, Dante. Ben senin değilim. Beni sen bıraktın, unuttun mu?"

O daha son kelimeyi söylemeden, elleri saçlarına yapışmış, yüzünü yukarı kaldırmış, ağzı nefes nefese onunkinden uzaklaşmıştı.

"Sen ve ben, Amara, asla başkasının olamayacağız," diye mırıldandı, sözleri dudaklarında geziniyordu. "Yüzlerce başka insanla sevişebiliriz ama *bu*, bu asla yok olmayacak. Aramızda titreştiğini hissediyor musun?"

Adam konuşmasını bitirdiğinde kalbi gümbür gümbür atıyordu, göğsü kadının kabaran göğüslerinden bir santim uzaktaydı. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Amara onun dudaklarına baktı, daha önce pek çok farklı şekilde kendi dudaklarının tadına baktığı dudaklar sadece bir komut uzağındaydı.

"Bizim için savaşacak mısınız?" diye fısıldadı, sözlerinin açtığı yara hâlâ göğsünde kanıyordu.

"Öyleyim, Amara," dedi ona, gözleri yanarak yüzünü inceliyordu. "Ama şu anda sana bundan fazlasını veremem. Uzak durmayı, hayatını yaşamana izin vermeyi denedim. Kahretsin,

denedim-" alnını onunkine bastırđı. "Yapamam, Amara. Sen benim kalbimin ritmisin."

Ve o da onundu.

Amara, ona karşı hissettiği sevgi ve güven duygusunu hatırlayarak gözlerinin yandığını hissetti, son birkaç aydır değişmezi haline gelen yalnızlığın derin acısını hatırladı, burnu seğirdi.

Ona inanmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, kalbi kırılırken bile adamın bunu önemsemediği için yapmadığını biliyordu. Ve onu izlerken, yüzündeki ıstırapı görünce ona inandı.

Ama bunun bir anlamı olup olmadığını ya da yarının ne getireceğini bilmiyordu. Ama onu istediğini, bu adamla her şeyi yaşamak istediğini biliyordu.

Sinirlerini bastıran Amara, yüzü hâlâ onun geniş ve sıcak avuçlarının içindeyken ayak parmaklarının ucunda doğruldu, burnu onunkine değdi ve kelimeleri söyledi.

"Öp beni."

Adamın dudakları, kadın daha konuşmasını bitirmeden onun dudaklarına çarptı ve son sözünü de yuttu.

Sonunda.

Vücudu titredi.

Amara ayak parmaklarının üzerinde daha da gerildi, adamın ağzının baskısı omurgasında bir ürperti yarattı. Başını yana eğdi, dudaklarını Amara'nın dudaklarına daha sıkı yapıştırdı ve kapalı ağzının dikişlerini yaladı, onun tadı - duman, şarap ve o - içindeki kemirici açlığı doldurdu. Dudaklarının yumuşak bir iniltiyle ayrıldığını hissetti ve adam bu daveti kabul ederek içeri girdi, dilini onunkine doladı.

Dante'nin öpücüğü damarlarındaki ateş gibiydi, onu yakıp kül eden türden değil, üşüdüğünü ve titrediğini bilmediği yerlerde onu içten dışa ısıtan türden. Varlığının karanlıkla örtülü köşelerini aydınlattı, o sıcaklığın tadını çıkarırken kötücül olan her şeyi gölgelere itti.

Adam kızın ağzını yönlendirdi ve kız da onu takip etti, daha önce pek çok kez yaptıkları bu dans farklı bir türdü.

Adam geri çekildi ve kadın gözlerini açarak adamın kendi rengine boyanmış, ağzından ıslanmış dudaklarına baktı. Adamın etinde kendisinden izler taşımasını seyrederken, içinde sahiplenici bir şey dallanıp budaklandı. Tıpkı onun kendisini içeriden işaretlediği gibi, onun da kendisiyle işaretlenmesini istiyordu.

Başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, dokunuşu sertti.

Ne yaptığını anlamadan ağzını açtı ve içine çekti. Adamın gözleri karardı.

"Becerilmek istemiyorsan durmalısın, Amara." Isı vücudunun içinde yılan gibi kıvrıldı, karnında aşağı doğru kıvrıldı ve içini eritti.

Sikilmek istiyordu. Onun tarafından becerilmek istiyordu. Ama bunun ortasında paniklemek istemiyordu.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan başparmağını ısırdı. "Yavaş ol, lütfen."

Gözleri parladı ve birdenbire yatağa sırtüstü uzandı, bacakları kenardan sarkıyordu, Dante aralarında diz çökmüştü, bakışları onun üzerindeydi, ağzı külotundan bir kalp atışı uzaktaydı.

"Durmamı ister misin?"

Sessizce başını salladı, kalbi bacaklarının arasında ıslaklık birikmesine neden olacak şekilde çarpıyordu.

Külotunu tuttu, bacaklarından aşağı çekti ve yatağa fırlattı, parmakları kıvrımlarını buldu.

"Kahretsin, sırlıslık olmuştun."

Sert ve kaba sesi, etinin üzerindeki sert ve kaba parmaklarıyla birlikte onu daha da ıslattı.

Bir elini onun saçlarına bastırarak inledi. "Dante."

Adamın ellerinin dizlerinin altından tuttuğunu, bacaklarını yatağın üzerinde kendisine doğru ittiğini ve gözlerinin önüne serdiğini hissetti. "Beni toprağa gömene kadar bu amcığımı yiyeceğim," dedi, ağzı kıvrımlarına düştü.

Amara yataktan doğruldu, elleri adamın saçlarını kavradı, sıvı ısı vücudunda hareket ederek adamın ağzının onu yuttuğu noktaya doğru spiral çizdi. Ve onu yuttu, dili içine daldı, onu tattı, noktalarını öğrendi, ellerinden biri küçük et yumrusuna indi, hayattaki tek amacı buymuş gibi onu yerken başparmağı onu şiddetle ovdu.

Bu onun ilk yiyişiydi ve Tanrım, buna bayılmıştı. Bu zevk daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, saldırıdan beri kendine dokunmaya çalıştığı birkaç seferde bile. Hiç bu kadar ıslanmamıştı; orgazm hiç bu kadar yakın olmamıştı. Yüzüne karşı kıvranan, boğazından zevk sesleri kaçan Amara onun ağzını daha da yakınına çekti, asla uzaklaşmasını istemiyordu.

"İşte böyle bebeğim," diye onu cesaretlendirdi, sanki son kez yapıyormuş gibi amcığıyla öpüşüyordu. "Yüzüme sür. Kahretsin, tadın çok güzel. Dilimi kullan."

Tanrım, çok konuşkan biriydi. O takım elbiselerin altında pis, iğrenç bir konuşmacı. Bu onu daha da tahrik ediyordu.

Dili klitorisinin etrafında dönüyordu, bir o yana bir bu yana, yuvarlak yuvarlak, çaprazlama, her yöne ve Amara öyle yoğun bir dalganın üzerine çöktüğünü hissetti ki çığlık atmasına neden oldu, boğazındaki teller zevk onu sular altında bırakırken gerildi, bacakları kontrolden çıktı ve Amara onun üzerine boşaldı.

Her şey boyunca onu tuttu, dalgayı sürmesine izin verdi, yavaşça aşağı inerken onu yatağa bağlı tuttu.

Gevşek hissediyordu. Ağırdı, sanki kemikleri bir ton ağırlığındaydı, ama en iyi şekilde.

Gözlerini kırıştırarak başını kaldırdığında, adam bacaklarının arasında, hâlâ takım elbisesinin içindeydi ve kalbinde bir şeylerin sıkışmasına neden olacak kadar içgüdüsel bir bakışla ona

bakıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı, göğsü kabarmıştı.

Hâlâ ıslak olan dudakları yukarı doğru eğildi. "Merhaba. İyi misin?"

Dudaklarını yaladı. Pantolonundaki şişkinliğin çıplak tenine baskı yaptığını hissedebiliyor ve muhtemelen üzerinde ıslak bir nokta bıraktığını biliyordu. Adamın uyarılmışlığının kanıtı anıların yeniden canlanmasına neden olsa da, içinde olabildiğince derine gömülmüş, her yönüyle onunla bir olan bu adamdan başka bir şey istemiyordu.

Bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapması gerekiyordu. Bakışlarını kilitli tutarak, kahverengi gözlerindeki sahiplenici sıcaklıktan güç alarak, onun kendisine fiziksel olarak zarar vermektense kolunu kesmeyi tercih edeceğini bilerek, buna izin vereceğini biliyordu.

"İki şey -" dedi ona usulca "- beni bir daha asla arkadan götürme ve bana sürtüğ deme."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı ve bir an tereddüt etti. "Bunu yapmadan önce bilmem gereken bir şey var mı?"

Amara avuçlarının nemlendiğini hissetti. "Hayır." Ona asla söyleyemezdi, o utanç hâlâ içindeyken olmazdı.

"Emin misin?"

Kadın başıyla onayladı. Ellerini kaldırarak yavaşça gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve ceketi üzerinde, gömleği açık, göğsü seyrek bir tutam kılla kaplı, sert karın kaslarına, kemerine ve altındaki şişkinliğe kadar inen o pahalı takım elbiselerinin altında sakladığı lezzetli erkek etini santim santim ortaya çıkardı.

Adamın omuzlarını itti. "Arkana yaslan," dedi ona sessizce ve dudaklarının tipik sırtışıyla yukarı kalktığını gördü.

"Nasıl isterseniz leydim."

Kadından bir kahkaha kaçtı. "Ben seni baştan çıkarmaya çalışırken sen *Prenses Gelin*'den alıntı mı yaptın?" "Asla denemek zorunda değilsin, Amara," diye mırıldandı, parmaklarıyla dudaklarında gezinerek

kollarını başının arkasında birleştirerek geri döndü. "Kendimi savunmam gerekirse, o filmi bana iki kez izlettirdin." Amara, "Hoşuna gitmişti," diye belirtti.

"Bayıldım," dedi, bakışları şaşırtıcı derecede ayık bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. "Ben gerçek aşka ve onu beklemeye inanırım. Sen bekler miydin, Amara? Filmdeki sen olsaydın, neden, ne zaman ve nasıl olduğunu bilmeden bir sözü bekler miydin?"

Artık film hakkında konuşmadıklarını biliyordu. Onun üzerine tırmandı, beline sarıldı, ereksiyonu tam göbeğine baskı yapıyordu.

"Gerçek aşkım filmde beni bulmaya, benimle birlikte olmaya mı çalışıyor?" diye sordu, fermuarını açıp ilk kez sikini ellerinde hissederken kalbi küt küt atıyordu.

Dokunuşuyla adamın karın kaslarının gerildiğini gördü ama adam kıpırdamadan onu izliyordu.

"Her gün."

Kalbi tekledi. Duvarlarını ona karşı koruyamazdı, hele ki o böyle bir şey söylediğinde ve bunu gerçekten kastettiğinde.

Sözlerinin onu nasıl etkilediğini görmezden gelerek parmaklarını adamın etrafına doladı ya da dolamaya çalıştı, adamın yumuşak ama sert, ağır hissini avucunda hissetti. Diğer eliyle pantolonunun ceplerinden birini yoklayarak deri cüzdanını çıkardı ve içinde prezervatif olmasını umdu.

İşte oradaydı. Çıkardıktan sonra geriye doğru kıvrıldı, dişleriyle yırtarak açtı ve sonunda adamın sikine baktı, porno dışında gördüğü ilk sikti bu.

Büyüktü. *Büyüktü*. Sikeyim.

Panik kenarlardan sızmaya başladı. Bunu kaldıramazdı. İçine alamayacaktı. Canını yakacaktı.

Tanrım, canımı yakamazdı.

Eli titredi ve adamın prezervatifi ondan alıp yumuşak bir hareketle ereksiyonunun üzerinde yuvarladığını hissetti.

Bu, paniğinin üzerindeki sis perdesini biraz araladı. Bunu, hiç düşünmeden onu itecek ya da muhtemelen ona zarar verecek rastgele bir yabancıyla yapmıyordu. Bu Dante'ydi. Vücudunu en kırıldığı anda kucağına alan ve onarılamaz olduğunu düşündüğü anda ruhunu tutan, üç yıl boyunca her gün çatlaklarını doldurması için ona altın veren adam. Tanıdığı en tehlikeli ama bir bakıma da en asil adamdı. Onunla birlikteyken asla en güvenli halinde olmayacağını biliyordu. Ve eğer ona durmasını söylerse, o da dururdu.

Derin bir nefes alarak onun gözlerinin içine baktı, bacaklarını daha geniş açarak ucunun alt dudaklarına değdiğini hissetti.

"Seni sonsuza dek bekleyebilirim Dante Maroni," diye fısıldadı ona, yavaşça ereksiyonunun üzerine eğildi, duvarlarının kalınlığını karşılamak için gerildiğini hissetti. Nefes nefese kaldı ve elbisesini çıkararak vücudunun her santimini adamın aç bakışlarına maruz bıraktı. "Ama bu sonsuzluk yalnız geçecek, değil mi?"

Adamın elleri göğüslerini avuçlamak için yukarı kalktı, onları sertçe sıktı ve kadın adamın üzerinde bir inç daha derine battı, yanmayı azaltmak için kalçalarını döndürmeye çalıştı. Adam onu öne doğru çekti, böylece eğildi, meme uçları göğsüne sürtündü, elleri saçlarına kayarken, çenesi sıkıldı, gözleri kızın gözlerinde şiddetlendi.

"Bir gün yüzüğümü o parmağına takacağım Amara," diye homurdanarak bir santim daha soktu içine. "Bir gün bebeklerimi senin içine koyacağım. Sadece beni bekle, bebeğim. Lütfen beni bekle."

Amara nefesinin kesildiğini, kalbinin teklediğini hissetti, sonunda onun boyuna kadar battı, dolu ama işgal edilmemiş hissediyordu, gözleri onun bakışlarını tutuyordu. "Ne hakkında-" diye sordu ona, sesi yumuşaktı, içinde zonklarken kıvranıyordu. "-Sen Dante Maroni oluyorsun. Bir gün kendine bir mafya prensesi bulup yüzüğünü ona takman ve bebeklerini onun içine koyman gerekecek." Tanrım, bunu düşünmek bile canını yakıyordu. Şimdiden onun müstakbel karısından

nefret ediyordu. "Ne dediğini hatırlıyor musun? Biz bir aşk hikâyesi değiliz. Olmayı bekleyen bir trajediyiz."

Birdenbire sırtüstü yattı, adam üzerine abandı ve ağzı onunkinden çok az bir mesafe ötedeyken, onu düşünebileceğinden çok daha derine itti. "O zaman iyi bir tane yapalım."

Amara'nın dizlerini dirseklerinin üzerine yerleştirdi, içinden çıkarken onu daha da açtı ve tamamen geriye yaslandı. Amara duvarları kasılırken inlediğini hissetti, ondan boştu, onu geri istiyordu ve bir saniye içinde tekrar içeri girdi. İtişinin gücü onu yatakta yukarı itti, göğüsleri zıpladı ve eğilerek meme uçlarından birini ağzına aldı. Ağzına aldığı meme ucunun emilmesi, kadının merkezine bir zevk dalgası göndererek kaslarının adamın etrafında sıkışmasına ve ellerinin yanındaki çarşafı kavramasına neden oldu.

Bu, hayal edebileceği, kâbuslarındaki hiçbir şeye benzemiyordu.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," dedi başka bir sert itişte, dişleri meme ucunu çekiştirdi, başparmağı klitorisine yerleşti, bacaklarının arasına süründü. "Çok sıkı ve ıslak ve benim. Bu kedi benim oldu, değil mi Amara?"

Zevkten aklı başından gitmeye başlamıştı, dalganın kendisine çarpmasını engellemeye çalışırken boynu yana doğru geriliyordu.

"Bırak bebeğim," diye kulağına fısıldadığını duydu, üzerine eğilip boynunu yalarken bacakları tamamen geriye doğru bastırdı, göğsü meme uçlarına sürünerek içinden ısı sarmalları geçirdi.

"Benim için gel, Amara."

İt. Sürtün. Yala.

"Sikimi amınla kavra."

İt. Sürt. Mıncıkla.

"Hissettin mi?" *İt.*

Sürtün. Isır.

"Seni pis kız, benim için çok ıslaksın."

İt. Sürtün. Yala.

"Çarşafların üzerinde su birikintisi yapıyorsun." Ve boşaldı.

Gökyüzüne fırlayan ve milyonlarca ateş ve duman parçasına ayrılarak saniyeler içinde buharlaşıp hiçliğe karışan bir roket gibi. O kadar, o kadar sert boşaldı ki dişleri dudaklarını deldi, boğazından boğuk bir çığlık çıktı, onu tutarken vücudu kollarında sarsıldı, hala içinde hareket ediyordu, hala onu kirli kızı ve yağmalayacağı amcığymış gibi beceriyordu.

"Bana bak," diye homurdandı, ellerini saçlarına bastırdı ve yavaşça yere inerken sabit tutmak için başını kavradı.

"Sen" "*sensin*" "benim".

Bununla birlikte hızını artırdı, kalçalarını ona doğru vurdu, pelvisi her aşağı hareketinde klitorisini itti, gözleri, o güzel, karanlık gözleri, onun üzerinde sabit kaldı, onu tamamen çıplak, çıplak, savunmasız ve olabileceği her şekilde açık gördü. Adam gördü ve aldı, kadın da verdi, verdi, verdi; vücutlarının, bakışlarının, kalplerinin yakınlığı, kadın nerede bittiğini ve adamın nerede başladığını bilmeyene kadar bir arada birleşti. Adamın gözlerindeki o bakış - *her şey için saf, katıksız arzu* - onu tekrar uçuşunun kenarına itti.

Onun içinde sarsıldığını hissetti, boşalırken hırıltısı sertti, siki gidebildiği kadar derine itiyor, duvarlarını ağlatıyordu.

Vücutları orgazmın doruklarından yavaşça, terli ve bitkin bir şekilde indi. Adam kalkıp banyoya gitti, kadın ise kıpırdamadan öylece uzanıp tavana bakarak kalbinin yavaş yavaş sakinleşmesini bekledi.

Bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissedince aşağı baktı ve adamın ıslak bir havluyla kendisini temizlediğini gördü ve kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Neden onun için bu kadar mükemmel olmak zorundaydı?

Havluyu kenara fırlattı, kıyafetlerini çıkardı ve tüm vücudunu ilk kez bu kadar yakından onun gözlerinin önüne serdi.

Amara onun vücudundaki kasları ve çıkıntıları izledi - kendisini taşıırken defalarca tutunduğu geniş omuzları, kendisini hiç olmadığı kadar güvende hissettiren güçlü kolları, hayatının geri kalanında yastık olarak kullanmak istediği güzel göğsü. Onu izledi - büyük, güzel ayaklarından kaslı kalçalarına, yarı sert sikine, mutlu izine, karın kaslarına, göğüs kaslarına, boynuna ve son olarak gözlerine.

Eğildi ve onu usulca öptü, yanına uzandı.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu dudaklarına karşı, çenesini kavrarken. 'Edepsiz kız'dan 'bebek'e geçmişti ve bu hoşuna gitmişti. Beyin çok tuhaf bir şeydi. Ona pis kız denmesinin onu tetikleyebileceğini düşünebilirdi. Ama o böyle söylediğinde, sıcak çikolata ve bükülmüş çarşaf sesiyle, tenine tapan kara gözleriyle, 'pis kız' ona 'tanrıça' gibi geldi. Buna bayılmıştı. Onu böyle hissettiren bu adama karşı nasıl bir şans olabilirdi ki?

Onun sorusunu başıyla onayladı. "Annem nasıl?"

"Güvende. Tristan'ın evine girmeye çalışmanın zorluğunun tadını çıkarıyorum. Benimki onun için oldukça sıkıcı." Amara bunu canlı bir şekilde hayal ederek bir kahkaha attı. "O nasıl?"

"Aynı eski," dedi ona, saçlarıyla oynarken, parmakları vahşi bir kıvrımı tutuyordu. "Aslında şehirde bir mülk satın aldı."

"Tenebrae'de mi?"

Başını iki yana salladı. "Gölge Limanı'nda. Buradan o kadar da uzak değil. Bir ara sen de

gitmelisin. Bence bundan hoşlanacaktır."

Amara vücudunda bir heyecan dalgası hissetti, Tristan alışlagelmiş bir arkadaş olmasa da şehirde bir arkadaşına sahip olma düşüncesi kalbini sızlattı. "Bu sık sık burada olacağı anlamına mı geliyor?"

"Sanırım burada çok kalacak," dedi, gözleriyle onu ölçüp biçerek. "Gabriel Vitalio'yu tanıyor musun?"

Başını salladı. Elbette meşhur Vitalio'yu tanıyordu. Onun şehrindeydi.

"Bir kız var - Morana," diye duraksadı. "Tristan'ın onunla bir geçmişi var. Şimdilik bu konuyu kapatalım."

Amara onun paylaşmak istediğini biliyordu ama isterse anlatacağını bildiği için zorlamadı. Konuyu değiştirerek sordu: "Peki ya kardeşin? O nasıl?" diye sordu.

Adam kızın bacağına kalçasının üzerine çekmeden önce bir süre sessizlik oldu, vücutları birbirine yapışmıştı, gözleri tavandaydı. "Damien iyi gidiyor. Neredeyse senin yaşında ama beyni olağanüstü.

Asperger teşhisi başka bir doktor tarafından doğrulandı, bu yüzden onun için özel öğrenme modülleri hazırlıyorlar."

Amara onun göğüs hizasını ovuşturdu. "O güvende mi?"

"Evet," Dante onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Babam onu bir daha piyon olarak kullanmasın diye ölü numarası yaptım. Ama onu uzun bir süre göremeyeceğim. Sevgili babam ölene kadar olmaz."

Amara kalbinin küt küt attığını hissetti, zihni bu adamın sevdiği insanları korumak için ne kadar ileri gidebileceğini kavradı. Bazen, ona karşı yumuşak davrandığı bu gibi anlarda, onun hâlâ, bir adamı otuz saat boyunca sorguya çektiği ve kıyafetlerine tek bir kan lekesi bile bulaşmadığı söylenen acımasız Dante Maroni olduğunu unutuyordu. Kıyafetleri olmadan, şu anda olduğu gibi çıplak, Amara onu bütünüyle gördü - insan ve canavar.

"Bu bakış ne için?" diye sordu sessizce, başparmağıyla küçük elinin avuç içini izleyerek.

"Benim için de aynı şey geçerli mi?" diye sordu sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Ben de mi

Baban ölene kadar tahta mı?" Evet, o adamın ölümünü düşündüğü için hiç pişmanlık duymuyordu.

Dante tekrar tavana döndü, ağzı kıvrılmıştı. "Sana satranç taşları hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun? Senin hangi taş olduğunu bilmediğimi?"

"Evet."

Gözlerini onunkilere dikmek için boynunu çevirdi. "Sen tahtadaki vezirsin, Amara. Sen benim en güçlü taşımsın ama en savunmasızımsın. Seni ele geçirirlerse, beni de ele geçirirler ve oyun biter. Bu yüzden seni asla ele geçirmemeleri için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu seni şimdilik küçük kirli

sırrım gibi saklamak anlamına gelse bile."

Amara yutkundu, kalbi boğazına düğümlendi. Bu şekilde yaşayabilir miydi? "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi, konuyu saptırıyoruz," dedi ona. "Hayatlarımıza devam ediyoruz. Bir ya da iki mafya prensesini

Randevu. Bir ya da iki adamla çıkarsın. Ben işi devralmaya gidiyorum. Sen derslerine ve terapine devam edersin. Bizi izleyen herhangi bir göz bittiğimizi görür. Ama eve yalnız gideriz." Gözleri kızın gözlerinde parladı. "Kimse sana dokunmasın Amara, yoksa çok fazla kan temizlemek için çok zaman harcayacağım."

"Aynı şey senin için de geçerli mi?" diye sordu, sadece onaylamak istiyordu.

"Ben ikiyüzlü değilim bebeğim," diyerek kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Senden kendim yapmayacağım bir şeyi yapmanı istemiyorum. Bana da kimse dokunmuyor, sadece sen. Tristan'ın binasında bir dairem var. Şehirdeyken gizlice kaçıp seni görmeye geleceğim. Telefon ya da internet yok, her şey izlenebilir. Eğer gün içinde karşılaşsak, sen benim eskiden tanıdığım birisin, ben de senin kalbini kıran biriyim. Babam asla gerçeğin kokusunu alamaz."

Amara bir dirseğinin üzerine kalktı, söylediği her şeyi düşünürken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Onlardan vazgeçmemiştii, sadece usta bir manipölator gibi hepsiyle oynamıştı. Onun kendisiyle oynamayacağına güvenebilir miydi? "Peki ya arada? Eğer azarsan?"

Eliyle çenesini tuttu, öyle baskın bir hareketti ki bu, ateşin kemiklerini yalamasına neden oldu. "Sonra yumruğumu sikimin etrafına sarıyorum ve amının ne kadar sıkı olduğunu hatırlıyorum ve boşalıyorum."

Diğer eli vücudundan aşağı kayarak onu bacaklarının arasından kavradı, avucunun sıcaklığı ıslaklığına karşı sertti. "Bu kadar basit, bebeğim. Ben arzularımın kölesi değilim, onlar benim kölem."

Amara onun yüzündeki samimiyete ve açıklığa bakarak bunu düşündü, uzun zamandır birine karşı nadiren gördüğü türden bir samimiyetti bu. Büyüleyici, uysal, kolayca hafife alınabilen adam maskesini mükemmelleştirmişti. Olduğu gibi ortaya çıktığında, ne kadar çok şey sakladığını görebiliyordu - manipölasyon, kurnazlık, samimiyet.

Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Teklif ettiğim şey hak ettiğin şey değil, ama kendi güvenliğin için şu anda bundan fazlasını veremem. Hak ettiğin şeyi sana ne zaman verebileceğimi bile bilmiyorum. Bunun bir zaman çizelgesi yok, bu yüzden kolay olmayacak. Ama seçme şansın var. Eğer bunu istemiyorsan, bana şimdi söyle. Giderim, uzak dururum ve bir daha asla benimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

O bunu istemedi. Onu istiyordu. Neye benzediğini bilmese bile onunla bir gelecek istiyordu. Bu bir riskti ve eğer geri teperse, Amara bu kaybın altından kalkabileceğini sanmıyordu.

"Peki ya bunu istersem?" diye sordu usulca, el parmakları bileğini sarmış, avucunun altında sabit nabzını hissediyordu. "O zaman ne olacak? Şimdilik ne yapacağız?"

"Şimdilik gölgelerde saklanıyoruz." Dante ona her zaman karnında kelekler uçuşmasına neden olan o küçük sırtışını yaptı ve dudaklarına fısıldadı, "Peki, benimle oynar mısın kraliçem?"

Amara sevdiği adamın gözlerine baktı, aynı sevginin kendisine yansıdığını gördü ve kaderlerini mühürledi.

"Evet, yapacağım, kralım."

Gün doğmadan önce bir kez daha sevişmişler.

Amara uyandığında onun giyindiğini gördü, kalbi neşe dolsa da boğazı düğümlendi. Adamın Lulu'nun başını okşadığını ve yanına gelip ellerini yüzünün yanına koyduğunu gördü.

"Gitmem gerek," dedi ona, gözleri yumuşamış, ağzı öpüşmelerinden şişmişti.

Amara başını salladı.

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyor, sonra alınlarını uzun bir süre birbirine bastırıyor.

Sonra doğruldu ve onu yatağında, yüzünde bir gülümseme ve kalbinde bir umutla bırakarak çıkıp gitti.

Günler haftalara dönüştü.

O ilk birkaç hafta içinde beş kez onu görmeye geldi. Onları anılarına gömdü.

Onu internette daha çok görüyordu, bazen yalnız, bazen bir kadınla. O sordukça görmezden geldi.

Ondan küçük parçalar kopardı.

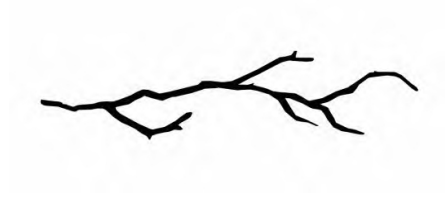
Haftalar aylara dönüştü.

Hızlandırılmış derslerle okulu bitirdi, yüksek lisansına başladı, terapi eğitimine başladı. Kitaplarla arkadaş oldu, Lulu ile konuştu, kendi terapisine devam etti. Sabahları şeytanlarını kucakladı, öğleden sonra kendini geliştirdi, geceleri bedeninden zevk aldı.

Birçok kez geldi.

Her seferinde gitti.

Çip, çip, çip.

Aylar yıllara dönüştü.

Yirmi ikinci doğum gününü onunla birlikte kutladı.

Hızlandırılmış yüksek lisansını bitirdi, doktorasına başladı ve kışını yırtarak çalıştı. İki günde bir annesiyle konuşuyor, Vin ve Nerea ile iletişim halinde kalıyor ve ara sıra Tristan'ın çatı katına gidiyordu.

Her seferinde birkaç gününü onunla geçirmeye başladı, bir sefer için her şeyi riske attı. Her seferinde ayrılmak için kendini zorluyor, her şeyi bir sonraki sefere saklıyordu. *Çip, çip, çip.*

Yıllar altı oldu.

Mesleki evrimi ve kişisel terapisi ile yirmi beş yaşı, çiçek açan bir güvenle kapısını çaldı.

Doktorasını bitirdi, işine başladı, yeni müşteriler edindi, kendi satın aldığı bir daireye taşındı.

Randevulara çıkıyor, yaralarını kapatıyor, topuklu ayakkabılarını giyiyor ve eve yalnız geliyordu.

Bazı günler onu beklediği için zayıf olduğunu hissediyordu. Diğer günler, onu beklediği için güçlü olduğunu hissediyordu. Yazı tura atmaya devam etti, değişmeyen tek şey ona duyduğu derinleşen aşk ve onun kendisine duyduğu çıldırtıcı aşktı.

Rütbeleri yükseldi, tahtın gerçek bir varisi oldu ve Amara gurur duydu.

Başka bir kadına asla dokunmamıştı, kalbi, bedeni ve ruhu tamamen ona aitti ve Amara sevildiğini hissetti. Ona gelmeyi, kolları aç kalmış gibi uzun dakikalar boyunca ona sarılmayı seviyordu.

Onu terk etmekten nefret ediyordu, gözleri yanarken alnını onunkine bastırıyordu. Gölgelede saklandılar.

Çip, çip, çip.

Altı yıl yedi yıl oldu.

Bir ağacın kökleri haline geldiler, yerin derinliklerine gömüldüler, gözden uzakta, birbirlerine dolandılar, birbirlerini güçlendirdiler, birbirlerini zayıflattılar, tüm sevgiyi besin gibi aldılar, gizli yerlerde depoladılar, tüm bunlar olurken şiddetle kesilen ağacın yeniden filizlenmesini beklediler.

Ormanların büyümesi, krallıkların kurulması ve imparatorlukların var olması zaman aldı. Birinin yıkıldığı yerde, bir diğeri onun yerini almak için şekilleniyordu.

Onlar sevgililer ve arkadaşlardı, yabancılar ve tanıdıklardı, bunların hepsi ya da hiçbiri değildi. Sadece öyleydiler.

Bekliyorum.

Çip, çip, çip.

Sürgünü hiç bitmedi.

Gerçek anlamda hiç
başlamadılar.

Ancak imparatorlukların yıkılması insanlardan daha fazla zaman aldı ve yavaş yavaş çatladı.

(Günümüz)

*"Seni takip edeceğim
ve cehennemden bir cennet yaratır,
ve çok sevdiğim ellerinle öleceğim."*
William Shakespeare, Bir Yaz Gecesi Rüyası

Günün ortasında onu kapısında gördüğü anda bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı g. Gün boyunca ona hiç gelmedi.

"Dante-" daha fazlasını söyleyemeden ağzı onunkinin üzerindeydi, öpücüğündeki aciliyet kanına işliyordu, haftalarca onu görmedikten sonra onun tadı damarlarında afrodisyak etkisi yaratıyordu. Morana'ya Tristan hakkındaki gerçeği söylediği için tartıştıkları geceden beri onu görmemişti. O gece ikisinin de sinirleri tepesindeyken Morana'nın yanına gelmiş ve bütün gece boyunca onu öfkeyle becermişti.

Onu yeni dairesine itti - üç ay önce kendi aldığı daireye - kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve onu çevirerek sertçe kapının üzerine bastırdı. Topuklu ayakkabılarının içinde dengesi bozulmuştu - topuklu ayakkabılar onu kendinden emin ve güçlü hissettirdiği için sevmeye başlamıştı, ama aynı zamanda her giydiğinde ona ilk seferini hatırlattığı için.

Kadın daha nefesini tutamadan, adam dizlerinin üzerine çökmüş, kadının bacakları adamın geniş omuzlarının üzerinde, kadının külotu adamın elinde yırtılıp atılmış bir kumaş parçasına dönüşmüş ve adamın ağzı kadının bacaklarının arasındaydı.

Kız arkadaşını sadece kendi zevki için yiyen bir adam tehlikenin farklı bir türüydü ve Dante Maroni hepsinden daha tehlikeliydi. Bunu yaptıkları onca yıl boyunca, Amara kaç kez onun ağzı kalçalarının arasındayken uyandığını, kaç kez sadece onu tatmak için eğildiğini, kaç kez amcığıyla sevişmek için onu duvara yasladığını saymayı unutmuştu. Bunu sevdiğinden başka bir nedenle

yapmamıştı ve onu yetenekli ağızına bağımlı hale getirmiş, aklını başından almıştı.

sırf yapabildiği için, saatlerce orgazm üstüne orgazm yaşadı.

Amı onu tanıyordu, tanıdı ve saniyeler içinde onun için sıırıslıklam oldu. Amara başını duvara yasladı, elleri onu dik tutan tek şeydi ve Lulu'nun kapı aralığından onları merakla izlediğini gördü.

Boğuk bir kahkaha attı, dilini içine soktuğunda bir inlemeyle sona erdi, eli klitorisini ovma için uyluğunun etrafına sarıldı. Kahretsin, çok iyiydi. Çok, çok iyiydi.

Amara dudağını ısırды, onun ağzına sürtündü, zevkinin peşinden koştu, onunla bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra vücudunun arzusundan utanmadı. Bazı günler, ona uğradığı saldırının boyutunu ya da onu nasıl etkilediğini, bazı geceler ter içinde uyandığını, çığlık atmaktan bir kalp atışı uzakta olduğunu ve Lulu'nun -tatlı, sevgi dolu Lulu'sunun tam tüylü bedenine nasıl büyüdüğünü- her zaman göğsüne tırmandığını ve onu sakinleştirmek için bir motor gibi mırıldanmaya başladığını, büyük yeşil gözlerinin Amara'nın üzerinde olduğunu söylemediği için hala bir suçluluk duygusu hissediyordu.

"Lulu bizi izliyor," dedi ona, saçlarını çekiştirerek.

"İzlesin," diye homurdandı, ona bakıyordu, önünde diz çökmüş görüntüsü onu eritiyordu.

"Annesini kapıya dayayıp nasıl sertçe becereceğimi izlesin."

Aman Tanrım.

Bununla birlikte, tam boyuna doğru doğruldu, her nasılsa birkaç santim daha uzamıştı, daha geniş, daha dolgun, hala topuklu ayakkabılarıyla onun üzerinde yükseliyordu. Dante Maroni'nin çocukluğu onun için karşılıksız olmuştu; Dante Maroni'nin erkekliği ise onun felaketiydi.

Pantolonunun fermuarını açıp sert, tanıdık uzunluğunu çıkarırken elleri kıcının altına gitti, ağırlığın avucunda zonkladığını hissetti. Onu kolayca kaldırdı, ona doğru hizaladı ve eve doğru itti.

Home.

Evinde gibi hissetti.

Amara gözlerinin yandığını hissetti ve gözlerini kapattı, vücudu onunla bağlantı kurmanın verdiği zevkle titriyordu, kalbi onun daha sonra gideceğini bilerek ağlıyordu. Bunu yapmaya devam etmemeliydi. Bunu yapmayı bırakamazdı.

Ağzı onunkini aldı, dudaklarındaki tat kadının sikinin etrafında kenetlenmesine neden oldu, öpücük ıslak, özensiz, mükemmeldi. Sikini içeri sokmadan önce bir santim dışarı çekti, kadının duvarları onu selamlamak için etrafında çırpınıyor, onu sıkıca kavırıyor, tutuyordu.

"Seni özledim," diye alnını onunkine bastırdı, gözleri karanlık ve ağırdı. "Seni çok özledim, pis kız."

Amara boğazında bir yumru hissetti. "Ben de seni özledim," diye fısıldadı ve Amara'nın gözleri yüzünde gezindi, sanki onu ezberliyor, son gördüğünden bu yana değişen bir şey olup

olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Onu. En son aynı ortamda bulunduklarında sinirler gerilmişti ve onunla aynı döngüde sıkışıp kalmaktan duyduğu hayal kırıklığıyla ona korkak demişti çünkü ya onları ilerletmiyordu ya da ona söylemiyordu. O gece pek konuşmamışlardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, adamın kara kaşlarını, geniş alnını, güçlü burnunu, traşlı çenesini, şişmiş ağzını, genellikle yüzüne düşen saçlarının onu becerirken öne doğru düşmesini içine çekerek. Onun her bir parçasını içine çekti, on yıl öncesine göre fiziksel olarak ne kadar değiştiğini, hayatına kök salmış yirmi yaşındaki çocuktan otuz yaşındaki adama dönüştüğünü gördü.

Onun ne demek istediğini anladığını biliyordu. Ama bir şeyler yanlıştı. Gözleri çok koyu, çok ağırdı. Gözlerindeki kahverengileri öğrenmek için yeterince zaman harcamıştı - güneş ışığının her zerreye vurup onları nasıl parlattığını; gecenin onları nasıl kara delikler haline getirip gördükleri her şeyi içlerine çektiğini. Onun gözlerini bileğindeki yara izleri gibi biliyordu - her bir parçasını ezberlemiş, kalbine kazımıştı.

"Dante," diye mırıldandı.

Onu öptü, dudaklarındaki tüm soruları susturdu, hızını artırdı, onu daha yükseğe kaldırdı, böylece içindeki o büyülü noktaya vurdu, onu kollarında sıvıya çevirdi. Adam boynundan aşağıya doğru öperken başını geriye eğerek omuzlarını kavradı, sevdiği gibi yarasını yaladı, ağzı kalbini parçaladı. Yıllar boyunca onun vücudunun her santimini öpmüş, fiziksel yara izlerinin her birini görmüş ve onları en güzel cesaret nişanlarıymış gibi sevgiyle cömertçe öpmüştü. Onlar onun altın damarlarıydı, bunu birçok kez söylemişti.

Kendini zevke kaptıran Amara ayak parmaklarında karıncalanmanın başladığını hissetti, sürtünme onu uçurumun daha da derinlerine sürüklerken omurgasının tabanını kavuran bir sıcaklık hissetti.

"Kahretsin, amın acıkmış," diye mırıldandı Dante, kendi zevki kafasındaki iğrenç düşünceleri gevşetiyordu. "Beni özledi, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı Amara, onu geri itmeye çalıştı ama adam onu yerinde sabit tuttu, her hamlesinde kapı arkasından sallanıyordu.

"İşte bu," diyerek boynunun çizgisini yaladı, nabız noktasını ısırdı ve kan dolaşımına coşku kıvılcımları gönderdi. "Çok azgınsın, her tarafıma damlıyorsun."

Küfürlü konuşan Dante onun kriptonitiydi. O böyle konuştuğunda çılgına dönerdi.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye meydan okudu, tekrar içine girerken duvarlarını kasıtlı olarak onun etrafında kenetledi.

Misilleme olarak onun çenesini ısırdı. "Bu amcığa sahip ol," diye bağırdı, acıyı ve hızı değiştirerek. "Sana sahip ol. Her yerini sikiyorum. O kadar derin ki beni çıkaramayacaksın."

Büyük ihtimalle.

Adam onu daha yukarı kaldırırken dudaklarını ısırdı, sertleşmiş meme ucunu elbisesinin içinden ağzına aldı, kumaş hassas etine ıslak bir şekilde süründü. Sinirleri alev aldı.

"Tanrım," diye inledi, adam tekrar g-noktasına vurduğunda sesi gerildi ve her tarafına patladı, nefes nefese kaldı, duvarları onu sıktı ve sıktı, vücudu tekrar tekrar içeri ve dışarı itmeye devam ederken titriyordu.

"Aynen böyle," diye inledi, yüzünü kızın boynuna gömdü, hareketleri sertleşti. "Sikime gel, bebeğim. Islat beni. İşaretle beni."

Adam onun içinde patlamadan, duvarlarını tohumuyla ıslatmadan, gidebildiği kadar derine itmeden önce, onun noktasına tekrar tekrar vurdukça gelmeye devam etti.

Orada birkaç saniye kaldılar, nefeslerini tuttular, deneyimin yoğunluğu hâlâ onu ürpertiyordu, çünkü adam onun içinde kalmıştı, yüzü boynundaydı, tenine yumuşak, tatlı öpücükler konduruyordu. Yıllardır onu beklemesinin nedeni tam olarak buydu. Aylarca süren ayrılıklar, o kadar gerçek, o kadar çığ, o kadar saf olan bağ anlarında eriyip gitmişti ki, buna bir daha asla sahip olamayacağını biliyordu. Onun için başka bir Dante yoktu ve onun için de başka bir Amara olmadığını biliyordu.

Başını kaldırdı, yüzünü kavradı, gözleri onun üzerinde gezindi. "Ben de özür dilerim. Gitmek zorundayım."

Bunun aniden olması kalbinin sıkışmasına neden oldu. Onun gitmesinden nefret ediyordu ve doğrusu, anlasa bile her seferinde gittiği için ondan biraz nefret ediyordu. Yine de genellikle biraz daha uzun kalırdı. Bu hızlı değişime neyin sebep olduğunu anlamıyordu.

Ve onun gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey gördü. Korku. Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Dante-"

"Seni öpmemi iste, Amara," diye emretti, yıllardır ona söylemediği bir şeydi bu, gözleri çok ağır, çok karanlıktı, gözbebekleri ve irisleri birleşerek bir kara delik oluşturuyor ve Amara'nın sahip olduğu her şeyi içine çekiyordu.

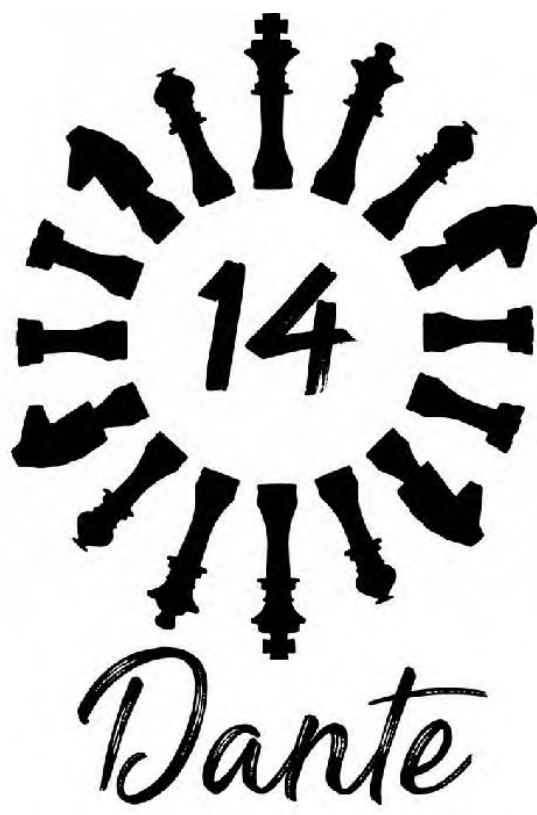
Kulaklarında uyarı çanları çalmaya başladı.

"Öp beni," dedi ona ve adam yüzünü tuttu, onu ayak parmaklarına kadar çekti, ağzını ona şimdiye kadar verdiği en yumuşak, en duygulu öpücüklerle bastırdı. Uzun bir süre bu şekilde kaldıktan sonra kızdan ayrıldı ve kıyafetini düzeltti.

Amara onun geldiği gibi hızla gidişini sessiz gözlerle izledi. Hiçbir uyarıda bulunmadan bir kasırga gibi içeri girmiş, temellerini sarsmış, içindeki her şeyi mahvetmiş ve onu muhtemelen travma geçirmiş bir kedi, boynunda morluklar ve akan bir amla oturma odasında bırakmıştı.

Haberi iki hafta sonra aldı. İki
hafta sonra haberleri gördü. Dante
Maroni ölmüştü.

Ortadan kaybolmuştu.

Bunu onun için, onlar için yapıyordu ve o ortadan kaybolmuştu. Tanrım, geri dönmek için sabırsızlanıyordu, böylece onu kendisi arayabilecekti.

Dante başındaki şapkayı çekiştiriyor, elindeki saatin ve vücudundaki takım elbisenin verdiği hissi özlüyordu. Tişört yumuşak olsa da, toplum içinde ona göre değildi. Ama mesele de buydu zaten.

Dante Maroni ölmüştü ve artık bir hayaletti. Yıllardır bu noktaya doğru ilerliyor, içeriden bu sona doğru çalışıyordu. Sevgili babasının dolabı nihayet açılmıştı ve içindeki canavarlar pençelerini ona batırmıştı.

Ölü numarası yapmak istemiyordu ama her şey karşısındaki adamdan gelen bir telefonla doruğa ulaşmıştı - yıllar önce Tristan'la birlikte bir sürüngeni döverken onu izleyen aynı tuhaf adam. Ağır sakalı ve yüzde yüz Morana'ya benzeyen ela gözleriyle adam ona babasının gerçek kötülüğünün kanıtını vermişti.

Dante yıllardır bu işte başka bir şeyler olduğunu biliyordu ama bunu asla çözememişti. Ta ki Amara'yı kaçıranları ararken bir isme ulaşana kadar.

The Syndicate.

Bu ismi hatırlamıştı. Ve Morana yirmi yıl önce kaybolan çocukların izini ararken yine aynı isimle karşılaştığında, bu onu alarma geçirdi.

Ama Sendika bir hayaletti - kimse onun hakkında bir Şey bilmiyordu, onu duymamıŐtı, hatta

var olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir hayaleti yakalamak için diğer tarafa geçti ve kendisi de bir hayalet oldu.

Adam zarfı ona uzattı. Adamın adını bilmiyordu, hiç de bilmemişti ama kardeşini dışarı çıkardıktan ve Amara'yı sürgüne gönderdikten kısa bir süre sonra Dante onunla temasa geçmişti. O zamandan beri birlikte çalışıyorlardı, babasının imparatorluğunu kenarlardan parça parça devralıyor, tüm sistemi kendi şartlarına göre ele geçirmeye hazırlıyorlardı - Dante, bu adamın kodları çalarak Tristan'a tuzak kurduğunu daha sonra fark etmemiş olmasına şaşırmıştı. Ama adam Dante'den onlara haber vermemesini istemişti ve Dante normalde bunu kabul etmezdi ama adam Morana'nın babasıydı. Yani Dante buna saygı duyuyordu.

"Adres bu mu?" Dante, Tenebrae'deki, insanlığın en kötülerinin takıldığı, ucuz içki içip daha ucuz kadın bulduğu duvar dibi barın gölgelerine daha da gömülerek sordu. Dünyadaki hiç kimse onu burada tanıyamazdı, saçı sakalı, kasketi ve bol kıyafetleriyle değil.

"Evet," diye yanıtladı adam, Dante'nin babası yüzünden yaralandığını bildiği dizini ovuşturarak. Azrail, varlığından bile haberi olmayan çocuğunu korumak için hayatta kalabilecek kadar güçlü bir adamdı. Ve Dante Morana'ya düşküncü, bu yüzden bunun onu çok etkileyeceğini biliyordu. Ama yine de güce saygı duyuyordu ve tanıdığı en güçlü kişi rüzgârların içindeydi.

Hangi cehennemdeydi?

"Burası senin yerin," diye devam etti adam, mekândaki gürültüye rağmen alçak sesle konuşarak. "Sendika'nın iki üyesinin orada olacağına dair bilgim var. Hepsinin baş ve işaret parmakları arasında küçük bir S dövmesi var. Onları bulun. Onlarla dost olun ya da onları sorgulayın, karar sizin."

Başını salladı.

Var olmayan hayalet örgüt Syndicate'e sızacaktı. Kimlerin bu işe karıştığını ya da tam olarak ne yaptıklarını bilmiyordu ama kendisi yönetimi ele geçirirken bu pisliğin şehrini yönetmesine izin verirse lanet olsun. Dante'nin çıkardığı sonuca göre babası ya bir şekilde örgütle ortaklık kurmuş ya da onların emirlerini yerine getirmişti. Babası bu işe bulaşmamıştı çünkü elinde dövme yoktu ve Dante de kontrol etmişti.

"Yanına bir destek al. Birkaç adam," dedi Azrail ona, ela gözleri Dante'ye ciddi ciddi bakıyordu, daha yaşlı, daha tecrübeliydi. Dante bu adamın bir gün babasını öldüreceğini biliyordu ve dürüst olmak gerekirse, o pisliği öldürmeyi hak eden biri varsa o da bu adamdı.

"Tristan'ı ben alırım," diye tekrar başını salladı Dante, alışkanlıktan olsa gerek masaya biraz para attı ve ayağa kalktı, başını öne eğerek bardan dışarı çıktı. Özellikle boyu ve yapısıyla kalabalığa ve gölgelere karışmak bir sanattı.

Kaldırımı doğru yürüyen Dante, karanlık sokakta ilerlemeye başladı ve oraya varacağını bildiği için kullan-at telefonundan Tristan'a adresi ve saati içeren bir mesaj gönderdi.

Genç Tristan öfkeli bir fırtınayken, yetişkin Tristan fırtınanın önündeki sükûnet olmuştu.
Tek başına yeterli bir destektir ve Dante ona göz kulak olması için piç kurusuna güveniyordu.
Tristan hâlâ zar zor

Ona tahammül ediyordu ama Amara'ya düşküncü ve Amara'nın onun zavallı kışını sevdiğini bilmek onun lehine bir noktaydı. Ayrıca neyse ki Morana'nın Dante'ye olan düşküncüğü onu yumuşatmıştı, öyle ki artık Dante bir espri yapabiliyor ve Tristan sadece iç çekip geçiştiriyordu. İç çekmek. Adam hiç iç çekmezdi. Ama Dante aşkın - ve iyi seksin - bir erkeğe ne yaptığını biliyordu. Yıllardır bunu biliyordu, yıllarca bu sayede hayatta kalmıştı, cehennemden en karanlık çukurlarında bu sayede, onun sayesinde güç bulmuştu.

Amara.

On yıl önce, Dante onun olduğu kızını sevmişti. Şimdi, onun dönüştüğü kadın karşısında dehşete düşmüştü.

Onu her gördüğünde, teninde büyüdüğünü, yara izleriyle parladığını, bir gün yanında hüküm sürecektir bir kadın haline geldiğini görmüştü.

Dante ondan önce yumuşaklık ve gücün böylesine dengeli bir şekilde bir arada var olabileceğini hiç bilmiyordu. Yaşadığı onca şeye, cehennemde yürümesine ve zihnindeki iblislerle savaşmasına rağmen, hâlâ Dante'nin aklını başından alan bir yaşam sevgisine sahipti. Kalplerin en cömerdi, dikenlerin en çeliklisi olan Amara, güzelliğinden kadını, kanın savaşçısı, yaralarının kraliçesiydi.

Ve ona karşı zerre kadar sevgi hissettiği için, canını yaksa bile sözlerini bekleyecek kadar şanslı bir piçti.

Çoğu insan bu tür bir sevgiyi, kendini kaybetmeden bu kadar çok şey verebilmeyi beceremezdi. Yine de verdi. Onunla, kedisiyle, Tristan'la ve şimdi de Morana'yla, Amara verdi.

O kedi Lulu'yu - *Lulu nasıl bir isimdi öyle?* - Sürgününden hemen sonra, onu bırakabileceğini ve ondan uzak kalabileceğini düşündüğü zamanlarda, evinin dışına bırakmıştı. Onun tamamen yalnız kalmasını istememişti ve bir şekilde, ona verdiği bir arkadaşını olduğunu bilmek, ona daha yakın hissetmesini sağlamıştı. Yine de Lulu'nun Dante'nin ona hediyesi olduğunu hâlâ bilmiyordu. En çok ihtiyaç duyduğu anda Lulu'nun onun mucizesi olduğunu söylemişti ve Dante de buna inanmasına izin vermişti. İçlerinden birinin mucizelere inanmaya devam etmesi gerekiyordu.

Neredesin, bebeğim?

Kahretsin, onu özlemişti. Ve ona ne kadar tamamen aşık olduğunu itiraf etmekten hiç utanmıyordu. Annesinin ona daha hayatının başında öğrettiği bir şey varsa, o da duygulardı ve duyguların güçlü olduğuydu. Ve onları yanlış bir toplumsal norm duygusuyla reddeden bir adam aptalın tekiydi. Duygulardan daha güçlü bir şey yoktu ve Dante bunun tanığıydı. Babasına duyduğu nefret, annesinin intikamı, kardeşi ve Roni için adalet ve Amara'ya duyduğu sevgi - hepsi de damarlarında dolaşan saf, katıksız duygulardı ve onu plan yapmaya, komplo kurmaya ve parça parça yağmalamaya itiyordu.

Ve yıllar sonra, yavaş yavaş doruğa ulaşıyordu.

Adres, şehirden seksen mil uzakta, taşranın derinliklerinde, Alessandro Villanova adına kayıtlı bir çiftlik eviydi. Dante'nin bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Tristan'la birlikte eve girdiklerinde gözleri evin sade dış görünüşüne takıldı. Fazla sade. Otoyoldan geçen birinin ikinci kez bakmadan geçeceği bir evdi. Dante dış cephelerin ne kadar aldatıcı olabileceğini biliyordu ve bu basit gri duvarlar da aldatma amaçlıydı.

"Bana bu konuda kötü hislerin olduğunu söyle," diye mırıldandı Dante sessiz Tristan'a, midesi bulanıyordu. Tristan'ın çenesi sıkıştı. Yeterince cevap verdi. Artık hislerine inanıyordu. İçgüdüleri bir şeylerin ters gittiğini söylüyorsa, o zaman bir şeyler ters gitmiştir.

Ellerinde silahları, gerektiğinde saldırmaya ya da savunmaya hazır bir şekilde gölgelerin arasında gizlice dolaşıyorlardı. Bir odadan gelen sesler, temkinli bir şekilde odaya ilerlemeden önce bakışmalarını sağladı.

Yıllardır sorunsuz bir şekilde birlikte çalıştıkları için birbirlerine çok iyi uyum sağlamışlardı. Üç deyince başını sallayan Dante yavaşça elini uzattı ve kapıyı iterek açtı, kalbi sakin ama içi çalkalanıyordu.

O ve Tristan odadaki dört yetişkini izlediler ve Dante birdenbire Sendika'nın tam olarak neyle ilgili olduğunu anladı.

Çocuklar.

Tristan'ın yumruğu adamın zaten şişmiş olan yüzüne çarptı. Dante kenarda durarak adamın öfkesini çıkarmasına izin verdi. Dante kızı, kızıl saçlı küçük kızı o yerde, o pozisyonda görmeyi Tristan'ın kafasındaki bir sürü şeytanın kilidini açtığını biliyordu.

Olay yerine tesadüfen gelmişlerdi ve Dante ilk kez Tristan'ın yüzünün kırıldığını gördü, kendisinininkinin de aynı şeyi yansıttığını biliyordu. Katil ve canavar olsalar da, asla geçmeyi hayal bile edemeyecekleri bazı çizgiler vardı. Tanık oldukları şey gerçek bir canavarlıktı.

Her nasılsa, odadan çıkan ilk pisliği, elinde S dövmesi olan pisliği yakalamışlar ve sorgulamak üzere depolarından birine getirmişlerdi.

Eğer Tristan'ın vuruşları bir şey ifade ediyorsa, tutarlı bir bilgi vermek şöyle dursun,

konusamazdı bile. *Devreye girme zamanı.*

Sigarasını bir kenara atan Dante, elini genç adamın ağırlaşan omzuna koydu.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Silah arkadaşı olarak görmeye başladığı, kendini kaybetmenin eşiğinde olan adama baktı. Dante Luna'dan haber alamadığı her günün omzuna bir yük daha bindirdiğini biliyordu.

"Morana'ya git," dedi Tristan'a sessizce, tutsaklarının dinlemesinden endişelenmiyordu. Nasıl olsa oradan canlı çıkamayacaktı. "Onun yanında ol. Bu orospu çocuğunu ben hallederim."

Tristan tereddüt ettikten sonra başını salladı ve depodan çıktı.

Dante bir sandalye kaptı ve çevirerek piçin önüne oturdu, keşke onu yerleşkedeki sorgu bodrumuna götürebilseydi. Orada daha iyi bir altyapısı vardı. Doğaçlama yapardı.

Bir sigara daha çıkardı, çünkü bu lanet olası stresli bir durumdu ve mümkün olduğunca sakın kalması gerekiyordu, Dante gözlerini adamdan ayırmadan yavaşça yaktı. Koyu renk saçlı, orta yapılı, ortalama giyimli, sokakta sıradan bir adam gibi görünebilirdi.

Sessiz kaldı, sadece sigara içti ve onu izledi. Bu onun birincil taktiği idi. İnsanlar sessizlikte ustalaşmanın ne kadar güçlü olabileceğini her zaman hafife alırdı, özellikle de insanlar her zaman onu doldurmaya çalıştıkları için. Bu psikolojik bir işkence taktiği idi - Dante'nin kişisel favorilerinden biri ve içindeki sanatçının takdir ettiği bir taktik - çünkü hayal güçlerini serbest bırakıyordu. Onları öldürecek miydi? Bunu nasıl yapacaktı? Bir kurşunla mı, bıçakla mı, yoksa bir telle mi? Onlara işkence eder miydi? Kemiklerini mi kırardı? Tırnaklarını mı çekerdi? Ya da daha kötü bir şey?

Bu onun en sevdiği şeydi çünkü o daha onlara bir soru bile sormadan, onlar kendi kendilerine korkup ona bir çatlak gösteriyorlardı. Ve sonra Dante çatlağa bir çivi çaktı ve yarılana kadar çekiçledi, çekiçledi.

Derin bir nefes çekti, duygularının derisinin altında kaynamasına izin verdi ve adamın yüzünün şişmesini izledi.

"Ne istiyorsun?"

Çatlak.

Dante orada öylece oturmuş, sabit bir şekilde onu izliyordu. Bunun onları korkuttuğunu biliyordu - bu kocaman adam sakince sigara içiyordu, ne bir tepki, ne çılgınca bir bakış, hiçbir şey yoktu.

"Bak, senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Yalan. Adam onu tanımıştı, hayalet görmüş gibi solmuştu.

Dante bir duman bulutu üfledi. Kendini biraz şeytani hissederek havada duman halkaları oluşturmaya başladı ve bunların adama doğru süzüldüğünü gördü.

Adam pantolonuna işemişti. Dante tepki vermedi, pis koku odayı doldururken bile hâlâ ondan bir metre uzakta oturuyordu.

"Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim," diye zırladı. "Bir karım ve çocuklarım var. Onları

seviyorum. Lütfen izin ver

Ben gideyim."

Evet ve tepemizde bir domuz uçuyordu. Bu herif ciddi olamaz.

Dante bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve sigaranın bulunduğu elini diğerinin üzerine koydu. "Sendika," diye tek bir kelime söyledi.

Adam yutkundu. "Ben... Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Dante yanıt vermedi, sadece sessizce onu izlemeye devam etti. Bir dakika geçti. İki dakika.

Daha fazla. Birkaç dakika sonra adam kıpırdandı.

"Örgüte daha geçen ay katıldım," diye itiraf etti adam. "Bugün benim... um, göreve başlama partimdi."

Siktiğimin adi sümsüğü.

Dante bir nefes daha çekti.

"Tek bildiğim bu."

Mümkün değil.

"Adın ne senin?" Dante sordu. "Um,

Martin."

"Martin, onlardan nasıl haberin oldu?" Dante sordu. Adam yutkundu ama sessiz kaldı. Dante ona kasıtlı bir sırtış attı, bu sırtış sessizliğinden sonra insanları gerçekten etkiledi ve hayal güçlerini biraz daha körükledi.

"Ben... sen sadece... referans yoluyla girebiliyorsun," diye itiraf etti birkaç saniye sonra. Dante başıyla onayladı. "Çok iyi, Martin. Peki seninki kimdi?"

"İnternetteki bir sohbet odasında tanıştığım bir adam."

"Peki bu adam sana Sendika hakkında ne söyledi?"

Adam titredi. "Sadece... onlar... benim aradığım şeylere hitap eden bir organizasyondur.

için.

"Çocuklar mı demek istiyorsun?" diye homurdandı Dante, öfkesinin kanında dolaştığını hissederek.

Adam utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Evet, herif birkaç saat önce ereksiyon olmuştu,

Bu yüzden Dante ona zerre kadar sempati duymadı.

"Peki ya bu adam?" Dante sorgulamayı tekrar rayına oturttu. "Adam mı topluyordu? Nasıl çalışıyor?"

"Sana söylersem gitmeme izin verecek misin?" Cesur olmaya çalışarak sandalyesinde doğruldu.

Dante sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bana ne söyleyeceğine bağlı, Martin," dedi. "Ben iyi bir ruh haline girersem, sen de buradan gidersin." Bir ceset torbası içinde, diye eklemeyi Dante.

Adam ona inanarak başını salladı. "Sana bildiğim her şeyi

anlatacağım." Güzel.

Martin ayaklarına bakarak, "Şu adam," diye söze başladı. "Onu sadece kullanıcı adıyla tanıyorum. MrX. Benim için istediğim şeyi ayarlayabilecek bir grubun parçası olduğunu söyledi. Tek yapmam gereken indüksiyea gelip ciddi olduğumu göstermek, dövmei yaptırmaktı, onlar da bana talimatları daha sonra vereceklerdi. Dövmeyi bugün yaptırdım. Başka bir şey bilmiyorum."

"Ve bu MrX," diye sordu Dante, zihni parçaları yerine oturtmaya çalışıyordu. "Onu hiç gördün mü?"

Adam şişmiş kafasını salladı. "Hayır. Bu geceki adamların hepsi yeni katılanlar ve bir dövmei. MrX'in bizi izleyeceklerini söyledikleri kameraları vardı."

Dante ona inandı. Başını yana eğdi. "Peki bütün bir ay boyunca, benim ilgimi çekeceğini düşündüğün bir şey duydun mu? Bonus bilgiler beni her zaman çok iyi bir ruh haline sokar, Martin."

Martin tereddüt etti.

Dante, "Beni ayağa kaldırmak zorunda bırakma, Martin," diye uyardı.

Adam tam bir korkaktı. "Bir şey vardı," diye kekeledi. "MrX'in ağzından kaçırmak istediğini sanmıyorum."

"Ne?"

"Bir Gölge Adam hakkında," dedi adam. "Az önce konuşuyorduk ve bu Gölge Adam ya da her neyse, gözünün Sendika'nın üzerinde olduğunu, bu yüzden günlük faaliyetlerime dikkat etmemi söyledi."

Shadowman.

Sikeyim.

Dante onu, her kimse, sadece söylentilerden duymuştu. Yeraltı dünyasının kendi tarafında bile bu isim korkutucu bir efsaneydi. Ve eğer bu adam Sendika'nın peşindeyse, o zaman onların dünyası hakkında derin, çok derin bir bilgisi vardı. Dante buzdağının sadece ucuna dokunmuştu ve bu adam çoktan okyanusun derinliklerine dalmıştı. O kişiyi bulmaya çalışmak için hiç nedeni olmamıştı ama bu şimdi değişebilirdi.

"Başka bir şey var mı? Peki ya MrX?" Dante sordu.

Adam gözlerini kırpmıştırmadan önce bir saniye düşündü. "Gerçekten bilmiyorum, yemin ederim. Sadece işe alım görevlisi olarak emekli olduğundan bahsetti. Eskiden bir çeşit idareciydi."

Dante midesinin sıkıştığını hissetti. Sessiz kaldı, bekledi.

"O..." diye yutkundü adam. "Bana anlattığı bir hikaye vardı, farelere ne olduğu konusunda beni uyarıyordu. O... o grupta oldukça iyi tanınan biri."

Dante parmaklarını bükerek gözlerini kırpmıştırdı.

"On beş yıl önce sizin şehrinizde bir kızı sorgulattığını söyledi... çünkü duymaması gereken bazı

şeyler duymuş. Adamları kiralamış ve kızı dört gün tutmuşlar, sanırım öyle dedi."

"Üç gün," diye düzeltti Dante, kırmızı yavaş yavaş görüşünün kenarlarında geziniyordu, kanı hızla akıyordu

boynunun yanındaki damar zonklamaya başlarken kulağına götürdü.

"Evet," diye kekeledi adam. "O... beni uyarıyordu. Sırf bir şey bilip bilmediğini anlamak için ona işkence ve tecavüz ettirdiğini, sonra da isimsiz bir ihbarla onu kurtardığını söyledi."

Ona işkence et ve

tecavüz et. *İşkence. Ve.*

Tecavüz et. Ona.

Tecavüz et.

Amara.

Onun Amara'sı.

On beş yaşındayken.

Yıllar boyunca duyduğu tüm şüpheler katılaştı ve aniden anılar zihninde canlandı - arkasından yaklaştığında kaskatı kesilmesi, onu ilk kez soyduğunda tereddüt etmesi, bazen sevişmenin ortasında aniden ortaya çıkan panik. Dante bunu her zaman travma sonrası stresine bağlamıştı, yaşadığı fiziksel işkencenin onu asla tamamen terk etmeyeceğinin farkındaydı. Bazen şüpheleri oluyordu, ama asla, bir kez bile, onun bu şekilde tecavüze uğradığını bilmiyordu. Hastanede geçirdiği günler boyunca doktor bu konuda tek kelime etmemişti, polis raporunda da bununla ilgili hiçbir şey yoktu. O da tek kelime etmemişti. Söylememişti. Bir kelime bile. Bir kelime bile. Onunla birlikte olduğu, beynini siktiği, amını yaladığı ya da onunla edepsizce konuştuğu her seferinde, bilmesi gereken bir şeyi asla paylaşmamıştı.

Ve şimdi ortadan kaybolmuştu.

Her şey etrafına yıkılmış, her şeyden çok güvendiği tek kadına olan güvenini sarsmıştı.

Dante silahını çekti, adamın kafasına doğrulttu ve ateş etti. Parmağı tetikten ayrılmadı, silahtaki mermiler bitene ve adamın bedeni yerinden çıkana kadar peş peşe ateş etti.

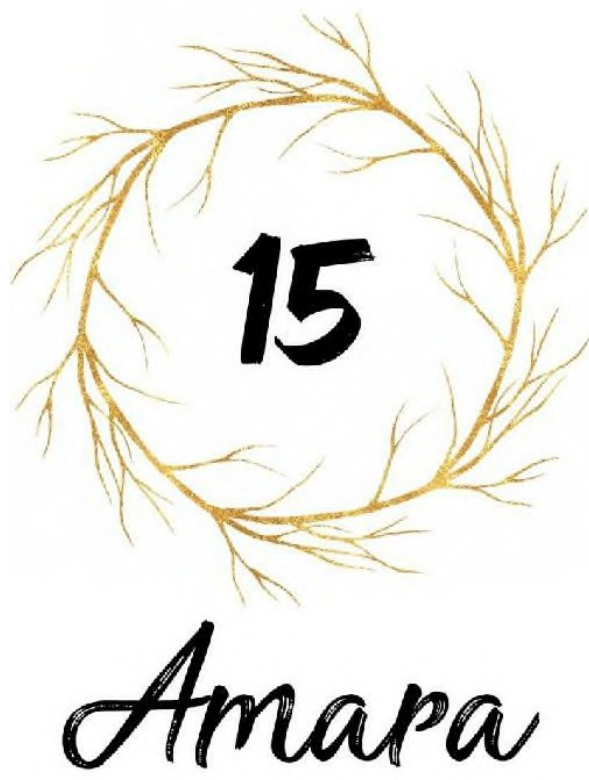
Zamanı gelmişti.

Tahta geçme vakti geldi.

MrX'i bulma zamanı.

Kraliçesinin eve dönme vakti gelmişti.

Lorenzo Maroni'nin geri sayımı başlamıştı.

Amara yeni şehirdeki ilk müşterisi olan siyah saçlı dev adama baktı - dev derken tanıdığı en büyük adam olan Dante'den bile büyüktü - ve yüz ifadesini sakın tutmaya çalıştı. Çünkü bu adam sadece bir dev değil, yaralı, tek gözlü bir devdi. Ve sağ gözünün üzerinde gerçek bir göz bandı vardı. Daha önce hiç göz bandı olan birini görmemişti.

Birden aklına gençlik yıllarında okuduğu, seksi, atılgan korsanların ve zor durumdaki genç kızların olduğu korsan romanları geldi. Adam kesinlikle seksiydi, bir kadın olarak Amara'nın takdir edebileceği sert ve tehlikeli bir şekilde.

Kapısını daha geniş açtı, yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi ve onu ofisine buyur etti. "Umarım burayı bulmakta zorlanmamışsınızdır Bay Villanova," diyerek koltuğuna oturdu. rahat bir koltuk, pencerenin dışındaki yemyeşil tropikal manzara.

Adam onun karşısındaki krem rengi koltuğa oturdu ve neredeyse altın rengini andıran açık ela gözleriyle onu izlemeye başladı. Daha önce bu göz rengine sahip birini hiç görmemişti. Diğer gözünün, yani göz bandı olan gözünün altında, kafatasının yanından dudağının kenarına kadar uzanan ve kaşlarını sürekli yarı çatık bir şekilde aşağıya çeken kötü görünümlü bir yara izi vardı.

"Bana Alfa de," diye yumuşak bir sesle konuştu, sesi sertti.

Amara onun adını duyunca kaşlarının kalktığını hissetti. O da daha önce hiç Alfa tanımamıştı. Görünüşe göre bu şehir onun için pek çok ilke sahne olacaktı.

"Alfa," diye düzeltti Amara kendini. "Ben Dr. Mara Rossi. Sizin için ne yapabilirim?"

"Size Mara diyebilir miyim?" diye sordu orta büyüklükteki ofisine bakarak. Gölge Liman'daki dairesini satıp Lulu'yu aldıktan sonra Amara eşyalarını toplamış ve üvey kız kardeşi Nerea'dan, bilmediği bir yere seyahat edebilmek için, yine de tanıyabileceği kadar yakın bir sahte isimle kendisine sahte bir pasaport ayarlamasını istemişti. Sonunda güneye, tropik büyük şehir Los Fortis'e gitmişti; Tenebrae ya da Outfit ile herhangi bir bağlantısı olup olmadığını önceden iyice araştırmıştı. Hiçbiri yoktu.

Eski hayatını geride bırakması gerekiyordu, hâlâ gün aşırı kullan-at telefonda aradığı ve gizlilik yemini ettiği annesi hariç her şeyi. Annesinin bu kez sırrını saklayacağını biliyordu. Amara'nın büyük bir kısmı Vin'i, Tristan'ı ya da Morana'yı aramak istese de, temiz bir kopuşun en iyisi olduğunu biliyordu. Özellikle de Dante'den. İlişkileri bitmişti.

Amara adama odaklanarak, "Elbette," diye cevap verdi. Diplomasını aldıktan ve Üniversite danışmanının gözetiminde klinik saatlerini tamamladıktan sonra Amara altı aydır lisanslı bir terapist olarak çalışıyordu. Los Fortis'e taşındıktan sonra reklam bile yapmamıştı, bu yüzden bu adamdan randevu almak için araması sürpriz olmuştu.

Adam ona, "Buraya terapi için gelmedim, Mara," dedi ve Amara birden avuçlarının terlemeye başladığını hissetti. Adamın bir saniye önce takdir ettiği cüssesi ve formu daha tehditkâr bir hal almıştı.

Sakin kaldı ve sayma alıştırmaları yaptı. "O zaman neden buradasın?"

Sandalyede arkasına yaslandı, sessizce konuşmadan önce onu gözlemledi. "Sana zarar vermeyeceğim." Amara yutkundu ama kalbi küt küt atarken sessiz kaldı.

"Kim olduğunuzu bilmek istiyorum," elini çenesine koydu. "Görüyorsunuz, burası benim şehrim. Gölge Liman gibi yüksek profilli yerlerden gelen ya da giden herkesi çok yakından izlerim. Bu bina da benim. Belgelerinizi kontrol ettirdim ve sahteler. Çok iyi bir sahte ama yine de sahte. Peki, sen kimsin ve neden benim şehrimdesin?"

Amara nefesinin hafifçe kesildiğini hissetti. Amara ayağa kalkarak topuklarının üzerinde odadaki masaya doğru yürüdü ve çekmecedен bir dosya çıkardı. Adama geri dönerek, derecelerini kendi gözleriyle görebilmesi için dosyayı yavaşça ona uzattı.

"Buraya sana sorun çıkarmaya gelmedim, Alfa," dedi ona, sesi titreyerek. "Ben lisanslı bir terapistim. Adım Amara. Ve şehrinize kök salmak için geldim. Ilıman iklimi ve ormana yakınlığı seviyorum. Bu... bana evimi hatırlatıyor."

Bakmadan dosyayı ona geri vermesini izledi. "Okuyamıyorum." Amara kızardığını hissetti. "Ah, çok özür dilerim," diye özür diledi ve dosyayı geri aldı.

Başını iki yana salladı. "Yine de insanları okumakta iyiyimdir. Benim işimde öyle olmak

zorundasınız.

Gölge Limanı'nda hiç orman yok. Eviniz nerede?"

Amara bu sürçme için kendine lanet etti. Tereddüt etti, ama adamın tek gözünün onu değerlendirdiğini görünce

dürüstçe cevap verdi. "Tenebrae Şehri."

Başını salladı. "Evinden çok uzaktasın Amara. Özel bir sebebi var mı?"

Derin bir nefes aldı, pencereye doğru yürüdü, şehir sınırına ve onun ötesindeki ormana baktı, yarım kürenin diğer tarafında olması dışında Tenebrae'ye çok benziyordu.

"Hamileyim."

Adam sandalyede uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki ya babası?"

Sadece başını salladı. Nasıl açıklayabilirdi ki? Onu tanıdığı, sevdiği, onun tarafından sevildiği yılları, sadece bir gün içeri girmesini, prezervatif kullanmadan onu becermesini ve ona hiçbir uyarıda bulunmadan sahte bir şekilde ölmesini. Telefonunda onun adı için bir alarm ayarlamıştı, böylece onunla ilgili internete bir şey düşerse bildirim alıyordu. Bildirimi aldığını, Lulu ile kucağında oturup film izlediğini, telefonunu açtığını ve başlığı gördüğünü hatırlıyordu.

Maroni İmparatorluğu'nun varisi bir patlamada öldü.

Ağzından çıkan çılgılığı hatırladı, gözleri bu habere inanamamıştı. Titreyen parmaklarıyla Morana'yı aradığını hatırladı. Onun da kardeşinin yangında ölmesi için numara yaptığını hatırladı. Gerçek yüzüne vurmuştu ve bu çok acımasızcaydı. Dante ona söylememişti, bir ipucu bile vermemişti, onu hazırlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Ve zaten onların çocuğunu taşıyordu. Testin onaylanması için çok erken olmasına rağmen Amara bunu biliyordu. Göğüsleri hassaslaşmıştı ve adet dönemini kaçırmıştı ve Amara adet dönemlerini asla kaçırmazdı. Saat gibi geliyorlardı. Ve Lulu burnunu karnına sokmaya başlamıştı. O gün bir bebekleri olacağını anlamıştı.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

"Pekâlâ," diyerek Alfa koltuktan kalktı ve Amara'yı düşüncelerinden kopardı. "O halde Amara, Los Fortis'e hoş geldin. Sen ve çocuğun burada güvende olacaksınız."

Bir elini kot pantolonunun cebine soktu ve bir kart çıkararak masanın üzerine koydu. "Bu benim bağlantım. Herhangi bir sorun yaşarsan ya da biri sana sorun çıkarırsa beni ara."

Amara gümüş kabartmalı düz siyah bir kâğıt parçası olan karta baktı ve nezaketinden etkilenmiş bir halde ona baktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, birinin yeterince önemsemiş olması onu duygulandırmıştı.

Alfa başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. "Baba hayatta mı?"

Amara bu sorudaki ironiye güldü. Şu anda dünya için ölü olduğu için nasıl cevap vereceğini bilemediğinden, ona sadece kendi gerçeğini söyledi. "O ve ben, asla iyileşmeyecek bir yaradan kan akıtmaya mahkumuz."

İri yarı adam uzun bir süre onu düşündü. "Güçlüsün Amara. Bunu görebiliyorum. Ve güçlülerin kanayan yaraları olmaz; iyileşen yara izleri olur."

Evet, görünüşe göre bunu onunla paylaşmış.

Koyu renk saçları yüzüne dökülmüş, siyah göz bandı yara izine karşı silik bir şekilde duran Alfa başını sallayarak dışarı çıktı ve onu orada düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Amara başını sallayarak karnını okşadı.

"Baban piçin teki," dedi bebeğe, kendi kendine kıkırdayarak. "Ama onu hâlâ seviyoruz, değil mi?"

Evet, lanetlenmişti, tamam.

Los Fortis inanılmaz bir şehirdi. Kauçuk ve maden endüstrisinin patlamasıyla 50'li yıllarda inşa edilen şehir, Amazon'a yeterince yakın bir konumdaydı ve şehir sınırlarının hemen dışında sonsuz yeşil manzaraların inanılmaz bir görüntüsüne sahipti. Beş milyonu aşkın nüfusuyla şehir her şey için bir merkezdi. En önemlisi, suç var olmasına rağmen, yeraltı dünyasıyla görünür bir bağlantı bulamadı ve bu rahatlatıcıydı.

Artık önceliği çocuğuydu.

Amara, küçük ama iki kişi için yeterli büyüklükte, içine girmekten heyecan duyduğu güzel bir bahçesi olan bir ev satın aldığı yerden beş dakika uzaklıkta bir ofis kiralamıştı. Bahçecilik hiçbir zaman keşfetmesine izin verdiği bir şey olmamış olsa da, onu her zaman büyülemişti - yaşamı büyütme ve besleme sanatı.

Evin pahalı olmasının nedenlerinden biri de oturduğu semtti; burası tüm şehirdeki en güvenli bölgeydi. Onunki gibi sıra sıra evler, aileler ve yaşlılar vardı ve burası güvenlik görevlileri ve kameralarla korunan bir siteydi. Bu hoşuna gitmişti. Bu ekstra güvenlik örtüsünü istiyordu.

Dışı parlak sarıya, içi beyaza boyanmış küçük, şirin evine doğru yürürken çantasını omzuna asmış, boynundaki ipek eşarp rüzgârda dalgalanıyordu. Hafif nemden dolayı vücudunu ince bir ter tabakası kaplamıştı ve diğer evlere baktı, birkaç hafta önce taşındığında ona çok dostça davranan komşularından birine başıyla selam verdi.

İki inçlik topuklu ayakkabılarıyla yaptığı kısa yürüyüşten dolayı ayaklarının topukları ağrıyor, yara izlerinin etrafındaki deri

ayakları karıncalanan Amara kapının kilidini açıp içeri girdi.

"Lulu," diye seslendi, anahtarlarını yan masaya bıraktı ve topuklarını yana atarak kapıyı arkasından kilitledi. "Ben geldim."

Krem rengi bir kürk ona doğru fırladı, bacaklarının etrafında dolandı ve Amara onu kollarının arasına almak için eğildi.

Lulu'nun büyük yeşil gözleri onu izlerken coşkulu bir 'miyav' sesi çıkardı.

Amara gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Beni özledin mi, ha?" diye sordu mutfığa doğru yürürken.

"Miyav" diye karşılık aldı. Kalbi yumuşadı.

Lulu sürgünde geçirdiği yıllar boyunca Amara'nın tek gerçek yoldaşı olmuştu ve Amara ona minnettardı, özellikle de inanılmaz derecede sevecen bir kedi olduğu için. Elbette kuyruğunu sallayıp kediler ne yaparsa onu yapmak için uzaklaştığı anlar da oluyordu ama Amara'nın etrafında olmayı seviyordu. Gölge Limanı'ndaki terapisti ona evcil hayvanların anksiyeteye ne kadar yardımcı olabileceğini söylemişti ve o da buna inanmıştı. Lulu üzerine atlayıp mırlamaya başladığında kaç kez krizin eşiğine geldiğini sayamıyordu; onun sıcak, tüylü bedeninden gelen titreşim onu o ana geri döndürmeye yetmişti.

Amara'nın hamileliğini o işaret aramadan önce hisseden Lulu'ydu, daha önce hiç yapmadığı halde başını karnına dayayıp yalamaya başlayan da Lulu'ydu.

Kürklü bebeğini sıktıktan sonra onu bıraktı ve kendine bir bardak su aldı, bol pantolonunun cebinden eski tip kullan-at telefonunu çıkardı. Genelde pantolon giymekten hoşlanmasa da, bol pantolonlar yıllar içinde iş üniforması haline gelmişti. Müşterilerine odaklanabilmesi için kendisinden yeterince uzaklaşmasına yardımcı oluyordu.

Annesinin numarasını çevirdi, telefonu kulağına dayadı, annesi açmadan önce beş kez çaldığını duydu.

"Merhaba anne," diye konuştu telefonda usulca, onunla tekrar görüşmek için kalbi sızlıyordu. Nasıl olacağını bilmiyordu ama bir gün annesini Los Fortis'e getirecek ve onunla ilgilenecekti.

"Anneciğim," diye seslendi annesinin sesi, sesindeki gülümseme Amara'nın içini sıcaklıkla dolduruyordu. "Nasılsın? Yerleştin mi?"

"Evet anne," dedi Amara, bir kutu ton balığı açıp Lulu'nun kâsesine koyarken. "Ev hazır ve burası çok güzel. Gelmen için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye iç geçirdi annesi. "Şu anda çok erken. Birkaç ay içinde daha doğal olacak."

Amara da aynı fikirdeydi.

"Henüz bir doktora görünmedin mi?"

"Hayır, bu hafta yapacağım," diyerek yemek masasının sandalyesine oturdu Amara. Mutfakta yemek masası yoktu.

ama genişti ve arka bahçeye açılıyordu, bunu çok seviyordu. Konuşmaya devam ederek annesine, "Çarşamba günü Dr. Neiman'ın benim için yönlendirdiği bir terapistle randevum var. Cuma günü de jinekologla görüşeceğim."

"İyi, iyi," dedi annesi, arkasından tencere sesleri geliyordu. "Dante yaşıyor." Büyük sürpriz oldu.

"Sana değerli oğlunun ölmeyecek kadar akıllı olduğunu söylemiştim." Amara annesine bunu sayısız kez söylemişti. "O herkesle oynadı."

"Evet," annesinin sesi alçaldı. "Bay Maroni öldü ama." Bu Amara'yı durdurdu.

"Gerçekten öldü mü?" diye sordu, kalbi küt küt atıyordu.

"Gerçekten ölmüş," diye doğruladı annesi. "Dante yönetimi devralmak için işleri organize ediyor." Yönetimi devralıyordu.

Sonunda yönetimi ele geçiriyordu.

Lorenzo Maroni ölmüştü.

Amara gülümsedi, sevdiği adamla gurur duyuyordu, yıllarca süren çalışma ve stratejisinin onu zirveye taşıdığını biliyordu. Sonunda krallığın dizginleri onun elindeydi.

"Ona söylemen gerekmez mi anne?" diye sordu annesi, her zaman yaptığı gibi, Amara'nın Dante'ye bebeklerini beklediğini söylemesini ve sonsuza dek mutlu yaşamalarını umuyordu.

'Güvenliğiniz için babam ölene kadar sizinle birlikte olamam'.

İşler bundan daha karmaşıktı. Dante'yi seviyordu ama onun kendisini uyarmaması onu derinden yaralamıştı. Yıllar boyunca, her zaman bir takım olduklarını hissetmişti. Ona sırlarını açmıştı - annesi ve babasının onu kaçırıp tecavüz etme ihtimali, kardeşi ve onu nereye sakladığı ve onu görememenin ne kadar acı verdiği, Tristan ve Morana'ya karşı babasını öldürmesinden kaynaklanan nefreti, ne yaptığı hakkında. Amara yıllar boyunca onun yaptığı şeylere doğrudan dahil olmamış olsa da, her şeyden haberdardı - başı sıkıştığında ona gelir, dünyalarındaki insanlar hakkında bir şeyler paylaşır, kafasını karıştıran durumlarda ondan tavsiye isterdi. Her zaman onun arayışının bir parçası olmuştu.

Bu durum onu herkesi kandırabileceklerine ama birbirlerini kandıramayacaklarına inandırmıştı. Neredeyse yedi yılını onları gölgede tutarak, onunla geçireceği dakikalar için aylarca bekleyerek, bu arada kendi hayatını yaşayarak geçirmişti, ona hiçbir uyarı vermeden ölüp gitmesini değil. Hayır, bundan daha iyisini hak ediyordu. Aşkın canı cehenneme, bundan daha iyisini hak ediyordu. Ona hayatı ve kalbi pahasına güvenmişti ve ona hâlâ hayatı pahasına güveniyor olsa da kalbi acıyordu.

Adam pisliğin tekiydi ve hamile olmasaydı, özür dilediğinde muhtemelen onu affedecekti. Anne olma ihtimali, içindeki tüm koruyucu içgüdüleri yüzeye çıkarmıştı. Çocuğu, onların çocuğu, misafir olmayan bir babayı hak ediyordu. Daha da önemlisi, o dünyada korumasız doğmamayı hak ediyordu. Sadece Dante Maroni'nin çocuğu olmak bile bebeği tehlikeye atabilirdi. Hayır. Bebeğini, annesinin onu yetiştirdiği tüm sevgiyle ve anonimliklerinde sağlayabileceği tüm korumayla büyütecekti.

"Bir anlamı yok anne," dedi annesine. "O kadar uzun zamandır onun sırrıydım ki, belki de beni gün ışığına çıkarmanın ne işe yarayacağını unuttu. Özellikle de şimdi, yönetimi ele geçirdiğine göre, Outfit'i istikrara kavuşturabilecek, güçlü biriyle evlenmesi gerekecek. Beni ortaya çıkarmak onu sadece zayıf gösterir. Ve artık onun sırrı olamam anne. Çocuğumun da olmasına izin vermeyeceğim. O yüzden bunu hiç bilmemesi daha iyi."

"Anlıyorum bebeğim. Ben de senin için aynısını yaptım. Ama Dante farklı. Yine de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum, Amara," dedi annesi, sert görünmek için kendi adını kullanarak onu ikna etmeye çalışarak. Amara bu taktiği iyi biliyordu. "O seni seviyor. Ve Bay Maroni gittiğine göre, sana ve torunuma ihtiyacınız olanı verebilir."

Amara baştan çıkmıştı, çok, çok baştan çıkmıştı.

"Bunu düşüneneğine dair bana söz ver," diye yalvardı annesi. "O... o döndüğünden beri değişti, Mumu. Daha karanlık. Bunu açıklayamıyorum. Onun için endişeleniyorum."

Kalbi çarpmaya başladı, eli telefonu sıkıca kavradı, onu bulma, rahatlatma, şeytanlarını onunla paylaşmasına izin verme ihtiyacı onu yıkadı. Kalbini bastırdı.

Amara annesine, "Söz veriyorum bunu düşüneneğim," dedi. Birkaç dakika başka şeyler hakkında sohbet ettikten sonra Amara aramayı kesti ve yemek yiyen Lulu'ya baktı.

"Ona da söylemem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?" Lulu ona baktı, sonra yemeye devam etti.

"Tabii ki seviyorsun. Onu seviyorsun, seni küçük hain."

Nom nom nom.

"Ama gerçekten bir pislik gibi davrandı, biliyorsun."

Cronch.

"Sen, ben ve bebek burada mutlu olacağız, Lulu."

Şüpheli bir bakış.

"Bana öyle bakma. Ona tamamen kızgın değilim. En iyisi bu." Lulu onu görmezden geldi.

Amara içini çekti ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı.

Bacaklarının arasına yerleşti. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordu. Ona karşı kıvrandı, omuzlarının uyluklarını açtığını, ağzının tümseğine indiğini hissetti.

Mumlu tenine yumuşak öpücükler kondurdu, ensesi hassas tenine sürtünüyordu. Bekle, neden ensesi vardı?

"Sana çok kızgınım, pis kız," diye homurdandı, hâlâ onun tümseğini öpüyordu, dudaklarına ihtiyaç duyduğu yere gitmiyordu.

Neden ona kızgındı? Ona kızgın olan kendisiydi. "Bu amcık beni uyurken bile tanıyor, değil mi bebeğim?"

Oh, evet. Çok ıslanıyordu, ona getireceğini bildiği zevki bekliyordu. Acele etmesini sağlamak için kalçalarını esnetti. Ah, onu özlemişti, dokunuşunu özlemişti, o pis konuşan ağzını özlemişti. Ve bu rüyayı seviyordu.

Bir parmak kıvrımlarında gezindi ve kalçalarının yataktan çıktığını hissetti. Çok gerçekçiydi.

"Benimle eve geliyorsun bebeğim," dedi ona. Buna bayılırdı. Yerleşkeyi özlemişti, Ormanı, tepeleri, insanları. Bunları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Eve gitmek istiyordu.

"Uyan, Amara," diye emretti ona.

Hayır, uyanırsa onu kaybedecekti. Uyanmak istemiyordu, henüz değil. Dili kıvrımlarını bir kez yaladı. Tanrım, çok iyi hissettirdi. Çok iyi.

Amara gözlerini kırıştırarak açtı, tam hızda hareket eden tavan vantilatörüne baktı, rüzgârın sertleşmiş, açıkta duran meme uçlarını okşadığının ve çıplak kalçalarının arasında ıslaklık hissettiğinin farkındaydı. Bu onun bir saniyesini aldı.

Yatarken giydiği siyah ipek bebek yana atılmıştı, Lulu kapının yanında yerde uyukluyordu, oda karanlıktı, dışarıdan gelen sokak lambası pencereden süzülüyordu ve bacaklarının arasında çok kızgın, muhteşem bir şekilde gömleksiz, hafif sakallı bir Dante Maroni vardı.

Ne oluyor be?

Kalbi hızla çarparak aniden çarşafı tutundu ve geriye doğru savrulmaya çalıştı, ancak adamın kalçalarını sıkıca kavramasıyla durduruldu.

"Sen nesen- oh kahretsin," sözleri, onu öne doğru çekip kalçalarını geriye iterek içine dalmasıyla bir iniltiyle son buldu.

Amara bir eliyle adamın saçlarını kavradı, diğer eliyle yanındaki çarşafı uzandı, adamın dili içine girerken nefesi çok hızlı çıkıyordu. Sevgili oral seks tanrıları bu adama nasıl kullanılacağını

çok iyi bildiği bir ağız bahşetmişti.

Dudağını ısırdı, kafasını daha yakına çekti, içinde bir zevk dalgasının yükseldiğini hissederken aklını kaçırdı. "Evet," diye nefes nefese kaldı. "Tanrım, Dante, lütfen."

Başparmağı klitorisini yavaşça, çok yavaşça okşayarak onu gittikçe daha yükseğe çıkardı, aniden durmadan önce onu tam sınıra getirdi.

"Yemin ederim, D-"

Adamın eli aniden Amara'nın ağzının üzerine gelerek onu susturdu ve başını bir kez salladı. Kalbi küt küt atan Amara, adamın başını yana eğmiş, boynundaki bir damar zonklayarak onu dinlerken kıpırdamadan kalışını iri gözlerle izledi.

Amara hiçbir şey duymadı ama kapıya doğru baktığında Lulu'nun da canlandığını ve kulaklarının seğirdiğini gördü.

Evin içinde bir saat tik tak ediyordu. Dışarıda bir yerde bir köpek havladı. Yaratıklar gece ritüellerinde konuştular. Ama bunların hepsi olağan seslerdi, hem kediye hem de adamı uyarmak için hiçbir şey yoktu.

Lulu araştırmak için kapıdan dışarı çıktı ve Dante ondan uzaklaştı, parmaklarını dudaklarına götürerek sessiz kalması için onu uyardı ve mavi gömleğini ona doğru fırlattı. Amara başını salladı, Dante'nin boyuna bir kez daha şükrederek gömleğin düğmelerini hızla ilikledi çünkü neredeyse dizlerine kadar düşüyordu ve atılmış külotunu kaparak giydi.

Dante'nin eğilip ceketini aldığını ve bir silah çıkardığını gördü.

Lulu dışarıdan miyavladı. Dante kapıya gitti, neredeyse hiç kıpırdamadan, tetikte beklerken şekli sessizdi. Amara izledi, sessizlik boğucuydu, karnında bir endişe düğümü sıkılaşıyordu. Avucunu karnına bastırdı, kalp atışlarının sakinleşmesini, normal nefes almaya devam etmesini diledi. Panik yapmanın sırası değildi.

Yutkunarak yatağın kenarına doğru ilerledi ve çekmecesinde sakladığı şok tabancasını çıkararak kendini silahlanma konusunda daha iyi hissetti. Bir silahı olabilirdi ama Amara silahlardan hoşlanmıyordu. Onların dünyasında ne kadar gerekli olsa da ölümden hoşlanmıyordu ve bir can almak istemiyordu. Ama artık daha savunmasız olduğu için silahlanmak muhtemelen düşünmesi gereken bir şeydi.

Gözleri adamın üzerinde gezindi, sırtındaki iki dövme adam hareket ettikçe esniyordu. Bu dövmeler onu her zaman büyülemişti - omurganın sol tarafının tamamını kaplayan dev bir siyah ejderha, kuyruğu kıvrılmış ve başı geriye dönük, kanatlarından çıkan ve sağa doğru çaprazlama uçan bir kuzgun sürüsünü izliyordu. Onu ve sanatını tanıyan Amara bunun onun için bir anlamı olduğunu biliyordu ama bunu ona hiç söylememişti.

Adamın karanlık oturma odasına çıktığını gördü, bir silah sesi duydu, bir itiş kakış ve erkeksi homurtular işitti. Kulaklarına kan hücum ederken Amara nefes alış verişini kontrol altında tutmaya

ve kolunu kapıdan içeri girecek herhangi birine karşı hazır tutmaya çalıştı.

Pencereden girdiler ve o daha sesini çıkaramadan her şey karardı.

Adının söylenmesiyle kendine geldi.

Gözlerini kırpıştırarak açtı, sersemliği gidermek için başını salladı ama hareket edemedi. Yere bakınca nedenini anladı. Elleri bir sandalyenin kollarına bağlanmıştı, bileklerini bağlayan ip tam yaralarının üzerinden ahşaba geçirilmişti.

Midesi bulandı.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Kurtulmak için çırpınmaya başladı, bileklerini ipe sürüyor, nefes alış verişi hızlanıyordu.

Bu tekrar olamazdı. Tekrar hayatta kalamazdı.

Tanrım, lütfen. Hayır.

"Amara!"

Adını çağıran yüksek, erkeksi ses başını kaldırmasına neden oldu. Dante.

Adam orada, onun karşısında, göğsünden, ellerinden ve ayaklarından geçen iplerle bir sandalyeye bağlanmıştı. Hala gömleksizdi. Neden gömleksizdi?

Amara dilini ağzının çatısına doğru itti, bu uzun süreli bir alışkanlıktı ve her nasılsa onu her zaman biraz sakinleştiriyordu. Derin bir nefes alan ve hâlâ zihnini okşayan siyahın yağlı parmaklarını hisseden Amara, dikkatini dağıtmaya çalışarak odanın etrafına bakındı.

Ve kalbinin düştüğünü
hissetti. Aynı odaydı.

On yıl önce üç gün boyunca aynı odada, bir sandalyeye bağlı olarak kalmış, kaçmaya çalışırken yerde kanlı ayak izleri kalmıştı. Yıllar boyunca gördüğü tüm terapiler onu buranın zihinsel saldırısına hazırlayamamıştı. Duvarlar üzerine kapanmaya başladı.

"Dante Maroni'nin elinde ona karşı kullanabileceğimiz biri var mı?"

Ona sahipti. Bilmediği bir bebeği vardı. Ona söylemek zorundaydı. Tanrım, ona söylemesi gerekiyordu.

Amara ağzını açtı ama gözleri adamın başının üzerindeki, zincirlerin hâlâ serbest olduğu duvara yapışıp kaldı. Boğazı kilitlendi. Yağlı parmaklar bilincinin üzerine geldi, ciğerlerine katran damlatarak onu ağırlaştırdı.

"Lanet olsun, bana bak!"

Bir çığlık sisi delip geçti.

"Amara, bebeğim, bana bak," diye seslendi bir adam uzaktan. "Bana o güzel gözlerini ver."

Güzel gözler. Bu sesi tanıyordu - dumanın, çikolatanın ve bükülmüş çarşafların sesini. Dante.

Ona baktı, bir an için neden orada olduğunu şaşırdı. Son seferinde orada değildi. Bu odada tek başına ve korkmuş bir haldeydi. şimdi de korkuyordu - çok, çok korkuyordu. Elleri titremeye başladı.

"Amara," kara gözleri onunkilere kilitlendi, şiddetli, yoğun ve alev alev yanıyordu. "Bunun için bu binadaki her bir erkeği öldüreceğim. Bir tanesi bile sana dokunmaya yaklaşamayacak. Söz veriyorum. Güven bana, bebeğim."

Titremeye başladı.

Ona güveniyordu ama anıları onun sözleriyle çatışmaya devam ediyordu. Amara kalbini sakinleştirmeye çalıştı, zihnindeki kapıyı kapatmak için kitaptaki her numarayı denedi, ama içeri sızdı. Kalın bir acı bataklığına saplanmıştı, çıkmak, ilerlemek istiyordu ama sıkışıp kalmıştı.

*"Maroni'ye küçük kız arkadaşının burada olduğunu
söyleyelim mi? Kahkahalar. Alaylar. Acı. Kan."*

Amara gözlerini kapattı, bileğindeki ipler onu dağlıyordu, boynundaki yara izi bir ilmik gibi hissettiriyordu, ayağındaki izler topallayarak uzaklaşırken kendi kanında kaydığını hatırlatıyordu.

"Senin yanımdayım Amara," sözleri onu tekrar şimdiki zamana sürükledi. Ona, kendisine doğru eğilirken göğsünü kesen iplere, göğsündeki tek dövme, sayısız kez yaladığı dövme odaklandı.

Kazan.

Dante, savaşı kazanmak için birkaç muharebeyi bile bile kaybetmeye degeceğini söylemişti ve o her zaman kazanacaktı. O da kazanacaktı. Kazanması gerekiyordu. Onu mağdur eden pisliklere karşı, onu ele geçiren iblislere karşı, onu kabul etmeyen insanlara karşı. Kazanması gerekiyordu.

Gözlerini adamın göğsüne dikerek uzun bir nefes aldı ve sandalyenin ellerini kavrayarak derin bir nefes verdi.

"İşte böyle bebeğim," diye onu cesaretlendirdi. "Sakin ol. Ben burada senin yanımdayım. Yine yalnız değilsin. Ben yanımdayım. İşte bu, bir nefes daha al."

Sesi onu yatıştırdı, diğer anılar içeri sızdı, çirkin olanların yerini aldı - hastane yatağının yanında ona verdiği şiddetli söz, konuşmadığı her gün onunla aylarca tek taraflı konuşmalar yapması, her bağlantı kurduklarında tenine fısıldadığı müstehcen sözler, yatakta yatarken kulağına mırıldandığı sırlar, sesi yıllar boyunca bir bağlantı ipi gibi, pek çok güzel anı taşıyordu. Duman, çikolata ve bükülmüş çarşafların sesi.

Amara, kalbinin yavaşça düştüğünü hissederek bu duygunun onu yıkıp geçmesine izin verdi.

Konuşmak için ağzını açtı ama kelimeler çıkmadı. Yutkundu. "Sorun yok," dedi adam ona. "Konuşma. Şimdi iyi misin?"

Sessizce başını salladı, gözleri onun koyu kahverengileriyle kilitlendi.

"Eğer şüphelerim doğruysa," diye başladı konuşmaya, sanki bir kafede takılıyorlarmış gibi, "Outfit'ten biri Los Fortis'e seni görmeye geldiğimi Sendika'ya sızdırmış."

"Sendika hakkında bir şey biliyor musun?"

Çirkin ses fısıldadı, onu tekrar aşağı çekmeye hazırды.

"Son birkaç haftadır yeraltında araştırdığım kişiler onlar," diye bilgilendirdi onu yakından izleyerek. "Buradan çıktığımızda sana tüm hikâyeyi anlatacağım. Ve buradan çıkacağız, Amara."

Bunu söylerken duyduğu güven sinirlerinin bir kısmını yatıştırdı.

Onu gördü, gerçekten gördü ve haftalar içinde nasıl değiştiğini gördü. Birincisi, yüzünde daha önce hiç görmediği koyu renkli bir kıl vardı. Bu onu daha vahşi, daha tehlikeli gösteriyordu ve bunu umursadığından tam olarak emin değildi. Ama onu duraklatan gözleri oldu.

Onlarda, tüm aurasında daha karanlık bir şey vardı ve bu onu duraklattı. Bunun babasının ölümünden mi yoksa görevi devralmasından mı yoksa gizli görevde geçirdiği zamandan mı kaynaklandığından emin değildi ama bu durum onu özel hayatında bile daha önce görmediği şekilde sertleştirmişti.

"Neden kaçtın?" diye sordu, bakışları sabit bir şekilde onunkilerdeydi, onu tutuyor, ona demir atıyordu. "Ölmediğimi biliyordun."

Amara yutkundu. Ona söylemek zorundaydı. Ama önce ona kendi sorusunu sorması gerekiyordu. "Neden bana söylemedin?" diye zorlukla fısıldadı.

Gözlerinde anlayış belirmeden önce kaşları hafifçe aşağı çekildi. "Bana kızgınsın."

Tanrım, ona vurmak istedi.

Amara titremeye başladığını hissetti, duygularının hamlığı onu alt ediyordu, yıllardır bastırdığı acı yüzeye çıkıyor, bu yerde olmanın öfkesiyle karışıyor, onun öldüğünü düşündüğü o bir anın acısıyla karışıyor, bu kadar uzun süre yalnız kalmanın acısıyla karışıyor, ona bebekten bahsetmemenin suçluluğuyla karışıyor, hala onu besleyen panikle karışıyordu. Tüm bu duygular, birini diğerinden ayırt edemeyinceye kadar birbirine karıştı, gözleri yanarken tüm vücudu sandalyede titremeye başladı.

"Amara," sesini uzaktan duydu, kendini duygu denizine kaptırıp her birinde boğulurken, gözlerini kapatırken her hece gittikçe uzaklaşıyordu.

Nefes alamıyordu.

"İplerini gevşetebilir misin?"

Rastgele bir soru sisin içinden süzüldü.

Gözlerini açtığında adamın sakince kendisine baktığını gördü.

"Seni bağlamak için zaman harcamadılar," diye bilgilendirdi onu. "Bilincin yerinde değildi ve beni kontrol altına almak istediler, bu yüzden odaklanmadılar. Düğümlerinin oldukça özensiz olduğunu varsayıyorum. Ve bileklerindeki yara izleriyle, deri sana onu çıkarmak için daha fazla alan sağlayacaktır. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Amara bağlarına baktı, zihnindeki sis onun sözleriyle yavaş yavaş dağılıyordu. Adam haklıydı. Bileğindeki yara izlerinin olduğu deri hafifçe çökmüş, eline daha fazla yer açmıştı. İpi denerken, daha önce olduğu gibi debelenmek yerine sakince elini çekmeye çalıştı ve başparmağının dibine kadar geldiğini hissetti.

"Evet," dedi ve başını kaldırıp adamın çatık kaşlarla kalçalarına baktığını gördü. "Regl olmaya mı başladın? Senin zamanın değil."

Bu saçma soru, ipi çekiştirme eylemine ara vermesine neden oldu.

Tabii ki adet görmeye başlamamıştı. Onun bakışlarını takip ederek başını aşağı eğdi ve kanı

gördü. Kan.

Sadece biraz, ama orada, kalçalarının
arasında. Hayır. Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Hayır, hayır, hayır," diye sayıklamaya başladı, başını salladı, dehşet içinde cildindeki küçük kırmızı lekeye baktı, panik göğsünü sıktı.

"Amara, ne-"

"Haftalardır adet görmüyorum," diye fısıldadı, dehşete düşmüş gözleri onu görmeye geliyordu.

Onun sözlerini özümsemediğini gördü. Onun son derece düzenli olduğunu biliyordu, döngülerini biliyordu. Hatta eskiden ziyaretlerini bu döngülere göre ayarlardı. Sözlerin iması kafasında canlandı. Son kez bir araya geldiklerinde bunun yerine oturduğunu görebiliyordu ve gözlerinde, onu tanıdığı süre boyunca hiç görmediği bir ateş parlıyordu.

Tek kelime etmedi, sadece beyninin işlediği tüm bilgileri özümsemi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Sakin ol," diye konuştu sonunda, sesi sert bir komut gibiydi. "İplerinden kurtul ve ben de bizi buradan çıkarayım. Buradaki hiçbir orospu çocuğu sana ya da çocuğuma dokunmayacak. Ama stres yapmayı bırakmalısın."

Amara bunu da biliyordu. Ayrıca onun böyle küfrettiği için kızgın olduğunu da biliyordu. Dante Maroni kadınların yanında küfretmezdi; bunun için fazla terbiyeliydi.

Yutkundu, gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Bana hiç söylemeyecek miydin?" diye sordu birkaç dakikalık sessizliğin ardından, tüm vücudu hareketsiz, diken üstündeydi.

"Muhtemelen bir süre içinde yapardım," diye itiraf etti.

"Ben sadece-" "Sadece ne?" diye homurdandı.

"Sen bana tek kelime etmeden ölü taklidi yaparken çocuğumu koruduğum için özür dilerim, seni piç!" diye bağırdı, boğazı düğümlenmişti, öfkesi onunkiyile eşleşiyordu, yılların hayal kırıklığı ses tonunda kanıyordu. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun, Dante? Düşman topraklarındaki bir şehirde tek başına, arkadaşsız, korumasız, yıllarca bir sözden başka bir şey olmadan yaşamak - gerçekten çocuğumun bunu yaşamasına izin vereceğimi mi düşündün?"

"Bizim çocuğumuz," diye hırladı. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyordun Amara?" diye sordu ona, sesi sakindi ama gözleri hiç de öyle değildi. "Hayatımın en güzel zamanlarını 'ölü taklidi yaparak' geçirdiğimi mi sanıyordun? Bunca yıldır bu şekilde yaşayarak eğlendiğimi mi? Bize bir gelecek yaratmak için her gün çalışmadığımı ve kan dökmediğimi mi?"

Amara dudaklarının titrediğini hissetti, kalbi ona uzanmak için ağrıyordu. "İkimiz için de kolay olmadı, Dante. İşte tam da bu yüzden çocuğumuz için kolay olmasını istedim. O ya da o, bunun

bedelini ödemek zorunda kalmamalı.

seçimlerimiz. Yıllarca sen ve ben birbirimizi bekledik ama bir yerlerde yolumuzu kaybettiğimizi hissediyorum. Hedef o kadar önemli hale geldi ki yolculuğ u unuttuk."

Dürüstlüğü onu uzun bir süre susturdu.

"Babamı öldürttüm," dedi ona sessizce. "Onun kesilmiş bir domuz gibi kan kaybından ölmesini izledim ve sigara içtim. Yıllardır amacım buydu. İmparatorluğunun sınırlarını kendi lehine çevirmek, insanları manipüle etmek, kendime bir isim yapmak - hepsi bir gün, o öldüğünde, sana ve çocuklarımıza hak ettiğiniz her şeyi verebilmek için."

Sözlerindeki samimiyet karşısında kalbi sıkıştı. Dante'de her zaman sevdiği şeylerden biri de buydu - duygularından asla kaçmazdı. Ne hissediyorsa onu hissediyor ve biri ona bir şey dediğinde hiç umursamıyordu ve kimse buna cesaret edemiyordu çünkü Dante Maroni zaten bir efsaneydi, zehirli toplumlarındaki erkeklerin en erkeksisi, en güçlüsüydü çünkü ne hissettiğini tam olarak biliyordu ve bu konuda kendine yalan söylemiyordu.

"Buradan çıkar çıkmaz," dedi ona, sesi sert, gözleri hararetiydi, "sen ve ben birbirimizden bir şeyler saklamakla ilgili uzun bir konuşma yapacağız."

Uh oh. Adamın ses tonundaki bir şey ensesine battı ve oradaki tüyleri diken diken etti. Adamın gözlerine dikkatle baktı, orada acı ve öfkenin yanı sıra konuşmalarıyla ilgisi olmadığını düşündüğü bir ıstırap da gördü. Kalbi tekleyerek derin bir nefes aldı. "Dante-"

"Bana söylemedin Amara," diye konuştu, çenesi kenetlenmişti. O biliyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama o biliyordu.

"Yıllarca," diye devam etti, yüzündeki öfke damarlarındaki ateşle eşleşiyordu, "beni vücuduna aldın, yatağında ağırladın, sana mümkün olan her şekilde sahip olmama izin verdin. Ama. Ama sen. Asla. Söylemedin.

Ben."

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Ve bir şeyden şüphelenmiştim. Sormam gerekirdi. Neden sormadım biliyor musun? Çünkü sana güvenmiştim. Böyle bir şey olursa bana söyleyeceğine güvenmiştim. Ama sen hiç söylemedin, ben de hiç tahmin etmedim çünkü yaşadıklarının hatırasına hakaret etmek istemedim."

Onu öldürüyordu. "Dante-"

"İkimiz de sıçtık batırdık, Amara," dedi ona, gözleri alev alev yanarken. "Ve ikimiz de bunu kabulleneceğiz. İkimiz de bunun hakkında konuşacağız, affedeceğiz ve yolumuza devam edeceğiz. Sana burada bir seçenek sunmuyorum. İletişimsizlik gibi önemsiz bir şey bizi ayırsın diye bunca yıl kışımı yırtarak çalışmadım."

"Önemsiz bir şey değil," diye mırıldandı Amara.

"Evet, öyle," dedi ona. "Buradan çıkacağız. Yeniden bağlanacağız. Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sandın? On yıl boyunca bizim için savaştıktan sonra, bunu gerçekten düşündün mü, Amara?"

Amara ellerini yumruk yaptı. "Beni incittin." "Evet, ben bir pıslığım."

Bunu söyleme şeklinden isteksiz bir kıkırdama kaçtı.

Tekrar ayılmadan önce dudakları seğirdi. "Tristan ve ben seni kaçırıp pislikleri öldürürken, benim yıllardır emri veren adamı aradığımı biliyor muydun? Bu benim yanımda ve gizli görevdeyken daha fazla zaman ayırmam gerektiğini fark ettim. Çünkü her şey birbirine bağlıydı ve ben de Tazı Maroni'ye odaklanmıştım. Lanet olası ölü piç."

Tanrım, canı yanıyordu. Onun için, kendisi için, bir adam yüzünden yaşadıkları her şey için acı çekiyordu. Amara hayatında ikinci kez birinin ölümüne sevinmişti.

"Bilemezdin, Dante," dedi ona usulca, ondan yayıldığını hissettiği acıyı hafifletmek istiyordu. "Yaptığı şey senin suçun değil. Onun kim olduğu senin suçun değil."

"Ben bir Maroni'yim, Amara," dedi ona ve Amara yönetimi devralmasının tavırlarında ne gibi bir değişikliğe yol açtığını fark etti. O bir varis, bir prensi ve şimdi tahtta oturuyordu. "Ben onun kanındanım."

"Evet," diye başını salladı, onun bakışlarını tutarak. "Ama seni sen yapan sana verilenler değildir. Onunla ne yaptığındır. Gücü elinde tutan silah değil, onu kullanan kişidir ve sen, Dante Maroni güçlü bir adamsın."

"Kahretsin, seni hemen şimdi öpmek istiyorum," diye küfretti, gözleri onunkilere dikilmişti. Amara nefesinin kesildiğini ve ilk kez dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Önce sandalyeden kalk, baş belası."

Tekrar konuşmadan önce dudakları bir saniyeliğine onunkileri yansıttı. "Gerçekten beni burada zorla tuttuklarını mı düşünüyorsun? Planım bu olmasaydı kendimi riske atacak kadar aptal olacağımı mı?"

Amara kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti, gözleri onun etrafında sıkıca tutturulmuş iplere bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam uzun süredir Sendika ile çalışıyordu," diye açıkladı ona. "Ve yalnız da değildi. Örgüt, Outfit'te hoşnutsuz birinin iktidarda olmasını istemezdi. Köstebekleri her kimse beni ortadan kaldırmak için bir fırsat kolluyor olmalı."

"Yani, Los Fortis'e tek başına seyahat ederek bunu onlara bir tepside sundun," diye bitirdi Amara, tam olarak ne dediğini anlayarak. Tanrım, onun bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu nasıl unutmuştu? İçini gurura benzer bir şey doldurdu.

"Seni alacaklarını tahmin etmemiştim."

"Yine de iyi oynadınız kralım," diye fısıldadı yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Şimdi ne bekliyorsun?"

"Odaya gelip beni sorgulamaları için," dedi ona sakince. "Onlara ben liderlik edeceğim.

Muhtemelen bana biraz vuracaklar ama sakın olmanı ve ipler üzerinde çalışmaya devam etmeni istiyorum. Yalnız olsaydım endişelenmezdim. Ama sen ve-

"Biliyorum," gülümsemesi yüzünden silinirken midesi bulanıyordu. "Deneyeceğim. Sadece burası, tepkilerimi kontrol edemiyorum."

"Bu cehennem artık benim krallığım, Amara," dedi ona, gözleri ciddiye. "Ben hayatta olduğum sürece sana dokunmayacak. Ve seninle çok uzun, çok mutlu bir hayat yaşamak niyetindeyim."

İçinde tuttuğu düğüm biraz olsun eridi. Yaşadığı cehennemin ortasında bile, Amara içini bir güven duygusunun kapladığını hissetti.

Derin bir nefes alarak başını salladı ve ipler üzerinde çalışmaya başladı.

Çabalıyordu. Dante bu yerde, bir sandalyeye bağlı ve çocuklarına hamile olmanın zihnine verdiği zararı görebiliyordu.

Hamile.

Hamileydi ve ona söylememiştir. Her ne kadar çoğu zaman ölü taklidi yapmış olsa da, bu onu öfkeliendiriyordu. Onu görmeye gittiği son sefer bir dürtüden ibaretti. Onunla birlikte olmak, ona dokunmak istemiştir, gerçekten ölürse ve bir daha bu şansa sahip olamazsa diye bir kez daha. Onu görmek bir yana, onu duvara yaslayıp çiğ çiğ sikmek ve oradan ayrılmak bile istememiştir. Bu aptalca bir hareketti, bunu kabul ediyordu. Ama bir bebek yapmışlardı, onların bebeği. Kalbinin kraliçesinin çocuğunun annesi olacağını bilmek ona çok şey katıyordu.

Ve ne kadar harika bir anne olacaktı. Sevgi dolu bir kadın tarafından yetiştirilmiş ve bunu içinde on kat büyütmişti. Amara zayıfları, masumları, çaresizleri besleme içgüdüleriyle doğmuş bir kadındı. Yumuşak ve çok affediciydi, yoksa uzun zaman önce onun kışına tekme basardı. Çocuklarını korumak için toparlanıp binlerce kilometre uzağa taşınmış olması onu gurur ve sıcaklıkla dolduruyordu. Yavrularıyla birlikte bir dişi kaplan gibiydi. Onu Los Fortis'te bulmak, bu kez ona sahip çıkacağını bilmek, onu bir daha terk etmek zorunda kalmayacağını bilmek, hayatının en ödüllendirici anıydı.

Ama kalçalarındaki o küçük kan onu endişeliendiriyordu. Küçük bir lekelenme olabileceğini ve bunun inanılmaz derecede stresli bir durum olduğunu biliyordu ama Dante ona bunu yaşatmaktan nefret ediyordu. Onu alacaklarını ya da onları bu yere getireceklerini tahmin etmemiştir.

Yine de onları neden bu özel yere getirmişlerdi? Bu konuda Dante'yi rahatsız eden bir şey vardı.

Umarım Morana köstebeği çoktan bulmuştur. Döndüğünden beri yerleşkeden giden her aramayı ve mesajı izliyordu. Umarım onları kaçıran şerefsizler bir an önce onu sorgulamaya gelirler de Amara'yı buradan çıkarabilirdi. Burada başına gelen her şeyi bildiğinden, o anda zihninde olup bitenleri hayal bile edemiyordu. İblisleriyle savaşırken gözleri sürekli gidip geliyordu, boynundaki yara izi solgun teninde belirgindi, elleri beyaz parmak eklemleriyle sandalyeyi kavıyordu.

Dante onu yakından izledi. Hamile olduğunu bilmek işleri değiştirmişti. İşlerin çığırından çıktığına dair en ufak bir işaret görürse, bir çıkış yolu bulması gerekecekti. Aptallar yatakta gömleksiz olduğu için silahsız olduğunu varsayarak onu silah açısından kontrol bile etmemişlerdi. Onları bekleyen kötü bir sürpriz vardı.

Sanki bir işaretmiş gibi odanın kapısı açıldı. Amara biraz sıçrayınca gözleri kapıya kaydı ve derin bir nefes almadan önce sandalyeyi sıkıca kavradı.

Dayan, bebeğim. Biraz daha, diye sessizce onu teşvik etti Dante.

Nefes almaya çalışırken göğüsleri gömleğinin altında kabarıyordu, gözleri odaya giren adamdaydı. Dante gözlerini ondan ayırıp adama odaklandı ve zihninde vites değiştirdi. Bu onun sorgusuydu.

Sandalyede rahatlarırken, siyah bir tişört, kargo pantolonu ve savaş botları giyen, kalçasında 9 mm'lik bir silah görünen yabancı içeri girdiğinde sessiz kaldı. Bu klasik bir taktikti - ölüm korkusu aşılacak için tutsağa silahlı olduğunuzu göstermek. Dante bu manevraları iyi bilirdi. Sessiz kalıp adamı izledi.

Ondan birkaç adım öteye çömeldi, şimdilik Amara'yı görmezden gelerek ona odaklandı, ki bu iyi bir şeydi.

Ona dikkat etmelerini istemiyordu.

"Dante Maroni," dedi adam şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, sesinin 't' harfinde bir aksan vardı.

"Kanlı canlı."

"Oh, hayranı mısın?" Dante kolayca kıkırdadı. "İmza için ellerimi serbest bırakmanız gerekecek."

Gücün kendisinde olduğunu düşünmesine izin ver.

Adam sırtıttı, sahte bir altın dişi yandan parlıyordu. Dante bazı klişelerin bu kadar klişe olmamasını diledi. "Patronlarım seni pek sevmiyor. Aslında şu anda senden pek memnun değiller. İşe müdahale ediyorsun."

Tam da ihtiyacı olan açılış. "İşte bu yüzden insanlar gangsterlerin görgüsüz olduğunu düşünüyor. Konuşmak istiyorlarsa bir randevu alabilirlerdi," diye kayıtsızca konuştu.

Adam başını yana eğdi. "Pekâlâ, demek ki bu oyunu böyle oynuyoruz." Doğruldu,

Amara'ya doğru yürüyordu. Adam onun önünde çömelirken Dante kendini rahat olmaya zorladı.

"Güzel bir kızsın," dedi sohbet eder gibi. "Burada sana korkunç şeyler yaptıklarını duydum. Geri dönmek nasıl bir duygu?"

Dante hala Amara'yı izliyordu, bir şahin gibi onu izliyordu, bakışları adamdan hiç ayrılmıyordu. "Kadınları bağlamayı bırakmanız gerekiyor. Bu artık eskidi."

İşte benim kızım. Dante, kızın adama aşırı odaklanmış bir şekilde oynamasını izlerken içinin gururla dolduğunu hissetti.

Adam güldü. "Alınan. Sana bir şeyler yaparsam erkek arkadaşının bana cevap vereceğini mi düşünüyorsun?"

"O benim erkek arkadaşım değil," dedi Amara adama, Dante'nin umduğundan daha sakın kalarak. "Sadece ara sıra sevişiyoruz."

Cehennem gibi yaptılar.

Adam ona doğru eğildi. Dante gerildi.

"Bu durumda, beni onun önünde becermek sorun olmamalı."

Oh, piç kurusu iyiydi. Ama onun kızı daha iyiydi.

"Olabilir," diye omuz silkti Amara. "Pisliklere karşı alerjim var. Travma falan, bilirsin işte."

Adam bir kahkaha attı ve dönüp Dante'ye baktı. "Ondan hoşlandım. Seni konuşturmak için ona zarar vermem gerekecek olması çok kötü."

Dante sessiz kaldı, Amara'nın dikkat çekmeden düğümü üzerinde çalışabilmesi için dikkatini dağıtmaya hazır bir şekilde ona küçük bir sırtıtsı attı. "İyisin, hakkını vermeliyim. İkimizi de buraya getirdin, beni tehdit etmek için onu kullandın. Güzel."

Adam ayağa kalktı ve yanında bir alet kutusu olan bir masaya doğru yürüdü. Dante, Amara'nın solgunlaşmasını izledi, masaya bakarken yüzünde ince bir ter pırlıtsı vardı. Hızlı bir nefes almasını ve ellerini yavaşça iplere doğru çekerek ipleri daha da gevşetmesini izledi. İçgüdülerini sıkılaştı. Bunu hızlandırması gerekiyordu.

"Ee," diye başladı rahatça. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Adam dönüp ona baktı, kaşları şaşkınlıkla alnına kalkmıştı. "Patronlarımda şehrinizde bir mal deposu vardı. Geçen hafta yandı kül oldu."

Dante kaşlarını çatı. "O ben değildim."

Adam başını salladı. "Öyle görünmüyordu. Bu aslında başka birinin yöntemi. Ancak Tenebrae işimiz için önemli bir merkez ve işbirliği yapmamanız birçok önemli insanın ağır kayıplar yaşamasına neden oldu. Ancak babanızın iyi niyeti ve bizim için yaptığı çalışmalar sayesinde patronlarım size bir anlaşma teklif etmeye hazır."

Dante bir kaşını kaldırdı. "Yine mi, bunun için randevu alamadın mı? Bunun için beni yataktan

sürükleyip bağlaman mı gerekiyordu?"

Adam omuz silkti. "Ne kadar iyi işbirliği yapacağını bilmiyorduk. O-" elindeki düğümü çözmek için sessiz mücadelesine ara veren biraz korkmuş, biraz kararlı Amara'ya doğru başını salladı "-sadece sigortaydı. Uzun zamandır öyleydi."

Dante dikkatini çabucak geri çekerek Amara'yı ipleri üzerinde çalışmaya bıraktı. Bilekleri inceydi ve yara izleri etrafındaki deriyi pürüzsüz hale getiriyordu. Elini dışarı kaydırmak için adil bir şansı vardı.

"Ne demek istiyorsun?" Dante adamın ilgisini çekmeye çalışarak sordu. Adam sadece gülümsedi.

Dante aklının karıştığını hissetti ve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. Doğrudan Amara'ya bakmadı ama çevresinden onun mücadelesinde biraz ivme kazandığını görebiliyordu.

"Tamam," dedi adama, kendine odaklanmasını sağlayarak. "Peki, patronlarının bana vermek istediği anlaşma nedir?"

Adam gülümsedi ve elini yumruk yaparak tekrar önüne çömeldi. "Bizimle çalış ve yaşa. Bu kadar basit."

"Ne tür bir iş?" Dante cevabı zaten bildiği için sordu.

"Baban bu işte oldukça aktifti," diye devam etti adam. "Olmak zorunda değilsin. Sadece depolamamıza ve şehir içinde taşımamıza izin verin, anlaşalım."

"Çocukların depolanması ve taşınması mı?" Dante bağırsakları sıkışarak sordu. "Akıllı adam," diye başını salladı adam.

"Peki ya reddedersen?"

"O zaman sen daha... hoşnut olana kadar şuradaki birinci sınıf amcığdı adamlarımın yanına götürürüm." Dante çenesini sıktı ama tek kelime etmedi, elleri sandalyenin üzerinde yumruk oldu.

"Hey pislik," arkadan gelen yumuşak ses adamın dönmesini sağladı. Dante, Amara'nın alet kutusunu havaya kaldırdığını ve adamın suratına vururken kollarının ağırlıkla titrediğini gördü.

Adam acı içinde kükreyerek yere düştü ve kafasındaki kanayan yarayı tuttu.

"Amara metal alet kutusunu tekrar kaldırdı ve adamın kafatasına sertçe indirdi, çıkan çıtırtı sesi Dante'nin irkilmesine neden oldu. Adam bayıldı, kafasındaki yara muhtemelen ölümcüldü. Kadın orada titreyerek duruyordu, göğsü kabarmış, saçları yüzüne dağılmış, yeşil gözlerinde öfke parlıyordu, gömleğinden başka bir şey giymemişti, intikamcı bir tanrıça gibi görünüyordu. Lanet olsun, adam gidici gibiydi.

"Amara," diye seslendi ona. "Hadi bebeğim. Diğerleri geliyor olabilir."

Alet kutusunu bir kenara bırakarak iri gözlerle adama baktı, adrenalinin içinde ön plana çıktığını hissedebildiği için tüm vücudu titriyordu. Baygın adamın üzerinden atlayarak hızla yanına

geldi, bileğindeki düğümü çözmeye çalışırken uzun, ince parmakları titriyordu.

"O güzel gözlerini bana ver," dedi ona nazikçe, onları bundan kurtarması gerektiğini biliyordu.

Çabaları durdu ve ona baktı.

"Aferin kızıma," diye usulca övdü onu. "Sağ çorabımın içinde bir bıçak var. Pantolonumun paçasını kaldır ve onu çıkar."

Kadın eğildi, adamın gömleği açtı ve fark edilmesi gereken bir zaman olmasa da adam bir erkekti. Gözleri oraya gitti, onu içine aldı, bunun onun kadını olduğundan emindi. Doğruldu ve bileğinin altındaki ipi kesmeye başlamadan önce parmaklarının işi çevik bir şekilde yaptığını hissetti. Bu piçleri mahvetmeden önce sadece bir elinin serbest kalması gerekiyordu.

Bu kadar yakından, hem panikleyen hem de paniğini bastırmaya çalışan kadının gürültülü nefes alışını duyabiliyordu ve onun düşüncelerini korkudan uzaklaştıracağını bildiği tek şeyi söyledi.

"Seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Amara durakladı ve şaşkın gözlerle ona baktı. "Ciddi misin sen?! Edepsiz konuşmanın sırası değil, Dante Maroni."

Ona bilerek küçük bir sırtıma yaptı, sakın ve etkilenmemiş duruyordu çünkü bunun onu rahatlatacağını biliyordu. Ve onun rahatlamasına ihtiyacı vardı.

Amara içini dökmeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Neden filmlerde bunu bu kadar kolay gösteriyorlar? Sen bu lanet sandalyeye kesilmeyen iplerle bağlısın ve ben panik ataktan bir saniye uzaktayım."

"Harika gidiyorsun," dedi ona, bileklerindeki yara izlerine bakarak, mücadelesinden dolayı çığ kalmış, bıçakla ilerlerken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. İp, her an kopabilecek birkaç telle zar zor bir arada duruyordu.

"Hey!"

Kapıdan gelen yüksek bir ses Amara'yı sarsmıştı. Arkasını döndü ve Dante yana doğru eğilerek iri yarı bir adamın öfkeyle onlara baktığını gördü. Adam Amara'ya doğru geldi ve Dante kolunu uzattı, ipin gerginliğinin kolunu kestiğini hissederek bıçağı Amara'nın gevşek elinden aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Hedefini tam on ikiden vurdu, bıçak adamın boynuna saplanırken kan fişkırdı ve adam dizlerinin üzerine düştü.

Amara kandan arınmış olmasına rağmen birkaç adım geriledi, yüzü bir şok maskesine dönüşmüştü. Birlikte geçirdikleri geceyi aklının sağ salim atlatmasını umuyordu.

Diğer elindeki düğümü ustalıkla çözen Dante hızla iplerden kurtuldu, ayağa kalktı, uzuvlarını salladı ve kan akışını sağlamak için iki kez zıpladı.

Her şeyden önce, kıızıyla arasındaki boşluğu geçti, güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derin bir şekilde öptü. "Sen lanet olası bir savaşçı kraliçesin ve seninle gurur duyuyorum," dedi yumuşak bir sesle, sözlerinin onun üzerindeki etkisini görünce.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle titredi. "Beni güçlü kılıyorsun."

Kahretsin, bu hoşuna gitti.

Ona bir gülümseme vererek alınlarını birbirine bastırdı, kulakları dışarıdan gelebilecek her türlü sese karşı açıktı. "Şu kapıdan çıkar çıkmaz, bu gece benim daha önce hiç görmediğin bir yanımı göreceksin. Onları katledeceğim ve sen de bunu görmek zorunda kalacaksın. Sonra beni seveceğini mi sanıyorsun?"

Başını sallayarak adamın bileklerini kavradı. "Hastalıkta sağlıkta, yaşamda ölümden, cinayette kargaşada, öyle değil mi?"

Kıkırdadı, ona küçük bir öpücük verdi, iliklerinde arzuladığını bildiği ama nadiren dile getirdiği şefkati gösterdi ve geri çekildi. Eğilerek ilk adamdan 9mm'yi, diğerinden de bıçağını aldı ve silahı ona uzattı.

Elleri titreyen kadın silahı alırken, "Bu sende kalsın," dedi. "Dolu ve kilidi açık. Arkamda kal. Sana doğru gelen birini görürsen nişan al ve ateş et. Bacaklarını birbirinden ayır ki iskeletin sabit kalsın. Geri tepme çok kötüdür, buna hazırlıklı ol. İyi misin?"

"Buna ihtiyacın olmayacak mı?" diye sordu ona, silahı iki eliyle tutarken.

Keskin bıçağı sallayarak gülümsedi. "Ben iyiyim. Hadi bu cehennem çukurundan çıkalım."

En büyük dezavantajı, kapıdan çıktıklarında binada tam olarak kaç kişi olduğunu bilmemektir. İki, on ya da yirmi kişi olabilir ve kendi başına olsa bunun bir önemi olmazdı ama değerli bir yükü koruyordu ve ona ulaşacak herhangi bir şey onu çok ama çok kızdıracaktı.

Kapıya doğru yöneldi ve koridorun her iki tarafını da kontrol etmek için hızla eğildi.

"Sağda bir merdiven var," dedi arkasından gelen yumuşak bir sesle. "Bir tür ofise iniyor ve... bir garaja açılıyor," sesi son kelimedede kesildi. Onu ve Tristan'ı garajda bulmuştu. Onu kollarına aldığı yer orasıydı ve kız gözlerini kırıpıştırarak açmış, içindeki güvenle kendini onun kalbine demirlemişti. Kızın bunları hatırladığından şüpheliydi ama küçük bedeninin nasıl titrediğini ve acı dolu nefes alışının göğsüne kurşun gibi saplandığını hiç unutmamıştı. Bu yer hakkında konuşmanın, kaçış anılarını yeniden yaşamanın ona ne yaptığını biliyordu. Ama yine de bunu yaptı. Dehşete kapılmış olsa da yaptı.

Kendini nasıl zayıf görebildiğini anlamıyordu.

Dante bilgiyi onaylarcasına bir kez başını salladı, zihnindeki vitesleri değiştirdi, yılların eğitimiyle bilenmiş bedeni zihinsel komutlarına uyum sağladı ve zar zor aydınlatılmış koridora adım attı. Onun arkasında kalacağına güvenerek sürünerek ilerledi ve merdivenin tepesine yakın bir adam görünce durdu. Sessiz adımlarla ilerleyerek adamın arkasına geçti, eliyle ağzını kapattı ve boğazını keserek cesedi sessizce yere yatırdı.

Cesedin üzerinden merdivenlere atlarken Amara'nın ölü adama baktığını gördü ve üzerinden atlaması için ona elini uzattı. Amara onun arkasına indi ve devam etmesi için başıyla işaret etti, o da

arkasını dönerek aşağı indi

basamakları sessizce, duyuları yüksek alarmda.

Merdivenlerin dibindeki gürültüyü duydu, iki adamı fark etti ve birine arkadan hızla yaklaşarak dirseğiyle kafatasının tepesine vurdu. Diğer adam tepki veremedi ve doğru eğilip boğazına tekme attı ve ilk adamın femoral arterine saplayarak kanamasını sağladı. İkinci adam silahını kaldırdı ve Dante dönerek ayaklarıyla adamın dizine vurdu, adamın kafasını kavrayıp boynunu kırarken bıçağı ağzına götürdü. Her şey saniyeler içinde oldu, ofise girerken hız ve sürpriz onun lehineydi.

İki adam daha silahsız ve ölüyken, adam kadının cesetlerin üzerinden geçmesine yardım etti ve çıkış kapısının camından garaja baktı.

Görebildiği kadarıyla en az altı adam vardı, hepsi de diğerleri gibi siyah giyinmişti ve Dante onların pozisyonlarını not aldı, zihinsel olarak onları alt etme stratejisinin haritasını çıkardı.

"Dante," sessiz, neredeyse dehşet dolu fısıltı boynunu çevirip geniş, yeşil gözlere bakmasını sağladı.

Onun bakışlarını takip ederek parmaklarındaki kana baktı, bunun onu neden korkuttuğunu anlayamadı. Ta ki onun bacaklarının arasına baktığını görene kadar.

Kanaması vardı ve bu sefer bir damla bile değildi.

Kız ona bakarken kalbi çarpmaya başladı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

Hayır.

Bebek.

Siktir,

hayır.

"Benim için dayan Amara," diyerek boştaki eliyle Amara'nın yüzünün yan tarafını kavradı, Amara'nın tenine kan bulaştırdı, sesi kendi kulaklarına sert geliyordu. "Neredeyse çıkmak üzereyiz, tamam mı? Bunun stresli olduğunu biliyorum ama *benimle burada kal.*"

"Y... evet," diye kekeledi, parmaklarını giydiği gömleğe silerek derin bir nefes verdi.

"Sadece bizi buradan çıkar, Dante. İyi olacağız."

Öyle olmak zorundaydılar.

Bebeklerini kaybedemezdi, ondan haberdar olduktan sadece birkaç dakika sonra değil. Ama tehlikeye girmeden önce onları hemen dışarı çıkarması gerektiğini biliyordu. Kapıyı açarsa adamların dikkatini çekerek ve bıçakla birçoğunu haklayabilirdi ama yine de birinin Amara'ya ulaşma riski vardı. Silahı alıp hızlıca birkaç el ateş eder ve bıçakla birleştirirse riski en aza indirirdi.

"Silahı bana ver ve vücudunu benimkiyle koru," diye talimat verdi. "Eğer bir şekilde beni yakalarlarsa, buradan git. Ne olursa olsun, Amara. Kendini dışarı at."

İlk gözyaşının düştüğünü gördü, ona hayır demek istediğini ama onun bunu anladığını gördü.

Eğer dışarı çıkarsa, çocuklarını güvenli bir yere götürebilir ve Tristan'la iletişime geçebilirdi.
Gözyaşları arasında başını salladı.

Alnını bir saniyeliğine onunkine bastırđı ve yıllar boyunca ona sayısız kez söylediği sözleri tekrarladı. "Sen benim kalbimin ritmisin, Amara."

"Ve sen de benimsin," diye cevap verdi, sesi zar zor duyuluyordu ama sözleri adamın tenine dövme gibi işlenmişti.

Dante adrenalini kucaklayarak geri çekildi ve kapıyı dışarı çıkmasına yetecek kadar açtı. Kendisine en yakın adamın arkasına gizlice yaklaştı, şahdamarını kesti ve ağzını kapatarak onu yere yatırdı.

Adamlardan biri baktı ve Dante nişan alarak onu gözlerinin ortasından vurdu, hemen ardından başka bir adamın kafasına, bir diğerrinin dizine ve bir diğerrinin de dalağına ateş etti. Silah sesleri duyulunca adamlardan ikisi arabaların arkasına saklandı.

Dante bir sütunun arkasına saklandı ve silahı yine Amara'ya bırakarak sütunun arkasında kalmasını işaret etti. Amara başını salladı ve Dante alçaktan uçarak büyük garajın kenarlarından dolaşıp adamların mavi bir Ford'un arkasına saklandığını gördüğü yere doğru yürüdü. Vücudunu tetikte ama gevşek tutarak yan tarafa doğru ilerledi, bıçağı elinin bir uzantısı gibi kavradı ve sadece bir adamı görmek için arabanın arkasına geldi. Bir mermi böğrrüne saplandı, sıyrıp geçti ama çok fena yaktı, ama Dante bunun kendisini durdurmasına izin vermedi, adamı yararak gövdesindeki kanı hissetti.

Son adamı bulmak için doğruldu, ancak onu arkasında hissetti.

Adam ateş ederken bıçağı ona doğru fırlatarak döndü. Yere düştü ve kaçmak için yuvarlandı, yan tarafındaki yara yanıyordu, bir silah sesi daha duydu ve midesi sıkıştı.

Doğrulurken, göğsünde bir bıçak ve kafasında bir kurşunla yerde yatan son adamı gördü ve Amara'nın arkasında durduğunu, elindeki silahla yaprak gibi titrediğini görmek için başını kaldırdı.

Adamı kışını kurtarmak için vurmuştu. Onu korumuştı. Onun dehşete düşmüş Amara'sını.

Sikeyim.

Kadının dizlerinin bağı çözölüp yanakları gözyaşlarıyla ıslanırken ona doğru yürüdü. Kadının titreyen ellerinden silahı alarak onu kucağına aldı ve bacaklarının arasındaki hariç tüm kanı umursamadan itfaiyeci yürüyüşüyle omzuna koydu ve Ford'a doğru yürüdü.

Kapıyı açarak onu yolcu koltuğına oturttu, adrenalini ve stresin vücudunu şoka sokmasını izledi ve arabayı düz kontak yaparak etrafta koşturdu. Geri geri giderek cesetlerden birinin üzerinden geçtikten sonra dönüp Amara'ya baktı ve onun ön camdan dışarı boş boş baktığını gördü.

"Amara," diye seslendi ona ve gözlerinin kendisine kayışını izledi.

"Nasılsın bebeğim?" diye sordu ona, sesini yumuşak tutarak ve gözlerini yoldan ayırmadan, on beş yıl önce hastaneye gitmek için kullandığı aynı yolu kullanırken dejavu yaşadı.

"Üzerinde çok fazla kan var," dedi, sesi hafifçe gerilmişti.

"Kan içinde seksi görünüyorum, değil mi?" diye şaka yaptı, kız gülümseyince biraz rahatladı.

"Gerçi söz konusu sıvı ise, bir keresinde beni kapladığın ve sonra 69'a gittiğin çikolata şurubunu tercih ederim."

Dikkatini dağıtmak işe yarıyordu, zihni adamın elindeki kil gibiydi, telkinlerine kanıyor, onun istediği yönde şekilleniyordu.

"O gece çok eğlenmiştik," diye hatırladı, gözleri yumuşamıştı. Evet, inanılmaz bir geceydi. "Daha sonra tekrar deneyebiliriz."

Onlar hızla geçerken uzun bir süre sessiz kaldı. "Bebeği kaybediyoruz, Dante."

Arabayı sonuna kadar iterken direksiyonu sıkıca kavradı, göğsü onun sözleriyle çöktü. "Böyle söyleme, Amara."

"Çok fazla kan kaybediyorum," derken sesi teslim olmuş, yenilmişti ve bu onu yaraladı.

"Evet ve iyi olacaksın," diye homurdandı. "Sakın vazgeçeyim deme. Şimdi olmaz. Bütün bunlardan sonra olmaz." "Çok yoruldum, Dante," diye fısıldadı ve sesindeki bir şey adamın midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Biliyorum, bebeğim."

"Sadece uyumak istiyorum."

Hayır, bu iyi değildi. "Sadece biraz daha uyanık kal, tamam mı? Bana eşlik et. Neredeyse geldik."

"Biliyorsun," diye başladı. "Başlangıçta o yerle ilgili kabuslar görürdüm. Birinin beni tekrar oraya sürükleyeceğini düşünürdüm ve bu gerçekleşmeden ölmek isterdim."

Kahretsin, bu işe karışan her pisiği yeniden öldürmek istiyordu.

"Ama beni neden aldıklarını hiç anlamadım," diye düşündü parmakları kanlı gömleğinin eteğiyle oynarken. "Ben hiç kimse değildim. Yine de sanki çok şey biliyormuşum gibi bana sorular sorup durdular."

Uyanık kalmasına sevindiği için konuşmasına izin verdi.

"Küçük kız arkadaşının orada olduğunu sana söylemem gerekip gerekmediğini sordular," diye kahkaha attı. "O zamanlar senin için hiçbir şey değildim."

Yanıliyordu. "Sen benim için her zaman bir şeydin. Sadece ne olduğunu bilmiyordum."

"Sana karşı hislerimin ne zaman değiştiğini bile bilmiyorum," diye devam etti, koltuğuna yerleşirken. "Eskiden ilk öpücüğümün sen olacağını hayal ederdim, biliyorsun. Ama bu bir rüyaydı. Sen çok uzaktaydın."

"Artık değilim," diye işaret etti ve başını çevirip ona baktı, yeşil gözleri kasvetliydi. "O zaman da beni kâbuslarımdan kurtarmıştın, şimdi de kurtarıyorsun," dedi. elini koluna koydu. "Teşekkür ederim."

Kadının sesindeki duygusallıktan etkilenen Dante gözlerini yoldan ayırmadı ve onun kanlı elini tutup öptü. "Sen benimsin, Amara. Değer vermek benim, korumak benim, sevmek benim. Dünya için karı koca olmayabiliriz ama ben seninle sekiz yıldır kalbimde evliyim. Ve başımıza ne gelirse

gelsin, birlikte üstesinden geleceğiz. İmparatorluğumuzu birlikte kuracağız. Artık kaçmak yok. Söz ver bana."

"Bebeği kaybetsek ve sana daha fazla veremesem bile mi?"

Elini daha sıkı kavradı. "O zaman bile."

Yutkunarak onun omzuna bir öpücük kondurdu. "Artık kaçmak yok."

Bununla birlikte, hastanenin acil otoparkına girdi ve hem kadınının hem de çocuğunun güvende olması için dua etti.

Bir bebek kaybettiler.

Birini daha kaybetmediler.

Hastanedeydi, Dante'nin yanına dikiş atılırken beyaz çarşafların üzerinde yatıyordu, orta yaşlı kadın doktor haberlerle geldiğinde onu terk etmeyi reddediyordu.

Sekiz haftalık ikizlere hamileydi ve ikizlerden biri çileyi atlatacak kadar güçlü bir şekilde ona tutunmuşken diğeri başaramamıştı.

Hâlâ hamileydi ama bir bebek kaybetmişti.

Ne hissedeceğini bilmiyordu.

Doktor bunun 'kaybolan ikiz sendromu' adı verilen bir fenomen olduğunu ve sanıldığı kadar nadir görülmediğini söyledi. Hissettiği coşku ile kayıp duygusunun birbirine karışması tuhaftı. Dante'ye baktığında, aynısının kendisine de yansıdığını gördü, yüzünde yoğun bir duygu vardı, doktor stetoskopla onu kontrol ederken gözleri karnındaydı.

Doktor onlara "Cinsiyeti bilmek için henüz çok erken," dedi. "Ama ultrason bu ufaklığın iyi durumda olduğunu gösterdi. Bununla birlikte, tüm hamilelik boyunca dikkatli olmanızı tavsiye etmek zorundayım. Düşük sizi yüksek risk altına sokar."

Amara başını salladı, hâlâ acıyı ve rahatlamayı sindirmeye çalışıyordu.

"Yapmamız gereken özel bir şey var mı doktor?" Dante onun yanından sordu, eli onun elini tutuyordu, bakışları kararlıydı.

"Şimdilik, yorucu fiziksel veya zihinsel efordan kaçınmanızı öneririm," dedi doktor.

dedi. "İlerlerken izlemeye devam edeceğiz." Dante başını salladı.

"Peki ya seks?"

Doktor gülümsediğinde Amara yüzünün kızardığını hissetti. "Bir şey olmaz. Sadece karnına baskı yapmamaya ya da çok vahşi olmamaya dikkat et."

Dante ayağa kalktı, hala gömleksizdi ama tamamen temizdi, yan tarafında bir bandaj vardı ve üzerinde bir erkek hemşireden aldığı önlük vardı. Önlük giymeye bir sınır çizmişti ve kadın hemşire de buna pek aldırış etmemişti, gözleri onun gövdesinde geziniyordu. Bu durum Amara'yı hem güldürmüştü hem de kadına sempati duymasına neden olmuştu. Nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Aman Tanrım, iyi misin?!"

Kapıdan gelen kadınsı ses üzerine Amara arkasını döndüğünde Morana'yı gördü; saçlarını topuz yapmış, siyah tayt ve sarı kabarık bir bluz giymişti, burnunda dikdörtgen gözlükleri vardı, ela gözleri endişeyle açılmıştı ve arkasında oldukça sert bir Tristan duruyordu.

En sevdiği iki kişiyi görünce dudakları gülümsedi ve doktor içeri girerken onlara el salladı. Sola.

Morana yatağının yanındaki boşluğa tünemek için acele etti, gözleri Dante'nin gömleksiz göğsüne gitti

Tristan'ı kızdıracağını bildiği için kasıtlı olarak esnetti.

Tam zamanında, Tristan ona ters ters baktı. "Gömleğin yok mu senin?" Dante sırtıttı. "Aslında, hayır, yok Tristan."

Tristan içini çekti ve Morana ona sarılmak için öne doğru eğildiğinde Amara kıkırdadı. "İhtiyacın olan her şey için buradayım, tamam mı?" diye fısıldadı Amara'nın kulağına.

Amara onun sırtını sıktı, kalbi doluydu, hem kendisinin hem de Tristan'ın iyiliği için bu kıza güvendiği için her gün mutluydu.

Tristan eğildi ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak yanağına bir öpücük kondurdu ve mavi gözlerini ona odakladı. "Bir daha böyle ortadan kaybolma."

Bu beş kelime onun endişelendiğini anlaması için yeterliydi. Yıllar boyunca onunla pek konuşmamış olsa da, garajda ona verdiği sözü tutarak defalarca onun yanında olmuştu. Amara başını sallayarak gözyaşlarını sildi.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Dante'nin sesi yaşadıkları anı bozdu, tavrı ciddiydi.

Morana gözlüklerini kaldırdı ve Tristan'la bakıştı.

"Evet," diye cevap verdi. "Siz Los Fortis'e gittikten hemen sonra iki aramayı işaretledim. Biri Vin, diğeri de Nerea tarafından yapılmış."

Dante parmaklarını Amara'nın parmaklarına doladı. "Vin çıkış yaptı mı?"

Morana tereddüt etti. "Sanırım öyle. Yani o sırada Gölge Limanı'ndaydı, ben de ona göz kulak oldum.

Telefon etmek dışında bir şey yapmadı ama ketum davrandı. Bilmiyorum."

Amara, Morana daha konuşmayı bırakmadan başının titremeye başladığını hissetti. "Ne kadar ketum davrandığı umurunda değil, Vinnie asla ama asla böyle bir şey yapmaz."

"O oradaydı Amara," dedi Tristan sessizce yan taraftan. "Sen kaçırıldığında o da oradaydı."

"Ve onun beni kurtarmak için savaştığını görmedin," diye karşı çıktı Amara, sesi zorlanarak. "Bu o değil."

Başkalarına karşı şaibeli olabilir ama bana asla ve asla zarar vermez."

"Buna inanıyorum," diyerek Dante onun iddiasını destekledi. "Onu uzun zamandır tanıyorum, özellikle de Amara'yı. Onun için hayatını feda ederdi."

Morana başını salladı. "Bu konudaki yargılarına güveniyorum. Hem zaten Nerea Vin'den daha kurnaz davranıyordu." Amara kalbinin sıkıştığını hissetti. Nerea'ya pek yakın olmasa da, yine de onun yarısı sayılırdı.

Kız kardeş. Amara kadına bakmak için

gelmişti. "O ne yaptı?" Dante sordu.

"Ne yapmadı ki?" Morana alay ederek Tristan'ın kalçalarına yaslandı ve parmaklarını saymaya başladı. "Bilinmeyen bir numaraya şüpheli bir arama yaptı, takip etmeye çalıştım ama sürekli sekti. Sonra yerleşkeden ayrıldı ve kendine Los Fortis'e bir bilet aldı ve tek gözlü bir adamla buluştu, kayıp gözü yüzünden tanımlamakta zorlandım, biliyorsun, ama o-"

"Alfa," diye konuştu Amara şaşkınlıkla.

"-Alessandro Villanova, Alfa olarak da bilinir."

Dante ve Tristan bu isme sert bir bakış attılar.

Dante karanlık bakışlarını ona odakladı, bakışlardaki ağırlık sevgilisine değil, Outfit'in liderine aitti. "Onu nereden tanıyorsun?"

Amara onun yüzündeki ciddiyete baktı. "Şehre taşındıktan sonra beni görmeye geldi. Şehrin kendisine ait olduğunu ve Gölge Limanı gibi belirli yerlerden gelenleri izlediğini söyledi. Sahte pasaportum yüzünden işaretlendim."

"Sahte pasaportu nereden buldun?"

Amara kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Nerea."

Dante başıyla onayladı ve Tristan'a döndü. "Outfit liderlerini toplantıya çağır. Vakit geldi."

Diğer adam başını salladı ve elini Morana'nın kolunun üzerinde gezdirdi. Morana ona baktı ve Amara sessizce nasıl iletişim kurduklarına hayret etti. Bunu her zaman yapabiliyorlardı, sadece bakıyorlar ve odada kimsenin bilmediği konuşmalar yapıyorlardı. Bu ciddi bir telekinetik olaydı. Kendisine ait harika bir erkeği olmasaydı, bu bağlantıyı kıskanırdı.

Morana yüzünde bir gülümsemeyle Amara'ya döndü, "Tamam," dedi, "Koca adam gitmek

istiyor ve benim de ona bazı konularda yardım etmem gerekiyor, yakında görüşürüz. Uçmadan önce bir hafta Tenebrae'de kalacağız, o yüzden bir gece yemek yiyelim mi? Umarım geçen seferki kadar gergin olmaz."

Amara duraksadı ve Dante'ye baktı. Onu bulmuş olmasına rağmen, şimdi ne olacağını bilmiyordu. Lojistik açıdan, onunla birlikte yerleşkede kalacak mıydı, kalmayacak mıydı?

Dante, "Cumartesi akşamı malikanede bir yemek vereceğiz," dedi. "Sadece dördümüz."

Amara tuttuğu nefesin birdenbire kesildiğini hissetti. "Lulu?

Tanrım, o iyi mi?"

"Yerleşkede," dedi Dante ona. "Lulu kim?"

Morana aynı anda sordu. "Benim kedim."

"Kediniz mi var?" Morana gözlerini kırıştırdı. "Çok sevimli. Bir kedi alabilir miyiz?"

Tristan'a baktı.

"Hayır."

Amara onun yüzündeki ifadeye ve Morana'nın onlar gitmeden önce çıkardığı oflamaya güldü. Dante gözlerini tekrar ona çevirip dudaklarını yukarı kaldırarak, "Ona iyi geliyor," dedi.

"Onu yaşıyor," dedi Amara ona, elini kendi eliyle okşayarak. "Onlara bebekten bahsetmedin."

Parmakları yara izlerinin üzerinde gezindi, gözleri hâlâ düz olan karnına gitti. "Onu henüz paylaşmak istemiyorum."

Kalbi çırpındı. "Henüz cinsiyetini bilmiyoruz."

Omuz silkti ve eğilerek yüzünü bebeğin hemen üzerindeki elbisesine bastırdı. "O bir savaşçı, annesi gibi hayatta kalan biri. Değil mi prenses?"

Adam alçak ve yumuşak ses tonuyla karnına doğru konuşurken Amara eridi. "Bir yavrumuz olduğu için mutlu olsam da kaybettiğimiz yavrumuz için üzülmem garip mi?"

Başını iki yana salladı. "Nasıl hissediyorsan öyle hissediyorsun, Amara. Bir parçam kaybettiğimiz bebek için üzülüyor ama içlerinden birinin hayatta kaldığını, o cehennemden bizimle birlikte çıktığını bilmek en güzel duygu. Bazen yas ve kutlama aynı madalyonun iki yüzü gibidir."

Başını salladı. Adam haklıydı. Kayba odaklanırlarsa, bunu başarmış olan çocuklarına haksızlık etmiş olurlardı. Mutlu olabilirlerdi. Mutlu olmayı hak ediyorlardı. Birlikte ve tek başlarına yaşadıkları onca şeyden sonra, bu küçük mutluluk parçasını hak etmişlerdi.

"Eve dönmeye hazır mısın?"

Eve.

Sonunda eve gidiyordu.

Gözleri ıslak olan Amara başını salladı ve onu geri getirmek için hem iblisleri hem de insanları öldüren adam elini öptü.

Burayı özlemişti - inişli çıkışlı yeşil tepeleri, dolambaçlı yolları, araba yukarı tırmandıkça manzaraya hakim olan devasa malikaneyi. Buraya gelirken, buranın sadece kendisini yukarı çıkaran adama, şatonun kralına ait olduğunu bilmek garip hissettiriyordu, terör ve güç saltanatının havaya nüfuz ettiği adama değil. Bir yetişkin olarak, gençken olduğundan daha farklı görünüyordu - tepeler daha güzel, yollar daha dar ve malikane daha az korkutucuydu.

"Babamın evdeki eşyaları tavan arasında depolanıyor," dedi Dante yanından, adamlarından birine getirttiği koyu renk bir takım elbise ve onun için maviler ve yeşiller içinde güzel bir çiçekli elbise giymişti. Dante, çocuklarına miras kalmasını gizliden gizliye umduğu o kusursuz kemik yapısını vurgulayan, çenesini tehlikeli bir şekilde örten, gözleri koyu renk gözlüklerin ardına gizlenmiş saçlarını yüzünden geriye doğru savurarak heybetli görünüyordu.

"Taşındın mı?" diye sordu, elbisenin yakasını çekiştiriyordu, sütyensiz göğüsleri hassastı.

Dante'nin boynu hareketi görmek için döndü, sonra geri dönüp kapıları açmaları için muhafızlara başıyla işaret etti. Devasa metal kapılar açıldı ve Dante yerleşkeye girdi. "Taşınmaktan çok seni bulmaya odaklanmıştım. Babamın cenazesi sırasında süreci başlatmış olsam da, tamamen tamamlanması için birkaç gün daha geçmesi gerekecek."

Malikânenin önüne yanaşan Dante arabadan indi, kızın yanına doğru yürüdü ve kapısını açarak ona elini uzattı. Kadın elini tuttu, araçtan indi ve ona baktı.

Yüzünü kavradı ve başparmağını açıkta kalan boyun yarasının üzerinde gezdirdi. "Git anneni gör," dedi usulca. "Seni eski evimde bekliyor. Ben burada bazı işleri halledeceğim."

"Tamam," diye kabul etti, annesiyle tanışacağı düşüncesi onu heyecanlandırmıştı.

Dudakları yukarı doğru eğildi, sonra içeri daldı, ağızlarını birbirine yapıştırdı, öpüşme derin ve ıslaktı ve saniyeler içinde bitti.

Amara nefes nefese kalmış, gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. "Bu ne içindi?"

"Çünkü artık seni ne zaman, nerede, nasıl istersem öpebilirim," diyerek geri adım attı. "Ve kimse bu konuda bir bok yapamaz." Kızın kıkına hafif bir tokat attı. "Şimdi git."

"Patronluk taslayan piç kurusu," diye mırıldandı nefesinin altından, dudaklarında bir gülümseme, dönüp hızla uzaktaki binasına doğru yürümeye başlarken. Devriye gezen birkaç muhafızın durup ona baktığını gördü ama onları görmezden geldi, kaçma dürtüsünü zorlukla bastırdı.

Verandada duran Amara elini kaldırıp kapıyı iki kez çaldı ve heyecandan ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

Kapı açıldı ve yıllardır görmediği annesi orada durmuş, ona bakıyordu. "Anneciğim," diye gözleri doldu ve Amara onun kollarına atılarak boynuna sarıldı.

asla unutamadığı bir alışkanlıktı; burnu, iliklerine kadar hissettiği o tanıdık narenciye, şeker ve sıcaklık kokusuyla doluyordu.

Annesinin kolları onu sımsıkı sarmış, ikisi de ağlarken uzun dakikalar boyunca onu yakınında tutmuş, yıllar süren eziyetin ardından tatlı bir kavuşma yaşamışlar. Amara geri çekildi, yüzündeki kırışıklıkları, saçlarındaki griliği ve cildinin yumuşaklığını fark etti.

Dante'nin oturma odasına gittiler ve saatlerce konuştular - bebekler hakkında, olanlar hakkında, her şey hakkında. Annesi Dante'nin hamileliğini ve büyükanne olacağını bildiği için çok mutluydu; içlerinden biri öldüğü için kalbi kırılmıştı. Amara ona yerleşkede kaçırdığı her şeyi sordu ve annesi ona her şeyi anlattı - Mr.

Maroni'nin cenazesi, Dante'nin kardeşinin geri dönmek istememesi ve yönetimdeki değişiklik hakkında. Ve onun konuşmasına bakarken Amara, kendisini defalarca kurtarmakla kalmayıp kendisi için önemli olan tek kişiyi saygıyla koruyan bu adama daha da aşık olduğunu hissetti.

Dante Maroni olağanüstü bir adamdı ve onun olduğu için şanslıydı.

Annesi birkaç saat sonra evden ayrıldı, ona ana evde denetlemesi gereken bazı taşınma işleri olduğunu söyledi ve Amara dışarı çıkmadan önce birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu için geride kaldı. Evin etrafında tekrar dolaşırken, merdivenlerin yanına dizilmiş kutuları ve eşyaları gördü. Merakla yukarı tırmandı, neredeyse boş olan yatak odasına göz attı ve bir kutudan kaçıp stüdyosuna çıkmadan önce yukarı çıktı.

Son basamakları çıkarken, bu odadaki anılar onu çarptı. Kapının tam karşısında boynuna kondurduğu o ilk öpücük, birlikte olduktan sonraki o çalıntı öpücükler, sabahın erken saatlerinde onun sesli kitabını dinlediği ve heykeltıraşını izlediği anlar. Bu yerde o kadar çok anısı vardı ki ve buradan ayrılıyor olması onu biraz üzdü.

Geniş odaya girdi, büyük pencereleri ve etrafındaki çok sayıda heykeli, güneş ışığıyla aydınlanan çalışma tezgâhını inceledi. Bu heykellerin birçoğunu tanıyordu, ilk yaptıklarını ama birçoğu da yeniydi. Sanatı yıllar içinde rafine olmuş, kendini yontmuş ve eserleri başka bir şeye dönüşmüştü.

Bir adamın boşlukta bir şeye uzanan eline gitti, tendonlar, damarlar ve uzuvdaki çıkıntılar

güzelce tanımlanmıştı, uzanma şeklindeki özlem hissediliyordu. Amara

Elini kaldırdı, parmaklarını onun pürüzsüz parmaklarına dokundurdu, kilin soğukluğunu parmak uçlarında hissetti, dokunsal duyularıyla sanattan dehşete düştü.

"Bunu yaptığımda sarhoştum," diye kapıdan gelen sesle arkasını döndüğünde yaratıcının kendisini gördü, tıpkı yıllar önce o gece olduğu gibi duvara yaslanmıştı. Amara bu anıyı hatırlayınca kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Çok güzel," dedi ona usulca, elini geri çekip odaya bakarak. "Bunlarla ne yapacaksın?"

"Yarın malikâneye taşınacaklar," dedi ona, ağır adımlarla içeri girerek. "Bunun için boşalttığım bir oda var."

Amara elini tekrar okşayarak, "Bunu özleyeceğim," diye itiraf etti. "Ergenliğimde burada birkaç fantezi kurmuştum."

Adamın yanına geldiğini, parmaklarının açıkta kalan kollarının üzerinde gezindiğini, dudaklarının kulağında olduğunu hissetti. "Anlat."

Amara bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti, kalbi küt küt atarken zaten hassas olan göğüsleri karıncalandı. "Bazen... bazen kilin üzerinde ellerini izlediğimde..." diye devam etti.

Parmağı yavaşça kolunda gezindi ve tüylerini diken diken etti. "Evet?" diyerek dişlerinin arasından kızın lobunu çekiştirdi.

Amara elleri elbisesini yumruklarken kendini eğilmiş hissetti. "Beni bankın üzerine yatırdığını ve ellerini üzerimde kullandığını hayal ederdim."

Parmağı elbisesinin askısına uzandı, altına girdi ve aşağı çekti. "Dante-

"Gün ortasıydı. Kapıdan herkes girebilirdi.

"Ve?" diye sordu, kayışı şişmiş bir göğsü ortaya çıkaracak kadar aşağı çekerek, parmakları cıldırııcı daireler çizerek areolanın etrafında dolaşırken, kız ön kolunu kavrarken göğsü kabarıyordu.

"İşte buydu," diye inledi çember içe doğru büyüdükçe, gerilen meme ucuna çok yaklaştı, ama adam ona dokunmadı.

"Benim için ısladın mı, pis kız?" diye fısıldadı kulağına, sesi yumuşak ve baş döndürücüydü ve gözlerinin kafasının içinde geri dönmesine neden oldu.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Ne kadar ıslak?" diye sordu, dişleri hafifçe lobunu ısırdı ve doğrudan çekirdeğine bir ateş atışı gönderdi. Amara bacaklarının arasındaki ağrıyı dindirmek için bir elini hareket ettirdi, ancak her iki elini de arkasından sıkıca kavradı ve meme ucuna yakın çileden çıkarıcı daireler için açıkta kalan göğsünü daha yükseğe kaldırdı.

"Neden öğrenmiyorsun?" diye onu kışkırttı, kendisine dokunmasını istiyordu.

"Yapacağım," diye güvence verdi ona. "Ama önce söyle bana, kalçalarından sızıntı var mı?" "Evet," diye itiraf etti, ıslaklığın biriktiğini hissediyordu.

"Seni yersem çenemden mi damlayacaksın?"

Sevgili ön sevişme tanrıları, onun pis ve kirli ağzı onu tahrik ediyordu. Başıyla onayladı.

"Söyle," diye emretti.

"Evet, çenene damlatırdım," diye konuştu, kelimeler, görüntü, parmağı onu çıldırtıyordu. O sorarken, adamın ensesinin yüzünün yan tarafına sürtündüğünü hissetti, bu yeni ve heyecan verici bir histi,

"Benim pis kızımın pis bir sikişe ihtiyacı var mı?"

Tanrım, evet. Evet, bir tanesine çok ihtiyacı vardı. Aylar olmuştu. Başını salladı.

Parmağı meme ucunun etrafında bir tur daha attı. "En iyi kısmı ne biliyor musun? Seni çıplak becereceğim ve içine boşalacağım. Bunu istiyor musun?"

"İstiyorum," diye nefes aldı.

Kollarını bıraktı ve geri çekilerek onu biraz şaşkın bıraktı. O daha ne olduğunu anlamadan, adam diğer askıyı da aşağıya itti ve kızın elbisesi yere düştü; adam takım elbisesinin içindeyken kız gün ışığında çıplak kaldı. Onu kaldırdı, masanın üzerine koydu ve bankın üzerine oturttu, onu hemen kenara çekti, kalçalarını geriye itti ve içini açtı.

Güneş ışığı tenine düşerek onu ısıtıyor, vücudundaki her bir yara izini belirgin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Adamın karanlık gözlerinin bacaklarının arasında durmadan önce her birinin üzerinde gezindiğini gördü.

Bunu yüzlerce kez yapmış olmalarına rağmen, kalbi hâlâ davul gibi atıyor, vücudu onun için hazır ve diken üstündeydi. Başını eğdi, dilinin düz kısmıyla onun uzunluğunu yaladı, bu his onun sırtını masaya yaslamasına neden oldu.

"Tanrım," diye nefes aldı. "Sakin durma."

Yavaşça tekrar daldı, dili içine daldı, onu tattı, onu en iyi yemekmiş gibi yedi ve açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı. Tüyleri diken diken oldu, teni dışarıdan güneşle ısındı ve içeriden ateşlediği sıcaklıkla yandı, bu çifte his onu uçurumun kenarına doğru koşturdu, onu yakalayacağını bilerek güvendeydi.

Diliyle kızın memesine alfabeleri yazmaya başladı ve onu gittikçe daha yakına itti. D harfine çarptı.

Saçlarını kavradı, kalçalarını ona yaklaştırırken omurgası kamburlaştı, orgazmının onu yuvarladığını hissetti - hızlı, sert, hızlı - daha önce hiç olmadığı kadar hızlı.

Zevkten baygın haldeyken, adamın doğrulduğunu, pantolonunun fermuarını açtığını, ağzının kızın sularıyla ıslandığını ve onu dizlerinin altından kavrayarak bacaklarını geriye doğru ittiğini kapüşonlu gözlerle gördü.

Neredeyse ikiye bölünmüştü, adam içine daldığında kalbi deli gibi atıyordu.

Adamın uzunluğu onu delip geçerken, kalınlığı duvarlarını gererken, adam geri çekilip daha derine batarken iç kasları çırpınırken bir inilti onu terk etti, sesi zorlanıyordu.

"Bacaklarını açık tut," diye talimat verdi ve kadın ellerini dizlerinin altına koyarak emre itaat etti. Adam onun üzerine eğildi, başının yan tarafındaki ön kollarına ağırlık verdi, karnına baskı yapmamaya dikkat etti, pelvisi bu pozisyonda ona sürtündü, koyu renk gözleri yüzündeydi.

Adam çekip tekrar vurdu ve kadının vücudunu hafifçe masanın üzerine kaldırdı.

"Benden kaçmaman gerektiğini bilmeliydin, deli kız," diye homurdandı, gözlerindeki öfke hareketlerine de yansımıştı. "Seni bu dünyanın sonuna kadar kovalayabilirdim."

Amara parmaklarının kalçalarının etrafında sıkılaştığını hissetti, kasları sadece bu adamın içinde doyurduğu cinsel ve duygusal açlıkla titreşiyordu. Kalçalarını bırakıp adamın göğsüne vurduğunda adamın öfkesi kanına karıştı. "Öldüğünü düşünmeme izin verdin, seni pislik! *Öldüğünü!* Bunun beni nasıl mahvettiğini biliyor musun?"

Elleri ona tekrar tekrar vurmaya devam etti, vücudu öfkeyle titriyordu. Adam onun bileklerini tutup başının üzerinde sabitledi, gözleri kızgın ve öfkeliydi. "Numara yaptığımı çok geçmeden anladın Amara. Ve yine de kaçtın, çocuğumu aldın. *Bunun* bana nasıl hissettirdiğini bilmek ister misin?" Öne doğru eğildi, yüzü Amara'ninkinden bir santim uzaktaydı, aleti Amara'nın içinde daha da derinleşiyordu. "Kızgın. Yani. Lanet olsun. Kızdım."

Kızgın, sinirli, tahrik olmuş bir halde ona baktı ve iç kaslarını onun etrafında gerçekten sıkı bir şekilde sıktı.

Adam onun üzerinde homurdandı, kalçaları esnedi, öfkesi, kızgınlığı, uyarılmışlığı ona geri yansıdı. "Öfkemi senin amından çıkaracağım," dedi ona, çenesini sıkarak. "Ben kullanacağım ve ben de bencilce davranacağım." Çenesini

kaldırdı. "Ben de seni kullanacağım."

"Siktir, evet, kullanacaksın."

Bununla birlikte, doğruldu, ellerini başının üzerinde tuttu ve içine derinlemesine çarptı. Amara bacaklarını tekrar açtı, ona daha fazla yer açmaya çalışıyordu ama onu sıkıştırdığı için hareket edemiyordu. Bir eli her iki bileğini tutarken, diğeri çenesini kavramaya geldi, hızını artırırken gözleri karanlıktı, sert ve derin bir şekilde içine girdi, sürtünme ve hareket edememe vücuduna anlayamadığı şeyler yapıyordu.

Onu becerdi, sert, hızlı, derin, çok derin ve belki de hamileliktendi ama Amara hiçbir zaman onun her santimini, onu dibe çeken her itişin derinliğini, her kasın sıkışmasını o anda olduğu kadar fark etmemişti.

Dişleri çenesine geldi, sikiyle içindeki noktaya vururken onu ısırды ve gözleri kapandı.

"Evlen benimle, Amara."

Sözler göz kapaklarını açtırdı, adamın yüzündeki hiddetli ifade kalbini sıkarken onu daha da ıslattı.

"Karım ol, kirli kızım ol, benim ol," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Çok romantiksin," diye bir kahkaha attı, nefesi kesildi.

Yarasını öptü, içinde hareket etti, sesi sert nefes alışıyla eşleşti. "Bana rüyalarını ve kâbuslarını, zevklerini ve acılarını, fantezilerini ve korkularını ver. Bana her şeyini ver. Dışarıda kraliçem, içeride pis kızım ol." Kalçalarını onunkilere vurdu, sözleri kaba, cesur ve çiğ çıkıyordu. "Ve beni senin yap ki yüzüğüme bakan herkes sonunda sana sahip olduğumu bilsin. Evet de, Amara."

Tanrım, onu öldürüyordu.

Amara, içinden bir zevk akımı geçerken boynunun büküldüğünü hissetti, zihni pelteleşti. "Evlen benimle."

"Dante-" diye fısıldadı Dante'nin dudaklarına, tam da Dante ağızlarını birbirine yapıştırırken, aralarındaki tutku daha da alevlendi. Uzun dakikalar boyunca sadece nefes alış verişleri, masanın gıcırtısı ve etin ete çarpma sesi duyuldu. Kadın birkaç dakika içinde fişkırlarak boşaldı, adam da hemen ardından alınlarını birbirine bastırarak onu takip etti.

"Evet de, bebeğim."

Amara gözlerini kırpıştırarak açtı, ruhunun kendi ruhu olarak tanıdığı adamı gördü ve 'evet' dedi.

"Bir evlenme teklifi hikâyesi bulmamız gerekecek," dedi Amara, eli onun elinde, tepeden konağa doğru yürürken. "Bunun bebek için uygun olacağını sanmıyorum."

Adam ona ateşli bir bakış attı, dudakları yukarı kalktı ama sessiz kaldı.

Güneş ufukta batıyordu, ışık konağın taş duvarlarına düşüyor ve onları ateşe veriyordu. O an gerçeküstü hissettiriyordu - büyüdüğü topraklara, doğumuna ve mahvoluşuna tanıklık eden topraklara, eve dönmesini bekleyen topraklara geri dönmek. Daha da gerçeküstü olan, o topraklarda, aşık olduğu çocukla ve aşık olduğu adamla el ele, gizlilik, korku ya da utanç olmadan yürümekti. Köşkün merdivenlerini tırmanırken kendilerine doğru dönen birkaç gözün farkında olsa da, kalan personelin dedikoduları her şeyle besleyeceğini bilse de, bu tür bir açık sevginin özgürleştirici bir yanı vardı.

Uzun zamandır mahrum bırakılmıştı. Bir damla yağmura susamış, yanmış ve çatlamış kuru toprak gibi onu arzuluyordu. Bir daha asla elde edemeyecekmiş gibi emdi, çatlakları geçmedi ama iyileşti ve sadece daha fazlasını arzuladı.

Telefonunun çalma sesi onları girişte durdurdu. Bir kürk parıltısıyla aşağıya baktığında Lulu'nun Dante'nin bacakları arasında kıvrıldığını ve kürkünün pantolonunun altını işaretlediğini gördü.

"Birkaç tüy sarıcı alsam iyi olacak, değil mi?" dedi alaycı bir ifadeyle, kürklü bebeğine bakarak. Dante eğilerek Lulu'yu bir koluna aldı ve yüzüne doğru yaklaştırdı. "İnsanların görebileceği bir yere üstüme dökme. Korumam gereken bir itibarım var."

Amara, pahalı takım elbiseli kocaman adamı ve her tarafını tüyler kaplamış minik kediye görüp gülmekten yanaklarının ıslandığını hissetti. Dante ona döndü ve Lulu'yu uzattı. "Sen yemek odasına git, ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Amara başını salladı ve adamın uzaklaşmasını izledi, takım elbisesinin koyu renk ceketi geniş sırtına doğru uzanıyordu, kadınsı bir takdir iç çekmesine neden oldu. Artık onu istediği kadar açık açık süzebilirdi.

Uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmeyen Amara kürklü bebeğini göğsüne bastırdı. "İyi olmana sevindim, Lulu."

Kedi sakinleşmeden önce onun kollarında kıvrandı. Lulu tuhaf bir kedi idi. Bazen Amara'nın kollarında uyuyakalırdı ve Amara tecrübesine dayanarak onun uykuya daldığını bilirdi. Başının üstünden öptü ve yemek odasına doğru yürüdü.

Amara o odada sadece birkaç kez bulunmuştu, çoğunlukla da annesine yardım ettiği zamanlarda. Orada hiç yemek yememişti. Kapıda durup personelin akşam yemeği için masayı hazırlamasını izlemek de gerçeküstü bir duyguydu. İçgüdüsel olarak onlara katılmak, her şeyi yerleştirmelerine yardım etmek istiyordu ama bundan kaçındı. Onlara hizmet ederek büyümüşken nasıl evin hanımı olacağını bilmiyordu. Bu garip bir farkındalıktı ve üzerinde düşünmesi gereken bir şeydi. Her ne kadar yerleşkenin çalışan üyelerinden kopmak istemese de, Dante Maroni'nin karısı olarak bazı beklentilere uymak zorundaydı.

On iki ayaklı masa, kararan tepelerin çarpıcı manzarasına sahip uzun pencereleri ve gün batımında ateşin farklı renkleriyle parıldayan yüksek tavandan sarkan devasa kristal avizesiyle salon benzeri odanın odak noktasıydı.

Amara, uyuklayan Lulu'yla birlikte kapıda dururken kendisine bakmaktan kaçınan iki kızın çatal bıçak takımını uzun masaya yerleştirmesini kenardan izledi.

Beklentilerin canı cehenneme. Ondan önce kimsenin personelle dostluk kurmamış olması, onun başlayamayacağı anlamına gelmiyordu. Köklerini unutmak, insanların yaptığını gördüğü en büyük hatalardan biriydi. Kökler bir ağacın büyümesi için önemliydi.

Yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirerek odaya yöneldi ve beş personelin durakladığını fark etti.

"Yani hepiniz beni görmezden mi geleceksiniz?" diye sordu onlara alaycı bir tonda. Adamlardan biri gülümsedi. "Evine hoş geldin Amara. Uzun zaman oldu." O da gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu, Fabio. Dizin nasıl?" Gülümsemesi genişledi. "Hâlâ sızlıyor."

Amara annesinin çırağı olan kadına döndü. "Ya sen Maria, oğlun hâlâ futbol oynuyor mu?" Yaşlı kadın sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, Bayan Amara."

Gülümsemenin sertliği kendisinininkinin de biraz sallanmasına neden oldu. Amara Lulu'ya daha sıkı sarıldı ve yutkundu. "Bize odayı verin lütfen," diye kapıdan gelen kadınsı bir ses Amara'nın dönüp Chiara'ya bakmasını sağladı

Mancini, Leo Mancini'nin karısı. Amara'nın onunla hiç etkileşimi olmamış olsa da, kadından zerre kadar hoşlanmamıştı. Chiara olağanüstü güzeldi, belki de Amara'nın gördüğü en güzel kadınlardan biriydi ama ruhu çürümüştü. Söylentilere göre kendisinden çok daha yaşlı bir Leo ile evlenmiş ve bu evlilik sırasında ona tecavüz etmişti. Amara kadının genç erkeklerden hoşlandığını duyana kadar ona karşı empati beslemişti. Tristan'ın ilk evlilik dışı ilişkisi olması da onu hiç sevdirmemişti.

Amara daha önce Dante'nin üzerine gidip gitmediğini bilmiyordu ama oda boşalırken omurgasını dikleştirdi.

Gümüş rengi göz alıcı bir elbise giymiş olan Chiara, dudaklarında kibar bir gülümsemeyle içeri girdi. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum. Ben Chiara."

Amara bir an için kendini savunmasız hissetti, sanki olmaması gereken bir yerdeydi. Ama sonra onunla birlikte cehennemin içinden geçen adamı, hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adamı hatırladı ve Chiara gibi insanlarla uğraşmanın, onların açık olmalarını da beraberinde getireceğini fark etti.

"Dr. Amara," diye kendini kibarca tanıttı, müşterileriyle konuşurken kullandığı kendinden emin ses tonuyla.

Chiara'nın gözleri Amara'ya bakmadan önce boynundaki artık saklamadığı yara izine kaydı. Amara'nın kısa boylu kadın karşısında boyuna şükrettiği nadir anlardan biriydi.

"Şey," diye başladı diğer kadın, kucağında uyuyan kediye bakarak, burnu hafifçe kırışarak. "Sen Dante'nin kız arkadaşı mısın?"

Amara kadına soğuk bir bakış attı. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

"Ben Dante'nin ailesiyim," dedi Chiara, gözleri masum bir ifadeyle. "Büyük bir baskı altında. Lider olmak kolay değil ve o henüz çok genç. Ben sadece ona göz kulak oluyorum."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Amara ona, bazı durumlarda hâlâ nefret ettiği yumuşak sesiyle.

Bu. Chiara gibi insanlar onun konuşmasını duyduklarında hemen zayıf olduğunu düşünürlerdi. Onların sözlüğünde yumuşak ile güçlü aynı şey değildi. Yumuşak, uysal, saf, savunmasız demekti. Sadece yüzlerine karşı güçlü olan güçlüydü. Morana, şeytana pabucunu ters giydiren tavrı ve gözlerinde taşıdığı çelikten omurgasıyla muhtemelen onun gözünde güçlüydü. Amara çiçekli elbisesi, tüylü kedisi, yumuşak sesi ve yara izleriyle geçici bir hevesti, zavallı küçük bir masumdu, kolay bir hedefti.

Belki de sesi ve tavrı iyi bir şeydi. Onu hafife almalarını sağlıyordu.

Amara yüz ifadesini kasıtlı olarak hoş tutarak ona teşekkür etti. "Ona göz kulak olman çok hoş."

Chiara buna kandı, kanca, çizgi ve platin. "Birinin yapması gerek. Umarım yakında adaylardan biriyle evlenir."

"Beklentiler mi?" Amara hafif bir merakla Lulu'yu kollarında sallayarak sordu.

Chiara ona yardımcı olmak için, "Yıllardır incelediği kadınlar," dedi. "Hepsi de iyi bağlantıları olan tanınmış ailelerden gelen kızlar. Gücüne güç katacak birine ihtiyacı var."

Amara kendisine yapılan bu pek de ince olmayan saldırı karşısında dudaklarının kalktığını hissetti. Bir hafta öncesinin Amara'sı Chiara'ya katılabilir, uygunluğu hakkındaki şüpheleri hissedebilirdi. Ama kâbusunda bağlı olan kadın iplerine karşı mücadele etmiş, onlardan kurtulmuş ve çocuğunun babasını korumak için bir adamı vurarak öldürmüştü. Bu Amara kâbusundan uyanmış ve yara almadan değil ama daha güçlü bir şekilde çıkmıştı. Bu Amara bir kazmanın ona ulaşmasına izin vermedi çünkü Dante daha uygun kızlardan biriyle evlenmek isteseydi evlenirdi. Ama evlenmedi. Tacını ona vermişti.

Amara bir yanıt veremedi. Morana'nın sesini duydu.

Morana gözlüklerinin arkasından gözlerini devirerek kapıdan, "Bak Tristan, eski kertenkelen gelmiş," diye bağırdı. Siyah kot pantolonu ve üzerinde *'İnek Hayatı = Eşkıya Hayatı'* yazan mavi baskılı tişörtüyle Chiara'yla tam bir tezat oluşturuyordu. Amara bu söz ve Morana'nın Chiara'ya açık bakışı karşısında dudaklarının seğirdiğini hissetti ve açık bir destek gösterisiyle Amara'nın yanına geldi.

Tristan'ın dudakları da kıpırdadı.

Lanet olsun, Morana ona iyi gelmişti.

Chiara onları yalnız bırakarak pencerelere gitmeden önce onlara ters ters baktı.

"Bu Lulu mu?" Morana fısıldayarak uyuyan kediye huşu içinde baktı. Amara başıyla onayladı. "Onu tutmak ister misin? Çok arkadaş canlısıdır."

"Oh, yapabilir miyim?" Morana ona sırtarak Lulu'nun yumuşak bedenini yavaşça kollarının arasına aldı. Kedi transfer sırasında uyandı ve Amara'ya bakmak için döndü.

Amara gözlerinin arasını ovuşturarak, "Sorun yok bebeğim," diye onu teselli etti. "O bir arkadaş. Yeni insanları seversin, unuttun mu?"

Lulu miyavladı ve Morana'ya bakmak için döndü.

"O kadar yumuşak ki," dedi Morana hayretle. Tristan onun arkasında durdu ve Lulu, küçük bir ilgi arayıcısı olarak, onu koklamak için Morana'nın omzuna tırmanmaya çalıştı. Morana onu zapt etmek için mücadele etti.

"Hain, güzel koktuğunu biliyorum ama bir saniye benimle kal!"

Lulu Tristan'a doğru uzandı. Tristan başını sallayıp bir adım geri çekilmeden önce kediye baktı.

"O şeyi benden uzak tutun, lütfen."

Amara Dante'nin odaya girdiğini hissetti, gözleri hemen onu aradı ve onlara doğru gelirken gülümsedi. Lulu'yu kucağına aldı ve Tristan'a döndü.

"Bu şey lanet olası bir kedi dostum," dedi diğer adama, Lulu'yu kulağının arkasından okşayarak, doğal olarak Amara onun daha önce hiç evcil hayvanı olup olmadığını merak etti.

"Küçük, sevimli bir şey."

"Bir tane alabilir miyiz, mağara adamı?" Morana gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve elini koluna koydu. "Bir sokak hayvanını evlat edineceğiz."

Tristan içini çekerek Amara'ya bir bakış fırlattı ve Amara kahkahayı patlattı. İyi hissettirdi. Hayat iyi hissettiriyordu.

Akşam yemeği umduğu kadar iyi geçmişti, diye düşündü. Chiara bakışlarını hemen hemen hiç kaçırmamış, kocası Leo ise bir şeylere dalıp gittiği belli olan bakışlarını uzaklara dikmişti. Kendi yaşlarındaki bir başka çift - isimlerini bilmiyordu - ona kibarca gülümserken, üç çocukları sessizdi ama ona ve oturan bir adam heykelinin dibinde uyuklayan Lulu'ya bakışlarını kaçırıyorlardı. Dante masanın başına - bir zamanlar babasının oturduğu yere - oturmuş ve onu da sol tarafına oturtmuştu. Tristan sağında, Amara'nın karşısındaki koltuğa oturmuş, Morana da onun yanında yer almıştı. Bu stratejik bir hareketti, izleyen herkese topu bu şekilde yuvarladığına dair sessiz bir mesajdı.

Amara uzun bir aradan sonra akşam yemeğinin tadını çıkarmış ve erkeğinin Tristan'la sessiz bir tonda konuştuğunu ya da çocuklardan birine soru sormak için döndüğünü gözlemlemişti. Arada ayakkabısıyla Amara'nın ayağına dokunuyor ve Amara'nın ondan beklediği şefkati biraz daha gösteriyordu. Çenesini koyulaştıran kirli sakalıyla, kusursuz giyimli vücuduyla tezat oluşturan Dante Maroni, hiçbir şeyi kaçırmayan karanlık bakışları ve her şeyi gizleyen hafif gülümsemesiyle erkeksi bir güzellik ve ilkel bir kabadayılık timsaliydi. Tek bir örnekte birbirini tamamlayan çelişkiler ve dengelerdi; kalbine yakın insanlar dışında herkes için yavaş, aldatıcı, tespit edilemez bir zehir. Yıllar

boyunca küçük dozlarda

Yıllar onu daha güçlü, dirençli bir hayatta kalan yapmıştı.

Şimdi, Lorenzo Maroni'nin hayatını değiştirdiği çalışma odasında duran Amara, yeraltı dünyasının kralını tahtında, elinde bir kadeh viski, güvendiği diğer iki kişinin konuşmasını izlerken izliyordu.

"Havaalanındaki adam bana bir adres verdi," diye konuştu Morana, viski bardağından bir yudum alırken, kanepede bağdaş kurmuş, gözleri Dante'nin üzerindeydi. "Ama oraya vardığımızda ev boştu. Ve daha dün, evin yandığına dair bir uyarı aldım. Hatalı kablo tesisatı dediler."

Dante masaya yaslandı, kadehindeki viskiyi döndürüyordu, gözleri Tristan'daydı. "Onu bulacağız, Tristan."

Luna.

Tristan'ın yirmi yıl önce kaybolan küçük kız kardeşi.

Amara, adamın pencereye yaslanmış, kaskatı kesilmiş, yere bakarken kalbinin sıkıştığını hissetti ve ona doğru yürüdü. Kambur olduğu halde, başı onunkiyle aynı boydaydı. Amara bir elini onun pazusuna koyarak sıktı ve o odaklanmış mavi gözleriyle ona baktı.

"Umudunu kaybetme, tamam mı?" diye fısıldadı ona. "Kontrolü ele geçirmek için yıllarca çalıştın. Artık dizginler sende. Burada dizginleri elinde tutan Dante var. Benim bile anlamadığım şeyler yapan Morana var. Ve manevi destekten başka bir şey yapmayan ben varım. Onu bulacağız."

Çenesi sıkıştı ama başını salladı, doğruldu ve Morana'nın yanına oturmak için yürüdü, Morana da ona dünyalarındaki en tehlikeli adamlardan biri yerine bir ayıymış gibi sarıldı. Ama zaten kimse onun ne kadar tehlikeli olduğunu Morana'dan daha iyi bilemezdi.

Dante konuşurken Amara, Tristan'dan boşalan yere geçti ve pencere kenarına yaslandı. "Son zamanlarda binalarda çok fazla yangın çıktığını fark ettin mi, Tristan?"

"Evet, şüpheli."

"Katılıyorum." Dante içkisinden bir yudum aldı. "Yani, şu an itibariyle elimizde herhangi bir ipucu yok mu?"

Morana başını salladı. "Havaalanındaki adamla tekrar temasa geçtim ama henüz bir cevap alamadım."

Dante başını salladı. "Peki, sana ne bildiğimi söyleyeyim." İçkisini bir kenara bırakıp cebinden bir sigara çıkardı ve gözleri Amara'ya kayarak duraksadı. Başıyla devam etmesini işaret etti ve o da yaktı. Toplantıya katkıda bulunacak bir şeyi yoktu ama Amara Dante'nin onu haberdar etmek istediğini biliyordu. Bunu takdir ediyordu, özellikle de onun yanında olacaksa, bunun gerçek bir ortaklık olmasını istiyordu.

Derin bir nefes aldı, sadece bu hareketiyle bile stresli olduğunu belli ediyordu. "Sendika düşündüğümüzden daha derinlerde," diye başladı. "Yüzeyi zar zor geçtim ve pislik çok derin.

Bildiğimiz kadarıyla en az yirmi yıldır çocuk ticareti yapıyorlar. Bundan çok daha fazlası da olabilir."

Amara elinin içgüdüsel olarak midesine gittiğini hissetti ve adamın söyledikleri karşısında boğazında safra birikerek nefesini verdi. Korkunçtu. Çocuklar asla ama asla aşılmaması gereken bir çizgiydi ve onlarca yıldır iğrenç bir şekilde tecavüze uğradıklarını duymak tüylerini diken diken etti.

Neden artık çığlık atmıyorsun, sürtük?

Hatıra birdenbire bilincine fırladı. O da bir çocuktur.

Bileğinin iç kısmını sıktı ve nefes verdi, Dante'nin sesini dinleyerek kendini şimdiki zamana sabitledi.

"Kaç şekilde çalıştıklarını bilmiyorum," diye devam etti. "Ama bir tanesini buldum. Çocuklardan hoşlanan pisliklerin gittiği sohbet odaları ve forumları tarayan bir tür işe alım görevlileri var ve örgüte girecek üyeleri buradan buluyorlar."

"En az yirmi yıl, belki de daha fazla bir süreyi hesaba katarsak," diye seslendi Morana, "bu yüz binlerce üyeye sahip oldukları anlamına gelebilir."

"Tanrım," diye küfretti Tristan, elini yüzüne sürerken.

Çocuklar. Zavallı çocuklar.

Dante bir nefes daha çekti. "Yine de bu üyeler değersiz görünüyor. Bu işin ne kadar derinlere indiği ve kimlerin bu işe karıştığı hakkında daha fazla bilgi bulmamız gerekiyor. Bu adamın bana bahsettiği işe alan kişi MrX kullanıcı adını kullanıyordu." Dante duraksadı, çenesinde bir tikle tekrar konuşmadan önce ona küçük bir bakış attı. "Aynı zamanda on beş yıl önce Amara'nın kaçırılması emrini veren adam."

Bu isimle tetiklenen, uzun zaman önceki bir konuşmanın dizeleri ona geri döndü.

"MrX burada.

"Bana kızı göster.

"Oradaydı," diye mırıldandı Amara, beyni hâlâ gerçekleştiğini bile hatırlamadığı bir konuşmadan daha fazlasını hatırlamaya çalışıyordu.

Dante dönüp ona baktı, tek kaşını kaldırmıştı.

"Bu isim bir şeyleri tetikledi," diye kaşlarını çattı Amara. "Sanırım onun adını duyduğumda bilincim tam yerinde değildi. Ama bir an için oradaydı."

Dante Morana'ya bakarken gözleri parladı. "Tristan ve ben o zamanlar binanın içine baktık ve çıkmaz sokaktı. Bir şey kaçırıp kaçırmadığımızı görmek için tekrar bakmanı, daha derine bakmanı

istiyorum.

Amara'nın kaçırılması bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi ve bu MrX denen adamın da bununla bir bağlantısı var... O da takip edilmesi gereken bir ipucu."

Morana başını salladı. "Ben ilgilenirim. Eğer bu forumları avlıyorlarsa, karanlık ağda kesinlikle bir iz olacaktır. Ama güvenli olmayacaktır. Azrail'in -yani babamın- beni orada ne kadar koruduğunu fark etmemiştim. Kendimi gizlemem biraz zaman alabilir ama bunu yapabilirim."

Amara, Morana'nın zekâsına ve yeteneklerine duyduğu güvene hayranlık duyuyordu. Kendini sıfırdan inşa etmek zorunda kalmış ve hâlâ kendinden nefret ettiği günler geçiren bir kadın olarak, bu özgüven ona ulaşılmaz geliyordu. Bir terapist olarak, özgüvenin duyguları gizleyen iyi yapılmış bir kalkan olduğunu biliyordu.

Dante, "İyi ama bu kapı size çıkmamalı," diye işaret etti. "Bulduğumuz tek kapıyı kapatmaları riskini göze alamayız. Ayrıca bana bir iyilik yap ve eğer yapabilirsen Gölge Adam hakkında bir şeyler bulmaya çalış."

"Gölge Adam mı?" "O

da mı işin içinde?"

Diğer çift de aynı anda konuştu.

Gölge Adam. Bu ilginç bir isimdi, özellikle de kendi dünyalarında nasıl kazanıldıkları düşünüldüğünde.

Dante Tristan'a baktı. "Sorgumda bana Sendika'nın dikkat ettiği tek kişinin Gölge Adam olduğunu söylediler. Yani düşmanımın düşmanı dostumdur. Yeni arkadaşım ile tanışmak ve neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

Morana, Amara'nın düşüncesini yineleyerek, "Tamam ama bu çok havalı bir isim," dedi. "Kim bu adam?"

"Kimse bilmiyor," diye cevap verdi Tristan, kolunu arkasındaki kanepenin arkasına atarak.

"Sokaklarda onun hakkında fısıltılar dolaşıyordu. Büyük oyuncular evlerinde ölü bulundu, giriş çıkış izi yok, haneye tecavüz yok, kurşunla, boğazla, zehirle, buzla öldürüldü. Kimliği yok, yüzü yok, ismi yok. Bu yüzden ona Gölge Adam demeye başladılar." Dante'ye döndü. "Ama Sendika neden ona dikkat etsin ki? O tek bir adam, onlarsa koca bir örgüt."

Dante bir duman bulutu üfleyerek, "Neden olmasın," diye mırıldandı. "Yarın Alessandro Villanova'yı ziyaret etmek ister misin? Jetle gideriz."

Tristan başını salladı.

"Saat kaç?" "Sekiz."

"Alfa," diye seslendi Amara yan taraftan, tüm gözlerin ona döndüğünü görünce. "Ona böyle seslenmemi söyledi. Bana karşı çok nazikti, özellikle de orada sahte bir isimle bulunduğum için. Bana koruma bile teklif etti."

"Şimdi mi?" Dante sigarasını kül tablasında söndürdü, karanlık gözleri onun üzerindeydi, yıllar boyunca içlerinde kaynayan sahiplenici ateş yeniden alevlendi. "Onun bölgesinde tek başına güzel

bir kadın olduğu için olabilir mi?"

Amara gözlerini kıstı. "Onu savunmuyorum. Sadece bana karşı iyi olduğunu unutma.

olmak zorunda değilken."

Dante'nin çenesi odadaki diğer ikisine dönmeden önce sıkıştı. "Biz evleniyoruz." Amara bu ani açıklama karşısında çenesinin düştüğünü hissederken, Morana "aman tanrım" diye haykırdı ve

Tristan'ın kaşları atıldı. Küçük bir gülümseme ağzını kavislendirmeden önce ikisinin arasına baktı. "Tebrikler."

"Bu inanılmaz!" Morana öne doğru eğildi, heyecanı o kadar gerçekti ki Amara'nın kalbini ısıttı. "Bekle, yüzüğü nerede? Yzksz m evlenme teklif ettin?"

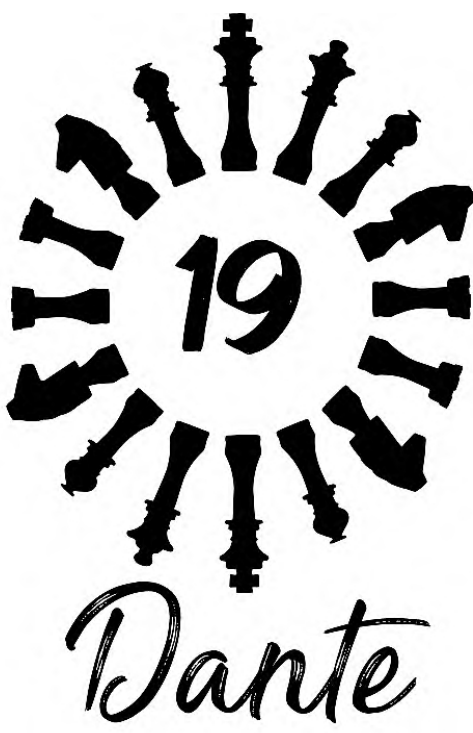
"Planlanmış bir şey değildi. Yzğm ona takacağım, merak etme," diye onu rahatlattı Dante. "Vin'i yerleşkeye geri gndermelisin. Ona burada ihtiyacım var. Ve gözlerini Nerea'dan ayırma. şüpheli bir hareket olursa hemen bana haber ver."

Morana başını salladı, hl sırtıyordu. "Tamam ama düğünü planlamana yardım edeceğim. Daha önce hiç düğüne gitmedim!"

Amara şaşkınlıkla kendisinin de bilmediğini fark etti. Katılacağı ilk düğün kendi düğünü olacaktı.

Tristan kadehini kaldırdı. "Umuda."

Ondan gelen bu ses, Amara'nın kalbinde gerçekten de fokurduyordu. Umut.

Alessandro 'Alfa' Villanova münzevi bir orospu çocuğuydu. Kim lanet Amazon'un kenarında kalır ki?

Dante, onları havaalanından alıp Los Fortis'ten şehrin dış mahallelerine götüren siyah cipten inerken alnında biriken teri hissetti, öyle ki bu adamların kendisini ve Tristan'ı ormanda yok etmek isteyip istemediklerini merak etmeye başlamıştı. Tristan'ın da tetikte olduğunu görebiliyordu ama araçtan inip o güne kadar gördüğü en büyük yerleşkelerden birine girdiklerinde sessizdi. Dante Tenebrae'deki yerleşkesinin büyük ve yeşil olduğunu düşünmüştü ama burası sonsuz gibiydi, göz alabildiğine uzanıyordu, doğu tarafındaki uçsuz bucaksız yeşil okyanusa dalan bir plato üzerinde yer alıyordu, batıdaki şehre bağlanan tek erişim yolu buradaydı.

"Beni takip edin," dedi onları yakalayan uşaklardan biri, Afrika kökenli uzun boylu, sırık gibi bir adam, onları yanlardan tırmanan kafeslerle kapatılmış beton kaldırıma çıkardı. Etraflarındaki havaya tropik çiçek kokuları sinmiş, kuş cıvıltıları müzikal bir kakofoniye dönüşmüştü.

Dante etkilenmişti ve onu etkilemek kolay değildi. Her liderin bir başkasının bölgesine girmek istediğinde yaptığı gibi nezaketen, Dante bu adamla bir görüşme ayarlamıştı, onunla tanışmayı merak ediyor ama temkinli davranıyordu. Tristan'la birlikte sızdıkları mülkün kendi adına kayıtlı olması ona puan kazandırmamıştı ama Dante başkasının adına olan bir şeyi kullanmanın ne kadar kolay olduğunu da biliyordu. Şu an için zihnini açık tutarak ve muhtemelen kadınına bir hamle yapmaya çalıştığı gerçeğini görmezden gelerek, Dante Tristan'a bir baş selamı verdi ve her iki adam da adamı takip etti.

Kafesler kaldırımıyla son buldu ve Dante durdu, gözleri şimdiye kadar gördüğü en muhteşem eserlerden birine bakıyordu. Los Fortis'ten sadece yirmi dakika uzaklıkta, Alessandro Villanova kendine Dante'nin daha önce hiç görmediği türden bir yerleşke inşa etmişti.

Tüm yerleşke üç kattan oluşuyordu; en alt katta, eğimli, kırmızı kiremitli çatıları açık kumtaşı rengine dönüşmüş en az on ya da daha fazla küçük kahverengi kulübe vardı. Bu katın yan tarafında üç katlı gri bir bina bulunuyordu ve bu bina alandaki tek düz çatılı yapıydı. İkinci katmanda daha büyük ve daha az sayıda, aynı kahverengi ve kırmızı renkte, rengârenk çiçeklerle bezenmiş yemyeşil bir bitki örtüsünün arasına serpiştirilmiş kulübeler vardı. En üst katta ise tuğla ve camdan yapılmış devasa gri bir malikâne, malikânenin iki yanında geniş teraslar ve terasın yanından başlayıp muhtemelen arka tarafa kadar uzanan büyük kavisli bir havuz vardı.

Eğer bir yer insanları erekte edebilseydi, burası listenin başında yer alırdı. İnziya, egzotiklik, manzara, vahşi ihtişam, hepsi bir araya gelerek küçük bir ordu için özel bir sığınak, gözlerden saklı bir imparatorluk haline gelmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Tristan yanından, mekânı içine çekerek ve Dante bunu hissetti. Başını sallayarak ilk katta dolaşan çeşitli insanlara baktı ve yerden tepeye çıkan taş basamakları tırmandı. Burada yaşamak bile ciddi bir egzersizdi.

Malikaneye tırmandıklarında Dante elbisesinin içindeki teri hissedebiliyordu. Ama lanet olsun, sadece manzara bile buna değerdı - bir yanda uzaktaki şehir, diğer yanda uçsuz bucaksız karanlık orman.

Yardakçı hem onu hem de Tristan'ı teraslardan birinde bir oturma düzenine götürdü ve Dante bu katta herhangi bir güvenlik olmadığını fark etti.

"Bir dakika içinde yanınızda olacak," dedi uşak ve onları yalnız bırakarak az önce çıktıkları merdivenlerden indi. Merdivenler görebildiği tek erişim noktasıydı.

"Güvenlik yok," diye yorumladı Tristan, onunla aynı fikirdeydi.

Dante başını salladı, ellerini ceplerine soktu ve manzaraya baktı. Bu seviyedeki hava soğuk ama hafif nemliydi. "Bu yerden nasıl haberimiz olmadı?"

Tristan onun yanına geldi. "Burası oldukça huzurlu. Bana Morana'nın sürekli gösterdiği balayı tatil yerlerini hatırlatıyor."

Balayı tatil köyleri. Adam *balayı tesislerinden* bahsediyordu. Domuzlar gerçekten dünyanın bir yerinde uçuyor olmalıydı.

Dante dönüp diğer adama baktı. "Onunla balayına çıkabileceğini düşünüyor musun?" Tristan gözlerini yemyeşil manzaraya dikti. "Aslında bizden bunu beklediğini sanmıyorum. Şu an için değil,

Her neyse. Azrail olayı onu çok etkiledi. Şimdilik Luna'dan sonra seyahat planlarıyla dikkatini

dağıtarak başa çıkmaya çalışıyor ve ben de ona izin veriyorum. Kendini toparlıyor."

Dante dudaklarının kalktığını hissetti.

"Kırbaçlanmışsın." "Siktir git, göt herif."

Dante sırtarak bulutlu gökyüzüne baktı. "Senin adına sevindim, seni küçük pislik. İkiniz için de."

Tristan bir süre sessiz kaldı. "Sen ve Amara iyi misiniz?"

"Ne yani, şimdi de bana ilişki tavsiyesi mi veriyorsun?"

Omuz silkti. "İletişim ve diğer şeyler ilişkilerde önemlidir."

Dante şaşkınlıkla ona baktı. "Kimsin sen ve Tristan'a ne yaptın?" Herifin dudaklarının seğirdiğini gördü.

Köpeklerin havlama sesiyle ikisi de dönüp cam kapıların ardında üç büyük Alman kurdu ve onlara doğru yürüyen dev bir adam gördü. Dante kendisinden daha iri biriyle nadiren karşılaşmıştı ama bu adam hem boy hem de kalınlık olarak ondan birkaç santim fazlaydı. Koyu siyah saçları berbat yüzünün etrafında dalgalanıyordu, bir gözünün üzerinde gerçek bir göz bandı vardı, adam Dante'nin yırtıcı içgüdülerinin ön plana çıkmasına neden olacak şekilde tehlike ve hakimiyet çılgınları atıyordu.

Kendisine en çok hizmet eden dış görünüşünü takındı - insanların hafife alma eğiliminde olduğu nazik beyefendi. İnsanlar Dante Maroni'nin - Tenebrae Outfit'in Duvarı, Bloodhound Maroni'nin oğlu ve Iceman Maroni'nin torunu - gaddar, kibirli, acımasız bir orospu çocuğu olmasını bekliyordu. Bunların hepsi onda vardı. Ama takım elbiseleri, tavırları, cazibesi onları hep kandırdı.

Dev adam ikisine de başıyla selam verdi ve büyük, yaralı bir elini ona doğru uzattı.

"Alfa," diye sert bir sesle konuştu, tek gözü koyu altın rengindeydi ve ikisini de değerlendirmiyordu. "Los Fortis'e hoş geldiniz."

Dante onun elini sıkıca sıktı. "Dante Maroni. Bu Tristan Caine."

Alfa Tristan'a başıyla işaret ederek ikisini de terastaki bambu mobilyalarla kaplı alana götürdü. Hepsi oturdu, içerideki köpekler cama yaslanmış, sahiplerini ve yabancıları izliyorlardı.

Dante sessizliği bozarak, "Burada kendine ne güzel bir yer inşa etmişsin," dedi.

Alfa sadece gülümsedi, dudaklarının ve yanaklarının sadece bir tarafı hareket ediyordu, diğeri ise göz bandının altından geçen yara izi tarafından kalıcı olarak aşağı çekilmişti. Bu adam hayatta kalmayı başarmıştı ve Dante bu badireyi atlatıp diğer tarafa geçen herkese anında saygı duyuyordu.

Yıpranmış tenli yaşlı bir kadın terasın diğer tarafından bir tepsiyle çıktı, elinde dumanı tüten kahve fincanları ve atıştırmalıklar vardı. Üçüne de gülümsedi ve hafif aksanıyla konuştu. "Kahve yerel bir spesiyalitedir. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Teşekkür ederim Leah," dedi Alfa ona, sesi belli belirsiz ısınarak. Dante bir an için içmeli mi yoksa reddetmeli mi diye düşündü, ama Alfa ona söyledi. "Ben konukları zehirlemem Bay Maroni. Bu benim tarzım değil."

Hem o hem de Tristan dumanı tüten birer fincan alıp yudumladılar. Acıydı ama lanet olsun ki tadı inanılmaz değildi.

"Baban sonunda sana söyledi mi? Bu yüzden mi buradasın?" Alfa sandalyesinde rahatlamış bir halde sordu. Rahat olması, güvenlik olmaması, onunla tanışmadan önce kendisinin ve Tristan'ın silahlarının alınmamış olması Dante'ye karşısındaki adamın ne kadar ölümcül olduğunu gösteriyordu. Kendisini güvende tutmak için güvenlik ordusuna güvenen babasının aksine, bu adam ordusunu savaşarak ve kazanarak biriktirmiş savaşçı bir kraldı.

"Ne demek istiyorsun?" Dante birasından bir yudum alarak sordu.

Adamın altın rengi gözleri onun üzerinde keskinleşti. "Aynı babayı paylaşıyoruz Bay Maroni." Dante'nin eli ağzına doğru giderken durakladı, gözleri diğer adama odaklandı. "Affedersiniz?" Alfa güldü. "Piç kurusu sana söylememiş."

Dante parmaklarının fincanın üzerinde büküldüğünü hissetti. Fincanı masaya bıraktı ve öne doğru eğilerek çenesini sıktı. "Açıkla."

Diğer adam ona acıdı. "Annem Los Fortis'te seks işçiliği yapıyor, küçük kız kardeşini sanat okuluna gönderiyor ve başlarını sokacak bir çatıları olmasını sağlıyordu. Lorenzo Maroni yaklaşık otuz üç yıl önce şehre yaptığı bir ziyarette onu görmüş, tecavüz etmiş ve hamile bırakmış. Ayrıca kız kardeşini de kaçırıp yanında götürdü. Onunla evlendi."

Dante kalbinin yerinden çıktığını, ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. Diğer adama baktı, ona gerçekten baktı ve benzerliği gördü - siyah saçlar, çene çizgisi, elmacık kemikleri, burun, yapı. Üvey kardeşine bakıyordu.

Babasının bencil, canavarca eylemlerinin boktan hikayeleri, onu mezardan kaldırıp tekrar öldürmek istemesine neden oldu. Bir adamın canavarlığı pek çok hayatı yok etmişti ve bu sayı giderek artıyordu.

Sikeyim.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye başını salladı Dante, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordu.

Alfa başını yana eğdi. "Toplantı talebini ne zaman aldığımı bildiğini sanıyordum.

Özellikle de askerlerinizden biri kısa süre önce hikayeyi benimle teyit etmeye

geldiğinden beri." "Nerea mı?" Dante sordu. "Bunu bildiği için mi buradaydı?

Nasıl?"

Alfa omuz silkti. "Annenin geçmişini araştırdığını ve bana rastladığını söyledi. Sana söylemek gibi bir niyetim hiç olmadı."

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Neden? Ve neden benimle hiç iletişime geçmedin?"

Alfa eğlenmeden bir kahkaha attı. "Lorenzo Maroni ile bağlantı kurdum. On üç yaşındayken sokaklarda yaşıyordum ve annem ölmek üzereydi, ameliyatı için paraya ihtiyacım vardı ve son çare

olarak onunla iletişime geçtim." Elindeki bardağı masaya bıraktı. "Ve onun, annemin ameliyatı için

çürümüş bir pislikti ve onsuz daha iyiydik."

Dante dişlerinin gıcırdadığını, ellerinin yumruk olduğunu hissetti. Bunca zaman boyunca, hiç istemediği imparatorluğun gerçek varisi olan bir ağabeyi vardı ve babası onu mahvetmişti.

"Her neyse, aile buluşması için değilse neden buradasınız?"

"Tenebrae yakınlarında herhangi bir mülkünüz var mı, Alfa?" Tristan ilk kez konuştu, sesi gergindi. Dante derin bir nefes aldı ve terasın kenarına doğru yürüdü, her şeyi kafasında toparlaması gerekiyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Alfa. "Maroni bölgesine asla yaklaşmak istemedim."

Dante neye inanacağını bilmiyordu. Babası hakkında doğruyu söylüyor olabileceği gibi, onu ve Tristan'ı manipüle etmek için de bir şey yapıyor olabilirdi. Eğer bu adam Sendika ile işbirliği içindeyse, onları pekâlâ yanlış yönlendirebilirdi.

"Sendika hakkında bir şey biliyor musun?" Dante döndü, ellerini ceplerine soktu ve buluşmalarının nedenine odaklandı.

Alfa tek gözüyle ona eşit bir şekilde baktı. Bu daha küçük bir adamın gözünü korkuturdu.

"Çocukları takas ediyorlar.

Ama benim onlarla hiçbir alakam yok. Neden bana geldin?"

Tristan ellerini yumruk yapıp kalçalarına dayayarak, "Çünkü senin adına kayıtlı bir evde Sendika'nın küçük bir kıza tecavüz ederek yeni üyelerini kabul ettiğini tespit ettik," dedi.

"Hangi isim? Alfa mı Alessandro mu?"

Dante, "Alessandro," diye cevap verdi.

Başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Yeraltı dünyasında kimse benim gerçek adımı bilmiyor.

Sahip olduğum her şey Alfa ya da Alfa Villanova altında. Nöbetçilerim dışında Alessandro'yu kimse tanımıyor."

Dante, "Amara'ya ikinizin de adını söylemişsin," diye araya girdi.

Alfa'nın gözü ona takıldı. "Ah, o senin. İyi bir kadın ama daha fazlası olabileceğini düşünerek ona iki ismi de verdim."

Dante'nin midesi yandı. Siktir, hayır. "O benim."

Alfa homurdandı. "Mesele şu ki, neden birinin benim adıma bir ev satın aldığını ve Sendika'nın bunu neden kullandığını bilmiyorum. Adlarını duydum ve benim işimde bazı şeyler duyarız. Ama onlarla hiç temasım olmadı."

"Ne iş yapıyorsunuz?" Dante, sokaktan gelen ve parası olmayan bir çocuğun üzerinde durduğu yerleşkeyi nasıl biriktirdiğini merak ederek sordu.

"Güvenlik ve geri alma," diye devam etti Alfa ve Dante neredeyse gülümsedi. Münzevi piç kurusu. "Sendika daha yeni öğrenmeye başladığımız pek çok şeyden sorumlu." Dante yürüdü

Sıcak havada takım elbisesinin ceketini çıkararak koltuğa geri döndü. "Babamız onlarla birlikte çalışıyordu.

bir kapasite, henüz nasıl olduğunu bilmiyorum."

Ceketini yana iterek öne doğru eğildi ve ağabeyinin gözlerinin içine baktı. "Sana güvenebilir miyim, erkek erkeğe?"

Alfa'nın kaşı kalktı. "Baban gibi olmadığın sürece seninle bir sorunum yok." Dante başını salladı. Yeterince iyiydi. Babasından nefret eden her adam onun kitabında bir yere sahipti.

"Yirmi yıl önce," diye başladı, "Tenebrae'den yirmi beş kız kaçırıldı. Bunlardan biri Tristan'ın kız kardeşi Luna'ydı. Lorenzo Maroni ve Gabriel Vitalio'nun çocukları Sendika'ya verdiğini biliyoruz ama onun nereye gönderildiğini bilmiyoruz. Aradığımız kişi o."

Alfa'nın gözlerinin Tristan'a kaydığını ve hafifçe yumuşadığını gördü. "Bu çok zor. Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama hayatta olmama ihtimali çok yüksek. Sendika'ya giden pek çok çocuk hayatta kalamıyor. Bu olasılığa hazırlıklı olmalısın."

Tristan başını salladı, çenesi gergindi. "Öyleyim. Ama cevaplar istiyorum."

Alpha, "Ve hangi orospu çocuğunun adımı bulup beni kullandığını bilmek istiyorum," dedi.

Dante yaşlı adama, "Bunu takip edebilecek bir hackerımız var," diye bilgi verdi. "Karşılığında sen de bize bir ipucu vereceksin. Anlaştık mı?"

Alfa uzun bir süre onu düşündü. "Tamam, ne bulabileceğime bakacağım."

Dante ayağa kalktı, cebinden kartını çıkardı ve tereddüt ederek diğer adama uzattı. "Annem resim yaptığı odada küçük kardeşimizle birlikte bileklerini kesti. Asperger hastası ve bu dünyadan uzakta harika bir hayat yaşıyor. Onu korumak için onu görmeyi feda etmek zorunda kaldım ve şimdi geri gelmek istemiyor. Bunu anlıyorum. İyi bir kadın buldu ve evden mimar olarak çalışıyor ve bana kendimi ve bu dünyayı onun hayatından uzak tutmamı söyledi. Bazen telefonda konuşuyoruz ama sadece tanışıklığımız var. Onu bir kardeş olarak korurken, ben de onu hayal kırıklığına uğrattım. Demek istediğim, eğer kardeşimsen bana neden bir şey söylemediğini anlıyorum ama bundan sonra nasıl hareket edeceğimize sen karar vereceksin - kardeş olarak mı yoksa tanıdık olarak mı? Seçim senin."

Dante büyük adama başıyla selam verdi ve Tristan'ın peşinden merdivenlere doğru yürüdü.

"Dante?"

Durakladı ve adamı görmek için döndü. "Bebek için tebrikler."

Dante dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve başını sallayarak aşağı inip Tristan'a baktı. "Şaşırmış görünmüyorsun."

Tristan kolayca onun yanına taşındı. "Amara dün gece karnına dokunup durdu. Şüphelenmiştim."

Dante ayaklarının dibinde uzanan inanılmaz manzaraya baktı, bunun kardeşine ait olduğunu fark edince sarsıldı. "Hikâyesine inanıyor musun?"

"Evet," dedi Tristan. "Tek gözü dışında biraz babana benziyor."

"Daha önce hiç tek gözlü birini görmemiştim," diye yorumladı Dante. "Umarım bizim için bazı ipuçları bulur.

Morana onu ve mülkü derinlemesine araştırsın."

Tristan başını salladı, tam o sırada telefonu çaldı. Dante Morana'nın adının yanıp söndüğünü gördü ve önemli olduğunu anladı. Gözlemlediğı kadarıyla bu ikisi telefonda konuşmaktan çok mesajlaşmayı seviyordu.

Tristan telefonu açtı. "Evet?"

Dante hayatının aşkına verdiği cevap karşısında neredeyse gözlerinin dolduğunu hissedecekti. Tristan sertleşerek aşağı doğru inişini durdurdu ve Dante de durdu, tetikteydi.

"Bana adresi gönder. Dante ve ben jeti alacağız."

Dante telefonunu cebine koyarken onun açıklamasını bekledi. "Havaalanındaki pislik ona bir adres göndermiş ve 24 saat içinde oraya gitmesini, yoksa kaçıracağımızı söylemiş."

Adrenalin Dante'nin sistemine aktı. "Nerede?"

"Tenebrae'nin 70 mil dışında," diye yanıtladı

Tristan.

Adamlar birbirlerine baktılar ve ortalığı birbirine katmaya hazır bir şekilde merdivenlerden aşağı koşmaya başladılar.

Dante havaalanına giderken destek çağırdı, Vin'in döndüğünü ve Tenebrae'deki havaalanına üç sağlam adam getireceğini, oradan da hep birlikte bölgeye gideceklerini bilmekten memnundu. Yanında Tristan olduğu halde Range Rover'ıyla manevra yapan Dante dikiz aynasını kontrol ettiğinde, GPS'in yönlendirmelerini takip ederek şehir sınırlarının dışına çıkarken, yerleşkeden gelen iki siyah cipin kendisini takip ettiğini gördü.

Robotik kadın sesi, "Portsmouth Bulvarı'ndan bir sonraki çıkışa girin," dedi ve Dante onu takip etti, beş saatlik uçuştan dolayı omuzları düğümlenmişti. Omuzlarını döndürdü ve boynunu kırdı, ses sessiz araçta yükseldi. Stres midesinde toplanmıştı ve bu bilinmeyenden kaynaklanıyordu. Dante bir tuzağa mı yoksa gerçek bir ipucuna mı doğru yürüdüklerini bilmiyordu. Daha da kötüsü, ne tür bir ipucu olduğunu da bilmiyordu. Terk edilmiş bir yerden geçen seferki gibi felaket bir eve kadar her şey olabilirdi.

"Hazır mısın dostum?" diye sordu Tristan'a kasten hafif bir sesle, daha stresli olduğunu bildiğı

için onu kışkırtarak.

Tristan ona sadece bir bakış attı ama sessiz kaldı, eli silahını tutuyordu. Dante'ninki ise gösterge panelinin üzerindeydi ve alınıp ateşlenmeyi bekliyordu.

Navigasyon "Madison Bulvarı'ndan sola dnn," dedi ve o da ana otoyolun dışındaki toprak yoldan sola döndü. Ormanlık alan başlamadan önce birkaç mil boyunca tarım arazileri yolu çevreliyordu. Gece

gökyüzüne düşmüş, ortalığı ürkütücü hale getirecek kadar karartmıştı, dolunay ise ortalıkta ıslıl ıslıl parlıyordu. Dante gösterge panelindeki GPS'ten haritayı kontrol ederken, "Sanki gotik bir film gibi," dedi.

"Varış noktanız 2 mil ileride," dedi ses.

Ormanlık alana girdiklerinde farlar yollarını aydınlattı. Büyük, harap bir ahşap ev görüldü. Ev tamamen karanlıktı, terk edilmişti.

Dante aracı durdurdu, silahını aldı ve dışarı fırladı, kapısını kapattı, herkes inerken tüm araba kapılarının kapandığını duydu. Havadaki soğukluk ensesindeki tüyleri diken diken etti, eve bakarken içinde karanlık bir şeyler kaynıyordu. Ürkütücü olan sadece ortam ya da ev değildi, etrafındaki hava da duyulmamış çığlıklar ve anlatılmamış hikâyelerle hainceydi. Dante kalbini ve duyularını her zaman açık tutmuştu ve o anda hepsi gerilimle titreşiyordu.

Arkasındaki adamlara başıyla selam verdikten sonra Tristan'la bakıştı ve iki parmağıyla onu ileriye doğru işaret etti. Tristan da başıyla onu onayladı ve ilerlerken uzun otları siper olarak kullanarak eğildiler.

Evin yan tarafına, üzerindeki yazılar solmuş, eğri büğrü bir tahta asılmıştı. Dante gözlerini kısarak yazıyı okumaya çalıştı ama yazı seçilemeyecek kadar silikti.

"Sağ pencerenin yanında gölgeler görüyorum," diye fısıldadı Vin'in sesi arkasından. Dante baktı ve karanlık bir hareket de gördü. Sessiz adımlarla avluyu geçti ve verandaya çıktı, ağırlığının altında inleyen ahşap tahtalar onu ele veriyordu. Adrenalin kanını pompalarken, Dante arkadaşlarına başını salladı.

Gizliliğini kaybedince ellerini kaldırdı ve silahı doğrultarak kilidi açtı ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

Ahşabın kötü durumu kapının içeri çarpmasına neden oldu.

Kurşunlar içeriden ateşlendi ve Dante siper aldı. Yan tarafı zaten sıyrılmıştı; vücudunda bir tane daha istemiyordu, çok teşekkürler.

"Onları geri götürün," diye emretti Vin'e ve evin arkasından koşan diğer iki adama.

Dante eğildi ve ceketini çıkarıp elinde tutarak beklemeye başladı.

İçeriden bir el daha ateş edildi ve Dante zihinsel olarak bulunduğu yeri saptayarak doğruldu, ceketini saldırganın yüzüne fırlattı ve dizlerini vuracak kadar uzun bir süre onu kör etti.

Tristan'ın arkasındaki Outfit askerine baktı ve "Onu etkisiz hale getirin, dışarı çıkarın ve sorgulama için canlı tutun" diye emretti.

Dante ve Tristan karanlık evin derinliklerine doğru ilerlerken, sadece pencerelerden gelen ay ışığı onlara rehberlik ederken, adam "Emredersiniz patron," diyerek işe koyuldu.

"Bir adam yüzünü havaya uçurdu," diye Vin'in sesi diğer taraftan geldi. "Bir diğeri ormana kaçtı.

Liam ve Alek onun peşinde."

Dante başını salladı, vücudu gergindi, kulakları açıldı, beklenmedik bir ses olup olmadığını dinliyordu. Ürkütücü bir sessizlik vardı, gecenin doğal sesleri yoktu, düzenli nefes alış veriş ve kulaklarındaki kan dışında hiçbir şey yoktu. Ama yalnız olmadıklarını hissedebiliyordu. Gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ama nereden bakıldığını kestiremedi.

"Misafirimiz var," diye mırıldandı Tristan ve Vin'e usulca. "Yakın durun."

Evin derinliklerine doğru ilerlerken, yukarı çıkan bir merdivenin bulunduğu bir tür fuayeye geldi ve tırmanmaya başladı. Birinci katta, kimseyi kaçırmamaya dikkat ederek her kapıyı kontrol etti. Tristan yerde kalırken Vin ikinci kata çıktı. Birkaç dakika içinde ev kontrol edilmiş ve boşaltılmıştı.

"Bu kadar mıydı?" Tristan usulca sordu. "Dışarıdaki adam için mi içeri girdik? Bu hiç mantıklı değil." Hayır, mantıklı değildi. Bir şeyleri kaçırıyorlardı.

Mutfaktan gelen cam kırılma sesi hepsini alarma geçirdi ve o yöne doğru koşturdu. İçeri girdiklerinde her yer bomboştu, yerde bir cam kırılmıştı ve parçaları bir kapının üzerine düşmüştü.

Arkadaşlarıyla bakışan Dante çömeldi ve şaşırtıcı bir şekilde dokunulduğunda soğuk olmayan metal kolu kavradı, bu da birinin yakın zamanda dokunup kapıyı açtığı anlamına geliyordu.

Ve onlara bakan sekiz çift masum, dehşete düşmüş göze baktı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı Vin. "Bunlar çocuk."

Bunlar gerçekten de erkek çocuklardı - genç, on yaşından büyük olmayan, pis çocuklar.

Kanı kaynarken bile nazik bir sesle "Hadi," diye yalvardı, elini onlardan birine uzattı ve silahını indirdi. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Çocuklardan biri kekeledi, "Bizi eve götürecek misiniz?"

Kahretsin, kalbi göğsünden çıkacaktı.

"Evet," diye söz verdi Dante. "Sizi eve göndereceğiz çocuklar. Hadi çıkın oradan. Kirli görünüyor." "Kötü de kokuyor," dedi başka bir çocuk. "Doğruyu söylediğinizi nereden bileceğiz?"

Dante cevap veremedi, Dante'nin rengini seçemediği parlak gözlü üçüncü bir çocuk konuştu. "Onlar. Bana mavi gözlü olandan bahsetti," dedi Tristan'ı göstererek.

"Sana ondan kim bahsetti?" Dante kafası karışmış bir halde sordu. "Gölge Adam."

Amara saat dokuzda telefon aldığında şaşırdı.

O ve Morana, Tristan'ın kulübesinde uzanmış, hayatları hakkında konuşmuş ve bir kız gecesini sadece arkadaş olarak, her ikisinin de hayatlarında hiç sahip olmadıkları başka bir kadın arkadaşla takılarak geçirmişlerdi.

Amara onunla yıllar boyunca Dante'yle yaptığı anlaşmalar, terapistlik yapmasını sağlayan hızlandırılmış dereceleri ve kaçma nedenleri hakkında konuşmuştu. Morana babasının durumunu, bazı günler kendini ne kadar kaybolmuş hissettiğini ve Tristan'ın ona nasıl demir attığını, Gabriel'in gerçek kızını ve onun kaderini nasıl merak ettiğini itiraf etmişti. Sıcak çikolatalarını yudumlarken evlilik planları hakkında da konuştular ve Amara hayatında ilk kez gerçek bir kadın arkadaşına sahip olmanın ruhuna ne kadar iyi geldiğini hissetti. Morana kalbinin gerçek kız arkadaşıydı, her şeyi bırakıp günün her saatinde yanında olacak türden, en tuhaf şeyleri mesaj atabileceği ve onun da daha tuhaf mesajlarla karşılık vereceği türden, bir gün ona bir şey olursa Amara'nın bebeğini emanet edebileceği türden.

Günü çok güzel başlamıştı, Dante onu yumuşak bir öpücükle uyandırmış ve Vin'in gün boyunca orada olacağını söylemişti. Sabahını arkadaşını - bir zamanlar tombul olan şimdi seksi olan arkadaşını - görerek ve onun dönüştüğü adamla yeniden bağlantı kurarak, sertleşmiş olsa da hala sevdiği çocuğun altında aynı çocuk olduğunu fark ederek geçirmişti. Kalbinin bir başka gerçek dostuydu, sadece onunla vakit geçirerek gününü güzelleştiren biriydi.

Bu yüzden gelen telefon onu şaşırtmıştı. Şimdi, Morana bir yere giderken Outfit sedanlarından birinin yolcu koltuğunda onun yanında oturan Amara endişelenip endişelenmeyeceğini bilmiyordu.

Morana ona, "Havaalanındaki adamın bu sefer bize bir iyilik yaptığını biliyordum," dedi.

"Evet, ama Dante neden beni oraya gelmem için çağırdı? Ve benden sosyal hizmetlerdeki bağlantımı aramamı istedi?" Amara şaşkınlıkla sordu.

Morana omuz silkti, direksiyonu kırdı, bir arabayı solladı, Amara'nın alışık olduğundan çok daha yüksek bir hızda gidiyordu ama bunu kendinden emin bir şekilde yapıyordu. "Kim bilir? Bağlantınız bölgeye birini mi gönderiyor?"

Amara telefonunu kontrol etti. "Evet, yaklaşık yirmi dakika içinde orada olurlar."

"Biz de on dakika içinde orada oluruz."

Amara, "GPS bunu göstermiyor," deyince arkadaşı ona sırtlamakla yetindi ve daha da hızlandı.

Amara gülerek kapının kolunu tuttu. "Lütfen kaza yapmayalım. Gemide fasulye büyüklüğünde bir bebek var."

Morana ona eğlenen bir bakış attı ve bir dönemece geldiklerinde biraz yavaşladı. "Biliyorum. Tristan söyledi. Dün sürekli karnına dokunduğunu söyledi ve ben de 'herhalde onu hamile bıraktı' dedim."

Amara bir kahkaha attı, Tristan'ın gözlemine ya da yorumuna pek de şaşırmamıştı.

"Nerea'dan haber var mı?" Amara sordu.

"Hayır," diye iç geçirdi Morana. "Hareketlerini takip ediyordum ama o kadar temizdi ki uzak."

Amara başını salladı. Tam da beklediği gibi. Yolun geri kalanında bebek hakkında sohbet ettiler. Ay ışığının aydınlattığı toprak patikadan dönüp ormanı gördüklerinde sessizleştiler.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burası bir korku filminden fırlamış gibi mi?" Morana arabayı patikanın üzerinden ormanlık alanın kenarına doğru sürerken sessizce mırıldandı. Farlar yolu aydınlatıyor, iki yandaki ağaçlardan ve ötesindeki karanlıktan başka bir şey göstermiyordu.

Amara, GPS'in sadece bir mil ilerideki varış noktalarını göstermesini izlerken, "Bu ürkütücü," diye onayladı. "Doğru yolda olduğumuza emin misin?"

Cevap üç SUV, bir polis aracı, bir ambulans ve tüm araçların farlarının aydınlattığı tüyler ürpertici bir ev şeklinde geldi. Morana aracını polis aracının yanına park etti ve ikisi de araçtan inerek, insanların evin ön basamaklarını kaplayarak durduğu evin önüne doğru yürümeden önce birbirlerine baktılar.

Gruba yaklaştıkça Amara merdivenlerde battaniyelere sarılmış küçük insanların oturduğunu fark etti. Küçük çocuklar.

Kalbi hızla çarpan Morana'nın, Tristan'ın yerde oturmuş bir çocukla konuştuğu evin yan tarafına gidişini izledi. Onları yalnız bırakarak arkasını döndüğünde Dante'nin ceketsiz, gömleğinin kollarını ön

kollarının üzerine katlamış, elleri kalçalarında bir polisin söylediklerini dinlerken durduğunu gördü.
Gözleri

yanına geldi, onu tepeden tırnağa inceledi, sonra elini uzatarak sessizce yanına çağırdı.

Amara takozlarının üzerinde ona doğru yürürken gözlerinde sorularla etrafına bakınıyordu. Dante kolunu onun beline doladı ve orta yaşlı, saçları dökülmüş polisle konuşmaya devam etti.

Polis onu görmezden gelerek, "Beşi geçen yıl yapılan kayıp ihbarlarıyla eşleştii," dedi. "Vasilerini aradık; sabaha kadar burada olurlar. İfadelerini daha sonra alacağız."

Dante başını salladı, dikkati onunkiyle birlikte konuşmaya odaklanmış olsa da, düşüncesizce kalçasının yan tarafını okşadı. "Peki ya hastanedeki çocuklar?"

Polis başını salladı. "Dosyalarını bulmaya çalışıyoruz ama hiçbir şey çıkmıyor. Sanırım son beş yılı falan araştırmamız gerekecek. Şimdilik hastanedeler. Peşlerinde bir adamımız var."

"İki olsun," diye emretti Dante ve Amara onun gerçekten bir polis isteyip isteyemeyeceğini merak etti. Maroni'lerin ceplerinde pek çok departman olduğunu biliyordu ama ne kadar derine indiğini bilmiyordu.

"Bunun için sosyal hizmetleri aramam gerekecek," dedi polis.

"Buradaki kadını," diyerek kalçasını sıktı, "departmanda bağlantıları olan lisanslı bir terapisttir. Aramayı çoktan yaptı."

"Yakında burada olurlar," diye araya girdi Amara, sesi alçaktı.

Polis başını salladı. "Bak, bunu açıklayabilirsin ama bir rapor yazmam gerekecek."

"Tamam. Peki ya şu?" Dante başını eğerek Tristan'ın yanında oturan çocuğu gösterdi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi polis. "Çocuğun söylediğı yaştan sekiz yıl geriye gittik ama sistemimizde hiçbir şey bulamadık. Kayıp kişi raporu yok. Bağlantı yok. Aramaya devam edeceğiz ama bu konuda şansımız çok az."

"Teşekkürler Derek," dedi Dante polise başıyla onay vererek. "Beni haberdar et."

Polis başını salladı ve iki sağlık görevlisi onları kontrol ederken ortağının çoktan konuşmaya başladığı merdivenlerde oturan genç çocuklarla konuşmak için döndü. Tristan birkaç adım ötede oturmuş, başını öne eğmiş, yanındaki çocuk konuşurken Morana yandan onları izliyordu.

"Neler oluyor?" Amara, yüzüne düşen karanlık gölgeleri görerek adamna baktı ve sordu.

"Çocukları burada bulduk," dedi ona, dönüp olay yerine bakarak. "Hepsi kaçırılmış, gönderilmeye hazır. Vin yakaladığımız adamlardan birini sorgulamak için Yerleşkeye götürdü. Biri öldü, diğeri rüzgarda. Sekiz çocuk, Amara. Sekiz çocuk."

Amara onun omzuna bir öpücük kondurarak içini dökmesine izin verdi.

İkisi de Tristan'ın başını öne eğip çocuğun söylediklerini dinlemesini izledi.

Amara arkadaşını hiç böyle görmemişti, bir çocuğa bu kadar odaklanmıştı. Ama onun çocuklara karşı koruyucu olduğunu biliyordu, bu yüzden belki de bu onu şaşırtmamalıydı.

"Bu daha başlangıç. Pandora'nın kutusunu açtık. Bu kabuslar gün ışığına çıkmaya devam edecek ve ben çocuklarımız için daha iyi bir şey inşa etmek istiyorum. Benimle kal, tamam mı?"

"Sormana bile gerek yok, Dante," dedi Amara ona yumuşak bir sesle. "Her zaman senin yanında olacağım."

Dante çocuklara bakarak, "Sahip olduğumuz bu yeni düzende rolünüzün ne olacağını merak edip durduğunuzu biliyorum," dedi. "Sen şifacısın, Amara. Sen bu kayıp ruhlara kıyıya ulaşmaları için yol gösteren deniz fenerisin. Onlara rehberlik edecek birine ihtiyaçları var, duygusal olarak zeki, travmayı ve hayatta kalmayı anlayabilecek kadar güçlü ve yine de ışık olabilecek birine. O kişi sensin."

Boynunu çevirdi, kara gözleriyle onu delip geçti, sesinden inanç damlıyordu. "Daha fazla çocuk bulacağız, daha fazla genç kız ve erkek, farklı koşullarda. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Rehabilite edilmeleri gerekecek. Yardıma ihtiyaçları olacak - fiziksel olarak, ki bunu ayarlayabilirim, ama aynı zamanda zihinsel olarak, ki bu senin uzmanlık alanın. Onlara hayatta bir şans verebiliriz, Amara. Bu tanrının unuttuğu yerde bir miras bırakabiliriz. Benimle oynar mısın kraliçem?"

Amara karanlığın bu parçasıyla gölgelenen masum hayatlara baktı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Zorluklara rağmen hayatta kalmanın ruhundan ne kadar çok şey götürdüğünü biliyordu. Acıyı, kaybı ve katıksız irade gücünü biliyordu. Ve aldığı yardım olmasaydı orada duramayacağını da biliyordu. Onun için başka bir seçenek yoktu.

Bakışlarını sadece sevdiği değil, aynı zamanda o anda benim dediği için gerçekten gurur duyduğu adama çevirerek ona cevabını verdi. "Evet, vereceğim kralım."

Oyunlar başlasın.

Sağlık görevlileri ve polis işlerini bitirdiğinde saat geç olmuştu. Sosyal hizmetlerden iki adam geldiğinde Amara geride kaldı ve hastanedeki iki çocuğun kaderini yönlendirmelerine yardımcı oldu ve yaşadıkları deneyim için bir tür danışmanlık almalarını sağladı.

Aynı şeyi Tristan'ın yanında oturan çocuk için de sormaya başlamıştı ki Morana başını hafifçe salladı. Amara, diğer çocukları velileriyle buluşmaya götürdükleri sırada onlarla birlikte yürümüşü.

Herkes gittiğinde alanda sadece o, Dante, Tristan, Morana ve o çocuk kalmıştı.

Amara, basamaklara oturmuş onu izleyen Dante'nin yanına doğru yürüdü. Bacaklarını açtı

ve onu aralarına çekti, yüzünü karnına bastırdı, duymayacağı kadar alçak bir tonda kelimeler mırıldandı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, saç tellerinin yumuşaklığını, karnına değen nefeslerinin sıcaklığını hissetti ve ona sarıldı, o da ona sarıldı, onun varlığından güç aldı.

Tristan kucağına oturana kadar Amara'nın kalçalarını çekiştirirdi ve yüzünü Amara'nın boynunun kıvrımına sokarak kokusunu içine çekti. Amara onun yanında her zaman olduğu gibi kalbinin hızla çarptığını hissetti ve gözleri Tristan'ın kucağında uyuyakalan çocuğa takılı kalarak onu yakınında tuttu. Onun Morana'ya baktığını, sessiz bir konuşma yaptıklarını ve Morana'nın eğilip ona dudaklarından küçük bir öpücük verdiğini gördü. Tristan'ın Morana'yı kendi alanına bu kadar yaklaştırması bazı günler Amara'yı hâlâ hayrete düşürüyordu. Çocuğu kucağına aldı ve ayağa kalktı, bu hareket onu tutan adamın dikkatini çekti.

Dante Amara'yı yanında sıkı sıkı tutarken yan tarafa onlara baktı. "Geri mi dönüyorsunuz?"

Morana cebinden arabasının anahtarlarını çıkararak, "Evet," diye cevap verdi. "Küçük Xander baygın ve Tristan onunla biraz daha konuşmak istiyor. Onu da yanımıza alalım, işleri sonra çözeriz diye düşündük."

Dante başıyla onu onayladı ve Tristan'la bakıştı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Tristan başını salladı ve Xander adındaki çocuğu kucağında Morana'nın kullandığı arabaya taşıdı. Yatıyordu

Xander arka koltuğa, Morana direksiyona geçerken yolcu koltuğuna oturdu ve onlara el sallayarak arabayı sürdü.

"Çocuğun onlarda kalacağına ne kadar bahse girersin?" Dante'nin sesi onu yere baktırdı, eli karnının üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyordu.

Amara omuz silkti. "Nasıl gideceğini göreceğiz."

Dante ona küçük bir gülümseme verdi ve o daha nefes alamadan ayağa kalkarak onu kollarının arasına aldı. Kalbi hızla çarparak, Dante'nin onu Rover'a bırakmasını, sürücü tarafına doğru koşmasını ve arabaya binerek ürkütücü yerden uzaklaşmasını izledi.

"Burası çok ürkütücüydü," diye mırıldandı Amara, dikiz aynasında küçülmesini izlerken. "Morana'nın havaalanındaki adam bunu nereden biliyordu ki?"

Dante bir süre düşündükten sonra onları ormandan çıkarıp açık araziden geçen toprak yola götürdü. "O Gölge Adam."

Amara dönüp ona baktı, ön camdan içeri dolunay ışığının süzüldüğünü ve yüz hatlarına yumuşak, romantik bir parıltı yaydığını gördü. Adamın söylediklerini düşündü, bildikleriyle birleştirdi ve kabul etti. "Mantıklı. Bu yüzden onu hiç görmemiş."

Dante direksiyonu kırınca araba sarsıldı ve otoyola geri döndüler. "Oradaydı

bu gece."

Kaşları alnına doğru kalktı. "Onu gördün mü?"

"Hayır," diye başını salladı. "Ama oradaydı. Kaçan adamlardan biri adamlarımız tarafından ormanda bir ağaca bağlanmış ve göğsüne bir mesaj bantlanmış halde bulundu."

"Ne mesajı?"

Dante ona baktı. "İyi iş çıkardın' dedi. O yeri bulmamızı istedi. Bunu bize resmen kaşıkla verdi."

"Sizinle oynuyor çocuklar," diye ima etti Amara, omurgasından aşağı bir ürperti inerken ısıtıcıyı açtı. "Neden?"

Dante sessiz kaldı. Dante tekrar konuşmadan önce birkaç kilometreyi sessizlik içinde geçtiler. "Alfa benim üvey kardeşim."

Bu Amara'nın sertçe ona doğru dönmesine neden oldu. Dante ona Alfa'nın yerleşkesine yaptığı ziyareti, keşfettiği bilgileri, babasının insanların hayatlarında yarattığı trajedileri anlattı. Adama tamamen güvenip güvenmediğini bilmemek de dahil olmak üzere ona her şeyi anlattı. Araba geçip giderken şehre yaklaşıyorlardı, yollar hâlâ karanlık ve boştu.

Amara ona, "Bana iyi davrandı," diye hatırlattı.

Dante çenesini sıkarak, "Seni becermek istedi," diye düzeltti.

Amara bir kahkaha attığını hissetti. "Kardeş olsaydınız bu komik olurdu.

Kendimi rezil hissederdim."

Dante daha son sözünü söylemeden arabayı yolun kenarına çekip kontağı kapattı. Kadının emniyet kemerini çözdü, koltuğunu geriye itti ve onu üzerine çekerek kalbinin göğsünde hızla çarpmasına neden oldu.

"Bunu bir daha söyle," diye homurdandı.

Amara onun üzerine yerleşirken gülümsediğini hissetti, kalçalarını onun kalçalarına dayadı ve ellerini onun göğsünün üzerine koydu. "Saçmalıyorsun."

Adamın bir eli kadının dolgun göğüslerini kavrarken, diğer eli de kışına doğru uzanıyordu. Ay ışığında, kara gözleri alevlerden doğmuş, rüzgârlarda soğumuş, kesilmemiş obsidyen gibi parlıyordu. Erkeksi kokusu, ilk kokladığından beri sevdiği o kolonya, arabanın kapalı sınırlarına nüfuz etti. Adam onun duyularını ele geçirdi -görme, ses, koku, dokunma- ve kadın bundan zevk aldı, kalbi çarpıyordu ama arzu bilinen bir beklentiyle karnında kıvrılıyordu. Bu başlangıçta olduğu gibi değildi. O zamanki arzuları bir orman yangınıydı - bilinmeyen, beklenmedik, evcilleşmemiş. Hayır, şimdi bir çıra, karlı bir çölün ortasında, ayazı eriten, kemikleri ısıtan, karanlığı aydınlatan bir şenlik ateşiydi. Daha önce yüzlerce kez birlikte olmuşlardı ve yüzlerce kez daha birlikte olacaklardı. Ama birbirlerine duydukları ihtiyaç evrim geçirmişti - birbirlerini öğrenen aşıklar olmaktan

birbirlerinin teninde anılara dönüşmüştü, vücudunun her santimi onunkinin her santimini biliyordu.

Tüm bunlar, aralarındaki onca yıl ve dokunuş göz önüne alındığında, göğsünü ve kığını tutan eli, omurgasında kıvrılan bir ısıya neden oldu, çok tanıdık, çok lezzetli, çok arzulan. Amara bu adam tarafından arzulanmakla büyüyordu; onu arzulamakla daha da büyüyordu. Saldırıya uğradıktan sonra uzun bir süre kendini hem istenmeyen hem de arzulanmayan biri olarak hissetmişti; hayatında cinsel bir zevk bulup bulamayacağından ya da bulsa bile bunun utancından kurtulup kurtulamayacağından emin değildi.

Dante onu bir çocukken ateşin kıvılcımıyla tanıştırmış ve bir erkek olarak ona bu kıvılcımda ustalaşmayı öğretmişti. Dante onun ilk aşkı, ilk sevgisi, ilk öpücüğü, bedenine girmesine izin verdiği ilk sevgilisi, ilk her şeyiydi.

Ama aynı zamanda birbirlerini sevdikleri onca yılı birbirlerinden ayrı, yüzlerce kilometre ötede, arzulayarak ve ihtiyaç duyarak ama asla yeterince sahip olamayarak, gölgelerde severek geçirmişlerdi. Onun için herhangi bir güvensizlik hissetmesi gerçekten saçma olsa da, kadın da bunu anlıyordu. Kökleri güçlüydü ama ağaç kesilmişti ve şimdi yeni yapraklar filizleniyordu. Güçlü bir şekilde büyümeleri zaman alacak ve beslenmeleri gerekecekti.

Ona doğru eğildi ve dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdu. "Sen benim kalbimin ritmisin, Dante."

Eli kızın kığında sıkılaştı. "Ve sen benimsin." Alnını onunkine bastırdı. "İyi olacağız, değil mi? Bu hayatla, bebekle, birbirimizle?"

Amara burnunu onunkine sürttü. "İyi olacağız. Birlikte olacağız. Önemli olan da bu." "Yaşlı ve gri olduğumda da beni sevecek misin?"

"Yapacağımı biliyorsun. Yine de ateşli bir gümüş tilki olacaksın," diye sırtıttı Amara.

"Seni becerirdim." "Siktir," diye kıkırdadı.

"Dante?" diye fısıldadı.

"Hmm?" Adam ona sokuldu.

"Kendimi biraz azgın hissediyorum," diye itiraf etti, adamın gözlerinin kendisinde keskinleşmesini izlerken. "Benden seni öpmemi iste," diye emretti, gözleri onunkilerin üzerinde karanlıktı.

Amara aracın dar alanında nefesinin kesildiğini hissetti. "Öp beni."

"Benim pis kızım," diye mırıldandı, eli kığından kalktı, elbisesinin altına girdi, diğer eli sert meme ucunu koparıırken külotunun üzerinden bacaklarının arasını avuçlamak için hareket etti. Isı göğsünden fırladı, parmaklarının onu hissettiği yere doğru ok gibi indi, ıslaklık elinin üzerinde birikti.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdanarak külotunu kenara itti ve iki parmağını içine

soktu. Amara inledi, adamın başını kavrarken başı geriye düştü, kalçaları adamın parmaklarının üzerinde hareket etti. "Elimi sür bebeğim," diye onu cesaretlendirdi, sesi alçak, boğuk, mükemmeldi.

Amara kalçalarını ahlaksız hareketlerle hareket ettirdi, başparmağının klitorisine yerleştiğini hissetti, bastırmak ve ovmak arasında gidip geldi ve utanmaz zevkin sarmal yılanı içinde sıkıldı, onu bekleyen coşkuyu tatması için çağırırdı.

"Elimi ıslat, pis kız. İşte bu kadar. Bu amcık benim, Amara," Dante elbisesinin üzerinden diğer meme ucunu ağzına aldı, derinlemesine emdi, vücudunda bir akım zıpladığında onu geriye doğru eğdi. "Bu memeler benim." Boynunu öpmek için yukarı doğru hareket etti. "Bu yara benim."

Kız daha da yerleşip kalçalarını döndürürken bacakları açıldı ve adamın ağzı kızınkini ele geçirdi. Onu sertçe öptü, ağzını yuttu, sinirlerine elektrik gönderdi, kalbi hızlandı, iç duvarları parmaklarının etrafında titreşti. Dili dudaklarının üzerinde geziniyor, dilini ağzına çekmeden önce diline dolanıyordu. Öpücüğün ıslaklığı, birleşmenin kirliliği, seslerin özensizliği onu daha da tahrik etti.

Nefes almak için geri çekildi, birdenbire patladığında nefes nefese kaldı, orgazmı ona çarptı, iç kasları onun etrafında kenetlenirken onu heveslendirdi, çırpındı ve titredi, omurgasında yukarı ve aşağı titreme koştı, gözleri başının içinde geri döndü.

Dante parmaklarını geri çekip ağzına götürdüğünde, gözlerini kilitli tutarak bir parmağını yaladığında, dili onun boşalmasını tattığında ve karnındaki sıcaklık olması gerekenden daha hızlı bir şekilde tekrar kıvrıldığında kalbi gümbürdeyerek gözlerini açtı. Başını ağzına doğru çekti, kendi tadına bakmasını sağladı, dudakları çarpışıp birbirine çarptı, sonra geri çekildi, onu kaldırdı ve yerine oturttu.

Amara onun pantolonunu sıyıran ereksiyonuna dikkatle baktı ve o da sıırttı. "Seni burada sikmeyeceğim bebeğim. Birinin bize gizlice yaklaşabileceği ve benim de bunu fark etmek için taşaklarım kadar içine gireceğim bir yerde olmaz."

Arabayı tekrar çalıştırdığında Amara ona doğru eğildi, elini göğsünden aşağı kaydırды, kulak memesinin etini dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi.

"Amara," diye uyardı adam, eli pantolonunun fermuarını açarak boyunun üzerinden geçerken. "Bebeğim-"

"Sürmeye devam edin Bay Maroni," diye fısıldadı, konsolun üzerine eğilip onu ağzına almadan önce, bir şekilde onları eve götürürken erkeğine zevk veriyordu.

Amara'nın son derece minnettar olduğu şeylerden biri hamileliği boyunca sabah bulantısı

yaşamamış olmasıydı. Aşırı yorgunluk ve mide bulantısıyla geçen ilk birkaç günün ardından kendini toparlamış ve bebekler ona hiçbir sorun çıkarmamıştı.

Artık sadece bir bebeęi olduęunu hatırlayınca kalbi sıkıřtı. Bu dūřūncenin onu her zaman biraz boş ama mutlu hissettirip hissettirmeyeceęini bilmiyordu, ama yine de tazeydi. Hala dūmdūz olan karnını ovuřturan Amara, aynada elbisesine baktı, űstūnden fırlayacakmıř gibi hissediyordu. Bir zamanlar gūęűslerini saran pembe kumař řimdi son ilmeęine kadar gerilmıř, gūęűs dekoltesini yukarı doęru itiyordu. Birkaç milimetre daha uzasa muhtemelen artık o řeyin içine bile sıęamayacaktı.

Amara içini çekti, bir o yana bir bu yana dūnerek vūcudundaki deęiřiklikleri saptamaya çalıřırken Lulu arkasındaki yataęın ayak ucunda uyukluyordu, Dante'yle artık malikānede paylařtıkları yatak. O yatakta geçirdięi ilk gece, yorgunluęun verdięi mutlulukla uyumuřtu. Dūn gece, Dante bayılmıř olmasına raęmen huzursuzdu. Sabahın erken ıřıkları odaya sūzűlűrken Dante hāla uyuyordu.

Dante'nin uykusu aęırdı, hep űyleydi. Amara onu bir depremin bile uyandıramayacaęına dair řaka yapardı. Bařını yastıęa koyar koymaz ıřık gibi sūnerdi; ne horlar, ne ses çıkarır, ne de hareket ederdi. Gece boyunca nadiren pozisyon deęiřtirirdi, o kadar hareketsizdi ki bu kadar sıcak olmasaydı Amara onun bir heykel olduęunu dūřūnebilirdi.

Ųte yandan, o çok hareketliydi. Gece boyunca yűzlerce kez dūnűp durur, genellikle onu uyandıran canlı rűyalar ya da kabuslar gűrűr ve uykuya dalmakta zorlanırdı. Ayrıca yastıklara ve battaniyelere karřı bir ilgisi vardı, ne kadar çok o kadar iyi, Dante'nin anlamadıęı bir řeydi bu. Çok da umurunda deęildi - uyuyacak bir yeri olduęu sűrece gűzlerini kapatır ve uyurdu.

Amara, yorgun olduğunu bildiği için onu yatağın ayak ucunda Lulu'yla birlikte uyurken bıraktı ve elbisesine uygun ipek sabahlığını giydi. Gece iç çamaşırları onun suçlu bir zevkiydi. Kendisini kadınsı ve gűzel hissetmesini sağlıyordu. Para kazanmaya başlar başlamaz, içinde uyumak için geceliklere ve oyuncak bebeklere para harcamıştı ve Dante'nin onu ziyarete geldiği gecelerde, bu durum için ayırdığı űzel gecelikleri çıkarmış, ancak Dante'nin bunları űzerinden çırpıp atmasına izin vermişti. Ama o anlık zevk, gűzlerindeki o arzu parıltısı her řeye değmişti.

Odadan ıkan Amara kapıyı kapattı ve koridora baktı. Konaęın doęu tarafında, ikinci katta yer alan ana sűit, evin geri kalanından biraz ayrılmıřtı. Halı kaplı koridorun her iki tarafı da tablolarla sűslűydű - Dante'nin depodan getirip çerçevelettirdięi, annesinin yaptıęı tablolar.

Tenebrae tepelerinde tanıdık bir gűn batımı, řehrin içinden kıvrılan bir nehir, çimenlerin űzerine dűřműř bir yaprak ve rahatsız edici řekiller gibi manzaralar ve soyut sanatın yaęlı boya tablolarıydı bunlar. Annesi yetenekliydi, eserlerindeki gűlgelendirme ve bitiřler inanılmazdı. Dante'nin sanatçı ruhunu nereden aldıęını gűrebiliyordu.

Amara tam devam edecekti ki bir resim gűzűne çarptı.

Ona doęru bir adım daha yaklařtı. İki gűlge dıřında sade bir yerdi - biri yere çűmelmiř, dięerine baęlı ve onun űzerinde beliriyordu. Yalınlıęı rahatsız ediciydi ama Amara'nın bu yűzden

olduğu yerde durdu. Üniversitedeyken seçmeli derslerinden biri sanat psikolojisi ve görsel medyaydı. Bir yılını bu konuyu çalışarak, zevk alarak, dünyanın dört bir yanından yaratıcıların farklı eserlerini analiz ederek geçirmişti. Koridordaki tüm tabloları yeni bir ışık altında değerlendirirken duraklamasına neden olan şey, yaratıcının ruhuna dair bu anlayıştı.

Kalbi hızla çarparak yatak odasına koştu ve Dante'nin yanına gitti.

"Dante," diye sarsarak uyandırdı onu, cevapları öğrenme isteği kanını kaynatıyordu. "Uyan."

Gözlerini açtı, sersemlemişti, sonra kadının yüzünü gördü. Yatağın üzerinde doğruldu, tetikteydi, eli içgüdüsel olarak komodinin üzerindeki silaha gitti. "Neyin var? Bebek mi?"

Amara derin bir nefes alarak başını salladı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sakin ol."

Adamın elinin saç örgüsüne geldiğini ve onu yumruğuna doladığını gördü. "Bu saatte beni neden uyandırdınız leydim?" diye sordu flört ederek.

Amara gülümsedi ama akli hâlâ dışarıdaki tablolardaydı. "Sana annen hakkında bir şey sormam gerekiyor."

Kaşlarını çattı ama sırtını yastıklara yasladı. "Elbette."

"Alfa'ya göre, Lorenzo Maroni tarafından kaçırılan ve buraya getirilen bir sanat öğrencisiymiş, değil mi?"

Dante onaylarcasına başını salladı, gözleri kızın sorusu karşısında kısılmıştı. "Eskiden seninle ve kardeşinle birlikte resim mi yapardı?"

"Evet, ama bu nereye gidiyor?" Dante sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Amara yutkundu. "Ve onu Damien'la birlikte odada bilekleri kesilmiş halde mi buldun?" Çenesi sıkıştı ama başını salladı.

"Damien o zamandan bir şey hatırlıyor mu?"

Örgü yumruğunu bıraktı. "Bilmiyorum. O zamanlar çok gençti. Bir şey hatırladıysa bile bana hiç anlatmadı, ben de sordum."

"Sadece son bir soruya cevap ver," diye yalvardı Amara, adamın iri, sert elini iki elinin arasına aldı, gözleri ciddiyetle onunkilerin üzerindeydi. "Onun başka resimleri de var mı?"

Başını iki yana salladı. "Babam öfkesinden çoğunu dışarı attı. Sadece dışarıdakileri kurtarabildim. Bütün bunlar nedir, Amara?"

Amara öğrendiklerini ona nasıl söyleyeceğini bilemediği için dudaklarını ısırıldı. Onun sıcak teninin misk kokusunu içine çekti. "Annen kendini avlanmış hissediyordu, Dante," diye fısıldadı aralarındaki boşlukta sessizce.

"Bunu nasıl söylersin?" sesi boğuk çıkmıştı.

"Tablolar," Amara onun koyu çikolata rengi gözlerine baktı. "Onları okulda inceledim."

Hepsini bir arada görmek çok yanlış. Ölümü tuhaf mıydı? Özellikle de kendi elleriyle kendini öldürmesi.

Çocuk odada mı?"

Dante'nin elini sıkıca kavradı.

"Kendi bileklerini kesmemiş olabilir mi, Dante?" Amara dudaklarının titrediğini hissetti. "Ya da yaptıysa, onu buna bir şey mi itti? Öldürülmüş olabilir mi?"

Daha fazla soru doğarken bile cevapları yoktu.

Damien'ı aradı.

Amara'nın kendisiyle paylaştığı şüpheden sonra, Dante bunun peşini bırakamamıştı. Annesini, hüzünlü gözlerini, geniş gülümsemesini, kendisine ve kardeşine olan sevgisini hatırlamaya çalıştı. Hatırladıkça, odada onlardan biri varken annesinin asla kendini öldürmeyeceğini daha iyi anladı. Yıllarca, ikisini de terk ettiği için annesinden biraz nefret etmişti ve şimdi telefon kulağında dururken öfkeden başka bir şey hissetmiyordu.

Babası değildi. Dante bunu biliyordu. Birincisi, eğer babası onu öldürmek zorunda kalsaydı, onunla asla evlenmezdi. Bloodhound Maroni'nin karısı olduktan sonra dokunulmaz olmuştu. Onun ölümü gururuna bir darbe olmuştu ve babasının egosundan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Ona bu hakareti ettiği için kızgındı, çok kızgındı, intiharı yüzüne bir tokat gibi inmişti.

Telefon bağlandı ve haftalardır duymadığı ağabeyinin sesi duyuldu. "Dante!" Kardeşinin gülümsediğini görebiliyordu. "Nasılsın, Damien?"

"İyi, iyi," dedi Damien ve Dante onun başını salladığını hayal edebiliyordu. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu.

Başını sallıyor, ellerini sallıyor, ayaklarını yere vuruyordu. Dante kardeşinin alışkanlıklarını çocukken öğrenmiş, onu olduğu gibi sevmişti.

"Alia nasıl?" Dante, kardeşinin hayatındaki kadını kastederek sordu. Ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanışmışlardı. İç mimarlık yapıyordu ve Dante'nin söyleyebildiği kadarıyla kardeşine iyi gelen tatlı bir kızdı.

"Güzel," dedi Damien'in erkeksi sesi telefonda. "Birlikte bir dans kursuna başladık."

Dante gülümsedi, uzun boylu kardeşiyle ufak tefek kadını dans ederken hayal etti, ikisi de koordinasyondan yoksundu. "Nasıl gidiyor?"

"Değil," diye kıkırdadı kardeşi. "Ama eğleniyoruz."

Dante buna memnun oldu. "Bu arada yakında evleniyorum."

"Yeşil Gözlü Kız'a mı?" Damien sordu. Amara'yı ismiyle tanısa da Damien onun gözlerine aşık olmuştu, öyle ki bir ayını yeşil gözleri ve yeşilin o özel tonunu araştırmakla geçirmişti.

"Evet," diye onayladı Dante. "Düğüne gelmek istiyor musun?" diye sordu, cevabı bildiği halde.

"İstiyorum," diye iç geçirdi Damien. "Ama kimsenin beni bilmemesi daha iyi. Buradaki hayatımı seviyorum."

Dante bir gün kardeşinin başka bir cevap vereceğini umuyordu ama onun isteklerine saygı duyuyordu. Şansı olsaydı, kendisi de bu bok çukurundan uzak durmayı seçmez miydi?

Damien'in Dante'yi incittiğini hissettiğinde üzüleceğini bildiği için rahatlıkla, "Merak etme," dedi. "Aslında seninle annem hakkında konuşmak için aramıştım. Onun hakkında konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Damien'in nefes alışının hızlandığını duydu ve bekledi.

"Evet, tamam," dedi kardeşi. "Morning Star'da terapide onun hakkında çok konuştum."

"Onu hatırlıyor musun?" Dante şaşırarak sordu.

"Biraz." Hattan bir şeyin vurulma sesi geldi - tahtaya kalem vuruluyordu. Kardeşi tahtaya kalemle vuruyordu. Bu hiç iyi değildi.

"Hey, sorun yok," diye onu rahatlattı Dante. "Onun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, sana söylemeliyim," dedi kardeşi. "Dr. Sanders sana söylemem gerektiğini söyledi. Bu bana yardımcı olacak. Uzun zamandır gördüğüm bu rüyalar hakkında konuşuyorduk ama bunlar kötü türden. İyi olanlar çoğunlukla seks rüyaları ya da bildiğin şeyleri inşa ettiğim rüyalar, ama doktorun sana söylememi istediği bu değil."

Dante kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. "Bana ne söyleyecekmiş?"

"Annemle ilgili rüyalar," diye konuştu Damien, kalemin tahtaya vurma sesi arka plandaydı. "Onunla ilgili hiçbir anım yok ama rüyamda hep bir adamın beni tuttuğunu, annemin ağladığını, kendini kestiğini ve çok fazla kan gördüğünü görüyorum ve uyandığımda çok korkuyorum. Dr. Sanders bunun anneme olanlardan kaynaklanan bir travma olabileceğini ve bu konuda seninle konuşmam gerektiğini söyledi çünkü rüyamda bazen beni kucağına alıp dışarı çıkarıyorsun. Sen benim kahramanımsın."

Göğsündeki sıkışma boğazını kilitlemişti. "Bunu bana söylediğin için teşekkürler, Damien. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söylersin, değil mi?"

"Evet," dedi Damien. "Sonra konuşuruz kardeşim."

Aniden kapattı. Dante şaşırmamıştı, kardeşinin telefonda ani davranmasına alışkındı. O

Çalışma odasında durmuş, çimenlere ve göle bakıyor, zihni bulmacanın gün ışığına çıkan her parçasıyla çalkalanıyordu. Kardeşinin yüksek fonksiyonlu bir beyni vardı, bu yüzden bunun onun hayal gücü olması mümkün olsa da, böyle canlı, tekrarlayan bir rüya bir anı da olabilirdi.

Anneleri onun saklanmasını istemişti. Kendini avlanmış hissetmişti. Öldürülmüştü.

Dante bir elini yüzünde gezdirerek etrafını saran ve gittikçe daha da karışan gizemlerin ipliğini çözmeye çalıştı.

Sonraki birkaç hafta boyunca işler sessiz kaldı ya da yeraltı dünyasının en büyük mafya ailesini yöneten bir adam için olabildiğince sessiz kaldı. Dante tüm işletmelerin dizginlerini gerçekten ele geçirmiş, tüm yükümlülükleri ameliyatla ortadan kaldırmış ve stratejik olarak kârlarını en üst düzeye çıkaracak varlıkları - hem insanları hem de eşyaları - yerleştirmişti.

Tristan ve Morana genç Xander'la birlikte Gölge Limanı'na geri dönmüş, Tristan çocukla konuşurken Morana da onun yakın akrabasını bulmaya çalışacağı bahanesini öne sürmüştü. Dante bununla alay etmişti, sadece çocuğu almalarının bile onu tutmayı düşündükleri anlamına geldiğinin farkındaydı. Dante onlar adına mutluydu ama çocuğun hayatlarına girmesi üzerine çöken gölge onu kuşkulandırıyor, özellikle de onu görmediğini iddia etmesine rağmen Gölge Adam'la kurtarılmalarını koordine eden Xander olduğu için.

Shadowman, ya da Morana'nın havaalanı pisliği, bilinmeyen bir varlıktı. Sendika ile bağlantıları vardı ve sadece bu bile onu Dante'nin son derece temkinli davrandığı biri yapıyordu. Bu adamın nasıl bir oyun oynadığını ya da neyi amaçladığını bilmiyordu ama bundan hoşlanmamıştı.

Alfa da haftalar sonra Dante'yi aramış, yaptığı duyumlardan henüz bir yanıt alamamış olsa da bir şeyler çıkacağından emin olduğunu söylemişti. Bu arama bir güncellemeydi ama aynı zamanda Dante'nin adama yaptığı teklifi kabul eden ince bir el uzanmasıydı. Bu onu iyi hissettirdi.

Ayrıca annesinin ölümünü araştırmaya başlamış, yıllar öncesine ait raporları, geçmişini, her şeyi bulmaya çalışmıştı. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı.

Sahada, babasının kaynaklarını yeniden yapılandırmış, yıllar boyunca kurduğu orduyu ön saflara ve merkeze yerleştirmişti; örgütünün çekirdeğini oluşturmaları için işe aldığı ve eğittiği adamlar. En güvendiği adamı olan Vin'i Amara'nın güvenliğine atamıştı. Bu iyi bir hamleydi çünkü hem Amara onun varlığında rahattı hem de Dante Vin'e güveniyordu.

onu. Onları yıllarca birbirlerine bağılı gördükten sonra, hayatındaki varlığının ona iyi geldiğini biliyordu.

Ve Dante için iyiydi.

Her gece kollarında onunla uyumak, ona sarılmış bir şekilde uyanmak, ona olan aşkını saklamaya gerek olmadığını bilmek hayatındaki en büyük, en güzel değişimdi. Bazı sabahlar erkenden uyanıyor, yıllardır istediğı kadına bakıyor, ona sahip olduğuna inanamıyordu.

Dante üzerinde çalıştığı heykeli kazırken, sabahın ilk ışıkları evin bu tarafındaki yeni stüdyoya süzülüyor, Uğultulu *Tepeler*'in sesi duyuluyordu, kazıyıcıyı kurumuş kilin pürüzlü yüzeyi üzerinde kullanıyordu.

'Her zaman benimle ol - her şekle gir - beni delirt! Sadece beni bu uçurumda, seni bulamayacağım bir yerde bırakma!'

Kahretsin, bunu yıllar önce dinlemeliydi. Endişe, özlem ve tutku, o zamanlar Amara'yla yaşadığı kederli hikâyeyi anımsatıyordu.

"Kapıdan gelen Amara'nın sesi, Heathcliff'in gömleklerinden birini giymiş olan Amara'yı görmek için boynunu çevirmesine neden oldu.

Amara genellikle yatarken ipek iç çamaşırları giymeyi tercih ederdi, ama bir gece elbiseleri büyüyen göğüslerinin üzerinde durmayınca, sinirle onları bir kenara fırlatmış, dolabına girmiş, gömleğini kapmış ve 'bunlar beni aşmaz' diyerek giymişti.

Gözlerinin onun üzerinde takdirle gezinmesine izin verdi; büyük gömleğinin göğüslerini ve altındaki küçük yumruyu gizlemesini, yana doğru örülmüş saçlarının bir omzunun üzerinden düşmesini, güzel gözlerinin onun üzerinde olmasını izledi. Gömlek giymesi hoşuna gitmişti.

Kız odaya girdiğinde kazıyıcıyı yere bıraktı, kitabı durdurmak için telefonunu duraklattı ve onu bacaklarının arasına çekti. Gömleğinin düğmelerini yavaşça açıp bakışlarını kilitlediğinde, koyu yeşil gözbebeklerinin genişlediğini ve nefes alış verişinin hızlandığını gördü. Azgındı ve ona gelmişti.

Son birkaç hafta içinde iki kez jinekoloğa gitmişlerdi. En son ziyaretlerinde Amara normalden daha fazla tahrik olduğunu, daha hassas olduğunu itiraf etmişti. Doktor ona basitçe bunun doğal olduğunu, seksin güvenli olduğunu ve hormonları işbirliği yaptığı sürece kendini şımartması gerektiğini söylemişti. Bu konuşmadan sonra Amara ultrason için yatağa atlamış ve Dante bebeklerini ilk kez görmüştü. Siyah beyaz ekranda küçücük bir fasulye tanesi gibi bir şeydi bu ve o kadar güçlü, o kadar içgüdüsel bir şey hissetmişti ki sarsılmıştı.

Diğer çocuklarının kaybı onu o anda derinden etkilemişti. Birdenbire o bebek de gerçek olmuştu. Aynı sevinç ve kaybın Amara'nın yüzüne yansıdığını görmüş, onun gözyaşlarıyla mücadele ettiğini ve savaşı kaybettiğini görmüş ve odadan değişmiş olarak çıkmışlardı.

Dante tişörtün kenarlarını aralayıp bakışlarını karnındaki küçük şişliğe, karnının kenarlarındaki yara izlerinin tenine doğru uzanışına, külotunun kenarından yuvarlanışına çevirdi ve bu onu tekrar etkiledi.

Bu onun savaşçı çocuğuydu, savaşçı kadınının içindeki.

Dante, parmaklarının genişliğine sığacak kadar küçük olan yumruyu iki eliyle kavrayarak ıslak kili kadının tenine sürdü ve hem onu hem de çocuklarını işaretledi.

Dudaklarını onun karnına bastırdı ve ellerinin saçlarına geldiğini hissetti.

"Sen bu dünyadaki en çok sevilen küçük prenses olacaksın," diye mırıldandı bebeğine usulca, hala teknik olarak kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordu ama kalbinde kız olduğunu biliyordu.

"Baban seni şimdiden çok seviyor."

"Dante Baba," diye mırıldandı Amara çok sevdiği sesiyle. "Bu ses hoşuma gitti." "Dikkatli ol," diyerek Amara'nın göğüslerine baktı ve avuçlarının içinde ağırlıklarını hissetti. "Bu beni biraz
seni kirletmek için."

Kadının meme uçları çakıllı, bu görüntü kot pantolonunun içinde sıkışmış olan sikine kan hücum etmesine yetiyordu. Kahretsin, vücudunun onun sözlerine, sesine, her şeyine verdiği tepkiyi seviyordu. Bu ona kendini gezegendeki en şanslı piç gibi hissettirdi.

Başka bir şey söylemeden ellerine bir miktar ıslak kil aldı ve göğüslerinin üzerine ince bir tabaka halinde sürdü. Soğuk kilin onu uyaracağını biliyordu, ama hemen kuruyarak cildini karıncalandıracak, sürüldüğü her yerde sinirlerinin karıncalanmasına neden olacaktı.

Hızlı nefes alış veriş i ona serinliğin vurduğunu söylüyordu. Dante geri çekildi, ince tabakanın kızın küçük nefes alışlarıyla kabaran sivri meme uçları üzerinde kurumasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Ayağa kalktı, gömleğini omuzlarına itti, çıplak ayaklarının etrafında birikmesine izin verdi ve onu basit siyah pamuklu külotla bıraktı. Yükselen güneşin ışığı çıplak vücuduna vuruyor, mükemmelliğini, yaralarını, etini aydınlatıyor, hızla kuruyan çamurdaki nem damlalarını gösteriyordu.

Ellerini tekrar argil ile ıslatarak kadının omuzlarına yaydı ve etrafında dolanırken kadının titreyen nefeslerini duydu.

"Arkanda duracağım Amara," diye eğilip kulağına fısıldadı, bunun bazen onu tetiklediğini biliyordu.

Başını salladı, gözleri kapalıydı, adamın ellerini etinin üzerinde hissediyordu. Kahretsin, mükemmeldi.

Kadının arkasında dönerek sırtındaki deriye baktı; bir kalçadan bir bıçağa çaprazlama uzanan üç ince şerit halinde asitle yanmış et izleri vardı. Muhtemelen adamın sırtındaki ejderha dövmesinin yapısını onun sırtındaki yara izleriyle eşleştirdiğinin farkında değildi, bir kalçadan bir omuza kadar.

Çıplak sırtlarına birlikte bakan biri simetri görürdü - yan yana, aynalı bir yapıda onun sırtında ateş püsküren bir ejderha.

Onları öpmek için eğildi, sonra doğruldu ve elindeki kili üzerlerine sürdü.

"Dante," diye fısıldadı, omurgasından aşağı bir titreme iniyordu, titreşim parmaklarının hemen altındaydı ve adam kili her tarafa yaymaya devam etti, katmanların kurumasını izledi, yaralar onlarda ölümsüzleşti.

Daha fazla kil alarak sırtına bastırdı, ıslaklığın göğsüne bulaştığını hissetti ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi, göğüslerine doğru hareket ettirmeden önce yumrularını cömertçe argil ile kapladı. Meme uçlarını kopardı, boynunun yan tarafını öptü ve ellerinin arasında kıvrıldığını, kıcının sert sikine doğru itildiğini hissetti. Geri itti, giysilerinin katmanları üzerinden yanaklarının arasına yerleşti ve kadının nefesi kesildi.

Amara'sı nefes alan biriydi. Ara sıra inliyor, ses telleri zarar gördüğü için nadiren çığlık atıyor ve bazen konuşuyor, seksin ortasında onun ilgisini talep ediyordu. Ama nefes alıyordu - yumuşak, yavaş, sert, hızlı, kısa, uzun ve benzeri. Dante onun tepkilerini öğrenmek ve ihtiyaçlarını tahmin etmek için nefes alış verişlerini öğrenmişti. Her bir varyasyonun ne anlama geldiğini anlamak için yıllarını bu değişimleri takip ederek geçirmişti. Onu en sevdiği şarkı gibi ezberlemişti.

Nefesindeki o kekeleme boşalmaya yaklaştığı anlamına geliyordu.

Dante meme uçlarını bıraktı ve ıslak parmaklarını meme uçlarının etrafında dolaştırmaya başladı, yakındı ama yeterince yakın değildi. "Böyle boşalabilir misin, pis kız?" diye fısıldadı boynuna, ayak parmaklarının üzerinde dururken sikini kıcına bastırdı.

"Lütfen," diye yalvardı usulca, göğüsleri adamın avuçlarında kabarıyor, başı adamın omzunun üzerinden geriye düşüyor, elleri adamın boynuna dolanıyor ve ağır göğüslerini daha yukarı itiyordu.

Dante onun boynunu emdi, çarpıcı göğüslerini iki avucuna alıp sıkı, meme uçlarını tekrar koparmadan önce onları uzattı, üzerindeki kil cildinin üzerinde kuruyarak kesinlikle hissi artırdı.

"Tanrım, Dante," diye mırıldandı, kıcını okşamaya, meme uçlarını sıkıştırıp çekmeye ve boynunu emmeye devam ederken dudakları titriyordu.

Kadının nefesi gittikçe kısalıyor, heykelleriyle çevrili sessiz odada yüksek sesle soluk alıp veriyordu ve Dante onun yaklaştığını biliyordu. Ağzını açarak boynunun yan tarafını ısırdı, sonra da derisini ısırarak onu morartacak kadar sertleştirdi ve meme uçlarını sıkı.

Patladı, bacakları gevşerken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, ağırlığı göğüslerinin üzerindeki elleri tarafından desteklendi.

İlk kez sadece belden yukarısının uyarılmasıyla boşalmıştı ve Dante kendini iyi hissetmişti. Onu bu kadına zevk vermekten daha fazla tatmin eden bir şey yoktu. Onu yıldızlara götürdüğünde kendini en güçlü hissettiği andı, kendi ihtiyacı onu oraya götürmek için ikincildi, ne pahasına olursa olsun. Yine de hiçbir şey onu onun amını yemekten daha fazla tahrik etmiyordu.

Kadını yüzünü kendisine çevirdi ve kendine gelişini izledi - bir kadın hayali

Onun çamuruna ve zevkine bulaşmış, çıplak, açık, savunmasız, güven dolu, gözleri yaşlı, göğüsleri kabarık, ilahi güzelliğe sahip ve çocuğunu taşıyor - ve ilham perilerinin neyden yapıldığını anladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, içinde uyandırdığı duygu cümbüşünün üstesinden geldi. "Sen benim magnum opus'umsun, Amara," dedi ona, alnını onunkine bastırarak, içindeki kargaşayı her zaman durma noktasına getiren bir hareketle. "Ve ben de senin mütevazı hizmetkârıyım."

"Hayır," diye fısıldadı, sözleri onun dudaklarına döküldü. "Sen benim imparatorumsun."

Duşta sevişip temizlendikten sonra Amara ona çalışma odasına kadar eşlik etmiş ve artık kaldıramadığı için Lulu'yu ona teslim etmişti. Lanet kedi Amara'nın omzuna tırmanmaya bayılıyordu ve Amara onu okşadığında Amara'ya doğru mırıldanıyordu.

Amara'nın koltuklardan birine yerleşmesini, Lulu'yu kucağına almasını ve masanın etrafında dolaşip takım elbise ceketini açarken konuşmaya başlamasını izledi.

"Bana verdiğin binaların listesine baktım," dedi ona, kediye okşayarak, hala üzerine oturan dökümlü elbiselerinden birini giymiş, boynunda yara izini gizleyen bir gerdanlık vardı. Yerleşkeden her ayrılmak zorunda kaldığında bunu ya da bir eşarp takıyordu.

"Ve?" Dante üst çekmecedeki okuma gözlüğünü çıkarıp, kızın kendisine uzattığı, kıvrımlı, düzgün el yazısıyla notlar düştüğü kâğıda bakarak sordu.

"Gözlük mü takıyorsun? Seni daha önce nasıl gözlüklü görmedim?"

Dante onun sorusu üzerine başını kaldırdı ve çerçevelerin üzerinden şaşkın yüzüne baktı. "Sadece okumak için," diye açıkladı. "Muhtemelen beni hiç kitap okurken görmediniz. Kitap dinlemeyi tercih ederim ve raporlar için falan okuduğum her şey geceleri burada olur."

"Yani geceleri burada çalışırken o seksi gözlükleri mi takıyorsun?" diye sordu. Dante dudaklarının yukarı kalktığını hissetti. "Onlara seksi demezdim ama evet."

"Hmm," diye devam etti, kediye okşayarak. "Her neyse, Vin ve ben her bir siteye gidip etrafa baktık," diyerek bir mindere yaslandı ve ayaklarını altına çekti. "Bu binalardan sadece ikisi proje için ihtiyaç duyacağımız yeterli alana ve inzivaya sahip. Ayrıca her ikisi de birbirine yakın - yürüyerek yaklaşık on dakika - ki bence ortak kaynaklar için iyi bir fikir olabilir."

Dante başını salladı ve bahsettiği iki mülkle ilgili notlarını okudu. Her iki yerin de artılarını ve eksilerini ayrıntılı bir şekilde anlatmış, yerleşkeye yakınlığını da artı olarak eklemişti. "İnsan gücü

açısından neye ihtiyacınız olacak?" diye sordu ona, kâğıttan başını kaldırarak.

"Kaç çocuktan bahsettiğimize bağlı olarak değişir."

Dante bir an düşündü. "Bana bir tahmin ver."

Amara bir an için düşündü. "Her beş çocuğa bir eğitmen ve bir danışman, her yirmi çocuğa bir gözetmen düşer. Bu, her yetişkinin, rezervlerini engellemeden her çocuğa ihtiyaç duydukları ilgiyi göstermesine izin vermelidir. Ve tabii ki güvenlik, ki bu konuda daha iyi bir fikre sahip olacaksınız."

Dante başıyla onayladı ve tekrar kâğıtlara baktı. "Bordromuzdaki eğitmen ve danışmanları ayarlayabilir misiniz?"

Amara başını salladı. "Bunu yapabilmeliyim. Hem akademide hem de eğitim seviyelerinde bağlantılarım var. Aramaları ben yapacağım ve her biriyle kendim görüşeceğim. Vin onları inceleyebilir. Eğer yapamazsam, sana haber veririm. Başlaması yaklaşık bir ya da iki ay sürer."

Telefonunun çalması onları böldü. Yere baktı ve muhbirlerinden biriyle görüşmesi olduğunu gördü. Oturduğu yerden kalktı, telefonunu cebine koydu, ceketinin düğmelerini ilikledi, saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve kadınla kedinin oturduğu yere doğru yürüdü.

Bir elini kanepenin arkasına koyarak eğildi ve kızın öpücüğünü almaya hazır bir şekilde ağzını yukarı kaldırdığını gördü.

"Başa çıkabilir misin?"

"Evet."

"Peki ya senin muayenehanen?"

"En çok ihtiyacı olanlarla seanslar yapacağım."

"Peki ya senin terapin?"

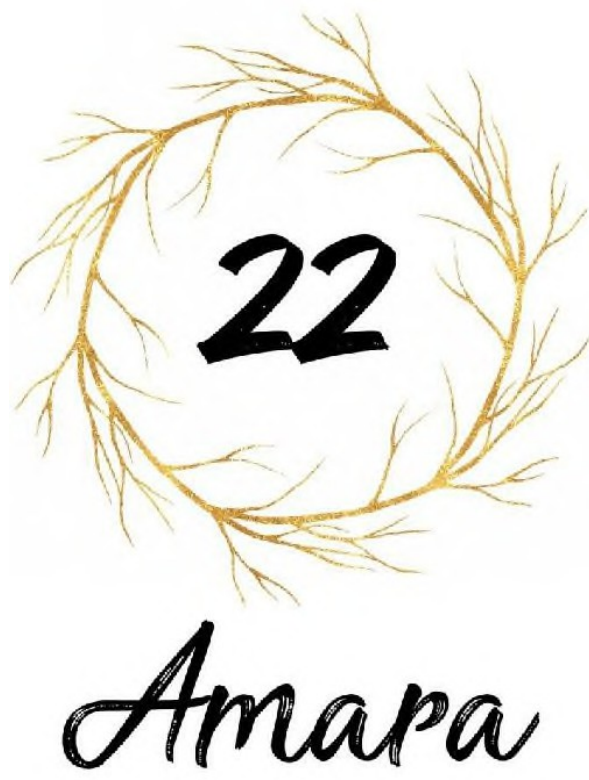
"Aylık ziyaret için Dr. Das'ı aradım."

"Peki ya düşünümüz?"

"Bir tarih belirleyelim,

tamam mı?" "Güzel."

Ona bir öpücük verdi, alınlarını birbirine bastırdı ve imparatorluğunun ön tarafını idare etmek için dışarı çıktı, arka tarafla ilgilenmesi için onu bıraktı.

Düğün tarihi üç ay sonraya, bahara ayarlanmıştı, ancak o zamana kadar hamileliğinin sekizinci ayına girmiş olacaktı. Başlangıçta Dante bu kadar uzun süre beklemek istememişti ama Maroni ona düğünlerinin sadece birliktelikleri değil, yeraltı dünyasında bir açıklama olduğunu ve bunun güçlü bir açıklama olması gerektiğini hatırlatmıştı. Dante Maroni'nin güç ve bağlantı için bir ailenin bakire güzeliyle evlenmek yerine, on beş yaşında tecavüze uğramış ve işkence görmüş bir hizmetçinin kızıyla aşk için evlenmesi büyük bir olaydı. İnsanlar davet edilmeli, maskaralıklar yapılmalı, güç oyunları oynanmalıydı.

Dante kabul etmişti ve ertesi sabah Morana ve annesiyle birlikte bir düğün planlayıcısıyla bağlantıya geçerek işleri yoluna koymuştu. Artık Dante'nin eski evinde yaşayan ve bebek kıyafetleri dikmeye başlayan annesi çok sevinmişti.

Amara ağzına kırmızı ruj sürdü.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsunuz Bayan Maroni," dedi müstakbel kocası arkasından ve kadının omurgasında bir heyecan yarattı.

Jartiyerlerini ceketleriyle kapatan, siyah smokini içinde hayranlıkla onu süzdü, kıyafeti onu daha iri gösteriyordu. Kız da ona, göğüslerini örtecek şekilde genişleyen ve kat kat ayaklarına kadar inmeden önce altından kıvrılan askılarıyla büyüyen göbeğini etkili bir şekilde gizleyen, kalçalarına kadar iki yırtmaçla bacaklarına küçük bakışlar atan ve hareket ettikçe uzun topuklu ayakkabılar giyen ışıltılı, kolsuz, siyah bir Grek elbisesiyle eşlik etti. Saçları gevşek ve doğal olarak dalgalı, bir

Boynunda sade altın gerdanlık ve bileklerinde altın bilezikler vardı; mücevherler hem yaralarını gizliyor hem de sıcak tonlu tenini tamamlıyordu.

İyi görünüyordu.

"Dr. Maroni-to-be," diye düzeltti onu, alçak sesi kendi kulaklarına bile boğuk geliyordu.

"Mmm-hmm," bakışlarını aynaya kilitledi, eli kızın elini tutarken bir şey kaydırđı

Parmağını.

Vay be, çok iyiydi.

Amara sol elini kaldırdı ve güzel yüzüğün ışıkta parladığını gördü. Muhteşem bir oval zümrüttü, etrafı pırlanta bir taçla çevriliydi ve güzel bir platin bant içine yerleştirilmişti.

Dante onun lobuna bir öpücük kondurarak onu sevgi yağmuruna tuttu. "İçinde 'kraliçem' yazan bir oyma var, bu yüzden her zaman hatırla, nerede olursan ol ya da ben nerede olursam olayım, sen benim kalbimin ritmisin."

Amara gözlerinin sulandığını hissetti ve rimeli su geçirmez olmadığı için hızla gözlerini kırptırdı. "Peki ya yüzüğün?"

Başının arkasına bir öpücük kondurdu, gözleri onunkilere kilitlendi ve ona sade platin bir yüzük gösterdi. "Kibrit. Ama ben zaten senin kralın olduğumu biliyorum."

"Hem de çok mütevazı bir tane."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını salladı ve adamın uzattığı kolu tuttu, bunun için minnettardı çünkü hamileyken topuklu ayakkabı giymek tamamen farklı bir deneyimdi.

Dante'nin Tenebrae Outfit'i resmen devralmasını kutlamak için malikanede büyük bir parti vardı. Nişan partisi yapmak istememişlerdi çünkü bu onların dünyasına resmi bir girişti ve onu kollarında o dev yüzükle gören herkes anlamlarını çıkaracaktı.

Son birkaç gün boyunca Dante ve adamları zamanlarını ürkütücü evde yakaladıkları adamı ve Gölge Adam'ın ağaca asılı bıraktığı adamı tutup sorgulamakla geçirmişlerdi. İçlerinden biri ağzındaki siyanür hapını ısırması ve ölmüştü. Diğerini durdurdular ve dişlerindeki kapsülü aldılar. Haftalarca çözölmeyi reddettikten sonra, sonunda suçlarını itiraf etti.

Sendika için çalışan herkes bu konuda asla konuşamayacağını, aksi takdirde kendilerinin, sevdiklerinin ve uzaktan önemsedikleri herkesin üzerine cehennem yağacağını biliyordu. Çoğu işçinin konuşmadan önce hayatlarına son vermeyi seçmesinin nedeni de buydu.

Adam onlara evin nakiller arasında çocuklar için nasıl bir bekleme noktası olduğunu anlatmıştı - çocukları organizasyondaki üst düzey yetkililere teslim etmeden önce birkaç gün kaldıkları bir yer. Bunlar, çocukları nereden alacakları ve nereye bırakacakları konusunda onlara rehberlik eden orta düzeyde bir bağlantıları olan alt düzey operatörlerdi. Bu orta düzey irtibatın bir ismi yoktu, sadece

bir telefon numarası vardı ve

Morana şehir sınırları içinde ping'in izini sürmüştü.

Her şey kafa karıştırıcı ve dağınıktı ve hiçbir anlam ifade etmiyordu - kaçırılması, MrX, Shadowman, çocuklar, Dante'nin annesi. Çok fazla soru vardı ve cevapları yoktu.

Merdivenlerden inerken, Dante'yle birlikte genellikle partilere ev sahipliği yapan büyük salona girdiler, odadaki tüm gözler onlara çevrilirken Dante'nin pazusunu sıkıca kavradı, bazıları dostça, bazıları düşmanca, çoğu da temkinliydi. Bir zamanlar hizmet ettiği salonlarda bir partiye katılacak olmasını hâlâ gerçeküstü bulan bir yanı vardı. Ama bu geçmişte kalmıştı. Omurgasını dikleştiren Amara, müstakbel kocasının yanında dimdik durdu, onun dönüştüğü kadın ve büyüdüğü adamlarla gurur duydu ve içeri girdi.

"Dante," Leo Mancini onlara doğru yöneldi, gözleri hafifçe kaygılıydı. "Biraz özel konuşabilir miyiz?"

Amara, Dante'nin ağzını açtığını gördü, ardından Kıyafet'ten başka biri onun dikkatini çekmek istedi ve Leo odanın başka bir tarafına doğru uzaklaştı.

Dante bir süre sohbet ettikten sonra yana, Amara'nın Maroni'nin sağ kolu olarak tanıdığı adama doğru yürüdü ve sakın, soğukkanlı, soğukkanlı bir şekilde sohbet etmeye başladı. Büyüleyici Dante Maroni sözü alıyordu ve böyle davrandığında kimsenin ona karşı koyabileceğinden şüpheliydi. Kendisinden istediği gibi onun yanında durdu, odaya baktı, gözleri onun üzerinde durdu üvey kız kardeşi Nerea.

Amara siyah pantolon ve kazak giymiş yaşlı kadını izledi ve ilk kez onu merak etti. Nerea kaçırılmasından hemen sonra aramıza katılmıştı ve Amara iyileşme süreciyle o kadar meşguldü ki ona aldırış etmemişti. Diğer kadının kendisine uzattığı dostça eli kabul etmişti ve şimdi onu izlerken bunun gerçekten de dostça bir el olup olmadığını merak ediyordu. Yine de yıllar boyunca Nerea Amara'ya iyilikten başka bir şey yapmamış, onu kontrol etmiş, ihtiyacı olduğunda ona tavsiyelerde bulunmuş, hatta sahte pasaportunu bile ayarlamıştı.

Babasını merak ediyordu. Onu ve annesini terk ettikten sonra bir daha onunla iletişime geçmeyi denememişlerdi ve Amara şimdi geçmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Nerea'nın onunla göz göze geldiğini ve ona sıcak, samimi bir gülümseme verdiğini gördü ve ondan şüphelendiği için biraz suçluluk hissetti.

Ona başıyla küçük bir selam vererek odanın etrafında dönmeye devam ettiler, sonra müzik başladı ve Dante ona döndü.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz kraliçem?"

Amara ona sırtı baktı, onu pistin ortasına götürürken elini tuttu ve kendine çekti. Bir zamanlar ona olan yakınlığı pervasızcaydı. Şimdi ise gösteriş yapıyordu. Onunla gösteriş yapıyor, onu sahipleniyordu, açıkta ve bu muhteşem hissettiriyordu.

Kızın yüzünü omzuna bastırarak şarkıyı söylemesini sağladı ve eğer kız gözlerini kapatırsa

onu on yıl öncesine, stüdyosuna götürdü, sadece ikisi, genç, vahşi, emin değillerdi.

Buraya kadar gelmişlerdi.

Adamlarından biri o anda araya girerek Dante'nin dikkatini çekti ve Amara çiğ tütün kokusu burnuna çarptığında onu bırakmak için döndü.

"Sendika hakkında ne biliyorsun?"

Derin bir nefes almak durumu daha da kötüleştirdi. Amara gözlerini kapadı, ona saldıran anıları zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, ciğerleri buz tutmaya başladığında gözlerinin arkasında kırmızı yıldızlar belirdi.

En son panik atak geçirdiği, sandalyeye bağlandığı ve bebeğini kaybettiği zamanı hatırlayan Amara, bunun hiç bitip bitmeyeceğini merak ederek kendine gelmeye çalıştı. Şimdi endişelenemezdi, zaten yüksek risk altındayken olmazdı. Sorun yoktu. Güvendeydi.

Parmakları titremiş olmalıydı çünkü Dante konuşmasına ara verip ona baktı, koyu renk gözleri saniyeler içinde onun ölçüsünü aldı.

"Hava almak ister misin?" diye sordu alçak bir ses tonuyla, kimsenin duyamayacağı kadar alçak. Başını salladı, onu bu şekilde tanıdığı için minnettardı.

Vin'i uyararak Amara'nın sırtının küçük kısmına baskı uyguladı ve kendisi partiyi dolaşırken Amara'yı dışarıda yürümeye çağırdı. Amara bakınca arkadaşının ve şimdi de güvenlik şefinin onu yan kapıda beklediğini gördü. Adam kapıyı onun için açık tuttu ve Amara ona gülümseyerek kısa, emin adımlarla topuklarının üzerinde dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapandı. "İyi misin?" diye sordu, onu kenarları sarmaşıklarla süslenmiş, birkaç metre ötede kısa bir çardakta son bulan beton bir patikaya götürürken.

Amara tepedeki temiz havayı, havaya sinen gece çiçeklerinin kokularını içine çekti ve hızla atan kalbinin sakinleşmeye başladığını hissetti. Mermer banka oturdu ve Vin'in girişte nöbet tuttuğunu hissederek yıldızlara baktı.

Ayak sesleri üzerine yana doğru eğildi ve Leo Mancini'nin çardaktan aşağı kendisine doğru yürüdüğünü gördü, gözleri kaygılıydı ve kendisini izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakınıyordu. Yerleşkenin bu tarafında devriye gezen neredeyse hiç muhafız yoktu. Vin onun önünü kesince Amara doğruldu.

"Kenara çekil, evlat," diye tükürdü Leo. "Onunla konuşmam gerek."

Vin dönüp ona baktı ve sessizce adamın gönderilmesini isteyip istemediğini sordu. Amara onunla yalnız kalmak istemiyordu ama onu neden aradığını da merak ediyordu. Vin'e hafifçe başını salladı ve o da Leo'nun hoşuna gitmeyecek bir şey yapması ihtimaline karşı elini belindeki silaha

koyarak yaşı adamın geçmesine izin verdi. Amara, Dante'ye bu kadar yakinken böyle bir şey yapacağından şüpheliydi.

"Amara," Leo onun karşısındaki mermer banka oturdu, Maroni geniyle akrabaydı.

Çene çizgisinde ve seçkin bakışlarında belirgindi. Etrafına bakındı, biraz eğildi ve konuştu. "Bu gece biri beni öldürecek."

Amara şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Önemli değil. Sana bir şey söylemem gerekiyor." "Ne?"

"On yıl önce, yapmaman gereken bir konuşmaya kulak misafiri oldun," diye başladı ve Amara kalbinin çarpmaya başladığını, avuçlarının nemlendiğini hissetti. Vin'e bir bakış attı, Vin de ona baktı, vücudu tetikteydi.

"Evet," diye yutkundu Amara, tam olarak o konuşmayı hatırlıyordu. "Bu yüzden kaçırıldım, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı adam. "Ama emri Lorenzo ya da ben vermedik. O zamanlar Sendika ile bağlı ortaklar olarak çalışıyorduk. Paket taşıyorduk."

Amara boğazındaki safranın yükseldiğini hissetti. "Ama daha önce daha fazla çalışıyordun, değil mi? İttifak sona erdiğinde?"

Leo tereddüt etti. "Lorenzo bir partinin sevkiyatını denedi ama Reaper ve Gabriel'in çocuklarının karıştığı bir fiyaskoyla sonuçlandı. Sendika Lorenzo'ya sadece hasar kontrolü yapmasını ve nakliye devam etmesini söyledi. Beni dinle. Zamanım yok ve parti devam ederken Dante'yle konuşamam. Tek umudum sensin."

Amara onu anlamamıştı. "Ne için umut?" "Kefaret."

"Ne diyorsun sen?"

"Korkunç şeyler yaptım. Korkunç şeyler. Hem ellerimle hem de sessizliğimle. Dante'yle birlikte tekrar yerleşkeye gelmen bazı üst düzey insanların dikkatini çekti. Bu gece öldürüleceğim ve gitmeden önce itiraf etmek istiyorum. Dante'nin de bilmesi gerekiyor."

"Anlat bana."

Leo elini yüzüne sildi, yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. "Sendika gizlilik konusunda ölümcüldür. Onlarla çalışan herkes bu konuda konuşmanın kesin ölüm anlamına geldiğini bilir. İlk sevkiyat planlanırken İttifak sırasında Sendika'da bir bağlantımız, bir işleyicimiz vardı." Amara, adamın masum çocuklardan 'sevkiyat' olarak bahsetme rahatlığı karşısında derisinde karıncaların gezindiğini hissetti. Sessiz kalarak onun devam etmesine izin verdi. "Daha sonraki eylemleri tartışmak için onunla bir toplantı yaptık. Daha sonra Dante'nin annesi Talia'nın toplantıya kulak misafiri olduğunu öğrendim."

Parçalar yerine oturdu. "Yani onu sen öldürdün."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Lorenzo aslında ona çok düşküncü. Zor bir başlangıç yaptılar ama yıllar geçtikçe işler onun için iyi bir hal aldı. Bunu gizli tutmaya ve onu korumaya karar verdik."

Ama durumu kontrol altında tutuyorduk. Ancak Sendika ile ilgili başka bir şeyi fark etmemiştik - her zaman iş yaptıkları yerlere adamlarını yerleştirirler. Askerlerimizden biri onların casusuydu ve bir gün kadının stüdyosuna girdi ve silahı oğlunun kafasına dayayarak kadının bileklerini kesmesini sağladı."

"Aman Tanrım!" Amara elini ağzına götürdü, kelimelerin şokuyla sarsılmıştı. Kalbinin kadın için, küçük Damien için, Dante için kanadığını hissetti.

Açıktaki kalan kollarının üzerinden geçen rüzgâr onu iliklerine kadar ürpertirken, gözleri yaşlı adamın yüzündeki samimiyete takıldı.

"Özür dilerim," dedi Leo, sesi derindi ve duraksadı. "Lorenzo'ya bir ders vermek, onu hizada tutmak içindi. Denizde ondan daha büyük balıklar vardı."

"Casusa ne oldu?" Amara eliyle elbisesinin kumaşını yumruklayarak sordu.

"Suikasttan ve Lorenzo'nun işbirliğinden sonra, casus Sendika'da terfi etti ve bizim idarecimiz oldu. Herhangi bir iş, herhangi bir haber, herhangi bir rapor, o bizim bağlantımızdı."

Leo'nun tavrındaki tereddüt Amara'nın göğsüne bir taş oturttu. Bu kötü bir şeydi. Bu her neyse, kötüydü.

"Söyle," diye fısıldadı, zihninin ona söylediği şeyin bu olmadığını umarak. Vin'in elinin destek için omzuna geldiğini hissetti ve derin bir nefes alarak kendini dengeledi.

"Seni gizlice dinlerken yakaladığımızda bunu ona bildirmek zorunda kaldık," dedi Leo, gözleri pişmanlık doluydu. "O-"

Bir el silah sesi duyuldu, bir kurşun adamın tam kaşlarının arasına isabet etmişti ve Amara boğazını zorlayarak çığlık attı. Vin eğilerek onu yere itti ve Amara gözlerini kaçırılmasından kısmen sorumlu olan adamın cesedinden ayırmadı.

İçini bir baş dönmesi dalgası kapladı ve nefesini çok uzun süredir tuttuğunu fark etti. Yanındaki mermeri kavrayan Amara gözlerinin yanmaya başladığını hissetti, boğazındaki çığlığı tutma çabasıyla çenesi titriyordu, anılar, korkunç anılar ona saldırıyordu.

Ne söylemek üzereydi?

Muhafızlar, partiden bazı misafirlerle birlikte koşarak çardağa geldi. Amara yere oturdu, mermerden gelen soğuk iliklerine kadar işlemişti.

"Amara!" Gözleri panik içinde ona doğru koşarken Dante'nin sesi yeri göğü inletti.

Ona ulaşır ulaşmaz kalçalarının üzerine çöktü, elleri yüzüne gitti, gözleri vücudunda gezindi. "Sen iyi misin? Bebek iyi mi? Kahretsin, Amara konuş benimle!"

Amara titreyerek onun ellerine tutundu. "Ben iyiyim. İyiyiz," diye onu rahatlattı ve Vin'e döndüğünde gözlerinin sertleşmesini izledi. "Kurşunun nereden geldiğini ve hangi orospu çocuğunun ateşlediğini bilmek istiyorum."

Vin malikâneye doğru koşmadan önce ona başıyla hızlıca bir selam verdi ve Amara Dante'ye dönerek gözlerindeki derin karanlık havuzları izledi, öğrendiklerini ona nasıl anlatacağını merak ediyordu.

Morana, telefonunun ekranını dolduran videonun üzerinden, "Durun, şunu bir anlayayım," dedi. "Kaçırılma emrini veren bu MrX denen adam, Sendika casusu olmadan önce bir Outfit askeri miydi? Dante'nin annesini öldürdüğü için mi terfi aldı? Vay canına, bu berbatlığın farklı bir seviyesi. Dante bunu nasıl karşıladı?"

Amara kucağındaki Lulu'nun tüylerini okşayarak iç çekti. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım iyi değilsin?" Morana yüzünü buruşturdu, çatı katı arkasından aydınlandı.

"Son birkaç saattir ofisinde toplantılar yapıyordu," dedi Amara ona. "Sanırım kurşuna bu kadar yakın olmam onu sarstı."

"Bu herkesi sarsar, Amara. Özellikle de annesi hakkında yaptıklarını öğrendikten sonra."

İfadeli gözleri ona sempati duyarak yumuşadı. Ekranda bir an için dikkati dağıldı ve yana baktı.

"Bir saniye Amara," dedi Morana yana kaymadan önce. "Hayır, hayır, öyle yapmıyorsun Xander. Temel kodu gir ve dosyayı aç. Evet, işte böyle. Aferin sana! Çak bir beşlik!"

Amara kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. Xander kaç yaşındaydı, sekiz mi? Ve Morana ile şifreli mi konuşuyordu?

Ne oluyor be?

Morana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ekrana geri döndü. "Üzgünüm, Xander'ın yardıma ihtiyacı vardı." "Durumu nasıl?" Amara çocuğu merak ederek sordu.

Morana omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, en iyisi değil. Hiç konuşkan değil ama acayip zeki. Sanki ben bile onun yaşında onun yaptığı şeyleri yapmıyormuşum gibi. Ben çalışırken yanımda oturup tüm kodları falan görmeyi seviyor. Ama birkaç soru sormak dışında konuşmuyor. Benim şansıma, değil mi? Zar zor homurdanan iki adamla sıkışıp kaldım," diyerek küçük bir kahkaha attı ve başını salladı.

Amara, "Ona IQ testi yaptırmalısınız," diye belirtti.

Morana başını salladı. "Evet, öyle olacak. Yani hepimiz aynı yerde olmaya alışmaya çalışıyoruz. Gerçi Tristan suya düşen ördek gibi alıştı. Onu seviyor. O söylemiyor ama ben söyleyebilirim. Bir gece onları mutfakta pizza pişirirken buldum çünkü Xander kâbus görmüştü."

Amara, "Bu Tristan için büyük bir şey," diye itiraf etti.

"Biliyorum, değil mi?" Morana başını salladı. "Hâlâ yüz tanıma sisteminde onunla ilgili bir şey arıyorum ama

Şimdiye kadar hiçbir şey."

"Gölge Adam hakkında bir şey söyledi mi?" Amara merakla sordu, oturma odasındaki kanepeye geri yerleşti, güneş ışığı alanı dolduruyordu.

"Tristan ondan bahsettiğini söyledi. Sadece Xander'a iletişim kurması için notlar bıraktığını ve gölgede kaldığını söyledi. Adamı en son siste görmüş. Sanırım onun Havaalanı Adamı olduğu konusunda haklı olabilirsin. Onu görmememden korkuyordu. Bu arada, şu yeni şeftali sütlu nemlendiriciyi denedin mi? Harika olduğunu duydum."

Ayak sesleri Amara'nın dikkatini çekti. Morana'ya "Dinle, seninle sonra konuşuruz," dedi ve telefonu kapattılar.

Nerea odaya girdi ve gözleri Amara'ya kayd.

"Hey," dedi Amara, yaşlı kadının sessiz kalışından endişelenerek. Son birkaç gündür kadınla konuşacak zamanı olmamıştı.

Nerea odanın kenarında durdu. "Hamile misin?" Amara kaşlarını çatı. "Evet, neden?"

Nerea başını salladı. "Bir nedeni yok. Seni sonra yakalarım."

Odadan çıkıp gitti, bu küçük etkileşim Amara'nın tuhafına gitmişti.

Dante gözlüklerini takmış, annesiyle birlikte ofisteki koltukta oturmuş düğün planlarını tartışırken dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Genellikle başka bir yerde otururlar ve müstakbel kocasının sözünü kesmezlerdi ama o gün Dante'nin katkısı gerekiydi.

"Peki, altın mı gümüş mü?" "Altın."

"Farklı masalar mı yoksa açık büfe mi?" "Farklı masalar."

"Al ve ailesini arıyor muyuz?" "Evet."

Son bir saatten beri her şey aşağı yukarı böyle gidiyordu. O ve annesi son soruları soruyor, o da tek heceli cevaplar veriyor, bir yandan da dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Muhteşem bir gündü, parlak güneş ofisinin büyük pencerelerinden içeri süzülüyor, Lulu güneş ışınları arasında özellikle sıcak bir noktada uyukluyordu. Dante'nin çalışma odasını gündüz mekânı haline getirmişti. Eğer o

Orada olsaydı, o da orada olurdu. Eğer o orada değilse, o zaman Amara'yı bulurdu. Eğer ikisi de orada değilse, o zaman büyük bir malikanede bir yere sokulup uyuyacaktı.

Amara, neredeyse sakala dönüşmüş saçları ve yakışıklı yüzündeki gözlükleriyle ona baktı ve karnının, ulaşılmaz çocuğu izlerken gençken olduğu gibi çırpındığını hissetti. Yüzünü elinin üzerine koyup ona baktı.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu, başını ekrandan kaldırmadan.

Annesi başını kaldırıp onlara baktı. "Sana hep dik dik baktı, Dante," dedi annesi eğlenerek. "Artık şaşırmamalısın."

Dante sırtıttı ama çalışmaya devam etti. Telefonundan gelen titreşim yüzünü yana çevirmesine neden oldu. "Morana," diye selamladı. "Seni hoparlöre alıyorum. Bekle biraz." Telefonu masanın üzerine koydu ve ekranına bakmaya devam etti.

"Pekâlâ, aylardır gözümün Nerea'nın üzerinde olduğunu biliyorsunuz. Ortadan kayboldu, ben de onu takip ettim ve tahmin edin bizi kime götürdü?"

"Kim?" Dante hâlâ ekranına bakarak dalgınca sordu.

"MrX," diye hızlı hızlı konuşan Morana'nın heyecanlı sesi hoparlörden geldi. "Bu yüzden, dijital olarak, tanıştığı adam hakkında daha fazla bilgi aramak için aşağıya indim ve büyük ikramiyeyi vurdum!"

Dante sustu, şimdi dikkatini telefona vermişti. "Bir adın var mı?"

"Olamaz," diye konuştu Morana heyecanla. "Bir adım ve bir fotoğrafım var. Ne kadar şaşırtıcı değil mi? Konuştuğumuz gibi yüz tanıma sistemini çalıştırıyorum. E-postanı kontrol et. Sana gönderdim. Koruma için şifrelenmiş, bu yüzden şifreyi çözmek için ihtiyacınız olan kodu da gönderdim. Tamam, bu kadardı. Şimdi gitmem gerekiyor."

Dante gülümseyerek, "Tristan'a benim tarafımdan sana sarılmasını söyle," dedi.

Morana kıkırdarak, "Buna pek ihtimal yok," dedi. "Ben kendim alırım. Sonra konuşuruz."

Telefon kesildi ve Amara, arkadaşının yaptığı ve hiçbir zaman anlayamadığı çılgınca şeyler karşısında bir kez daha hayrete düştüğünü hissetti. Ayağa kalktı, şişliği büyüdükçe sırtı hafifçe ağrıyordu ve fotoğrafı görmek için merakla onun yanına yürüdü.

Dante e-postayı açtı, kodu girdi ve klasör açılmadan önce ekranda bir anlık bir metin telaşı belirdi.

"Xavier," diye düşündü Dante. "MrX. Ciddi misin?"

Başını sallayarak fotoğrafın üzerine tıkladı ve büyüttü. Ortalama görünümlü, temiz traşlı, kel, altın çerçeveli gözlük takan bir adamın vesikalık fotoğrafıydı.

Amara kaşlarını çatı, fotoğraf beyninde bir şeyleri rahatsız ediyordu. "Onu daha önce görmüştüm." Dante ona döndü, gözleri keskinleşmişti. "Nerede görmüştün?"

Başını salladı, hatırlamaya çalıştı, yüzü tanıdık ama yabancıydı. Ve aniden kafasına dank etti. "Bana onun fotoğrafını gösterdiler," diye mırıldandı. "Sorgum sırasında bana onun fotoğrafını gösterdiler."

ve bana onu tanıyıp tanımadığımı sordu. Onu orada görmüştüm!"

Dante çenesini sıktı, eli kızın kalçasına yerleşti. "Emri verenin o olduğunu zaten biliyoruz. Ve muhtemelen oradaydı."

Annesinin yanına gelip sırtını okşayarak onu rahatlattığını hissetti ve birden eli durdu. Amara yere bakınca annesinin ekrana baktığını gördü, yüzünde şok ifadesi vardı.

"Anne?" diye sordu, endişesi yüzüne vuruyordu. "İyi misin? Onu tanıyor musun?"

Yaşlı kadın sersemlemiş gibi görünüyordu, aynı yeşil gözlerle Amara'ya bakıyordu. "O senin baban, Mumu."

Amara kalbinin durduğunu hissetti.

Hayır.

Mümkün değil.

Neden bahsediyordu bu kız?

"Hayır," diye fısıldadı Amara.

Dante'nin kalçasını sıkıca kavradığını hissetti, gözleri annesinin üzerindeydi. "Aynı adam olduğuna emin misin? Amara'nın babası?"

Annesi ekrana yakından bakarak başını salladı. "Yaşlanmış ama bu kesinlikle o. Kaçırılmanı o mu emretti? Bu mümkün değil. Hayır. O senin baban!"

Babası mı? Hiç babası olmamıştı. Hayatının o kadar erken bir döneminde gitmişti ki artık onu hatırlamıyordu bile. Bu onu travmatize falan etmemişti. Annesi Amara için fazlasıyla yeterliydi. Ama bu da neydi?

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Amara, kafası karışmıştı, korkmuştu, iyi değildi.

"Sen doğduktan kısa bir süre sonra onu evden kovdum, Mumu," dedi annesi ona. "O... zehirli biriydi ve bunu senin hayatında istemedim. Bu yüzden ondan gitmesini istedim ve o da gitti. Sana ondan bahsetmeye hazırdım ama sen hiç detaylı sormadın."

Bunun olacağını tahmin etmemişti.

Bunun olacağını kesinlikle tahmin *etmemişti*.

Gerçeküstü hissetti. Buna inanamıyordu. Buna inanamazdı. Çünkü buna inanmak, travmasını, işkencesini, tecavüzünü onaylayanın babası olduğuna inanmak anlamına geliyordu. Buna inanmak, annesinin kanını akıtırken Dante'nin kardeşini rehin tutan kişinin o olduğuna inanmak anlamına geliyordu.

Buna inanmak, onun sadece hayatının bir parçası olmak istemeyen bir yabancı değil, bir canavar olduğuna inanmak anlamına geliyordu.

Odadaki sessizlik Amara'nın yavaş yavaş gerçek olduğunu anlamasını sağladı.

Ciğerlerindeki katranı yeniden hissetti, damlıyordu, onu aşağı çekiyordu, daha hızlı nefes almaya başladığında onu ağırlaştırıyordu. Zihni işlemeye başladı ama başarısız oldu. Kalbi çarpmaya başladı ve midesi daraldı.

Görüşü bulanıklaştıkça göğsünde ağır bir şey hissetti ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı. Bir şey kollarını çekerek düşmesine ve sıcak bir şeyin üzerine oturmasına neden oldu. Erkeksi, misk kokulu kolonya kokusu sisi yararak ciğerlerine sızdı ve getirdiği güven hissiyle katranı dağıttı.

Amara bakışlarını odakladığında kendini Dante'nin kucağında otururken buldu; Dante'nin güçlü ve kaslı kolları onu sımsıkı sarmıştı.

Lulu masanın üzerinde zıplayarak ona doğru geldi, Amara'yla geçirdiği yıllar onu anksiyete krizlerine karşı hassas hale getirmişti.

Amara derin bir nefes aldı ve evcil hayvanını kollarına çekerek onu bağrına bastı, kedi ona karşı küçük bir motor gibi titremeye başladığında onu okşadı ve hızla atan kalbini sakinleştirdi.

"Demek MrX benim babam," diye fısıldadı, son kelimedede sesi kırıldı, çünkü erkeğin hareketsiz olduğunu hissetti, sonra tekrar gevşedi ve annesine bakmadan önce onu yumuşak bir şekilde sıktı.

"Sen onunlayken ne yaptı?"

Kelimeler sessizdi ve odanın havasına nüfuz ediyordu.

Annesi nefes aldı, hafif kırışmış elleri haberi sindirirken titriyordu. Amara onun nasıl hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Xavier o sırada Outift'te bir askerdi. Tam da benim personele aşçı olarak katıldığım zamanlardı. Çok küstahtı ve bir geceyi birlikte geçirdik ve çok hızlı bir şekilde zehirli bir hal aldı. Korkunç bir yetiştirilme tarzı vardı ve onu gördükçe ne kadar yanlış biri olduğunu daha iyi anladım. Senin doğumun onu hayatımızdan atmam için bana itici güç oldu. Onun gölgesinin sana dokunmasını asla istemedim."

Amara annesinin ona duyduğu sevgi karşısında boğazının düğümlendiğini hissetti, daha önce hiç olmadığı bir şekilde bu sevgiye bağlandı. Hamile olduğunu öğrendiğinde o da aynısını yapmamış mıydı? Çocuğunu bu dünyadan korumak için kaçmamış mıydı?

Amara annesinin elini tuttu, gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum anne."

Annesinin bakışları yumuşadı. "Seni seviyorum anne. İyi misin bebeğim?" diye sordu ona. Amara omuz silkti. Bilmiyordu.

Dante kollarını ona doladı, konuşurken sesi nazikti. "Bize odayı verir misin, Zia? Ve lütfen kendine biraz çay alıp geri dön."

Annesi başıyla onayladı. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım."

Amara onun dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izledi ve kediyi yere bırakıp Dante'nin kucağına dönerek ona baktı.

"Morana'nın nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum," dedi Amara ona usulca, kalbi acıyarak.

"Babalarımızın günahları bizimle kalır. Annene yaptıkları için üzgünüm, Dante."

Dante'nin çenesi ensesinin altında sıkılaştı, koyu renk gözleri kapanırken bir elini başının arkasına

koydu ve

Alnını kendi alnına çekti, sadece onu içine çekti, göğüsleri aynı ritimde yükselip alçaldı. "Sana yaptıkları için özür dilerim," dedi ona, sesi hırçındı.

Amara yutkundu. "O oradaydı. Beni orada görmeye geldi ve bunun olmasına izin verdi. Ne tür bir canavar bunu yapar?"

Başının arkasındaki eli sıkılaştı. "Bana bir söz ver, Amara."

Amara gözlerini açıp onun koyu çikolata rengi gözlerini gördü ve devam etmesini bekledi.

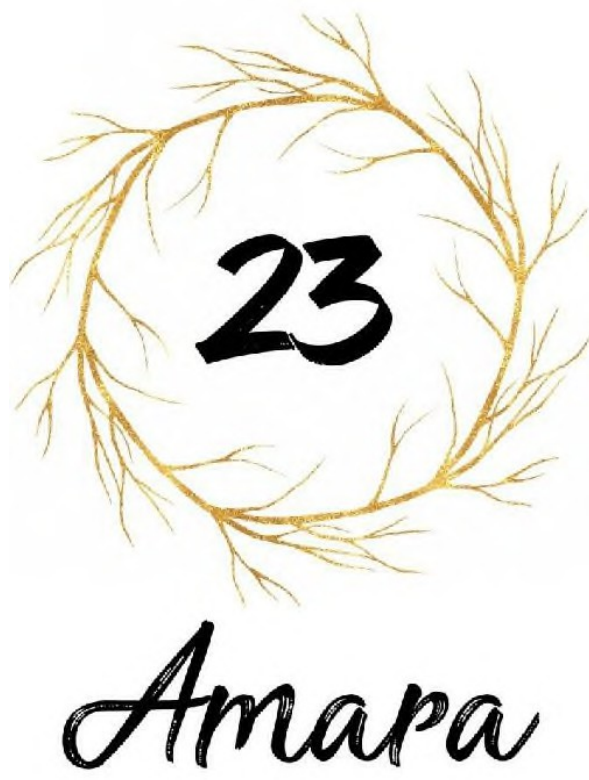
"Eğer yolumu kaybedersem, ruhumu bu yere kaptırırsam -" dedi ona, gözleri alev alevdi "-
ve

"Sana ya da çocuklarımıza zehirli bir şey yaparsam, beni
öldüreceğine söz ver." "Dante-"

"Söz ver bana."

Ağzı titredi. "Yapmayacaksın. Sana izin vermeyeceğim."

Alnını onunkine daha da bastırdı ve sessiz kaldılar, hayatlarında dönen karanlık mürekkep damlasını içlerine çektiler.

Jinekolog, karnının alt kısmına soğuk jel sürerek Amara'ya "Ağrın var mı?" diye sordu.

Amara başını salladı, Dante onun elini tutuyordu. "Yine de yorgun hissediyorum. Zihnimde olup bitenlerden mi yoksa bu ufaklık yüzünden mi bilmiyorum."

Doktor gülümsedi. "Vücudun başka bir insan yaratıyor, Amara. Bu çok yorucu. Eğer istersen daha fazla dinlenmelisin. Aslında, riskli hamileliğiniz göz önüne alındığında kendinizi stresli durumlara sokmamanızı tavsiye ederim."

Amara başını salladı ve asa derisinin üzerinde gezinirken Dante'yle birlikte ekrana baktılar, siyah ve beyaz renk canlandı.

"Ah, şuna bakın," dedi doktor onlara. "Cinsiyetini bilmek ister misiniz?

Görebiliyorum." "Kız, değil mi?" Dante onun yanından yüzüğünü ovuşturarak sordu.

Doktor ekrandaki beyaz bir şekli göstererek, "Gerçekten de öyle," diye onayladı. "İşte orada, annesinin rahminde yuvalanmış, rahat ve güvende. Ve sağlıklı görünüyor.

Tebrikler."

Amara duyguların boğazını tıkadığını hissetti, içindeki hayatın gerçekliği üzerine çöküyordu, orada olması gereken ama kaybettikleri hayatın gerçekliği onu ağırlaştırıyordu. Yanındaki adamın da aynı duygularla dolup taşıtığını hissedebiliyordu; adamın parmakları elinin üzerinde esniyordu ve gözleri şaşırtıcı derecede nemliydi.

"Birkaç fotoğraf çekebilir misiniz lütfen?" Dante ağır bir sesle sordu.

Yaşlı kadın başını salladı. "Elbette."

Dante ona baktı ve alınlarını birbirine bastırdı.

Bir bebek orada, bir bebek kayıp. Amara bunun hiç acıtmayacağını düşünüyordu.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun Morana?" Amara, kendisi yatak odasında sıcak çikolata içerken ve arkadaşı da oturma odasında şarap içerken tekrar görüntülü konuştuklarında sordu.

Morana içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım şu anda bunu çok fazla düşünmüyorum. Çok bunaltıcı olabilir, biliyor musun?"

Amara başını salladı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Ben ne yapabilirim ki?

Kaçırılmamı babam emretti. Dante'nin annesini öldürdü. Kafamı nasıl toparlayacağımı bilmiyorum."

"Beni koruyan harika bir biyolojik babam vardı ve ben onu tanıdıktan beş dakika sonra öldü. Ve hayatım boyunca babam olduğunu düşündüğüm adam, kızının yerine geçtiğim için benden nefret etti. Ben de onu düşünüyorum, biliyorsun. Gerçek Morana'yı. Eğer o iyiye. Eğer yaşıyorsa."

Amara kalbinin sıkıştığını hissetti. "Dünyamızda hiç iyi baba yok mu?" "Dante iyi bir baba olacak," diye arsızca göz kırptı Morana ve Amara'nın kekelemesine neden oldu. "Tristan da öyle," diye işaret etti Amara.

Morana kadehini kaldırdı. "Çocuklarımız için iyi babalar bulmaya. Bu konuda başarılı olduk." Kesinlikle başardılar.

Nerea radardan çıkmıştı.

Onunla yaptığı o tuhaf konuşmadan sonra, hiçbir sebep göstermeden Outfit'ten ayrılmıştı ve Amara'nın şüpheleri güçlenmeye başlamıştı. MrX ile çalışma olasılığı yüksekti ama Amara neden yıllarını onunla bağ kurmaya çalışarak geçirdiğini anlamıyordu.

Ancak bir hafta sonra Morana, Nerea'nın bilerek ya da bilmeyerek bıraktığı ekmek kırıntısını takip ederek şehrin birkaç mil dışında bilinen son konumuna ulaşmıştı.

Dante adamlarını bir araya getirmiş ve Amara, Dante'nin dönüp onu yakaladıklarını söylediği o tırnak yedirten saatleri beklemişti.

Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve onu sorgulamaya hazırlanırken Amara öfkelen-di.

"Geride kalacağımı düşünüyorsan aklını kaçır-mışsın, Dante," dedi ona kesin bir dille.

Dante ona eşit bir şekilde baktı, o anda onun adamı değil, Outfit'in lideriydi. "Senin orada olman beni zayıf gösteriyor. Senin orada olman zor durumda kaldığımda onu sorgulamama engel olur. Ona işkence etmeyeceğim Amara, senin önünde değil, seni tetikleyebilecekken değil, yüksek risk altındayken değil."

Amara derin bir nefes aldı. "Onu görmem gerek."

"Ve bunun sana ya da bebeğimize dokunmadığından emin olmalıyım." Anlamamıştı. Kapanışa ihtiyacı vardı. Nedenini bulması gerekiyordu.

"Geliyorum, Dante," dedi ona aynı tonda, ofisinde dururken. "Bana emir veremezsin."

Başını yana eğdi. "Hayır, ama adamlarıma seni odadan çıkarmamalarını emredebilirim. Beni bunu yapmaya zorlama ama bir an bile yapmayacağımı düşünme. Eğer bu seni korumak için değilse."

Amara hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak onun odadan çıkışını izledi. Xavier'e ulaşamayacağını düşünüyorsa delirmişti. Hiçbir şey yapmadığı halde onu neden yok ettiğini öğrenmesi, kendi kendine sorması gerekiyordu. Amara on beş dakika kadar bekledikten sonra yavaşça çalışma odasından çıktı ve malikânenin ön kapısında iki muhafız gördü.

Başardı.

Dişlerini sıkan Amara, majestelerinin muhtemelen aklına gelmeyecek olan mutfak girişini kullanarak arkaya döndü ve çimenlere doğru kaçtı.

Gece tepeyi sarmıştı ve muhafızlar bölgede devriye geziyor, göbeğini gizleyen bohem elbisesiyle eğitim merkezine doğru ilerlerken ona meraklı bakışlar atıyorlardı.

Dışarıda bekleyen iki muhafız onu durdurdu. "İçeri giremezsiniz hanımefendi."

Amara onlara gülümseyerek telefonunu gösterdi. "Dante telefonunu yatak odasında unutmuş ve aramalarla dolup taşıyor. Gecenin bu saatinde acil olmalı. Yerinizde olsam bir saniyeliğine geçmeme izin verirdim, böylece telefonu ona verip çıkabilirim. Önemli aramalar olsaydı çok sinirlenirdi, biliyorsun."

Adamlar tereddüt ederek birbirlerine baktılar.

Amara daha fazlasını ekledi. "Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı sanıyorsunuz, beyefendi? Gece yarısı ağırlık mı kaldıracağım?"

Adamlardan biri başını salladı. "Beş dakika, hanımefendi."

Amara ona parlak bir gülümseme verdi ve içeri girdi. Her ne kadar nişanlandıklarını duyurmamış olsalar da insanlar aptal değildi. Amara'nın parmağında dev bir yeşil taş olmasa ve adam da

Leo'nun ölümünden hemen sonra Chiara'nın ayrılmasının ardından ev işlerini devralması, düğün hazırlıkları ve bir müzik grubuna sahip olması nedeniyle insanlar onun konağın hanımı olacağını biliyordu ve bu nedenle ona bu unvanın gerektirdiği saygıyla davranmaya başlamışlardı.

Eğitim merkezine ilk kez geliyordu. Büyürken hakkında duyduğu her şeyden, son teknoloji tesisler, bir boks ringi, bir fitness merkezi, gecenin bu saatinde cam dolapların arkasına kilitlenmiş silahlar değil, zindanlar ve işkence odaları hayal etmişti. Amara son birkaç saatini hiç tanımadığı ama damarlarında kanı dolaşan bir adamla bu yüzleşmeye hazırlanarak geçirmişti ve kendisi için neyin iyi olduğunu bilmeyen bir çocuk gibi reddedilmeyecekti.

Dante'nin bir zamanlar ona sorgu odasının bodrumda olduğunu söylediğini biliyordu. Sağına doğru ilerleyerek tek kapıyı açtı ve eğitim merkezinin merdivenlerinden bodrum katına indi. İnsanlarla birlikte mekân da yavaş yavaş görünmeye başladı. Vin odanın bir köşesinde duruyordu ve Dante bir sandalyede başka bir adamın karşısında oturuyordu.

İçeri girdiğinde tüm gözler ona çevrildi.

Dante'nin gözleri kısıldı, içlerinden parlak bir kızgınlık ve öfke parıltısı geçti ve Amara çenesini kaldırarak onu bir şey söylemeye cesaretlendirdi. Boynunun kenarındaki damar kıpırdadı ama o sessiz kaldı.

Amara sakın bir güç dalgasının üzerinden geçtiğini hissetti. Bu kendisi içindi, çocuğu içindi, onu getireceği dünya içindi. Dünyaları asla iyi, temiz ve düzgün olmayacak olsa da, onu daha iyi hale getirmek için kendi payına düşeni yapabilirdi. O kadar çok şey atlatmıştı ki, bu yüzleşmenin de üstesinden gelebilirdi.

Dante'nin sessiz varlığını orada hissetmek içindeki gücü cesaretlendirdi. Hastane yatağının yanındaki o günden, ona kızdığı şu ana kadar bunu hep yapmıştı - onu güçlendirmiş, daha güvende hissettirmiş, desteklendiğini hissettirmişti. Akli başında olmasının, yaşadığı en kötü travma boyunca hayata tutunabilmesinin, iyileşebilmesinin en büyük nedenlerinden biri oydu. Ona deniz feneri diyordu ama o her zaman onun deniz feneriydi, fırtınalı gecelerin en kötüsünde dimdik ayakta duruyor, karanlığı aydınlatıyor, ona kıyının yakın olduğunu bildiriyordu.

Bodrum daha çok hayal ettiği zindana benziyordu - karanlık, rutubetli ve yoksul. Duvarlar kasvetli bir griydi, yüksek tavan taş sütunlarla desteklenmişti, her iki adımda bir sarkan sarı ampuller mekâna sefil bir parlaklık veriyordu.

Vin bir köşede duruyordu - yüzü sert, kollarını göğsünde kavuşturmuştu - Amara'nın midesini bulandıran birkaç silahın bulunduğu bir masanın yanında.

Amara bakışlarını onlardan alıp ortadaki sandalyede oturan, bağları çözülmüş ve hepsini izleyen adama çevirdi. Temiz traşlı, iyi giyimli, kel, boynuz çerçeveli gözlüklü bir adam. Yıllar önce onu kaçıran kişinin telefonda fotoğrafını gösterdiği adam. Babası.

Amara ondan birkaç adım ötede durdu, gözlerini onun zeytin gözlerine kilitledi.

Saldırısı zihninde ön plana çıkmaya başladı.

"MrX burada.

O da oradaydı.

"Neden?" diye sordu, sesi titreyerek. Bilmek istediği de buydu. Nedenini.

Xavier ona gülümsedi, gözleri sıcacıktı. "İlk emirleri seni öldürmekti kızım. Sen olduğunu bilmiyordum. Ama seni orada gördüğümde, o kadar güzel kırılmış görünüyordun ki, yaşamana izin verdim."

Güzelce kırılmış mı? Saldırıya uğramış, işkence görmüş, tecavüze uğramıştı. Derisi yüzülmüş, kaslarının üzerine asit damlatılmış ve kan tüm varlığını kaplamıştı. Hayatta kaldığı hiçbir şeyin güzel bir yanı yoktu.

"Yani, başka bir masum kız olsaydı, işkence görecekti, tecavüze uğrayacak ve öldürülecek miydi?" "Evet."

Kafadan hastaydı.

Kesinlikle hastaydı.

Amara midesindeki asidin boğazında yükseldiğini hissetti. "Peki ya Dante'nin annesi? Onu da beni aldırıldığın aynı nedenle mi öldürdün? Duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olduğu için mi?"

Gülümsedi, Amara'nın tüylerini diken diken eden sıcak bir gülümsemeydi bu.

"Organizasyonumuzun ne kadar geniş, ne kadar derin olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bizimle çok güçlü yerlere bağlı çok güçlü insanlar var. Bu yüzden kendimizi korumak için basit bir politikamız var - tanık yok. Bizimle çalışmayan hiç kimse bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor."

"Yani yıllar içinde başka masum insanları da mı öldürdünüz?" "Elbette."

Amara her şey ona çarptığında olduğu yerde sallandı. O, birçok kişiden sadece biriydi. Dante'nin annesi de birçok kişiden sadece biriydi. Ölen pek çok kişi vardı ve hiç kimse bir şey bilmiyordu. Kimdi bu insanlar?

Dante'nin büyük elini arkasına koyduğunu, onu tam belinin kıvrımından tuttuğunu hissetti ve desteğe sahip olduğu için memnun olarak ona doğru eğildi.

Kız sakinleşince ayağa kalktı, onu kendi boş koltuğuna itti ve yan taraftaki başka bir sandalyeye doğru yürüdü.

"Seni öldürmek istiyorum Xavier," dedi Dante onu doğuran adama sakince, yanındaki sandalyeyi çekerek. "Anneme ve kardeşime yaşattıkların için seni öldürmek istiyorum. Kadınıma yaşattıkların

için seni öldürmek istiyorum. Bu kadar çok masum insana yaşattıkların için seni öldürmek istiyorum."

"Ama yapmayacaksın." Xavier sandalyesine geri yaslandı.

"Ama yapmayacağım," diye kabul etti Dante. "Birkaç yıl önce olsa yapardım. Şimdi, benim için canlı halin ölü halinden daha yararlı. Benim için yararlı olmayı bıraktığın gün? Belki de uyuyacak ve bir daha uyanmayacaksın. Ya da belki kendine bir bardak su dolduracaksın ve onun yerine organlarını içten eriten asit içeceksin. Ya da belki bir sandalyeye bağlı ve derinde bıçaklarla uyanırsın. Ya da merhametli bir ruh halindeysem, belki de markete gider ve korkunç bir kaza geçirirsin. Yani, kim bilir?"

Kahretsin, çok iyiydi. Amara, sessiz kalsa da babasının her kelimedede biraz daha sertleştiğini gördü. "Anlaştık mı?" Dante ceketini çıkararak sordu.

"Evet," dedi babası sessizce.

Dante başını salladı ve gömleğinin kollarını yavaşça ön kollarının üzerine katladı. "Şimdi, yetişkin kötü adamlar gibi konuşalım. Babamın yirmi yıl önce gönderdiği çocuklar, neredeler?"

Xavier omuz silkti. "Bilemem. O zamanlar burada, Outfit'te sadece bir piyadeydim. Daha sonra beni rütbelerime terfi ettirdiler."

"Bulabilir misin?"

"Muhtemelen, evet. Ama genç olanlar nadiren hayatta kalır."

"Hmm," Dante kollarını sıvamayı bitirdi ve Vin'e baktı. "Silahı bana ver lütfen." Vin sessizce masaya gitti ve bir silah alarak adamına uzattı.

Dante onu kucağına koydu ve bir sigara çıkardı. "O çocuk grubunun içinde üç yaşında kızıl saçlı bir kız vardı," diye başladı Dante. "Onu istiyorum ve sen de bana onun bilgilerini vereceksin."

Babası sessiz kaldı.

Dante bir nefes duman üfledi. "Neden bizi birkaç hafta önce kaçırıp aynı yere götürdünüz?"

Xavier ellerine baktı. "Birkaç yıl önce tekrar kullanmaya başladığımız bir yer. Onun alınmaması gerekiyordu, sadece senin. Çocuklar onun teminat olduğunu düşündü."

Amara'nın tiksintisi muhtemelen yüzüne vurmuştu çünkü Xavier ona baktı ve "Ben asla baba olmak için yaratılmadım. Bazı erkekler öyle değildir."

"Bahanen bu mu?" sesi inanmazcaydı.

"Gerçek bu. Çocuklar ebeveynleri nasılsa öyle olurlar. Nerea'nın onu bana bırakan boktan bir annesi vardı ve o zor büyüdü; senin seni büyüten iyi bir annen var ve sen nazik büyüdün. Ben mi? Beni canavar bir adam büyüttü, ben de öyle oldum."

Amara duyduklarına inanamayarak başını salladı. "Bizler ebeveynlerimiz değiliz Xavier. Çocuklar... kır çiçekleri gibidir. Bir yere ekilmiş olabilirler ama kalplerinin götürdüğü yerde büyürler. Bizi tanımlayan nereye ekildiğimiz değil, nerede çiçek açtığımızdır."

Adam bir kakhaha attı. "Ah, seni saf kız. Bu masumiyet ne büyük bir lüks olmalı. Evet, sen

Cehennemden geçtin ama sevgili kızım, cehennem sandığından çok daha büyük. Bu dünya sandığından çok daha büyük, çok daha derin, çok daha karanlık. Bulduğum yerlerde, olduğum kişiden başka bir şey olamazdım."

Onun sözleri karşısında Amara'nın omurgasından bir ürperti geçti.

Xavier onun titrediğini görünce sırtıttı. "Uyuyan canavarları rahat bırak kızım. Lorenzo'nun ölümü yüzünden zaten gözlerini Outfit'e dikmiş durumdalar ve bunu iç meseleleri olarak görüyorlar. Bu insanların vicdanı yok. İnsanlıkları yok. Gerçekten anladığımı sanmadığım bir şeyi ailenin üzerine salacaksın. Çocuğunuz olduğunda göreceksiniz-"

Kalbinin teklemesine neden olacak kadar yoğun bir korumacılık dalgası üzerine çöktü.

Amara silahı Dante'nin kucağından aldı ve eliyle sıkıca kavradı. Onu vurmak istiyordu. Onu vurmak ve çocuğunun doğacağı dünyadan onun özünü çıkarmak istiyordu. Ama bunu yapmak onlara bir ipucu kaybettirecekti. Onlara sayısız başka çocuğu kurtarabilecek bilgiler verebilirdi. Ama yaşamayı hak etmiyordu.

Çocuğu için duyduğu annelik içgüdüğü ile diğer çocuklar için duyduğu koruma içgüdüğü arasındaki kararsızlık içinde savaşıyordu. Amara burnunu silaha dayadı, nefes alıp veriyor, sözlerinin içinde açığa çıkardığı öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyordu.

Bu adam pek çok insana acı çektirmişti ve kadın bunu ona ödetemiyordu çünkü adam başkalarının acı çekmesini engelleyecek güce sahipti.

Kazanmak. Dante babasıyla uğraşırken her zaman "savaşı kaybet, savaşı kazan" derdi. Bunu kaybetmesi gerekiyordu.

Amara kolunu düzeltti, gözleri bir kez Dante'ye kaydı ve onun kendisini izlediğini gördü, Vin'in ona öğrettiği gibi silahın kilidini açtı ve kolları hafifçe titreyerek kendisine sırttan adama doğrulttu. Adama olan yakınlığı daha iyi nişan almasını sağladı ve tetiği adamın diz kapağının üzerinden çekti.

Gürültülü atış ve geri tepme onu sert bir şekilde vurdu ve Xavier acı içinde çığlık atıp dizini tutarken onu sandalyeye geri itti.

"Bu on beş yaşındaki ben için, seni piç kurusu," diye mırıldandı, kanın babasını terk edişini izlemenin verdiği tatmin duygusu içinde keskinleşmişti. Dante tek kelime etmedi, sadece bir şahin gibi onu izledi, o da göğsü kabararak babasını izliyordu.

Diğer dizini hedef alarak onu da patlattı. "Bu da Dante'nin annesi ve yok ettiğin sayısız masum insan için."

Ayağa kalktı, Xavier'in inlediği sandalyeye doğru yürüdü ve silahı kafasına doğrulttu.

"Beni dinle ve iyi dinle Xavier," dedi Amara, sesi sertti ve dikkatini

Kendisi. "Örgütünüzün burada casusları mı var? Oraya kendi casuslarımızı yerleştirmenin zamanı geldi. Aranıza bir casus yerleştirmemize yardım edeceksiniz. Kayıp çocukları bulmamıza yardım

edeceksin. Bize cevaplar vereceksin. Ve sen de

Bu konuda çenenin kapalı tut. Eğer herhangi bir noktada bize ihanet eder ve tehlikeyi kapıma getirirsen, yaptığın herhangi bir şey doğrudan ailemin üzerine kalırsa, başkalarını unut," dedi Amara, silahı alnına dayayarak, gözlerinin hafifçe açıldığını gördü. "Sana tekrar tekrar zarar vermelerini sağlayacağım ve derini kemiklerinden ayırana kadar seni öldürmelerine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı.

Dante'ye döndü. "Bana söz ver, eğer onun gölgesi çocuklarımızın üzerine düşerse, ona acı çektireceksin."

"Memnuniyetle," diye söz verdi Dante, babasının yüzüne bir duman halkası üfleyerek.

Amara başını salladı ve sandalyeye doğru yürüdü. "Peki, Sendika'daki fabrikamız kim olacak?"

Vin yan taraftan, "Ben," dedi.

Amara ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu. "Vinnie."

Vin'in gözleri ona baktı. "O zaman seni koruyamazdım ama şimdi koruyabilirim. Bunu yapmama izin ver."

Amara hayat arkadaşına baktı, onun büyüdüğünde nasıl bir adam olduğunu gördü ve kalbinin yumuşadığını hissetti.

"Bunu daha sonra ofisimde tartışırız," dedi Dante ona, oturduğu yerden kalkıp elini Amara'ya uzatarak. "Bu piç kurusuna gelince, onu şimdilik buraya kilitleyin."

Amara onun elini tuttu ve olay yerinden uzaklaşmaya başladı, merdivenleri tırmanarak merkezden çıktı.

Dante son sigarasını içti, bir nefes çekti ve sessiz kaldı. Amara onun kendisine öfkeli olduğunu biliyordu, bu yüzden o da sessiz kaldı. Malikâneye doğru yürüdüler ve çalışma odasına yöneldiler, Dante kapıyı arkasından kapatıp Amara'yı kapıya doğru itti, eli Amara'nın çenesini tutuyordu, gözleri alev alev yanıyordu. "Konu senin güvenliğin olduğunda bana bir daha böyle karşı gelirsen, şaka yapmıyorum, seni hapse atarım Amara."

Bir zamanlar, bu ifade muhtemelen onu tetiklerdi. Şimdi bu adamı tanıyan Amara gözlerini devirdi. "Mantıklı değilse neden sana karşı geleyim ki? Ben heyecan arayan biri değilim. Hayatımın sakın geçmesini isterim. Ve güvende olmayı seviyorum. Ama bana bir kapanış şansı vermediğinde, meseleyi kendi ellerimle halledeceğim, Dante."

"Artık onu görmüyorsun. Artık onunla ilgilenmiyorsun. Artık onu düşünmüyorsun bile," diye homurdandı dudaklarından bir santim ötede. "Onunla ben ilgileneceğim ve zamanı geldiğinde onunla ben ilgileneceğim."

Amara onun göğsünü okşadı. "Tamam."

"Bu arada casus dikimi iyi bir fikirdi. İyi işti."

Amara onun yüzüne baktı, sakalı çenesini örtüyordu, parfümünün ve dumanının kokusu hoşuna giden bir karışımla birbirine karışıyordu. "Ya haklıysa, Dante? Bunun çocuklarımızı lekelemesini nasıl engelleyeceğiz?"

Ona baktı ve yüzünü kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Bir dereceye kadar haklıydı, Amara. Bizler bir dereceye kadar ebeveynlerimiziz. İçimde annem için çok şey var ve bunu biliyorum. Sen de kendinden çok şey taşıyorsun. Çocuklarımızda da bizden parçalar olacak ama biz ebeveynlerimizden daha fazlasıyız. Tristan'a bak. Morana'ya bak. Bize bak. Çocuklarımız da bizden daha fazlası olacak. Ve her şeyi yaptığımız gibi bunu da yapacağız. Birlikte, sen ve ben. Bu krallığı istediğimiz hale getireceğiz. Bu gece bunun için büyük bir adımdı. Cevaplarımız var ve bir ipucumuz var. Eski bir evin temelleri üzerine yeni bir ev inşa ediyoruz ve gerekirse onu kanla boyayacağız."

"Ne yani, onlarla mı oynayacağız kralım?"

Kıkırdadı, parmakları kızın yüzünde esnedi. "Onları oynuyoruz kraliçem."

Patlayacaktı, hem de iyi bir şekilde değil.

Amara, malikânedeki büyük parti salonunda, ayak bilekleri şişmiş, omurgası geriye doğru eğilmiş, elleri kalçalarının arkasında yürürken yüzünü buruşturdu - hepsi bir balinaya dönüştüğü içindi. Doktor ona hamileliğin sekizinci ayının vücudu için zor olacağını söylemişti ama ne kadar zor olacağı konusunda uyarmamıştı. Mesanesini boşaltmak için her beş dakikada bir tuvalete koşuyordu, her yeri balkabağı gibi şişmişti ve eklemleri çatlamaya başlamıştı. Bu noktada dev bir mideden başka bir şey değildi.

"Hayır, avizeye dokunmayın," dedi bir hafta sonraki düğün törenine hazırlanmak için odanın dört bir yanına ışıklar dizen ve merdivene çıkmış olan görevlilerden birine. Görkemli bir tören olacaktı ve ne kendisi ne de Dante bunu istediği için değil.

Çocukken düğününün nasıl olacağını hiç düşünmemişti. O zamanlar tek gördüğü Dante'ydi ve ona da ulaşamıyordu, bu yüzden düğün günleri pek düşündüğü bir şey değildi. Yine de hazırlıkların gidişatı hoşuna gitmişti.

Köşkün arkasındaki bahçe, duvardan çardağa kadar çoktan dekore edilmişti. Direkler dikilmiş ve açık alanın tamamını kaplayan beyaz ve altın sarısı gölgelikler kurulmuştu. Oturma yerleri ayarlanmış, çiçekler ayırılmıştı ve kısacası tüm gösterişli tören hazırды. Neredeyse yaz mevsimi olduğu için bir hafta boyunca yağmur ihtimali yoktu, sadece parlak güneş ve serin rüzgarlar vardı.

Amara daha önce yerleşkede bu ölçekte bir parti gördüğünü hatırlamıyordu. Buna

Bay Maroni'nin tanıdıkları, Outfit'in ve ortaklarının aileleri, Dante Maroni ve yabancı gelininin düğününe katılan yedi yüzden fazla kişi. Kulislerde konuşulanlara bakılırsa çoğu onaylamıyordu ama hepsi de Dante'nin yükselişini, yeni saltanatını ve masaya getireceklerini destekliyordu.

"Ah," dedi Morana'nın sesi arkasından, gözlüklerinin arkasındaki ela gözleri Amara'nın düzlükteki ayak bileklerindeydi. "Çok kötü görünüyor."

"Daha kötü hissettiriyor," diye inledi Amara. "Küçük olduğumu bildiğim halde kendimi dev gibi hissettiğime yemin edebilirim." "Yani hem sen hem de Dante dikey olarak kutsanmışsınız, bu yüzden o da uzunsa şaşırmam,"

Morana yorum yaptı. O ve Tristan yardım edebilmek için düğünden bir hafta önce, dün gece uçakla gelmişlerdi. Damien katılmadığı için Tristan, Dante ve Morana'nın yanında durmayı kabul etmişti. Amara Luna'yla ilgili cevapları almadan evlenmeyeceklerini biliyordu ama içten içe bir gün evleneceklerini umuyordu. Yine de en büyük sürpriz yanlarında getirdikleri küçük çocuk olmuştu.

Xander sessiz bir çocuktü ama Tristan ve Morana'nın hayatına çoktan girmişti. Amara onu ve Tristan'ı geceleri kâğıt oynarken görmüştü ve Morana'nın ne demek istediğini anlamıştı. Tristan çocuğu seviyordu. Yanında durmasından, odadayken gözlerini ondan ayırmamasından ya da saçlarını karıştırmamasından belliydi bu. Amara, Tristan'ın Morana'ya aşık olduğu gibi, sadece çok daha az çalkantıyla aşık olduğunu fark etti. Morana'ya gelince, Xander'a bir profesyonel gibi alışmıştı. Ve her ikisinin de geçmişı göz önüne alındığında, Amara küçük çocuğa bakmayı seçerlerse ona harika bir ebeveyn olacaklarından emindi.

"Elbisen burada bu arada," diye sırtıttı Morana, heyecanı bulaşıcıydı. "Çok güzel olmuş Amara. Dante'yi kör edeceksin."

Amara homurdandı. "Umarım öyle değildir. Nerea'dan haber var mı?"

Morana başını salladı ve dev avizenin ışıltısını izledi. "Yeraltına çekildi ama buna şaşırmadım. Babanın MrX olduğunu biliyor olmalıydı."

Amara omuz silkti, hâlâ ona şüpheyile yaklaşmaya hazırdı. "Belki de yapmamıştır, Morana. Onun hakkında ya da geçmişı hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyoruz. Yıllar boyunca bana karşı o kadar iyi davrandı ki, kanıt olmadan bunu bir kenara atmayacağım."

Morana başını salladı. "Senin bu yönünü seviyorum, biliyor musun? Açık sözlülüğünü. Lanet olsun, kim yatak odası dışındaki her odada bu kocaman avizelerden bulundurur ki? Çılgın zenginler."

Amara güldü, mesanesinde basınç oluştuğunu hissetti ve iç çekti. Birkaç hafta daha. Sadece birkaç hafta daha.

Amara oturma odasındaki banyodan dönerken, Dante'nin annesinin resim atölyesinin bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Oraya daha önce hiç gitme fırsatı olmamıştı ama hep gitmek istemişti.

Devasa oda, girişin tam karşısında, tepelerin ve içinden geçen nehrin tüm manzarasını görebileceği büyük bir pencerenin altındaki birkaç kutu ve sanat malzemesi dışında boştu. Amara manzarayı seyrederek oraya yöneldi. Çok güzeldi ve neden sanatsal açıdan ilham verici olduğunu anlayabiliyordu.

"Burası onu öldürdüğü yer, biliyorsun." Arkasından gelen kadınsı ses Amara'nın şişmiş ayakları üzerinde dönmesine neden oldu ve ayaklarındaki zonklamadan dolayı irkildi.

Nerea siyahlar içinde, Amara'nın hiç görmediği kadar yaşlı görünen, yüzünde stres çizgileri olan bir halde kapının arkasından çıkarken ona baktı.

"Kardeşim," diye mırıldandı Amara. "Biz de seni arıyorduk."

Diğer kadın başını salladı. "Biliyorum. Saklanıyordum."

Amara gözlerini kırptırdı. "Neden?"

Nerea, Amara'nın tüylerini diken diken eden bir gülümsemeyle gülümsedi. "Harika bir annen var, biliyorsun," diye söze başladı, odaya yaklaşarak.

Amara içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve sessiz kaldı.

"Harika bir arkadaşın var," diye devam etti Nerea, sesi yumuşaktı ve bir yılan gibi aralarından süzülüyordu. "İnanılmaz bir erkeğin var. Ve şimdi, harika bir çocuğun olacak. İnanılmaz Amara."

Amara göğsünün sıkıştığını hissetti, elleri koruyucu bir şekilde karnını kapattı.

"Peki bende ne vardı biliyor musun?" Nerea bir adım daha attı, eli kalçasının yanındaki silahı okşuyordu. "Arkadaşlarının bana tecavüz etmesine izin veren tacizci bir babam vardı. Ne yaptığını öğrendikten sonra beni onunla bıraktığı için daha boktan bir annem vardı. Ve hiç arkadaşım yoktu çünkü beni bir casus olarak eğitmeye başlamıştı."

Duyguları tetikte olsa bile kalbi kadın için acıyordu. "Utancın nasıl hissettirdiğini biliyorum, Nerea. Ruhunu nasıl lekelediğini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," diye gülerek başını salladı Nerea. "Ne yani, üç gün boyunca işkence gördüğünü ve üç adam tarafından tecavüze uğradığını, bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Asla bilemezsin Amara, çünkü seni bırakmalarını emrettikten sonra, seni şımartan ve lanet olası terapiye gönderen insanlar vardı. Soğuk bir odam ve sabah katılmam gereken bir

eğitimim vardı. Yani, hayır, Amara, nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceksin. Senin ruhundaki karanlık sadece bir leke. Benimkiindeki karanlık ise bir tutulma."

Sesindeki acı, yüzündeki ıstırap, gözlerindeki işkence Amara'nın kalbini kanattı, kan kulaklarına hücum ederken nabızı damarlarında hızla atmaya başladı.

Nerea onun sessizliği karşısında kıkırdadı. "İyiydin, biliyorsun. Başa çıkıyordum. Ta ki Xavier bana Outfit'te casusluk görevi verene ve bir yandan da hiçbir şeyi ağzından kaçırmadığından emin olmak için sana yakınlaşana kadar. Onun kızı olduğum için beni kabul ettiler ve ben de buraya bir kız kardeşim olduğu için mutlu, babamızı tanımadığımız için mutlu, acımı anlayabileceği için mutlu bağ kurmayı umarak geldim. Ve seni gördüm - onu seven bir annesi, onu koruyan bir arkadaşı ve avuçlarının içinde Outfit'in lanet prensi olan güzel, yaralı Amara. Bu beni üzdü, Amara."

Amara midesinde bir sıkışma hissetti, nefes alış verişini biraz zorlaştı. "Özür dilerim," dedi kız kardeşine, kalbi acıyla sıkışarak. "Her şey için çok üzgünüm, Nerea."

Nerea başını yana eğerek onu düşündü. "Biliyor musun, bence gerçekten bunu kastetmiş olabilirsin. Bu da senden daha fazla nefret etmeme neden oluyor."

Yaşlı kadından yayılan bu duygu yoğunluğu Amara'nın göğsüne çarparak midesine ağrılar gönderdi. Amara yumruğunu kavradı, kendini sakın kalmaya ve bebeği strese sokmamaya zorladı ama bu çok zordu. Odadan çıkması gerekiyordu.

Amara yana doğru bir adım atmak istedi ama diğer kadın onu engelledi ve kalbi kontrolsüzce çarpmaya başladı.

Bebek için. Bebek için sakın kalmalıydı. Onu da kaybedemezdi. Şimdi olmazdı.

Amara derin bir nefes aldı ve vücudunun beynini dinlemesini istedi. "Bırak beni, Nerea."

Nerea gülümsedi. "Sadece gecikmiş bir konuşma yapıyoruz, kardeşim."

Amara yutkunarak belindeki silaha baktı. "Anlamıyorum. Bana karşı çok iyiydın, özellikle de sürgün edildiğimde."

"Sürgün edildiğinde çok sevinmiştim," dedi kız kardeşi belindeki silahla oynarken. "Lorenzo, Dante'nin seninle ne yaptığını pek umursamıyordu. Sen içeriden biriydin ve bir hizmetçinin kızıydın ve Dante'nin aletini nereye soktuğu umurunda değildi. Ona Dante'nin sana ne kadar duygusal olarak bağlı olduğunu, imparatorluğunu ele geçirme hayalleri gördüğünü, Maroni adını nasıl utandıracağını fısıldayana kadar değildi. Oh, bunu yedi, egoist ahmak."

Birdenbire malikâneye çağrıldığı günü, odadaki tüm konuşmaları ve kalbinin nasıl kırıldığını hatırladı.

Nerea inanamayarak başını salladı. "Acı çekeceğini ve mutlu olacağımı düşünmüştüm," dedi. "Ama hayır, sen Muhteşem Amara'sın. İstedığın bölümü okumak için üniversiteye gittin, güzel bir dairen var, araban var, hatta lanet bir kedin bile var. Sanırım prensi becermek işe yarıyor, ha?"

Öfke, çok derin, acımasız ve eski, sistemini sular altında bıraktı. Amara başına gelen her şeyi hep kadere bağlamıştı ama kanının yarısını paylaştığı bu kadına bakarken, onun

çektığı acı ve yalnızlıktan Dante'nin sorumlu olduğunu düşündü ve saf, katıksız bir öfke onu sardı.

Sessiz kaldı, kaynıyordu, parçalar yerine oturuyordu.

Nerea silahı kılıfından çıkardı ve Amara hafifçe yana dönerek içgüdüsel olarak rahmini korumaya aldı. Bu kadın onu yok etmiş olabilirdi ama Amara nefes aldığı sürece kızını yok edemezdi. Zaman kazanması gerekiyordu.

Korkmuş ve yarı korkmuş gibi davranan Amara ona usulca sordu. "O adamları Los Fortis'e gönderen sendin, değil mi?"

Nerea gülümsedi. "Dante seni nasıl bu kadar çabuk buldu sanıyorsun? Sana sahte pasaport almıştım, hatırladın mı? Tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve ona oraya gideceğinden bahsettiğini söyledim."

Amara başını salladı. Mantıklı gelmişti. "Peki ya Alfa? Onu görmeye mi gittin?"

Nerea güldü. "Lorenzo ölmeden birkaç gün önce bana piç oğlundan bahsetti ve ben de merak ettim. Zaten Los Fortis'te olduğum için onunla bir buluşma ayarladım. Yine de şüpheli bir piç. Bir şeyler olduğunu hemen anladım. Gölge Limanı'ndan uçarken dikkatsiz davrandım. Sanırım seninle bağlantı kurdu ve adamları neredeyse seni ve Dante'yi kurtarıyordu."

Amara, kendisine iyi davrandığı ve onları kurtarmaya çalıştığı için teşekkür etmek amacıyla onu düğüne davet etmeyi bir kenara not etti.

"Neyse ki adamlarım o müdahale edemedi seni dışarı çıkardılar," diye iç geçirdi Nerea. "Hepsi senin kaçırılmaman gerektiğini, hedefin Dante olduğunu düşündü ama o değildi. Hedef hep sendin. İkinizi o yere götürmek senin içindi. Hoş bir dokunuştı, değil mi?"

Tekrar o sandalyeye bağlanma, bacaklarının arasından kan akması, çocuğunu kaybetme anısı ona saldırdı; korku, acı ve öfke içindeki her şeyi tiksindirdi. Amara nefretin, gerçek nefretin gözeneklerine sızdığını hissetti.

"Bebeğimi kaybettim," diye fısıldadı Amara, vücudundaki kaslar gerilmiş, elleri yana doğru yumruk olmuştu. "Çocuğumu senin yüzünden kaybettim."

Nerea'nın yüzünde bir gülümseme belirdi, gördüğü manzara vücudunda tiksinti yaratmıştı.

"Buna sevindim." Orospu ölecekti. Acı çekerek ölecekti.

Amara hayatında ilk kez gerçek, öldürücü bir nefretin tüm benliğini kapladığını hissetti. Karnına bir kasılma vurdu ve karnını kavrarken nefesi kesildi.

Braxton Hicks. Onlar buydu. Onlar hakkında bir şeyler okumuştı. Evet, okumuştı.

"Oh, bebek geliyor mu?" Nerea sahte bir endişeyle sordu, güzel yüzü çirkin bir şeye dönüştü.

Amara kendini salladı. "Hayır." Olamazdı. Çok erkendi. O hazır değildi. Bebeğin de hazır olmasına imkân yoktu.

Nerea silahı ona doğrulttu ve Amara paniğın, gerçek paniğın, sistemini doldurduğunu hissetti, onunla savaşmaya ve onu kendi içinde tutmaya çalışırken endişesi tavan yaptı. Korku, öfke ve ateş içinde birbirine o kadar karışmıştı ki artık hangisinin hangisi olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Koruma ön plana çıktı.

Bebeği korumak zorundaydı. Kendini korumak zorundaydı. Sevdığı adamla uzun ve mutlu bir hayat yaşamalıydı. Bunu hak etmişti.

Ama çoğu insan aşağıda düğün için hazırlanırken o ikinci katta, kimsenin uğramadığı bir odadaydı. Amara bir adım geri çekildi ve eli arkasına gitti. Kendini desteklemek için pencere pervazını arıyormuş gibi yaptı; bunun yerine parmakları arkasındaki kutuların yüzeyine temas etti, bir silah, ona yardım edecek herhangi bir şey arıyordu.

Nerea bir, iki, üç kez daha yaklaştı, ta ki silahı Amara'nın karnının tam üzerine, sadece bir santim uzağına gelene kadar.

Kalbi göğsünün içinde gümbürdemededen önce durdu, adrenalin damarlarında çılgınca dolaştı, tüm varlığı aldığı her nefesin midesini silahın ağzına yaklaştırdığının farkındaydı. Çok sert nefes almamaya çalıştı ve bir başka şiddetli kasılma onu sertçe vurdu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Benimle savaş bebeğim, diye zihinsel olarak doğmamış çocuğuna yalvardı, kalbi hızla çarpıyordu.

"Özür dilerim Amara," dedi Nerea, sözleri Amara'nın içinde elleri titremeye başlayana kadar birikti. "Her şeye sahip olamazsın. Hiçbir şeye sahip olamayacaksın. Senin mutlu olduğunu bilerek yaşayamam. Yaşayamam."

Nerea'nın başparmağı silahın üst kısmına çarparak kilidi açtı ve parmağı tetiğe sıkıca yapıştı. Amara içeride çılgına döndü, arkasını ararken eli küçük bir boya kutusuna çarptı. Bir öncekinden daha hızlı bir kasılma daha geldi.

Biraz daha, bebeğim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Nerea," diye diğer kadına ısrar etti ve eli kutunun kapağını kaldırmaya çalışırken biraz daha zaman kazandı. Amara bir tırnağının kırıldığını hissetti, parmağındaki acı yüzünü buruşturmasına neden oldu ve neyse ki bu acı başka bir kasılmayla maskelenmişti.

Amara nefesini tuttu, yüksek sesle nefes verdi, diğer eliyle karnını kapattı, elinin arkası silaha değiyordu.

Sadece tek bir şansı vardı. Sadece bir atış ve kaçırılamazdı.

Amara yutkunarak bir eliyle boya kutusunu aldı ve kadının yüzüne fırlatmak için kolunu savururken diğer eliyle de silahın kolunu tavana doğru itti. Omzunun hemen üstünden bir el silah sesi duyuldu ve Amara bu sesle sularının kesildiğini hissetti, acıya dayanmaya çalışırken kalbi

çarpmaya başladı.

Nerea nefes nefese yere yığıldı, boştaki eliyle gözlerini silmeye çalışıyordu. Amara eğilmemesi gerektiği halde eğildi, kadının elindeki silahı aldı ve ters çevirdi.

Sonra da tüm şarjörü üvey kız kardeşine boşalttı.

Mermiler boşaldı.

Biri aceleyle odaya girdi.

Amara dizlerine kramp girdiğini hissetti, tuttuğu tüm acılar üzerine çöktü, düşük acı eşiği göz kapaklarının arkasında dans etmeye başlayan kırmızı yıldızlarla görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu.

Her şey bulanıklaştı. Birinin onu kaldırdığını, taşıdığını ve hareket ettirdiğini hissetti. Arabanın hareketini ve ardından hastanenin pis kokusunu hissetti. En çok hissettiği şey bitmek bilmeyen *acıydı*.

Dante'nin elleri bir ara onun ellerine geldi, sesi fısıldayarak ve bağırarak ona cesaret verici sözler söyledi. Ter onu sıırıslıklam etti. Işıklar bir görünüp bir kayboluyordu. Ve bu devam etti, devam etti, devam etti.

Ve saatler sonra, Tempest Talia Ava Maroni annesininkinden daha yüksek bir çığlıkla dünyaya gözlerini açtı. Kayıp kız kardeşi onu hiç takip etmedi.

EPILOGUE

Dante

Dante kucağındaki küçük savaşçı prensese, küçük fırtınasına baktı ve içinde bir şeylerin değiştiğini, düştüğünü, yerine oturduğunu, sıkıca kilitlendiğini hissetti. Çocuklarını kendi yöntemleriyle korumuş olan her iki kadının da adını taşıyan - onun annesi ve Amara'nın - Tempest buruşuk, cılız bir şeydi, siyah saçlarla dolu bir kafası ve kısık gözleri vardı, medyada gördüğü bebeklere hiç benzemiyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Kıçı avucunun üzerindeyken ve battaniyeye sarılmış tüm vücudu kolunun kıvrımına sığarken, Dante gözlerinin yanmaya başladığını hissetti.

"Dante-" diye mırıldandı hastane yatağından gelen ses ve dikkatini artık ne hissettiğini bile bilmediği kadına yöneltti. Aşk çok hafif bir kelimeydi, hayranlık çok çocukçaydı. On beş yaşında kırık dökük ve kanlar içindeyken dünyasını titretmişti; şimdi bitkin ve tükenmiş bir haldeydi.

Yanına oturdu, kıymetli bohçasını göğsünün üzerine koydu, tüm hayatının ait olduğu kadının ağlamaklı bir gülümseme vermesini izledi, onu tutmak için yaralı bir elini kaldırırken hıçkırdı, yüzüğü sessiz ışıktaki parlıyordu.

"Başardı," diye mırıldandı Amara, sıvı gözleri onu içine çektikten sonra kendi gözlerine geldi, öylesine sonsuz bir duyguyla parıldıyordu ki Amara kendini tekrar gözlerinin içine düşerken hissetti. Onun gözleri, o eşsiz, güzel, etkileyici gözler, her zaman göğsüne saplanan bir kanca olmuştu.

"O bir savaşçı," dedi Dante, sesi kulaklarına sert geliyordu. "Senin gibi."

Amara'nın dudakları titredi. "O bizim, Dante. Bizim. Bunca zaman sonra."

Dante onun ıslak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Benim savaşçı kraliçem. Seninle çok gurur

duyuyorum."

Amara burnunu onunkine dayadı. "Ayak parmaklarını saydın mı?"

"Her birini."

Prenses dudaklarıyla bir *mou* yaptı, küçük bedeninden bir miyavlama geliyordu.

"Onu güvende tutacağız, değil mi?" diye sordu ona sessizce, hâlâ mucizelerine bakarak.

Dante parmağıyla bebeğin yumuşak tenini okşadı, bebek minik elleriyle onu kavrarken kalbi sıkıştı, bu hareketindeki güven on beş yaşındaki Amara'nın ona gösterdiği bilinçsiz güvenin aynısıydı. İçindeki her şey onları korumak için yemin etti.

"Evet, yapacağız," diye söz verdi.

"Peki ya hiç çatlarsa?" Amara bakışlarını onunkilere kilitledi. "O zaman onu altınla doldururuz."

Kadın gülümsedi ve Dante alnını onunkine bastırdı.

Amara küçük Tempest'ı kucağına alıp hastane yatağına otururken, Dante de yan taraftaki bir sandalyeye oturdu ve "Aman Tanrım, çok tatlı," diye mırıldandı Morana.

Amara'ya hikâyeyi az önce anlatmışlardı. Onu odada bulan Morana olmuş, silah seslerini duymuş ve yardım için çığlık atan da o olmuştu. Tristan aceleyle içeri girmiş, Amara'yı kucağına almış ve Nerea'nın cesedinin götürülmesi talimatını verirken onu arabaya taşımıştı. Tristan deli gibi arabayı hastaneye sürerken Morana da arkada onunla birlikte oturmuş ve yolda Dante'yi aramıştı. Tempest doğmadan önce Dante'nin yanında beş saat boyunca doğum sancısı çekmiş, annesinin rahat rahminden çıkmasına izin verilmediği için bir ölüm perisi gibi çığlık atmıştı.

Bebek gözlerini kırıştırdı, gözleri biraz daha açıldı.

Morana'nın arkasında duran Tristan, "Gözlerini senden almış," dedi. Evet ve Dante buna bayılmıştı. Tıpkı Amara'nın gözlerini annesinden miras aldığı gibi, Tempest da gözlerini ondan almıştı.

Amara odanın içinde etrafına bakındı, yüzü biraz düştü ve Vin'i özlediğini fark etti. Dante bu konuda kendini kötü hissetti. Bu önemli anda onların yanında olmalıydı ama Xavier'le birlikte yeraltının derinliklerindeydi, MrX'in tavsiyesi üzerine örgüte alınmıştı. Dante'yi haftada bir arayıp gelişmelerden haberdar ediyordu ve Dante bugün aramasını bekliyordu. Saatine baktığında henüz erken olduğunu gördü.

Parmağını yavaşça bebeğin yanağına götüren Tristan'ın eline gözleri takıldı ve yüzük

parmağındaki dövme Dante'nin dikkatini çekti. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

"Şu dövme," dedi Dante sırtarak. "Çok romantiksin, Tristan."

Tristan ona orta parmağını gösterdi, Morana da hemen tokat attı. "Burada çocuklar var. Garip hareketler yapmayın."

"Ona beni kızdırmamasını söyle," dedi Tristan, Dante'ye bir bakış atarak. "Küfür etmek de yok," diye belirtti Morana.

Amara'nın yumuşak kahkahası yatakta çınladı. Odadaki iki kişiye usulca, "Siz onun vaftiz anne ve babası olacaksınız," dedi; annesi torununu gördükten birkaç dakika önce ayrılmıştı.

"Emin misin?" Morana yüzüncü kez sordu.

Amara başını salladı ve Tempest'ı kollarında salladı. "Onun hayatı konusunda Dante'den başka güvendiğim iki kişi daha yok. Eğer bize bir şey olursa, onun güvende olduğunu ve onun için canını ortaya koyacak biri tarafından sevildiğini bilerek ölürüm."

Morana'nın gözleri yaşardı. Tristan sessiz bir kabullenişle elini Amara'nın omzuna koydu. Ve Dante gülümsedi.

"Vin gittiğine göre Amara'nın peşinde kim var?" Tristan sessizce sordu, Amara'nın çimenliğe çıkmasını beklerken onun yanında duruyordu.

Hayatının en romantik anlarından birinde en romantik olmayan soruyu soracağına güvenin. Dante neredeyse kıkırdayacaktı ama kendini durdurdu.

"Sav," diye yanıtladı Dante, çılgın bir peri masalından fırlamış gibi duran bahçeye bakarak. Düğünü ertelememişlerdi ama Amara'yı eve getirmiş ve iyileşene kadar parmağını bile kıpırdatmasına izin vermemişti. Ona aşırı korumacı diyebilirsiniz ama o bu durumdaydı.

Dante smokiniyle durmuş, düğün için gelen konuklara, Outfit'in, yeraltı dünyasının, babasının tanıdıklarının ve kendisinin kim olduğuna bakıyordu.

"Bence Xander Damien'a benziyor," dedi Tristan, kaşları hafifçe çatılmış bir halde. "Tam olarak aynı değil ama benzer. Benim için herhangi bir ipucun var mı?"

Dante onun bakışlarını takip etmek için ön tarafta oturan ve bir tablete bakan sekiz yaşındaki küçük çocuğa döndü. Morana'nın ona yüksek zekâsı hakkında söyledikleriyle birleşince, Dante neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu.

"Düşünme," dedi Tristan'a. "Bil. Bir teşhis koy ki onun için en iyi olanı yapabilesin. Tabii onu tuttuğunuzu varsayarsak," diye ekledi sinsi bir sırıtışla.

Tristan tekrar ileriye bakmadan önce ona bir bakış attı. "Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor. Onun yalnız kalmasını istemiyorum. Morana ve ben, o bizimle mutlu."

Dante gülümsedi. "O zaman yapma. Mutlumuşun?" "Sanırım öyle."

Müziğin başlaması konuşmalarını durdurdu. Dante arkasını döndüğünde Zia'nın güneş ışığında parıldayan beyaz altından göz alıcı bir elbise giymiş, dantelli kolları kollarını, yüksek boynu yara izini örtmüş, saçları bir çeşit topuz yapılmış, küçük savaşçı prensesi kollarının arasında, kadınıyla kol kola koridorda yürüdüğünü gördü.

Dante göğsünün içinde bir şeyin kıpırdadığını hissetti, çok yumuşak, vahşi ve canlı bir şey, sadece bu kadınla ve bu kadın için yankılanan bir şey. Onun magnum opus'u. Savaşçı kraliçesi. Çocuğunun annesi.

Kırmızı dudaklarında geniş bir gülümsemeyle onun yanında durdu. "Merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandı, gözleri onu içine çekti, yıllar süren bekleyişi boyunca onunla yaşayacağını hiç düşünmediği bu anın tadını çıkardı, gözleri kıpırdanan ve etrafına hayranlıkla bakan meraklı küçük kıza kaydı.

Eğildi ve kadınına sert bir öpücük kondurmadan önce başına bir öpücük kondurdu. "Sen benim kalbimin ritmisin, Amara. Şimdi o da bir kalp atışı."

Onun ağzındaki ruju sildi. "Ve benimkini." Tören başladı.

Ve dünyaları her geçen gün daha da karanlıklaşırsa da, bilmediği imparatorluklar gün ışığına çıksa da, inşa etmekte olduğu imparatorluk yeni doğmuş, tehlikeli ve ürkütücü olsa da; çözülmemiş gizemler, cevaplanmamış sorular ve bilinmeyen gelecekler olsa da; her köşede gizlenen tehlike olasılıkları olsa da, Dante satranç tahtasına baktı ve veziri yanındayken hepsini oynamaya hazır olduğunu hissetti.

Adam düğünün başlamasını gölgelerden izledi. Dante Maroni bir yabancıyla evlendi, varisi çoktan doğmuştu. Predator onun yanında, Morana Vitalio da diğer yanında duruyordu.

Onları yönlendirdiği çocuk önde oturuyordu.

Ve Alfa, güneyin kralı, arkada küçük bir kadınla oturuyordu. Hepsi için mükemmeldi.

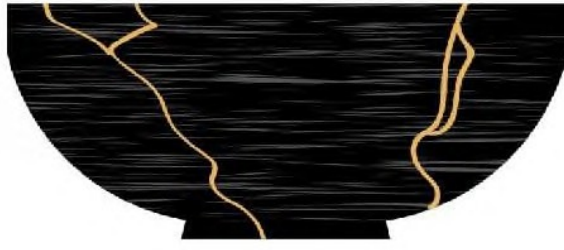
Adam çakmağını yakıp söndürdü.

Onlara bir hafta verecekti ve sonra daha fazla ekmek kısıntısı bırakma zamanı gelecekti. Vakit gelmişti.

Dark Verse serisi, 2021'de çıkacak olan The Finisher'ın hikâyesiyle devam ediyor.

Kitabımı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Dante ve Amara'nın yolculuğunu beğenmişsinizdir. Son olmamasına ve onları tekrar göreceğiniz olmanıza rağmen, yine de beni duygulandırıyor Lütfen bir sonraki kitap maceranıza atlamadan önce bir inceleme / derecelendirme bırakmayı düşünün. Gerçekten minnettar olurum o kadar çok ki.

connect with runyx

Web sitesi:

runyxwrites.com

[Goodreads](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Okuyucu](#)

[Grubu Haber](#)

[Bülteni](#)

[Pinterest](#)

Diğer başlıklar

[Avcı Azrail](#)